

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WICKED SANCTUARY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JANE HENRY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Kötü Sığınak
Karanlık İrlandalı Mafya Yaş Farkı Romantizmi

McCarthy Ailesi Mirası

Jane Henry

WICKED SANCTUARY: KARANLIK İRLANDA MAFYASI YAŞ FARKI ROMANTİZMİ

Telif Hakkı © 2026 Jane Henry Tüm

hakları saklıdır.

Bu eser kurgusal bir edebi eserdir. Eserdeki tüm isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya kurumlarla olan benzerlikler veya örtüşmeler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılarının kullanımı hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik ya da mekanik yolla çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

Kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, hiçbir şekilde çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

Yazarın izni olmadan bu eserin çoğaltılması, aktarılması, dağıtılması veya Yapay Zeka (AI) eğitiminde kullanılması yasadışıdır ve ABD telif hakkı yasasını ihlal eder.

Kapak tasarımı: *Marika Veil*

ISBN: 978-1-971490-02-1

İçindekiler

<u>Özet</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 1</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 2</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 3</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 4</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 5</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 6</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 7</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 8</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 9</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 10</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 11 Karakter</u>	<u> </u>
<u>Tasarımı Bölüm</u>	<u> </u>
<u>12</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 13</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 14</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 15</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 16</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 17</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 18</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 19</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 20</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 21</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 22 Karakter</u>	<u> </u>
<u>Çizimleri Bölüm 23</u>	<u> </u>
<u>24. Bölüm</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 25</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 26</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 27</u>	<u> </u>

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32 Epilog](#)

[Bonus Epilog](#)

[Yazarın Önsözü](#)

[Önizleme](#)

[Jane ile Tanışın](#)

Özet

Onu altı yıldır izliyorum. Bianca White,
güneş ışığı ve masumiyetin ta kendisidir.

Ben ise karanlıkta fısıldaştıkları canavarım.

Ve o benden nefret ediyor, haklı olarak.

Kendime ondan uzak duracağımı söyledim. Mesafemi koruyacağımı ve sadece onun güvende olduğundan emin olacağımı. Ama üniversite mezuniyet gecesinde başka seçeneğim yok.

Bu yüzden onu kaçırıyorum.

Küçük kuşumu, kimsenin ona dokunamayacağı ormana hapsettim.
Kimsenin onu benden alamayacağı bir yere.

Ama o bunu kabullenmiyor. Bana karşı direniyor ve onu öldürecek olan adama geri dönmek için yalvarıyor.

Ama bazı kafeslerin bir nedenden dolayı yaldızlı olduğunu ve ona zarar vermek isteyen herkesin önce beni geçmesi gerektiğini öğrenecek.

Bianca bilmiyordu, ama o her zaman benimdi. Artık herkes de bunu bilecek.

Birinci Bölüm

ALTı YIL ÖNCE...

Ashland

Dövüş sırasında ağızımda kanın tadını SEVİYORUM. Hayatta olduğumun, kazandığımın kanıtı. Zaferin tadı gibi.

Onu ringin zeminine tükürüyorum ve kırmızı, grinin üzerine sıçırıyor. Tezahüratların yankısı uzak bir gök gürültüsü gibi, ter ve Guinness kokusu duyularımı dolduruyor. Terk edilmiş depo resmi olarak bir spor salonu, ama yeraltı dünyası, gerçek aksiyonun resmi görünümünün altında gerçekleştiğini biliyor. Benim gibi adamlar dövüşmek için buraya geliyor ve ben bunu çok seviyorum.

Kanunsuz. Şiddetli. Arındırıcı.

Cork piçi beni erken yakaladığı yerde kaburgalarım ağrıyor, bu darbeyi yarın hissedeceğim. Ama kendinden emin bir şekilde sağ kroşeyle geldiğinde,

beni çözdüğünü düşünerek sağ kroşesiyle saldırdığında, ben eğiliyorum. Yumruğumu böbreğine indiriyorum. Bir kez. İki kez. Hızlı bir şekilde arka arkaya üç kez, her vuruş hassas ve isabetli. Parmak eklemlerimin altında bir şeyin kırıldığını hissediyorum.

Ve bunu seviyorum. Tanrı yardımcım olsun, bunu seviyorum.

Homurdanıyor ve dönüp kaçmaya çalışıyor, ama onun için çok hızlıyım. Artık çılgınca, çaresizce yumruk sallıyor ve çeneme isabet ediyor. Ağızım kanla doluyor, tanıdık metalik tat tatlı ve tatmin edici. Rakibimin çaresizliği, zaferin ilk tadı.

Harika.

Nefes nefese sırtıyor ve gardı düşüyor.

"Hadi o zaman," diyorum, sesim kaba. Beni vurduğu çeneme dokunuyorum. "Elinden gelen bu mu?"

Üstüme atılıyor.

Kenara çekilip dirseğimi kafatasının tabanına vuruyorum. Kalıcı hasar verecek kadar sert değil

—o pisliği öldürmeye çalışmıyorum—ama yeterince sert.

Sendeler ve dizleri bükülür.

O toparlanamadan üstüne çullanıyorum. Şakağa sol kroşe, elmacık kemiğine sağ kroşe. Parmak eklemlerimin altında tatmin edici bir çatırtı hissediyorum.

Boktan kaburgalarına bir darbe daha, ve bu sefer bir şey çatlıyor.

"Bitir işini, Ash!" Tiernan arkamdan bir yerden bağılıyor ve bu, ihtiyacım olan tek cesaretlendirme.

Dizimi karnına saplıyorum. Ciğerlerinden iğrenç bir hışırtıyla hava çıkıyor.

Yüzüstü ringe düşüyor. Hakem anında yanına gidip durumunu kontrol ediyor, ben de geri çekiliyorum. Göğsüm inip kalkıyor. Ellerim zonkluyor. Yumruklarımda kan var, onun mu benim mi olduğunu anlayamıyorum.

Takımı ona kalkması için bağılıyor ama kalkmayacak, kaburgalarına yaptıklarımın sonra kalkamaz. Akıllıca olmazdı, değil mi?

"Zaman doldu." Hakemin sesi depoda yankılanıyor ve kalabalık coşuyor.

Oynarken onları duymuyorum, dövüşürken duymuyorum, ama lanet olası bir dövüşü kazandıktan sonra duyuyorum.

"McCarthy! McCarthy! McCarthy!"

McCarthy ailesinin adı, en sevdikleri tezahüratlardan biri ve ben buna bayılıyorum. Daha büyük bir şeyin parçası olmayı, kardeşim ve kuzenlerimle dayanışma içinde olduğumu bilmeyi seviyorum.

Bugün hareket etmiyorum, kollarımı kaldırmıyorum, kutlama yapmıyorum. Sadece orada duruyorum, parmak eklemlerim yarılmış ve kanıyor, tezahüratın sönmesini bekliyorum. Aslında sönüyor.

Şiddetin göğsümde canlı bir varlık gibi oturduğunu fark ettim, bir sonraki kavgaya kadar gittikçe daha da sıkı sarıldığını fark ettim. Artık onu hoş karşılıyorum.

"Ash." Tiernan'ın sesi kalabalığın gürültüsünü kesiyor. "Çık şu lanet ringden, evlat, olur mu?"

Dönüp baktığımda onu iplerin yanında görüyorum. Tiernan, düzgün bir yumruk atacak kadar boyum uzamadan önce de köşemdeydi. Annemin kardeşi, yaşça bana o kadar yakın ki sanki kendi kardeşim gibi. Artık kendi ailesi var ama o her zaman benim akıl hocam olmuştur.

"İyi misin, evlat?" diye soruyor, ben iplerin altından geçerken. Rulo haline getirilmiş bir bezle yüzümdeki kanı silmeye çalışıyor, ama ben elini itip su şişesine uzanıyorum — bir yudum alıyorum, ağzımda çalkalayıp kanı tükürüyorum. O ise ellerime uzanıp kaseti açmaya başlıyor . "Evet.

Harika."

"O harika değildi, Ash," der, bana artık tanıdığım o gururla endişenin karışık bakışını atarak. "O lanet olasıca acımasızdı." Bana doğru eğilir ve saçlarındaki kızılın karıştığı grileri, gözlerinin etrafındaki çizgileri ve kaşlarının kırıışmasını görebilirim.

Onun yenilmez olduğunu düşündüğüm günleri hatırlıyorum — onu bu ringde gördüğüm ve bir gün o yerin benim olacağına karar verdiğim günü. Tiernan, burada Ballyhock'ta bir efsane.

Bana bir havlu atıyor. Teri ve kanı siliyorum, sonra havluyu yumruğumda sıkıp omuz silkiyorum. "Sanki o piçi öldürmeye çalışmışım gibi davranıyorsun. Ölmesini isteseydim, çoktan ölmüş olurdu."

Ona göz kırpıyorum. Yanımda duruyor, alışkanlıktan benim korumam, aslında bir süredir bir korumaya ihtiyacım olmamasına rağmen.

Tiernan homurdanarak gülüyor, ama sözlerinde doğruluk payı var. İkimiz de benim neler yapabileceğimi, bana ne öğretildiğini ve ailenin beni nasıl birine dönüştürdüğünü biliyoruz.

Ben, müzakereler başarısız olduşunda ortaya
ıkardıkları silahımı. Ve bu işte de çok iyiyim.

Ringin, bıçağı bilemek gibi olduşunu düşünmeyi seviyorum—
bakım.

Çıkışa doğru yürüyorum, o da peşimden geliyor. Bu gece soyunma
odasına uğramayacağım, evde duş alacağım. Kendi evimde, bir
süreliğine yalnız kalmak istiyorum.

"Baban biraz yavaşlamayı istiyor, biliyorsun," diyor Tiernan, arka çıkışa
doğru yürürken yanıma gelerek. "Senin
Çok sık ve çok sert dövüşüyormuşsun. İnsanlar
konuşmaya başlamış." Omuz silkiyorum. "Bırak
konuşsunlar."

Havluyu yüzüme tekrar sürüyorum, ağızımda bakır ve ter tadı var. Ne
yaptığımı biliyorum. İçimdeki şiddet sarmalının bir çıkış yolu
bulamadığı takdirde ne olacağını düşünmek istemiyorum, ama bunu
yüksek sesle söylemekten
bunu yüksek sesle söylememem gerektiğini de biliyorum.

Tiernan içini çeker ama konuyu zorlamaz. O da ne olacağını iyi bilir.
yıllardır bu dansı yapıyoruz — o benim uçurumun kenarından çok fazla
uzaklaşmamı engellemeye çalışıyor, ben ise çoktan yarı yola
gelmişmişim gibi davranmıyorum.

Ring, McCarthy ailesinin barı ve özel kulübü olan The Craic'ten birkaç blok
ötede, bu da kalabalığın büyük ölçüde bizim tarafımızda olduğu anlamına
geliyor.

Beni alkışlayanlara başımı sallıyorum ve sırtıma gelen tebrik vuruşlarını
kabul ediyorum.

Burası benim evim.

Ama bazen, ara sıra, bir uçağa binip çok, çok uzağa uçmayı hayal
ediyorum — kimsenin adımı ya da derime kazınmış mürekkebin neyi
simgelediğini bilmediği bir yere.
olmam gereken kişi olmak zorunda olmadığım bir yer.

"Kulüpte bir içki içmek ister misin?" diye sorar Tiernan, ellerini
. Ailesinin ona ihtiyacı olduğu için artık pek dışarı çıkmıyor. Yine de

tıpkı benim gibi arkadaşlarla bir bira içmeyi seviyor. “Cavin'in orada olduğunu duydum. Declan da.”

Başımı sallıyorum. Cavin oranın işletmecisi ve Declan da oraya sık sık uğruyor, ama bu gece kuzenlerimi görmek istemiyorum.

"Yok, ben almayayım."

“Cidden kardeşim,” diyor, bana bir bakış atarak. “Donovan’dan beri işlerin eskisi gibi olmadığını biliyorum—”

“Donovan hakkında konuşmak istemiyorum.”

Daha fazla konuşmadan sözünü kesiyorum. Ağabeyim McCarthy ailesine ihanet etti ve bunun bedelini en ağır şekilde ödedi. The Craic'e gittiğimde, bazen onu orada görebildiğimi sanıyorum; soluk mavi gözleri, alaycı gülümsemesi ve keskin diliyle.

Cezası haklıydı, ama bunu asla unutmayacağım. *Asla*. "Bu gece olmaz," diyorum, sesim kısık. "Belki..."

Dışarıdan bir çığlık duyunca donakaldım.

“Duydun mu?”

Tiernan dikkatini verip dinler, sonra başını sallar. “Bazen kavga ettikten sonra kulaklarım biraz çınlar. Evet, ama ciddi bir şeye benzemiyor, değil mi?”

Çığlığın ardından kahkahalar duyulur ve sanırım sadece birbirleriyle dalga geçen sarhoş aptallar.

"Eve git, delikanlı," diyor. "Kendine iyi bak, olur mu? Hafta sonu seninle akşam yemeği yerim. Görüşürüz?"

Omuz silkerim. "Belki."

Belki de gelmem. Sessizliği seviyorum.

“Peki o zaman,” der. “Arkanı kolla. Cork’lu o delikanlının seni ara sokakta bıçaklayacak birini bulacağını sanmıyorum, ama ne olacağı belli olmaz, değil mi?” Bunu göz kırparak söyler, ama bu sadece yarı şakadır. Hepimiz başımızın arkasında gözlerimizin olmasını öğrendik.

“Emin misin, seni bırakayım mı?” diye soruyor. “Ben taksiyle geldim.”

Kavgadan sonra eve araba kullanacak durumda olduğum nadirdir, ama bu gece yürümek istiyorum.

“Yok, ben iyiyim, gerçekten, Tiernan. Lütfen, sen kulübe git. Bir bira iç. Belki hafta sonu görüşürüz, tamam mı?”

Başını sallar. “Tamam.”

“Orada iyi iş çıkardın evlat. Seninle gurur duyuyorum.”

Göğsümde bir sıcaklık hissi yayılıyor.

Omzuna hafifçe vuruyorum. “Teşekkürler. Hâlâ senden daha iyiyim, değil mi?” Beni atlatıyor ve ben

engelleyip karşılık veremeden karnıma sağlam ama şakacı bir yumruk indirir. O arabasına binip gitmeden önce şakacı bir şekilde dövüşürüz.

Ama birkaç adım atmadan önce, yine duyuyorum onu — keskin ve ani bir çığlık, çok çabuk kesiliyor. Nefesimi tutarak bekliyorum. Bu sefer, ardından kahkaha gelmiyor.

Tüm içgüdülerim harekete geçiyor. Daha dik duruyorum, ellerim yumruk oluyor.

O lanet dolaba bıraktığımı fark etmeden, belime sıkıştırdığım bıçağa uzanıyorum.

Tanrım.

Çığlık, ringin arkasındaki, ana caddeye paralel uzanan sokaktan geliyor.

Orası karanlık, sadece

titrek sokak lambası var. Her şeyi bir

anında gözden geçirip, tehditleri sıralıyorum. Asfaltta yağmur kokusu, uzaktan bir köpeğin havlaması, caddeden gelen trafik gürültüsü.

Köşeyi döndüm ve gözlerim anında karanlığa alıştı.

Kim çığlık attı ve neden?

Her şeyi saniyeler içinde görüyorum — iki adam. Bana belli belirsiz tanıdık geliyorlar, ama kim olduklarını çıkaramıyorum.

Biri, elinden gelen her şeyle direnen birini tutarken, diğeri kafasına siyah bir torba geçiriyor. Hiç vakit kaybetmeden uyumlu bir şekilde çalışıyorlar. Profesyoneller.

Beni henüz görmediler. İyi.

Kaçırmaya çalıştıkları kişi zayıf, bir genç kadar küçük, ama başının yarısı torbayla kaplı olduğu için yüzünü göremiyorum.

"Lanet olsun, acele et," diye homurdanıyor biri. "Lanet olası McCarthy kavgası ortaya çıktı."

"Daha kolay olacağını sanmıştım!" diye homurdanıyor diğeri.

McCarthy ailesinin bölgesindeyiz. Burası benim bölgem. Herhangi biri olabilir, Tanrı aşkına, tanıdığım biri bile olabilir.

Düşünmüyorum. Harekete geçiyorum.

İlk adam geldiğimi bile görmüyor. Omzumla kaburgalarına tüm gücümle vuruyorum ve o bir çuval bok gibi yere yığılıyor.

İkincisi kurbanını bırakıp bir şeye uzanıyor, ama ben daha hızlıyım. Bileğini yakalıyorum, kırılma sesi duyana kadar büküyorum ve yumruğumu yüzüne o kadar sert vuruyorum ki kemikleri kırılıyor.

Yere yığılır.

Kavgadan gelen adrenalin hala damarlarımda dolaşıyor, şimdi daha keskin, daha sıcak. Bu pislikler birini kaçırmaya çalıştılar... bizim bölgemizde. Daha genç, daha küçük, masum birini incitmeye çalıştılar.

Büyük bir hata yaptılar.

İlk adamı yakasından tutup kaldırıyorum. Bilinci açık, ama zar zor, burnundan kan akıyor. Gözümün ucuyla, kapüşonlu çocuğun ayağa kalkmaya çalıştığını görüyorum.

"Seni kim gönderdi? Kimsin sen?"

Bu piçi tanımıyorum. Bana kan tükürüyor.

Onu omuzlarından tutup, kafası çatlayıp zıplayacak kadar sert bir şekilde tuğla duvara çarpıyorum.

"Sana bir soru sordum." "Siktir git,"

diye hırıltıyla cevap veriyor.

Ona tekrar vurmak üzereyim ki kurbanı hatırlıyorum. Omzumun ve donakaldım. Karşı duvara sırtını dayamış, tamamen siyah giyinmiş, gözleri kocaman ve dehşet içindeki bir çocuk.

O pisliğe geri döndüm. Beni ihbar edebilecek birinin önünde, tam burada, tam şu anda boğazını kesmek istedim.

Ben dikkatim dağılmışken, elimdeki adam kurtulmaya çalışıyor ama içgüdüleri devreye giriyor. Dizimi karnına geçirip onu yere düşürüyorum.

Yerde kalıyor.

Arkamda, adamlardan biri inliyor. Arkama bakıyorum ve onun sürünerek uzaklaşmaya çalıştığını görüyorum. Düşünmeden elinin üzerine basıyorum, çılgılık atana kadar parmaklarını kaldırıma ezip duruyorum.

Arkamı döndüğümde, çocuk kendini duvara yapıştırmış durumda.

Siktir. Durumu daha da kötüleştiriyorum. Bu pisliklere hak ettiklerinin yarısını bile vermedim, ama çocuk yeterince şey gördü.

"Git," diyorum ona. "Buradan git. İnsanların olduğu bir yer bul. Aydınlık bir yer." Geceleyin burada tek başına kalmamalı.

Kıpırdamıyor. Tabii ki kıpırdamıyor. Muhtemelen korkudan donmuş.

Bulutlar kayıyor. Ay ışığı soluk tenine, örgüsünden dökülen koyu saçlarına vuruyor ve ben çok, çok sessizleşiyorum.

O bir çocuk değil.

Tanrım. Hiç de çocuk değil.

Onu, bir erkeğin bir tehdidi değerlendirir gibi değerlendiriyorum, ama o... bir tehdidin tam tersi. Yumuşak ve narin, yanağındaki bir kesikten kan akıyor.

On sekiz yaşından büyük değil, kış gecesi kadar derin, geniş mavi gözleriyle bana dik dik bakıyor. Yanağında bir sıyrık var

, kızarmış ve kırmızı, taze kanla doluyor. Görüşüm daralıyor.

Ona vurdular. O piçler ona el sürdüler ve derisini yırtacak kadar sert vurdular.

Ellerim, kelimelerle ifade edemediğim bir şeyden dolayı titriyor.

Kız, sanki bir masaldan çıkmış gibi görünüyor; siyah saçları, soluk teni, kırmızı dudakları ve o geniş, masum gözleriyle...

Peki ya ben? Sanki canavar benmişim gibi bana bakıyor.

Dürüst olmak gerekirse, kanla kaplı halimle muhtemelen bir canavara benziyorum — bir kısmı benim, çoğu değil. Yırtık parmak eklemleri. Kazınmış kafa. Yara izleri. Dövmeler.

Ve bir piçi duvara yapıştırmış durumdayım.

Burada olmak için çok genç. Bu her ne haltsa, içine çekilmek için çok genç. Yalnız kalmak için çok genç. Göğsüm sıkışıyor ve yumruğumu sıkıyorum.

"İyi misin, kızım?" diye soruyorum, sesim kaba.

Cevap vermiyor, sadece bakıyor. Hâlâ şokta olabilir. Onu suçlayamam.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum. "Bu piçlerin kim olduğunu biliyor musun?"

Omzumun üzerinden bir motor sesi duyuyorum. *Kahretsin.* Takviye gelmiş. Tabii ki gelir.

"Hey..." diye

homurdanırım. Silah

sesleri duyulur. *Tanrım.*

O pisliği bırakıp kıza doğru atılıyorum, ikimizi de yere yapıştırıyorum. Vücudum onu koruyor, kas ve kemiklerden oluşan bir kalkan gibi, kurşunlar üstümüzdeki tuğlalardan sekiyor. İki adam arabaya atlıyor, lastikler gıcırdayarak gecenin karanlığına doğru hızla uzaklaşıyorlar.

Siktir.

Hala onu korurken kendimi hafifçe yukarı itiyorum. “Kim olduklarını biliyor muydun?”

Onlar hakkında hiçbir şey öğrenemedim.

Kız yavaşça başını salladı, okyanus kadar derin ve sonsuz koyu mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Tanrım.

“Adın ne?” diye soruyorum.

Ağzını açıp sonra kapatıyor, dudakları titriyor. Bana güvenmiyor.

Peki, öyleyse.

"Sorun yok," diyorum, şimdi nazik bir sesle, her ne kadar garip ve doğal olmayan bir his olsa da, ve çok ikna edici olduğumdan emin olmasam da. "Güvendesin. Sana zarar vermeyecekler."

Sonra bunun nasıl görünebileceğini fark ettim: ben, genç bir kadınla, bir ara sokakta tek başımıza, onun üzerinde eğilmiş halde. Herkes kim olduğumu bilir. Böyle görülmemeliyim.

Tanrım, dedikodular.

Sanki kız beni ateşe vermiş gibi yerimden sıçradım.

“Git,” diyorum bu sefer, daha öfkeli, daha sert bir sesle. “Burada tek başına ne işin var lan!” Cüzdanımı alıp bir avuç parayı ona atıyorum. “Bir taksiye bin de buradan defol git!”

Sonunda parayı kapar, birden hareketlenir, ayağa fırlar ve geriye doğru koşar.

Güzel. Aferin kızım.

"Ve bir daha buraya tek başına gelme!" Uzaklaşan silüetinin arkasından bağıriyorum.

Köşeyi dönüp kayboluşunu izliyorum, ayak sesleri . Köşeyi dönüp bir taksiye el salladığını görünce

bir taksiye el salladığını görünce derin bir nefes veriyorum. Kapıyı kapatmadan hemen önce bir kez geriye baktığında göğsümde bir şey burkuluyor.

Sonra gitti.

Bu gece yaşanan onca şeyden sonra hava fazla sessiz.

O, benim küçük kuzenlerimden biri olabilirdi. Ballyhock'ta korkunç bir şey olmuş olabilir.

Ve bir kez daha... yalnızım.

Kurtarıcı olmak daha iyi hissettirmeliydi, ama bu sadece kurtaramadığım kişileri hatırlatıyor.

Ellerimi ceplerime sokup eve doğru yola çıkıyorum. Az önce olanlardan sonra ortalık çok sessiz.

Aileme yaptıklarımı, gördüklerimi anlatmayı düşünüyorum. Ama bir şey beni durduruyor, adını koymak istemediğim bir şey.

Bizim işimiz insanları kurtarmak değil.

Ben lanet olası Ashland McCarthy'yim. İrlanda'nın her yerinde korkulan adam. Ben kahraman değilim.

Ama o duvara sırtını dayamış halini aklımdan çıkaramıyorum. geniş, dehşete kapılmış gözleri. Sanki canavar onlar değil de benmişim gibi bana bakışları.

O bilmiyor ki... Ben bir canavarım.

İkinci Bölüm

ERTESİ GÜN...

Ashland

YATAKTA OTURUYORUM, kalbim çarpıyor, damarlarımdan adrenalin akıyor. Kendime gelmem bir dakika sürüyor.

Sokakta değilim. Engellemediğim bir kaçırılma olayına tanık olmadım.

Ben... evdeyim.

Ve onu kurtardım.

Onu kurtardım.

Yastıklarla dolu yatağıma uzanıp derin bir nefes alıyorum. Gözlerimi kapattığımda, onu hâlâ görebiliyorum, küçük ve çaresiz. Benim gibi biri olmanın ve bildiklerimi bilmenin en kötü yanı, cehalet dünyasına sığınamamam. O adamların ona ne yapacağını çok iyi biliyorum.

Ama o senin kız kardeşin, kuzenin ya da arkadaşın değil. Aranızda bir akrabalık yok. Onun kim olduğunu bile bilmiyorsun.

Pencereye bakıyorum, sabahın erken saatlerinin mavi ışığı, gölgelik altındaki aralıktan süzülüyor, ve yuvarlanıyorum.

Yastığa yumruk atıp gözlerimi kapatıyorum, ama bunu yapar yapmaz, onun çırpındığını, o pis pençelerin üzerinde olduğunu, onların...

Hepsini kafamdan atmaya çalışıyorum,

ama nafile. Neden umursuyorum ki?

Umursamıyorum. Umursamıyorum lan.

Derin bir nefes alıyorum ve tekrar sakinleşmeye çalışıyorum. Nasıl ya da neden bilmiyorum, ama nedense yapamıyorum. Artık tamamen uyanığım.

Zaten pek uyuyamıyorum.

Seamus ve diğerlerine haber vermek için komodinin üzerindeki telefonuma uzanıyorum ve kendimi onu eve götüren taksi şirketinin adını aratırken buluyorum kendimi. Elimi alnıma sürerek numaraya bakıyorum.

Mantıklı. Yine de eve sağ salım vardığından emin olmak istiyorum, değil mi?

Evet.

On dakika sonra adresini buldum.

On beş dakika sonra arabadayım, onun evine doğru gidiyorum.

Kızı *takip* etmek istemiyorum... Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum.

Alçak bir akçaağaçın gölgesinde oturup, arabaya binip muhtemelen okula gittiğini tahmin ettiğim yere doğru yola çıkmasını izliyorum. Ama yola çıkmadan önce, yan komşudan yaşlı bir kadının ona seslendiğini görüyorum. Elinde, yanlışı adrese teslim edilmiş olmalı bir avuç posta var.

"Bianca! Canım, bu yanlışıyla benim evime gelmiş."

Bianca.

Göğsümde bir şey yerine oturuyor. Adı ona çok yakışıyor. Narin. Güzel. Gerçek.

O artık sadece bir kız değil. O... *Bianca. Kahretsin.*

Ondan uzak durmalıyım. Dün geceyi unutmayı hak ediyor. Ama yapmıyorum, en azından hemen değil. Eve gidip işime odaklanıyorum, hak eden şeylere yumruğumu indirmem gereken türden bir iş. Telefonlar açıyorum, bağlantılarımı kullanıyorum ve sokaktaki o iki piç kurusuyla ilgili bulabildiğim her ipucunu takip ediyorum.

Akşama kadar isimleri buluyorum. İkisi de çıkmaz sokak; düşük seviyeli goriller, bir işi sessizce halletmek istediğinde tuttuğun türden ve doğru yapıp yapılmadığını pek umursamadığınızda tuttuğunuz türden. Aile bağları yok. Bilinen bağlantıları yok. Sadece bir işi kabul edip yanlış sokağı seçen iki pislik.

Bu da onları tutan kişinin, iz bırakmamak için yeterince dikkatli davrandığı anlamına geliyor.

Duvara bakıyorum, çenem sıkı. İsimsiz adamlar kendi başlarına hareket etmez. Biri onları özellikle ona yönlendirdi; onun nerede ve ne zaman olacağını bilen biri, onu isteyen ve izinin kendisine kadar uzanmasını istemeyen biri.

Bu soru içimi kemiriyor. Neden o? Rastgele seçilmiş bir kurban profiline uymuyor. Çok göze çarpıyor. Her şeyiyle...

Bir cevabım yok. Cevabım olmaması hoşuma gitmiyor. Onu gözetim altında tutmam için bir neden daha.

Akşam yemeği için bir kutu paket yemek alıyorum, sonra tadına bile bakmadan mideye indiriyorum. Parmak eklemlerim yaralanıp kanayana kadar antrenman yapıyorum.

O gece başka bir dövüşüm var ve o piçi yerden silip süpürüyorum, dün geceki o iki pisliğin yüzünü hayal ettiğimde bu çok kolay bir iş önümde canlandırdığımda bu çok kolay bir iş. Her yumruk olması gerekenden daha sert iniyor. Her vuruş onun için, o bunu asla bilmeyecek olsa bile.

Ve eve giderken...

Yürümek yerine arabayla gidiyorum ve kendimi gece yarısı Bianca'nın evinin önünde otururken buluyorum.

Bianca'nın evi.

Sadece bir kez daha. Sadece onun güvende olduğundan emin olmak için. Sadece onların bir daha asla geri gelmeyeceğinden emin olmak için.

Üçüncü Bölüm

DOKUZ AY SONRA...

Ashland

BIANCA bugün on dokuz yaşında. *On dokuz.*

Ondan *on üç yaş* büyüğüm.

Ve ona asla dokunmayacağım. Onu uzaktan hayranlıkla seyredebilirim ama... ona dokunamam. *Asla* yapamam. Bu, kusursuz bir elması çizmek, değerli ve saf bir şeyi matlaştırmak gibi olurdu.

Yine de onun uzak koruyucusu rolünü üstlendim.

Tarih okuyor, tabii ki öyle. Arthur efsanelerini sanki İncil'miş gibi okuyor. Kahvesine aşırı miktarda krema ve şeker koyuyor. Evde yalnızken kapısını kilitlemiyor.

Bu sonuncusu geceleri uykumu kaçırıyor.

Eğer o benim olsaydı, bunu hemen değiştirirdim. Ama değil. Asla da olamaz.

Telefonum bir uyarı ile titriyor ve ekrana hızlıca bakıyorum. Bianca eve gelmiş.

Rahat bir nefes alıyorum. Kız, karanlık çöktükten sonra bozkırlarda tek başına yürümek harika bir fikir olduğuna karar vermiş, pembe yanaklı sınıf arkadaşına bunun "melankolik ve romantik" olduğunu söylemiş ve yola çıkmış.

Siktir.

"Ashland, hazır mısın kardeşim?" Cavin ringin girişinde bekliyor, boynunu bir yandan diğer yana çevirirken bana kaşlarını çatıyor.

"Evet."

Birlikte antrenman yapıyoruz. Seamus bunu öğrenirse bizi öldürür, çünkü birbirimizle dövüşmemiz yasak. McCarthy'ye karşı McCarthy, kırık kemikler ya da daha kötüsü demektir.

Ama Cavin ve ben birbirimizi sakatlamadan dövüşmeyi biliyoruz. Yani, çoğunlukla.

Telefonum başka bir bildirimle bip sesi çıkarır. Hemen sessize alırım, ama Cavin fark eder ve bana sırtarak bakar. "Bir kadın mı var dostum? Orada ne saklıyorsun?"

"Kapa çeneni."

"Var! Kesinlikle var. Bırak da bakayım!"

Telefonu kapmaya çalışıyor, ama ben bileğini yakalayıp çeviriyorum. Yüzünü buruşturup bağılıyor ve geri çekiliyor. "Tanrım, kardeşim, buna gerek yok..."

"Telefonuma dokunma."

"Neden itiraf etmiyorsun?" diye sorar, hala acıyan bileğini tutarken, bakışlarında gerçek bir merak vardır.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Çıkmıyorum."

"Hiç kimseyle çıkacak mısın? Tanrım, delikanlı, en azından bizimle The Craic'e gel, hızlı bir seks yap, bakalım..."

"Hayır."

Bunu nasıl açıklayabilirim ki? Onu nasıl açıklayabilirim? Yapamam.

Beni lanet olası bir avcı sanacaklardı, ama ben... ben değilim. Takipçi mi?

Peki, onun iyiliği içinse bu yine de takip etmek mi sayılır?

Ve ben aşırıya kaçmıyorum. Yöntemlerimde çok... ılımlıyım.

Evet, telefonuna izleme yazılımı yükleyebildim, ama bu sadece temel bir şey; en kolay adım. Bölümünü biliyorum ve iyi notlar aldığını da biliyorum. Onu her zaman izliyorum çünkü yanında lanet olası bir koruma yok ve neden bir koruması yok ki?

Ve artık biliyorum ki Bianca White'ın babası bir zamanlar ailemiz için çalışmış, tam da benim içinde bulunduğum bu ringi yönetmiş.

Cavin ringin ipini kaldırır ve bana da gelmem için işaret eder.

Mutlulukla.

Birbirimizin etrafında dolanıyoruz ve ilk hamleyi ona bırakıyorum. Her zaman öyle yapar.

Cavin bir jab ile saldırıyor, ben kolayca kaçıyorum, sonra bir tane daha. Üçüncüyü blokluyorum ve kaburgalarına bir kroşe ile karşılık veriyorum, bu da onu inlemeye zorluyor. Hızla toparlanıyor ve çeneme sağlam bir darbe indiriyor, bu da başımı geriye savuruyor.

Güzel. Buna ihtiyacım var.

Ona daha sert saldırıyorum. Bir kombinasyon: sol, sağ, çenesinin altını vuran bir aparkat. Kafası geriye savruluyor. Kendine gelmesine zaman tanımıyorum. Üzerine çullaniyorum, onu ringin köşesine sıkıştırıyorum.

Kaburgalarına bir darbe daha, sonra böbreklerine. Engellemeye çalışıyor ama ben daha hızlıyım, daha öfkeliyim ve neden bilmiyorum ama durmak bilmiyorum.

Onu karanlıkta tek başına yürürken görüyorum. Geçen seneki o adamları görüyorum. Farkında bile olmadan kendini maruz bıraktığı her lanet tehlikeyi görüyorum.

Yumruğum Cavin'in elmacık kemiğine isabet ediyor. Kan fışkırıyor. Sendeliyor, karşılık vermeye çalışıyor ama kolunu yakalayıp dizimi karnına saplıyorum. Boğulurcasına inleyerek ikiye katlanıyor.

Ona tekrar vurmak üzereyim ki...

"Merhamet et kardeşim! Merhamet et."

Nefes nefese onu bırakıyorum ve bana kızgın bir şekilde bakıyor. “Tanrım, Ash, sanki köpeğini ezmişim gibi davranıyorsun.” Yüzünü buruşturur, morarmış kaburgalarını desteklemek için elini göğsüne sürer. Seamus .

"Boş ver," der Cav, başını sallayarak. "Önemli bir kavga için sakla."

Tanrım, kendime gelmeliyim. Gelmeliyim.

İçgüdüsel olarak telefonuma uzanıp bildirimleri tekrar kontrol ettim. Bianca kitapçada.

Tamam, güzel. Bunu yapabilirim. Zaten kitapçıya gitmem gerekiyor çünkü annemin doğum günü yaklaşıyor ve ona bir kitap almak istiyorum. Bu işleri kolaylaştıracak.

Pratik bir şey falan.

Arabayı girişten oldukça uzakta park ediyorum, Bianca'nın küçük mavi hatchback'ine yakın olmadığımdan emin oluyorum. Muhtemelen arkada, onunla birlikte...

Ve sonra Bianca *tam* önümde *beliriyor*, yanlışlıkla benim alanıma adım attığında gözleri fal taşı gibi açılıyor. Hazırlıklı olamadan parfümünün kokusu burnuma çarpıyor, güller ve altında sıcak bir koku, sahip olduğum tüm mantıklı düşünceleri kısa devre yaptıran bir koku.

Onun burada olduğunu, tam önümde olduğunu bilmek başımı döndürüyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Bir delikanlı gibi dilim tutulmuş hissediyorum Başımı sallayıp önümden geçmesini işaret ediyorum. Ellerim titriyor. Ben *asla titremem*.

Güller.

O gözleri çevreleyen tek tek koyu kirpikleri, şaşkınlıkla hafifçe aralanan dudaklarını, boğazındaki narin nabızı görebiliyorum.

Tanrım, ağzımı oraya dayamak istiyorum.

“Oh! Çok özür dilerim.

Affedersiniz.” Sesi bir meleğin

sesi gibi.

Boğazım düğümleniyor, zorlukla yutkunuyorum. “Oh, önemli değil. Devam et,” diyorum, sözlerim istediğimden daha sert çıkıyor. önümden geçmesi için sertçe işaret ediyorum, elim cebime sokmadan önce hafifçe titriyor.

Lanet olsun, *aptal* gibi konuşuyorum.

Bana sırtıyor. Gerçekten *sırtıyor*.

Ve kalbim—lanet *olası* kalbim—bir saniyenin bile altında bir süre duruyor. Nefes almayı unutacak, kendi adımı bile unutsam, gülümsemesinin tüm yüzünü nasıl değiştirdiğini hariç her şeyi unuturum. O gerçek bir gülümseme, benim katalogladığım ve ezberlediğim gülümseme. Gözlerinin köşelerini kırıştıran ve ön dişleri arasındaki minik boşluğu gösteren gülümseme.

"Teşekkürler," diyor, sesi yumuşak ve sıcak. Tanrım, o sesi kameralardan ve uzaktan duymuştum, ama *bana* yönelik olarak hiç duymamıştım. Hiç bu kadar yakından.

Yanımdan geçip gider, omzu koluma değecek kadar yakındır ve ona uzanmamak için dizlerimi kilitlemem gerekir. ona dokunmaktan. Tamamen saçma sapan bir şey yapmaktan, örneğin onu bana doğru çekip, hayal ettiğim kadar mükemmel bir şekilde uyum sağlayıp sağlamadığını görmek gibi

.

Dokunduğumuz yer bir damga gibi yanıyor.

Orada işe yaramaz bir geveze gibi duruyorum, tarih bölümüne doğru yürüdüğünü izliyorum—*tabii ki* tarih bölümüne gidiyor—her adımında koyu renk saçları sallanıyor. Üzerinde, ona bol gelen, bir omzundan kayan krem rengi bir kazak ve lanet kot pantolon, kıvrımlarını öyle bir sarıyor ki ağzım kuruyor.

Kendine gel lan.

Kendimi zorla hareket ettirip, tamamen farklı bir bölüme doğru ilerliyorum, geri alamayacağım bir şey yapmadan önce aramızda mesafe yaratıyorum. Ona nasıl baktığımı fark etmeden önce.

Benim kitapçıda rastgele bir yabancı olmadığımı, ama onu... dokuz aydır... izleyen adam olduğumu fark etmeden önce.

Ellerim hâlâ titriyor.

Onları yumruk yapıyorum, yara izli parmak eklemlerimde tanıdık bir ağrı hissediyorum
parmak eklemlerimde tanıdık bir ağrı hissederek yumruk yapıyorum ve buraya neden geldiğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Doğru. Annem için bir kitap.

Ama tek düşünebildiğim Bianca'nın bana gülümseme şekli. Bu yanlış. Çok yanlış.

Beni hiç tanımıyor, ama ben ona hayatının en ince ayrıntısına kadar her şeyini anlatabilirim.

Ama ben bir *sapık*
değilim. Ben bir
koruyucuyum.

Dördüncü Bölüm

İKİ YIL SONRA...

Ashland

Hiç dokunmadığım, varlığımdan bile haberi olmayan bir kadına UMUTSUZCA aşığım.

Onun on sekiz yaşından bir kadına dönüşmesini izledim ve ben... bunu ifade edecek başka bir kelime yok... onu seviyorum.

Onu o gece sokakta kurtardığımdan beri hiçbir kadına dokunmadım. Tek bir kez bile.

Kuzenim Declan bana "*Rahip*" demeye başladı, ta ki ben ona öyle bir dayak atana kadar. Bekârlığım onun lanet olası işi değil.

Yine de benimle alay ediyorlar.

"Ne kadar da gerginsin. En son ne zaman biriyle yattın,

Ash?" "Bizimle kulübe gel."

"Ballyhock'un yarısı senin için külotunu çıkarır."

Ve bir keresinde, sadece endişesinden dolayı, McCarthy klanının reisi olan kuzenim Seamus bana gelip, farklı bir cinsel yönelime sahip olsam da sorun olmadığını, artık Orta Çağ'da ve erkeklerden hoşlanıyorsam, hoşlanıyorsam hoşlanıyordum. Bu konuyu hemen açıklığa kavuşturdum.

Sadece... başka birine dokunma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta hissettiriyor. Onunla birlikte olduğumu hayal etmeye bile izin vermiyorum çünkü bu çok yanlış, çok sapkın geliyor. O benim için çok genç ve onunla tanıştığım...

Ama o masum, güzel kıvrımlarına bir bakışta, aklımı kaçırıyorum. Onu soyunurken görmek *istememiştim*, ama bir gece—siktir et—partiye geç kalmış, odasına koştu ve

. Hazır değildim. Bunu beklemiyordum. Ve bir baktım ki, neredeyse çırılçıplaktı, dolgun göğüsleri çok küçük sütyeninden taşıyordu, külotu kıvrımlarını zar zor örtüyordu.

Ve lanet olsun, ne kıvrımları var... dolgun ve kesinlikle *muhteşem*.

Tanrım.

Her şeyin yolunda olduğundan ve kimsenin ona zarar vermediğinden emin olmak için evinin yanına bir kamera kurmuştum, çünkü kızı gözetim altında tutmanın en etkili yolu bu gibi görünüyordu. Onu... kıyafetsiz... görmek istememiştim.

Bianca ile ilgili her şeyi kendime sakladım ve bu noktada takıntımın... siktir et, bilmiyorum. Daha karanlık bir şeye dönüştüğünü itiraf etmeliyim.

Evet. Daha karanlık.

Artık lanet bir tapınağım var. En azından kafamda ona öyle diyorum.

Çalıştığı kafede dudaklarını sildiği küçük bir peçete. Tuvalete gidiyormuş gibi yapıp köşede buruşuk halde buldum ve aldım. İtiraf etmekten utandığım kadar sık dudaklarıma bastırdım.

Onun iade ettiği kütüphane kitabını hemen sonra ben ödünç aldım ve hiç iade etmedim.

Saçından düşen soluk pembe bir kurdele.

Çantasından çaldığım ve yanımda taşıdığım bir tükenmez kalem. Gergin, stresli veya kızgın olduğumda, cebimde tıklattıyorum ve bu beni sakinleştiriyor

.
Ve fotoğraflar. O kadar çok fotoğraf ki. Onları sadece dijital olarak görmekten biraz sıkıldım ve bazılarını bastırdım. İlk başta riskli geldi ama şimdi sadece... doğal geliyor.

Onları seviyorum. Onları çok seviyorum.

Bu gece bir randevusu var. Kahrolası bir *randevu*.

Onun da bir *refakatçisi* olduğunu hiç bilmiyor.

Onu götüren ezik randevusunun bulunduğu pizzacının önüne park ediyorum. O siktiğimin pisliğini sevmiyorum. Kendini çok fazla beğenen, drama

kulübünden, kendini *çok fazla* beğenen *sıska*, *sivilceli* bir ezik. Açıkçası, aynı havayı solumayı hak ettiğini düşünmesinden de anlaşıldığı üzere *havayı* solumayı hak ettiğini düşünmesinden de anlaşıldığı üzere.

Ama onu durduramam.

Yapamayacağımı biliyorum. Yine de

onu koruyabilirim.

Şapka ve güneş gözlüğü takıp, sıradan giysiler giyiyorum.

O çok zeki ve beni tanımaya başlamasını istemiyorum. Ona çok yaklaşmak... tehlikeli olabilir.

"Selam," diyor Bianca, onu almaya bile nezaketi göstermeyen o sikik herife el sallayarak.

Adam gülümsüyor ve ona el sallıyor, ama ben onun ne olduğunu hemen anlıyorum çünkü o, Bianca'nın ve onu sikmek istediği için çıkma teklif ettiğini saklayamıyor.

Lanet olsun...

Yanlarından geçip bir dilim pizza ve bir içecek alıyorum, sonra onları görebileceğim uzak bir köşeye oturuyorum, ama o bana sırtını dönmüş durumda. Durum çok garip. Randevu hızla kötüye gidiyor.

Köşedeki masamdan, Bianca konuşurken o piçin ona çok yaklaştığını, gözlerinin ağızına, göğüslerine,

. Kız gergin, saçlarını büküyor ve pipetinin üzerindeki küçük kağıtla oynuyor.

Onu öldüreceğim.

Bu gece değil. Burada değil. Ama onu kesinlikle öldüreceğim.

O piç kurusu, oturduklarından beri üç kez telefonuna baktı. Futbol sonuçlarını kontrol ediyor ya da arkadaşlarına mesaj atıyor, o ise karşısında oturmuş, farkında değilmiş gibi davranmak zorunda olduğu için gülümsüyor.

O, kızla aynı havayı solumayı hak etmiyor.

Kız gergin. Saçını ama çabalıyor... şakalarına gülüyor, buradan bile komik olmadıklarını görebiliyorum.

Adam farkında bile değil.

Konuşurken kızın yüzünün nasıl aydınlandığını fark etmiyor. Bir şeye ilgi duyduğunda nasıl öne eğildiğini fark etmiyor. Karşısında ne kadar değerli ve nadir bir şeyin oturduğunu fark etmiyor ve ona sanki lanet bir duvar kağıdıymış gibi davranıyor.

O bundan daha iyisini hak ediyor.

Bir saat boyunca telefonunu elinden bırakamayan bir pislikten daha iyisini. Gözünün önündeki şeyi göremeyen bir çocuktan daha iyisini. Kendini yetersiz hissettiren birinden daha iyisini.

Eğer o benim olsaydı, gözlerimi ondan asla ayırmazdım. Bir saniye bile. Her ifadesini, her kahkahasını, her lanet nefesini ezberlerdim. Benim ilgilendiğimi, dinlediğimi, önemsemiğimi asla merak etmek zorunda kalmazdı.

Bilir.

Çünkü bunu bildiğinden emin olurdum.

Fincanı sıkıca tuttuğum için parmak eklemlerim ağrıyor.

Kız, adamın söylediği bir şeye gülüyor ama bu yanlış bir gülüş. Artık onun gülüşlerini tanıyorum — tüm yüzünü aydınlatan gerçek gülüşleri, memnun olduğunda attığı utangaç gülüşleri ve hak etmeyen birine hak etmeyen birine nazik davranmaya çalıştığı zaman

attığı gergin gülüşler. Ve bu pislik bunu hak etmiyor.

Adam masanın üzerinden uzanıp kızın elini tutuyor. Hareketsiz kalıyorum. damarlarımda sıcak ve öfkeyle pompalanıyor; kız hareket etmeyi kesiyor ama çok fazla kibar olduğu için elini çekmiyor. Ama omuzlarının gerildiğini görüyorum ve bu *bana yetiyor*.

Ben koltuğumdan yarı yarıya kalkmışım ki, adam daha da yaklaşır ve Bianca'nın yüzünü kızartacak bir şey söyler.

Bianca masadan kalkar. "Tuvalete gitmem lazım," der aceleyle.

Mükemmel.

O koridora kaybolduktan sonra otuz saniye bekledim, sonra harekete geçtim. O piç telefonuna bakıp kendi kendine sırtıyordu ki, ben Bianca'nın boş koltuğuna kaymışım.

Başını kaldırıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve korkmuş. Güneş gözlüklerimi çıkarıyorum ve rakiplerimin kışlarını tekmelemeden önce onlara attığım bakışın aynısını ona atıyorum.

"Uh, seni tanıyor muyum?"

"Hayır." Öne doğru eğilip, sesimi alçak ve sakın tutuyorum. "Ama ben seni tanıyorum. O içeri girdiğinden beri kışına bakıp durduğunu biliyorum.

Az önce, onun senden kaçmak istemesine neden olacak bir şey söylediğini de biliyorum."

Huzursuzca kırırdanarak masadan uzaklaşır, ama boynuna pembe bir kızarıklık yayılır. "Bak dostum, senin sorunun ne ya da kim olduğunu bilmiyorum..."

"Benim sorunum," diyorum, sesimde sertliği belli ederek, "o kıza çıkma teklif etmen, tek bir sıradan randevudan sonra senin için bacaklarını açacağını düşünmen. Burada oturup, ona dokunup külotuna girmeden önce ne kadar

ucuz pizza ve gazozun ne kadara mal olacağını hesaplıyorsun.”

"Tanrım." Etrafına bakarak, durumu gülerek geçiştirmeye çalışıyor. "Sen onun kardeşi falan mısın?"

Kızın dönmesine ne kadar zaman kaldığını bilmiyorum. "Bu randevuyu bu randevuyu bitireceksin ve son derece kibar olacaksın. Onu evine götüreceksin, kapısına kadar eşlik edeceksin ve bir daha asla onunla iletişime geçmeyeceksin."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Cesur görünmeye çalışıyor ama sesi titriyor. Güzel. Kahretsin, çenesini kırmak nasıl bir his olurdu acaba.

Masadan eğildim, ona dokunmadan, sadece o geriye yaslanacak kadar yaklaştım. "Dediğimi yapacaksın. Ve eğer onu , ona bir mesaj bile attığını duyarsam, seni bulurum. Sana acı çektiririm. Ve o kızla hiç tanışmamış olmayı dileyeceksin." Daha da yaklaştım.

"Senin yaşının iki katı olan adamların kalbini daha azı için bile çıkardım. Ve bunu lanet olasıca *yine* yaparım."

Yüzü soldu. Güzel.

Ayağa kalkıyorum, gömleğimi düzeltiyorum ve Bianca geri dönerken uzaklaşıyorum. Ama çok uzağa gitmiyorum.

Otoparkta bekliyorum, o piç kurusunun ellerini beceriksizce kendine sakladığını, neredeyse hiç konuşmadığını ve sonunda tamponunda ezik ve pas lekeleri olan boktan arabasına doğru yürüdüğünü izliyorum.

Bianca şaşkın ama rahatlamış görünüyor.

Tabii ki o pislik, Bianca'yı yolun iç tarafında tutmayı, ona kapıyı açmayı ya da ona bir prenses gibi davranmayı bilmiyor.

Plakasını ezberliyorum.

Onun dairesine kadar olan yol on iki dakika sürüyor. uzaktan takip ediyorum, ihtiyacım olana kadar farlarımı kapalı tutuyorum. O park ediyor ve

Bianca arabadan iniyor.

Onu şehrin diğer ucundaki apartmanına kadar takip ediyorum, sonra çöp konteynerinin arkasındaki dar park yerine park etmesini izliyorum.

İçeri giriyor.

Bir saat bekliyorum. Yerleşmesi, güvende olduğunu düşünmesi ve belki de tüm bu olayın endişelenmesi gereken bir şey değil, sadece rastgele bir psikopatın işi olduğuna kendini ikna etmesi için yeterince uzun bir süre.

Yok. Ben oyun oynamıyorum. Ciddiyimi bilmesini istiyorum.

Eldivenlerimi giydim, torpido gözümünden bıçağı aldım ve işe koyuldum.

Dört lastiğin hepsini. Derin, temiz kesikler; değiştirmesi ona bir servete mal olacak

Değiştirmek ona bir servete mal olacak. İşimi aceleye getirmiyorum, metodik ve titiz davranıyorum. Havanın çıkardığı tıslama sesi tatmin edici. Eti kesmek kadar tatmin edici değil ama idare eder.

İşimi bitirdiğimde, geri çekilip yaptığım işi hayranlıkla izliyorum.

Ön cam sileceğinin altına bir kağıt parçası sıkıştırıyorum.

UZAK DUR.

Yarın sabah lastiklerinin parçalandığını gördüğünde anlayacak.

Pizzacıdaki adamı, tehdidi ve gözlerimdeki gözlerimdeki bakışı hatırlayacak.

Onu bir daha asla aramayacak.

O, ondan daha iyisini hak ediyor.

Benden de daha iyisini hak ediyor.

Ama en azından, ona zarar verecek kadar yaklaşacak değersiz kimsenin olmamasını sağlayacağım.

En azından bunu yapabilirim.

Beşinci Bölüm

GÜNÜMÜZ...

Bianca

Diplomamı elimde tutarak sahneye çıkarken alkışlar kulakları sağır ediyor. Kalabalığın içinde bir yerlerde annem ağlıyor. Gürültünün üstünden bile sesini duyabiliyorum.

İç çekiyorum. Elbette ağlıyor. Ama neden hâlâ bunu dikkat çekmek için yapıyormuş gibi geliyor, sanki duygulanmış gururlu bir anne gibi görünmek için?

Hayır. Kes şunu, Bianca. Böyle düşünme.

Ve neden sanki biri... beni izliyormuş gibi geliyor? Arada sırada, spot ışığı altında olduğumu hissediyorum ve ben...

Elbette biri izliyor. Kalabalık bir salondayım. Muhtemelen beni izleyen bir sürü insan var.

Kendine gel.

Omuzlarımı dikleştirip gülümsüyorum.

Başardım! Altı yıl boyunca geç saatlere kadar çalışıp sabahın erken saatlerinde kalkarak, ödevler ve sınavlarla uğraşıp, krediler ve burslarla zar zor geçinerek... bitti. Sonunda tarih alanında yüksek lisans derecemi aldım.

Zafer kazanmış gibi hissetmem gerekirdi. Başarılı hissetmem gerekirdi.

Bunun yerine, bir uçurumun kenarına doğru yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Tören, el sıkışmalar ve fotoğraflar bulutunun içinde bulanıklaşıyor. Arkadaşlarım beni kucaklarına çekiyor, özgürlük, gelecek ve

bu geceki O'Malley's'deki partiden bahsediyorlar.

Ama o partiye gitmeyeceğim. Marcus Crowning'in evine taşınmak için eşyalarımı toplayacağım, nişanlısı olarak yeni hayatıma başlayacağım.

Onun karısı olmama üç ay kaldı.

Bu düşünce göğsümde ağır bir yük oluşturuyor, şu anda düşünemeyeceğim bir şey.

"İşte orada!" Anna teyzenin sesi kalabalığın içinden yükseliyor ve aniden kendimi kucaklamalar, öpücükler ve taze çiçek yığınıyla sarılıyorum. "Benim parlak kızım! Baban seninle gurur duyardı."

Annem, sanki prova yapmış gibi, zaten mükemmel bir şekilde bulaşmış olan maskarasını bir mendille siler. "Seninle çok gurur duyardı. Keşke burada olup seni görebilseydi. O lanet

McCarthy'ler olmasaydı... *Hayır*. Onlar hakkında konuşmayacağız, bugün değil." Sonra yüz ifadesi hafifçe değişir ve sesi alçalır. "Yine de

Benim önerdiğim gibi fildişi rengi elbiseyi seçseydin keşke. Bu elbise seni biraz solgun gösteriyor ve vücut hatlarını ortaya çıkarıyor, değil mi? Bu şal yakalı elbise belini daha ince gösteriyor, Bianca."

Başka bir deyişle, minyon annem şişman göründüğümü düşünüyor.

Göğsümdeki neşe boşalır, yerini tanıdık bir acıya bırakır.

Belini ince gösteren.

Ergenlik sivilcelerini ve bol giysilerin altında saklayabildiğim kıvrımlarımı geride bırakıp, anneannemin cömertçe geniş doğum kalçalarını, yuvarlak karnını ve modaya uygun olmayan, dolgun göğüslerini tercih ettim.

Bazı kültürlere ve dönemlere tam uyum sağladım, ama akranlarım büyük beden kıyafetlerime yan gözle bakıyor.

"Beyazın güzel durduğunu düşünmüştüm," diyorum zorlukla. Büyük beden bir kız olmanın en kötü yanı, kendini . Ortadan kaybolmak. Ah, ne ironik.

"Oh, öyle, canım. Sorun yok." Yanağıma hafifçe vuruyor. "İyi görünüyorsun." İcini çekerek mendili cebine sokuyor. "En azından Marcus umursamaz. Seni yanında olduğu için mutlu, değil mi?"

"Anne, lütfen..." Neden burada? Neden şimdi?

"Sadece herkesin düşündüğünü söylüyorum." Beni kısa ve sıkı bir kucaklamaya çekiyor, bu daha çok bir kısıtlama gibi geliyor. "Ama şanslısın. Çok şanslısın. Her kız, şeyden sonra iyi bir eşle ikinci bir şans elde edemez." Cümlesini bitirmiyor, ama ne demek istediğini biliyorum.

Babam öldükten sonra. Hiçbir şeyimiz kalmadığında... McCarthys yüzünden. Her şeyi feda etmek zorunda kaldığında.

Bunu o kadar çok duydum ki her satırını ezbere söyleyebilirim, ama yine de o beni her seferinde suçlu hissettirmeyi başarıyor.

"Biliyorum," boğazım düğümlenmiş halde, omzuna fısıldıyorum. "Teşekkür ederim. Her şey için."

"Eh." Geri çekilir, elbisesini düzeltir. "Umalım da tüm bunlara değmiş olsun."

Marcus yanımda belirir, bir kolunu sahiplenircesine belime dolayarak. Her zamanki gibi kusursuz giyinmiştir. Ütülü takım elbise, bembeyaz gömlek, kravat yok. İnsanların bakışlarını üzerine çeken, doğal bir yakışıklılık.

Beni seçtiği için kendimi gerçekten... şanslı hissetmeliyim. Hayır, kendimi şanslı hissediyorum.

Kadınları bayılttıran klasik bir yakışıklılığı var... Saygı duyulan, centilmen ve başarılı biri. Anneme ve bana adeta tapıyor. Onun karısı olarak hiçbir şeyim eksik olmayacak. Ve en önemlisi, o bir iş adamı, bir suçlu değil. Babama olanlardan sonra belki de sadece korkuyorum ya da her neyse.

Belki de sadece korkuyorum ya da her neyse.

"Tebrikler, güzelim," diye mırıldanıyor ve şakaklarımı öpüyor. Eli kalçamda, başparmağıyla küçük daireler çiziyor. Bu,

tedirgin edici geliyor. Titriyorum ve uzaklaşıyorum, ama o sadece daha da yaklaşıyor.

Belki de içimdeki bir şey kırıldı. Neden beni en çok seven iki kişinin niyetinden şüphe duyuyorum?

"Kutlamaya hazır
mısın?" "Sanırım."

O kendine özgü doğal gülümsemesiyle gülümsüyor. "Zavallı kızım. Çok şey yaşadığını biliyorum. Mezuniyet, taşınma. Bunalmış durumdasın. Heyecanlanmaya çalış."

Neden bu sözler bu kadar küçümseyici geliyor?

Heyecanlanmam gerekirdi, ama tek düşünebildiğim bu gece. Taşınmak, kedim Sir Lancelot'u geride bırakmak ve dışarıda yemek yemenin, ağızma attığım her lokmanın merccek altına alınacağı anlamına gelmesi.

"Yakında her şeyi halledeceğiz ve o zaman sen kesinlikle mükemmel olacaksın." Sanki tamamlanması gereken bir projeymişim gibi.

Benim de... istemem gereken bu değil mi? Daha iyi olmak?

"Hadi," diyor annem, kolunu koluma takarak. "Bir saat sonra D'Agostino's'ta rezervasyonumuz var. Geç kalmak istemeyiz."

Restoran, Marcus'un müdavimlerinden biri, ama nedense farklı geliyor. Daha kesin. Sanki her şey değişmeden önce eski hayatımın son yemeğiymiş gibi.

Marcus ikimiz için ızgara somon ve buharda pişirilmiş sebze sipariş ediyor, ben de itiraz etmiyorum.

Etrafımda konuşmalar dönüyor. Anna teyze düğünden coşkuyla bahsediyor
. Annem çiçeklerden, oturma düzeninden ve

dörtlü bir yaylı çalgılar grubu olup olmayacağından bahsediyor. Marcus işinden, yatırımlardan ve portföylerden bahsediyor ama ben dinlemiyorum.

"Çok sessizsin canım," diyor annem, masanın üzerinden uzanıp elimi sıkıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece yorgunum. Uzun bir gün oldu."

"Marcus'un evine yerleştikten sonra bol bol dinlenebilirsin. Isıtması dandik o eski, çürümüş daireden kurtulacaksın, değil mi?"

Marcus'un evi. Bizim evimiz değil. Onun evi.

"Evet." Parmağımdaki kocaman elması çeviriyorum. Isıtması bozuk, döküntü eski daire umurumda değil, ama bunu yapmam gerektiğini biliyorum.

Tatlı menüsü geldiğinde, Marcus her zamanki gibi ben bakamadan onu eliyle uzaklaştırdı.

"Bu gece taşınıyor," diye garsona hoşgörülü bir gülümsemeyle söylüyor. "En iyi şekilde görünmek istiyor."

Yanaklarım kızarıyor. Tabağıma, zorla yediğim yarısı kalmış somona bakıyorum ve nefes almaya çalışıyorum.

Aslında somonu sevmem. Hem Dublin'in bu tarafındaki en iyi makarnasıyla ünlü bir restoranda kim somon sipariş eder ki?

Marcus gülümser ve başparmağını parmak eklemlerime sürter. "Senin benim olduğuna inanamıyorum," diyor ve içimden bir ses, neden giderek artan bir korku hissinden başka bir şey, herhangi bir şey hissetmem gerektiğini merak ediyor.

Benim sorunum ne?

Bunu yapabileceğimi

biliyorum. Yapamaz

mıyım?

Daireye döndüğümüzde saat neredeyse altı. Güneş, Ballyhock'un üzerinde alçalmış, her şeyi altın ve kehribar rengine boyuyor. Hem güzel hem de yürek burkan bir manzara.

"Seni saat dokuzda alacağım," diyor Marcus, kaldırım kenarında beklerken. "Bu sana toparlanman için üç saat verir. Yeterli bir süre olmalı."

"Marcus, ben..."

"Az eşya almayı unutma. O eski kıyafetlerin çoğuna zaten ihtiyacın olmayacak. Haftaya alışverişe çıkıp sana uygun bir gardırop alacağız." Gülümsemesi sıcak ve sevgi dolu. Beni şımartmak istiyor... Bunu biliyorum. Beni şımartıyor. Ama yeni kıyafetlere ihtiyacım olduğunu düşündüğünde incinmeden edemiyorum.

En kötüsü benim, biliyorum. O beni seviyor. En iyi şekilde görünmemi istiyor, hepsi bu.

Marcus arabayla uzaklaşır ve ben kaldırımda kalırım, altı yıldır evim olarak gördüğüm binaya bakıyorum. Lamba ışığında geç saatlere kadar kitap okuduğum, arkadaşlarımla çay içtiğim ve ders çalışırken Lancelot'un kucağıma kıvrıldığı daire.

Bu gece terk edeceğim daire.

"Tamam o zaman," diyor annem, yedek anahtarıyla yanımda beliriyor. "Hadi işleri halledelim, olur mu?"

Sonraki iki saat, ambalaj bandı ve karton kutuların arasında bulanık bir şekilde geçer. Annem etrafta koşturur, benim katladığım kıyafetleri tekrar katlar, benim düzenlediğim eşyaları yeniden düzenler.

"Bu çok heyecan verici," diye tekrarlıyor. "Yeni hayatın. Sonunda."

Sanki eski hayatımdan kaçmam gereken bir şeymiş gibi.

Saat sekiz buçuk olduğunda eşyalarımın çoğu toplanmış durumda. Kitaplar kutularda. Giysiler valizlerde. Küçük mücevher koleksiyonum özenle kağıt mendile sarılmış. Babamın çerçeveli fotoğrafı en son, kazakların arasına yerleştiriliyor.

Lancelot yataktan izliyor, kuyruğunu sallıyor.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum, kulaklarının arkasını kaşıyarak. "Seni ziyaret edeceğim. Söz veriyorum. Her hafta."

O, bunun bir veda olduğunun farkında olmadan mırılıyor. Marcus için o bir baş belası, ama bu tombul tekir kedi yıllardır en sadık arkadaşımı ve onu özleyeceğim.

“Ona iyi bakacağım,” diyor annem kapı eşiğinden yumuşak bir sesle. “Benimle mutlu olacak.”

Ama mutlu olmayacak. Lancelot benim kedim. Yanımda olmayı sever, odadan odaya peşimden gelir ve eve geldiğimde kapıda miyavlar. Onu terk ettiğimi düşünecek.

“İşimi bitirmeliyim,” diyorum, sesim boğuk çıkıyor. “Marcus yakında burada olacak.”

Annem başını sallar ve kapıyı kapatarak dışarı çıkar.

Neredeyse boşalmış odamın ortasında, kutular ve çantalarla çevrili duruyorum ve göğsümdeki sıkışıklığı gidermek için nefes almaya çalışıyorum.

Benim istediğim bu. En iyisi bu. Öyle değil mi?

Pencereye doğru yürürüm, serin akşam havasını içeri almak için pencereyi açarım.

Şehir önümde uzanıyor, alacakaranlık çökerken ışıklar yanmaya başlıyor. Orada bir yerlerde, Marcus yoldadır. Otuz dakika sonra, eşyalarımı taşımama yardım edecek personeli ile birlikte güzel arabasıyla burada olacak.

Ve bildiğim hayatım sona erecek.

Esinti aniden ve keskin bir şekilde şiddetleniyor, beni titretmeye başlıyor. Üstümde, kalın ve karanlık bulutlar gökyüzünde kayıyor. Ay'ı tamamen yutuyorlar, aşağıdaki sokağı gölgeye boğuyorlar.

"Bunu annem için yapıyorum," diye fısıldıyorum ve babamın bu sözlerimi duyduğunu hayal ediyorum. Öbür dünyaya inanıyor muyum bilmiyorum, ama bu kendimi o kadar yalnız hissetmememi sağlıyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Bir şey... ters.

Pencereden döndüğümde, camda bir adamın yansıması parlıyor. Nabzım hızlanıyor ve nefesim kesiliyor. Tam çığlık atmaya çalışırken, sıcak bir el ağzımı kapatıp beni duvara doğru çevirerek yüzünü göremememi sağlıyor.

"Şşş. Böyle olması gerektiği için üzgünüm."

Ses tanıdık gelmiyor. Kesinlikle Marcus'un sesi değil.

Dokunuşu farklı, sesi daha kalın, daha boğuk. Ama seste bir şey, yarı hatırlanmış bir rüya gibi hafızamın köşelerini çekiştiriyor.

Çığlık atmaya çalışıyorum ama el daha da bastırıyor, sesimi kesiyor. Ben debelenirken kalbim göğsümde çılgınca atıyor, parmaklarım belimi saran kolu tırmalıyor.

"Hayır, kızım, direnme." Ses artık daha yakın, nefesim kulağıma sıcak bir esinti gibi geliyor. "Kendine zarar vermeni istemem. Sorun yok. Sana zarar vermeyeceğim."

Bana zarar vermeyecek mi? Yetişkin bir adam yatak odama zorla giriyor ve ben onun bana zarar vermek için gelmediğine inanmam mı gerekiyor?

Geriye doğru tekme attım, bacağına isabet ettim. Homurdandı ama bırakmadı. Hatta, tutuşu daha da sıkılaştı.

"Sakin ol, tatlım. Sakin

ol." Kim...?

Keskin bir şey boynumu deliyor ve sıcaklık damarlarımda ateş gibi yayılıyor. Avucunun altında çığlık atıyorum ama kısa sürede uzuvlarımdan kontrolünü kaybediyorum. Bacaklarım bükülüyor, içimdeki mücadele gücü tükeniyor.

"İşte böyle," diye fısıldıyor kulağıma. "Sadece uyu. Uyandığında anlayacaksın. Eninde sonunda."

Oda eğiliyor ve dönüyor. Görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor, karanlık içime sızıyor.

Her şey kararmadan önce gördüğüm son şey, duvarda hareket eden bir gölgeydi; uzun boylu, geniş omuzlu, bunu daha önce yapmış birinin

bunu daha önce yapmış birinin rahat zarafetiyle hareket ediyor.

Ve sonra... hiçbir şey.

Altıncı Bölüm

Ashland

O BURADA. Kulübemde. Benimle aynı havayı soluyor. Altı yıl boyunca gölgelerden, çatıların üstünden ve dairesinin arkasındaki lanet olası ağaç sınırından onu izledikten sonra. Altı yıl boyunca uykusunun ritmini uyku ritmini, duşta mırıldanışını ve saçlarını dökülmüş mürekkep gibi gösteren sabah ışığının tam açısını ezberledikten sonra.

Bianca White kulübemin ortasında ve ben nefes alamıyorum.

Gözlerini bağladım ve koltuğa kelepçeledim, ve bu Takıntımın kaynağı tam karşımda duruyor ve onu buraya zorla getirmek zorunda kalmış olmam beni berbat hissettirmeli.

Ama öyle değil.

Hayır. Lanet olsun,

çok mutluyum.

Titremeye başladığında ona doğru

eğiliyorum. Kendine geliyor.

Benim tatlı kızım kendine geliyor.

Gerginim, titremelerini engellemek için terli avuçlarımı pantolonuma siliyorum.

Benim neyim var lan? Asla gergin olmam.

Onun Crowning's'e gittiğini öğrendiğim anda, onu korumak on kat daha zor olacağını biliyordum. Bunun onun planı olduğunu anladığım anda harekete geçtim.

Onu aldım. Onu buraya, güvenli bir yere getirdim. Ama onun yanında olmanın nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Hayal bile etmemiştim.

Titrek bir nefes verdim. Korkunç adamlarla ve imkansız durumlarla yüzleştım ve galip geldim, ama bu küçük tatlı kız beni neredeyse titretmeyi başardı. Kendimi, atasözündeki gibi, minik bir fareden korkan fil gibi hissediyorum.

Önce göz bağıını çıkarayım ki bana bakabilsin, ama bileklerini bağılı tutmam gerekecek. Korkmuş küçük bir kedi yavrusu gibi ve kendine zarar verebilir.

Ona yaklaştım. En yatıştırıcı sesimle ona, "Şşş, artık her şey yolunda. Söz veriyorum. Güvendesin. Muhtemelen korkmuşsundur, bunun için üzgünüm. Ama eninde sonunda, bunu yapmak zorunda olduğumu anlayacaksın
bunu yapmak zorunda olduğumu anlayacaksın."

Başının arkasına uzanıp göz bağıını çözüyorum. Göz bağı kanepeye düşüyor ve o bana gözlerini kırıştırarak bakıyor, muhteşem gözleri bulanık ve odaklanmamış.

Ve Tanrım, sertleşmişim. Sadece bana bakmasıyla, o mavi gözlerin nihayet bir teleobjektif yerine yüzüme odaklandığını görmekle bile sertleşmişim
. Altı lanet olası yıl boyunca cinsel perhiz.

Ama o bu yüzden burada değil.

"Sakin ol, kızım," diyorum, ona uzanıyorum ama o, iri, korkmuş gözlerle benden uzaklaşıyor.

Bana baktığında ne gördüğünü biliyorum: kafası traşlı, alnında bir yara izi olan, kolları, boynu ve görünen her yerinde dövmeleler olan onu esir alan adam.

Ona asla zarar vermem, ama o bunu bilmiyor, değil mi?

"Lütfen." Sesi çatlıyor ve göğsümdeki bir şey de onunla birlikte çatlıyor. "Lütfen bırak beni. Bana zarar verme. Kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum, söylemeyeceğim."

"Şşş." Yanına diz çöküp başparmağımı gözünün altına götürerek gözyaşını siliyorum. "Şşş," diyorum yine, sesimi alçak ve kontrollü tutarak, içimde hissetmediğim her şeyi.

Kafasını sallar ve benden uzaklaşır. Ayağa kalkmaya çalıştığında onu desteklemek için elimi uzatırım, ama o geri çekilir. Ben de bırakırım. Kendine zarar vermediği sürece ona olabildiğince alan tanıyacağım.

"Şimdi, kızım, ayakların biraz titriyor. Oturup beni dinlemelisin. Tamam mı?" Ama onu takip etmiyorum. Henüz değil. Onu zorlamaya gerek yok.

Bianca başını sallar ve kapıya doğru geri çekilir, güzel gözleri iri ve ıslaktır, soluk ışıktaki açık teni daha da solgun görünür.

Vücudumdaki her kas, mesafeyi kapatmamı haykırıyor. Onu vücudumla o kapıya sıkıştırmamı. Benden kaçamayacağını göstermemi.

Ama yapmıyorum. Kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum, ellerim , parmak eklemlerim bembeyaz. Kemikleri kırmış ve hayatlara son vermiş olan bu eller, ona dokunmayacağım için titriyor. Henüz değil. O anlayana kadar değil.

Hâlâ o muhteşem gelinlik beyazında, masum, yakasında eski moda bir dantel dokunuşu olan muhteşem elbiseyi giyiyor. Bu sabah yatak odasının penceresinden onu giyerken izledim. aynada kendine gülümsediğini izledim, sanki sabırsızlıkla beklediği bir şey varmış gibi.

Bu gece onu neyden kurtardığım hakkında hiçbir fikri yok ve gerçeği öğrenmesi muhtemelen biraz zaman alacak.

"Bianca." Sesim sessiz ama kararlı. Bu bana doğal gelmiyor. Nazik olmak neden bu kadar lanet olası bir çaba gerektiriyor?

Eli kapı koluna uzanıyor.

"Dur." Sesim istediğimden daha sert çıkıyor. Elimde değil. Ona nazik davranmak istesem de, içimdeki her içgüdü onu

onu yakalamak istiyor. Onu tutmak. Onu sarsmak ve bunu onun iyiliği için yaptığımı anlamasını sağlamak.

"Bırak beni!"

"Bak kızım, bunu yapamam. Eğer dinlersen, ben..."

"Sen delisin. Beni kaçırdın. Bana ilaç verip kaçırdın!" Sesi yükseliyor, her kelimesinde panik var. "Bana ne yapacaksın?" Kelimeler boğazında düğümleniyor. "Lütfen bana zarar verme." Yalvarışları kalbimi paramparça ediyor.

Onu buraya tecavüz etmek için getirdiğimi düşünüyor. Elbette öyle düşünüyor. Neden düşünmesin ki? Onun iki katı büyüklüğündeyim ve on üç yaş büyüğüm.

"Sana zarar vermeyeceğim." Tekrar deniyorum. "Otur."

"Oturmak mı? Beni kaçırdın. Anlıyor musun? Bunun için hapse gireceksin! Beni kaçırdın."

Yavaşça yaklaşıyorum, sesimi alçak ve sakın tutuyorum. "Ne yaptığımı biliyorum."

"O zaman bırak beni," diyor titreyerek. Sesinde duyduğum çaresizlik beni neredeyse mahvediyor.

Ona doğru bir adım atıyorum. Sadece bir adım daha atıyorum ve sanki ona elimi kaldırmışım gibi geri çekiliyor.

Siktir. Boğazımdan çıkan ses insan sesine benzemiyor. Sanki ona zarar verecekmişim gibi. Sanki altı yıldır diğer her piçin ona doğru nefes bile almasını engellemediğim gibi. Sanki Sınıfta ona kaba davrandığı için bir adamın çenesini kırmamışım gibi.

Muhtemelen bunu bilmemesi en iyisi.

Sanki hayatımın altı yılını her şeyi riske atarak, başka hiç kimsenin ve hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğinden emin olmak için harcamamışım gibi.

"Bunu yapamam." Durup, aramızdaki mesafeyi kapatmak istesem de kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. "Gel otur Bianca, bunu konuşalım."

"Bunu konuşmak mı?" Kahkahası kırılğan,
"Bana ilaç verdin. Beni bir arabaya attın ve beni buraya getirdin..." Etrafına telaşla bakınıyor. "Neredeyiz ki?"

"Güvenli bir yerde."

"Güvenli." Artık çok hızlı nefes alıyor, masum elbisesinin altında göğsü hızla inip kalkıyor. "Buranın güvenli olduğunu mu sanıyorsun? Seninle kendimi güvende hissettiğimi mi sanıyorsun?"

Bende, dünyanın başka hiçbir yerinde olduğundan daha güvende hissetmesi gerekir

çünkü benim yanımdan daha güvenli bir yer yok. Ama bana masalındaki kötü adammışım gibi bakarken bunu ona söyleyemem.

"Göreceksin," diyorum sessizce. "Eninde sonunda."

"Bir nişanlım var," diyor, cesur, neredeyse meydan okurcasına konuşmaya çalışarak. "Marcus beni bulacak. O beni—"

"Marcus Crowning senin burada olmanın sebebidir ve seni kurtarmak için hiçbir şey yapmaz."

Bu sözler onu durdurur. Bir anlığına yüzünde kafa karışıklığı belirir, ve korkusunun bir kısmı dağılıyor. "Sen onun düşmanlarından biri misin?" diye soruyor.

"Oh, öyle de denebilir."

O kadar güzel ki, ona bakmak acı veriyor. Soluk ten, omuzlarına dökülen koyu saçlar, şoktan aralanmış kırmızı dudaklar. Ne kadar Ne kadar güzel. Canavarlarla dolu bir dünyada bir

prezans. "Ne demek istiyorsun?" der.

"Oturursan, mantıklı bir konuşma yaparız."

"Hayır." Kelepçelere karşı direniyor ve yumuşaklığın altında çeliği görüyorum. İyi. Buna ihtiyacı olacak. "Hemen söyle bana. Marcus'un bununla ne ilgisi var?"

Onu uzun bir süre inceledim, korktuğunda dudaklarını ısırışını izledim. Parmaklarının karnının önünde bükülüştüğünü

. Göz teması kurmak istemediğini görebilsem de, benimle göz teması kurmayı bırakmamasını.

Benim cesur küçük prensesim.

"Nişanlın," diyorum yavaşça, daha sözleri söylemeden onun buna inanmayacağını bilerek, "senden önce iki kadını öldürdü. Sen de üçüncü sıradasın."

Yüzü bembeyaz olur, ama başını sallar. "Bir
Bir kaçırcıya inanmam mı gerekiyor?" Başını daha şiddetle sallıyor. "Yalan söylüyorsun."

"Senden önce iki kadını vardı, kızım. Hepsi gençti. Hepsi masumdu. Hepsi aynı lanet profildeydi." Sesimi düz ve duygusuz tutuyorum. Çünkü şu anda hissettiklerimi kendime kaptırırsam, ve bunu yapmayacağım. "Açık ten. Koyu mavi gözler. Esmerler. Hepsi bir yıl içinde öldü."

"Bu..." Kız başını salladı ve geri çekildi. "Bu imkansız. Yanılıyorsun. O asla..."

"Marcus Crowning lanet olası bir psikopat. Kadınlara zarar vermekten zevk alıyor, kızım."

"Bunu beni kaçıran adam söylüyor," dedi. "Tanrım. Sana nasıl inanmam gerekiyor?"

Bu konuşmanın bir yere varamayacağını biliyordum. Nefes alıp verdim ve tam o sırada kız sehpa cep telefonunu gördü.

"Telefonumu almışsın." Sesi yükselir. "Onu ne yaptın?" "Bu seni ilgilendirmez," derim.

Onu buraya getirir getirmez telefonu açtım. Tabii ki telefonu
. Lanet olasıca çok güvenen bir kız. Marcus'a ve annesine birer mesaj attım. Ses tonumu ona benzetmek için elimden geleni yaptım.

Törenden önce biraz ara vermem gerektiğine karar verdim. Umarım anlarsın. Bu gece seninle gelmeyeceğim. Tek başıma küçük bir seyahate çıkacağım. Lütfen bana ihtiyacım olan alanı ver.

Bu bize biraz zaman kazandırır zaten — bir hafta kadar. Umarım o zamana kadar bu yeterli olur.

"Ne yaptın?" diye tekrarlıyor.

Başımı salladım. "Marcus seni seçti çünkü tatlı ve masumsun. Çünkü saf olanı kırmak onun hoşuna gidiyor."

"Kes şunu." Sanki kulaklarını kapatmak istermiş gibi ellerini kaldırdı, ama bilekleri hala bağlıydı. "Kes şunu. Yalan söylemeyi bırak," dedi, yatmak istemeyen bir çocuk gibi ısrarcı ve inatçı bir şekilde.

"Yalan söylemiyorum, Bianca."

"Benim kim olduğumu nereden biliyorsun? Marcus'un kim olduğunu nereden biliyorsun? Tanrım." Titriyor. "Bu çok fazla. Bu çok fazla. halüsinasyon mu görüyorum? Şu anda uyanık mıyım ki? Tanrım."

"Tamam, şimdi işleri yavaşça halledelim. Nefes al, aşkım."

Kız başını salladı, kızarmış yanaklarında sıcaklık yükseldi. "Beni kaçırdın. Ve yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum."

"Yalan söylüyorsun. Kafamı karıştırmaya çalışıyorsun, bana şunu düşündürmeye çalışıyorsun..." Şimdi ağlıyor. Sertleşmiş kalbim yine kırılıyor. "Sen onun düşmanlarından biri olmalısın. Onunla bir sorunu olan biri, değil mi?

evleniyoruz. Birlikte bir hayat kuracağız. Ve sen, sen sadece bir psikopatsın."

"Seni kurtardım, Bianca. Şu anda anlamadığınızı biliyorum. Biliyorum." Sanki vahşi bir hayvanı sakinleştirmek istercesine ellerimi önüme uzattım. Sözler aramızda havada asılı kaldı. Onları bu kadar yüksek sesle söylemek

ya da bu kadarını açığa vurmak istememiştim. Ama onu yok edecek olan adamı savunmasını izlemek... bu gerçekten çok fazla.

Bana bakıyor, gözyaşları akıyor. Gözlerinde kafa karışıklığı ve korku savaşıyor.

"Dinle." Ses tonumu yumuşak ve ikna edici tutuyorum. "Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, o kadar kolay olur."

"Muhtemelen hepsi böyle diyor," diye fısıldadı.

"Sana söyledim. Seni güvende tutmak için her şeyi yaptım."

"Beni kaçırarak mı?" Sesi yine yükseliyor. "Bana ilaç verip hayatımdan uzaklaştırarak mı?"

"Kızım, bu gerekliydi."

"Beni eve gönder," diye fısıldadı.

"Hayır."

"Beni burada tutamazsın."

"Tutabilirim." Gözlerine bakarak, içindeki gerçeği görmesini sağlıyorum. "Tutacağım." "Benim için gelecek," diyor. "Beni bulacak ve..."

"Deneyebilir," diye homurdanırım. Lanet olası korkak. O piç kurusuna o orospu çocuğunun eline geçerse... "Ama önce beni geçmesi gerekecek."

Sesimdeki kesinlik sonunda ona ulaşır. Yüzünün değişmesini izlerim. Durumunun gerçekliğinin kafasına dank etmesini izlerim. O burada benimle kapana kısılmıştır ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktur.

"Benden ne istiyorsun?" diyor.

Her şeyi. Her şeyi istiyorum. Onun güvende, mutlu ve bana ait olmasını istiyorum. Onu hiçbir şeyin dokunamayacağı bu kulübede sonsuza kadar tutmak istiyorum.

ama şimdi daha yakından. Bana korkusuzca bakmasını istiyorum.

Benim düşmanı olmadığımı anlamasını istiyorum. En azından onun düşmanı değilim.

Ama ona bunların hiçbirini söyleyemem.

"Güvende olmanı istiyorum," diyorum. En basit cevap. "Hepsi bu."

Gülüyor, ama bu mutlu bir ses değil. Acı, yorgun ve hüzünlü bir ses. "Tabii," diyor. "Ne kadar ironik."

"Bianca." Adı dilimde bir dua gibi hissettiriyor. Karanlıkta binlerce kez söyledim ama hiç yüzüne karşı söylemedim. Kızın duyabileceği bir yerde hiç söylemedim. "Bunun anlaşılması zor olduğunu biliyorum..."

"Adın ne?" diyor, aniden sözümü keserek. Kahretsin. Adımı bilmemeli, en azından soyadımı. "Bunun ne önemi var?"

"Çünkü görünüşe göre benim hakkımda her şeyi biliyorsun." Gözleri yüzümü tarıyor, ona verebileceğimden emin olmadığım bir şey arıyor. "Nerede yaşadığımı ve kiminle nişanlı olduğumu biliyorsun. Muhtemelen üniversiteden yeni mezun olduğumu da biliyorsun. Görünüşe göre beni izliyormuşsun, ama ben senin adını bile bilmiyorum." "Önemli değil," diyorum sessizce.

"Benim için önemli."

"Hayır. İsimler önemli değil. Önemli olan senin güvende olman, kızım. Bilmen gereken tek şey bu."

Çenesi gerildi, annesiyle tartışırken ya da sınıfta bir konuyu savunurken yüzlerce kez gördüğüm o inatçı çene hareketi.

"Senden nefret ediyorum."

"Beni nefret edecek kadar iyi tanımıyorsun." Gözlerini kaçırmadan omuz silktim. "Tanıyınca nefret edebilirsin. Bana biraz zaman ver. Şimdi işin pratik kısmına geçelim. Acıktın mı, kızım?"

"Hayır," diyor huysuzca. Kollarını dolgun göğüslerinin üzerine katlamaya çalışmasını izliyorum, ama bilekleri hala bağlı olduğu için bu biraz garip duruyor.

Yutkunuyorum, kendimi zorlayarak, rüyalarımda gördüğüm o mükemmel kıvrımlarına bakmamak için gözlerimi başka yöne çeviriyorum.

"Burada ne kadar kalacağımı bilmek istiyorum." "Ne kadar sürerse o kadar."

"Ne için?" diyor. Bu, Bianca'nın daha önce görmediğim bir yönü, ama şaşırmıyorum. Söylediğim her şeye uymasını beklemiyordum.

Ne kadar sürerse o kadar burada kalacak. Ailemin başına felaket getirmeden Crowning'i öldürebilene kadar. Bana şeytanmışım gibi bakmayı bırakıp, onun kazdığı mezarınla kendisi arasında duran tek şeyin ben olduğumu anlayana kadar.

Bu hikayedeki canavarın ben olmadığımı anlayana kadar... Ben sadece uzak duramayan bir piçim.

"Beni burada tutamazsın," diyor, sesi titriyor. "Gerekirse tutarım, ve şimdilik tutacağım."

"Kaçacağım," diyor, çenesini öne doğru uzatıp bana dik dik bakıyor.

"Mmm." Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Kaçamayacak.

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldıyor ve onu bu halde görmekten nefret ediyorum, ama kararlılığımı korumalıyım.

Bu yüzden kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve onun bakışlarının benimki kadar hapsolmuş olmadığını izliyorum. Gözleri kollarımı tarıyor, sonra yutkunup bana tekrar bakmadan önce hafifçe açılıyor.

"Zaten eve gitmeyecektin, değil mi?" Onun yıkıma ne kadar yakın olduğunu hatırlamak, sesimin bir hırlama gibi çıkıyor. "Crowning'de bir yuva kurmak üzereydin."

Gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi benimkilerle buluşuyor. Gerçeği, belki de. Benim bir canavar olduğumu düşündüğü kişide, insanlıktan bir parça kaldığına dair bir işaret.

Yüzünü başka yöne çeviriyor. "Doğru." Burnunu çekiyor, gözlerini silip bana dönüyor. "Eğer acıkırsam, bana ne yedireceksin? Uyuşturucu katılmış bir şey mi?" diye mırıldanıyor.

Gülüp inliyorum. "Hayır, kızım." Ona doğru yavaşça yaklaşıyorum. "Penne arrabbiata'nı sıcak tutuyorum. Taze burrata. D'Agostino'dan aldığın, sert kabuklu, elleriyle parçalamayı sevdiğin o ekmek." O kadar yakına duruyorum ki, gözlerime bakmak için başını geriye eğmek zorunda kalıyor. "Her cumartesi sabahı. Saat dokuz on beş. İki somun alırsın; biri senin için, biri de yan komşun Bayan Chen için. Ya da en azından, o pislik seni utandırmadan önce öyle yapardın."

Bunu sindirirken gözleri büyür.

Abarttım mı?

Elimi uzatıp çenesini nazikçe ama sıkıca kavradım. Cildi, sert parmaklarımın altında inanılmaz derecede yumuşak. Sıcak. Gerçek. Bu dokunuşu binlerce kez hayal etmişim — karanlıkta tek başıma, rauntlar arası ringde, pencereden onu izlerken. Ama hiçbir şey beni onun gerçek dokunuşuna hazırlamamıştı.

Siktir.

"Uslu durursan kelepçeleri çıkarırım." Gözlerini kaçırmadan başparmağımla çenesini okşuyorum. Sesim alçalıyor. Kendi iyiliği için , kendi iyiliği için. "Ama beni iyi dinle, çok iyi dinle—en ufak bir şey denersen, o bilekler yine bağlanacak. Ama bu sefer, onlardan ."

Başını sallıyor ve konuşmuyor. Yüzünü başka yöne çeviriyor ve ben kendimi zorlayarak çenesini bırakmak zorunda kalıyorum. Geri çekilmek için. Ona boşluk hissi vermek için, ikimiz de bu kulübede benim takip etmeyeceğim hiçbir yere gidemeyeceğini bilmemize rağmen.

"Ben... ben..." Derin bir nefes verir. "Dışarı çıkabilir miyim?" "Hayır."

Kaşlarını çattı. "Annemi arayabilir miyim?"

"Hayır."

"Ben..." Sesi kırılır. "Bir şey yapabilir miyim?"

İç çekip başımı salladım. "Elbette. Uyuyabilirsin. Yiyebilirsin. okuyabilirsin. Sana birkaç kitap getirdim." Gözleri büyür. "Dizilerini . Şimdilik kendini oyalamak için ne istersen getireceğim ve seni dışarı çıkaracağım, ama benimle birlikte olman gerekecek. Yemek pişirmek istersen marketten alışveriş yaparım. Kitapçıdan birkaç şey aldım ve kendini meşgul etmek için ne istersen alacağım."

Ona ne alacağı konusunda neredeyse çıldırmak üzereydim. Boş zamanlarında boyamayı ve karalamayı çok sever, ancak son zamanlarda final sınavları ve Taç Giyme Töreni zamanını aldığı için pek yapamamıştı. "Gerçekten ne istersen yapabilirsin, sadece buradan ayrılamazsın. Anladın mı?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Peki. Şimdilik seninle tartışmayacağım çünkü açlıktan ölüyorum," diyor huysuzca. "Ve benim hakkımda bu kadar çok şey bilmen çok saçma." İçini çekiyor. "Ekmek ve makarna var mı demiştin?"

İşte benim kızım. Onu korkutmak istemediğim için gülümsememi bastırıyorum.

"Evet."

Sonra, daha yumuşak, neredeyse yalvarırcasına, "Lütfen, adını söyleyebilir misin?"

Yutkunuyorum. Hiçbir şey fark edecek mi acaba? *McCarthy* kelimesini duyarsa, ona karşı sahip olduğum tüm güvenilirliğimi kaybedebilirim. Annesi ona babası ve ailemiz hakkında ne anlatmış kim bilir?

Yutkunuyorum. "Bana Ashland diyebilirsin."

"Ashland," diyor o kusursuz, güzel sesiyle. Kalbim sızlıyor. Sanki sadece bir meleğin söyleyebileceği bir notayı duyuyormuşum gibi.

"Ashland." Anlamadığım bir nedenden dolayı kendi lanet ismimi tekrar ederek, boğazımı yutkunuyorum. "Evet, kızım."

"Lütfen, Ashland," diye fısıldıyor. "Kelepçeleri çıkar."

Ona lanet olası bir tepside istediği her şeyi vermek istiyorum.

"Eğer çıkarırsam, uslu bir kız gibi dediklerimi yapar mısın?"

Bir an gözlerime bakıyor, boğazını yutuyor, sonra sahip olduğum son parça özdenetimimi de kaybetmeme neden olabilecek tek şeyi söylüyor.

"Evet, efendim."

Yedinci Bölüm

Bianca

Yoğun durumlarda sakın kalmakla gurur duyarım, ama... bunu yapabileceğimi sanmıyorum, burada değil, şu anda değil. Elimden geleni yapıyorum, ama çılgına dönmüş ve çaresiz hissediyorum, sanki bir şeyi kırmam ya da

kaçmam gerekiyormuş gibi. Ama... nasıl?

Derin bir nefes alıyorum ve sakın kalmanın güvende kalabilmemin tek yolu olduğunu kendime hatırlatıyorum. Kaçabilmemin tek yolu bu.

Tamam, peki.

Öncelikle, nerede olduğumu ve kiminle birlikte olduğumu bulmam lazım.

Ashland. Bu ismi daha önce hiç duymadım.

Hâlâ bağlı olan bileklerime işaret ediyor. “Bana bırak.”

Göğsümde umut yeşeriyor. Bana bu özgürlüğü verecek. Bana uzandığında içgüdüsel olarak irkiliyorum, ama kaçacak yerim yok. Yaklaşıyor ve büyük, pürüzlü, dövmeli parmakları bağları şaşırtıcı bir nezaketle çözüyor.

Bağlar çözüldüğünde, ellerime kanın akmasıyla nefesim kesildi. Ben çekilemeden, bileklerimi yakaladı; beni sabit tutacak kadar sıkı, ama omurgamdan istenmeyen bir ürperti geçiren, sahiplenici bir tutuşla. Pürüzlü, sıcak başparmakları avuç içlerime bastırdı avuç içlerime bastırıyor, yavaş ve kasıtlı daireler çizerek parmaklarıma kan dolaşımını geri getiriyor.

Bu çok iyi hissettiriyor. Çok samimi.

"İşte böyle," diye mırıldanıyor, bu küçük alanda sesi daha da kısılıyor ve nefesini saçlarımda hissedebiliyorum. Üzerimde koca bir gölge gibi duruyor, omuzları benimkileri gölgede bırakıyor ve üzerime eğilmiş hali, tamamen bileklerime odaklanmış hali, sanki beni koruyor gibi hissettiriyor. Beni koruyor. "Böylesi daha iyi, değil mi? Evet, aferin kızım."

Bu övgü bende şu anda düşünmek istemediğim bir etki yaratıyor.

Bileklerimdeki kırmızı izlere kaşlarını çatıyor, çenesi geriliyor ve başparmakları çıldırtıcı daireler çizmeye devam ediyor. "Seni incitmek istemedim. İz bırakmadan seni sabitlemeye çalıştım, ama galiba pek başarılı olamadım."

"Önemli değil," diyorum içgüdüsel olarak ve sesim istediğimden daha nefesli çıkıyor.

Neden bu durumdan dolayı kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyorum? Her zaman yaptığım şey bu, değil mi?

O tutuşunu gevşetir gevşetmez ellerimi geri çekip göğsüme sıkıca bastırıyorum. Karıncalanıyorlar, sanki iğneler batıyormuş gibi ama geri çekilmememin sebebi bu değil. Dokunuşunun neredeyse... saygılı olması hoşuma gitmiyor. Pürüzlü ellerinin tenime değmesi, karnımın derinliklerinde bir ısı birikmesine neden oluyor. Bir an için ona güvenilebileceğimi, ona yaslanmak istediğimi hissetmiş olmam.

Bir tutsak olduğumu hatırlamalıyım. Beni kaçırdığını hatırlamalıyım.

Beni uzun bir süre izliyor, gri gözleri kararıyor ve ben, dokunuşunun bana ne yaptığını anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Biliyor mu acaba?

Etrafıma bakıyorum. Burası beton zeminli, nemli bir bodrum değil. Hayır, burası aslında... hoş bir yer.

Kulübe çam ve odun dumanı kokuyor. Mekan açık plan —bir duvar boyunca mutfak, hepsi sade ahşap dolaplar ve kesme tahtası tezgahlar, ve düşük alevlerle çıtırdayan devasa bir taş şöminenin bulunduğu bu oturma alanı. İki alan arasında bir yemek masası var

, sağlam ve zamanın izlerini taşıyan bir yemek masası var. Mobilyalar az ama güzel.

Oturduğum deri kanepeler, kullanımdan dolayı yumuşamış, sırt kısmına koyu yeşil ve gri renkli yün battaniyeler asılmış.

Bir duvar boyunca kitap rafları uzanıyor, bolca okunmuş gibi görünen kitaplarla dolu. Kitaplarla dolu her yeri sevebilirim...

Hayır. Burada olmamalıyım. Bu doğru değil.

Burayı arıyorum, kendimi evimdeymiş gibi hissetmeye çalışmıyorum.

Taş duvarlar kaba yontulmuş, sanki asırlardır buradaymış gibi, ve tavanda çıplak kirişler uzanıyor.

Bir hapishane için şaşırtıcı derecede rahat.

Mutfağın içinden, bir arka kapı ve yatak odalarına giden bir koridor görüyorum. Pencereler küçük, , karanlık ve ara sıra yakınlarda duran ağaçların silüetinden başka bir şey göstermiyor.

Gördüğüm kadarıyla televizyon yok. Elektronik cihazların uğultusu yok. Sadece ateş, kitaplar ve bizi çevreleyen vahşi doğa var.

Normal şartlar altında bu beni heyecanlandırırdı. Burası, rüyalarımından çıkmış bir yer; burada ateşin başında kitabım ve sıcak bir fincan çay ile kıvrılıp saatlerce kitap okurdum.

Ancak burası bir masal değil.

Ellerim titremekten vazgeçmiyor. Onları bu yumuşak deri koltuğun altında bacaklarımın altına sıkıştırdım ama bir faydası yok. Titremeler kollarımdan omuzlarıma doğru yayılıyor, ta ki tüm vücudum sadece benim duyabileceğim bir frekansta titriyormuş gibi hissedene kadar.

Ve bundan nefret ediyorum. Çok nefret ediyorum. Sakin ve kontrolü elimde tutmak istiyorum, ama nasıl yapabilirim ki?

Bana ilaç verdi. Kaçırıldım. Bana ne yapacak? Bir yanımda, bana saldıracaksa çoktan saldırmış olmasını umuyor.

Ama planı bu değil gibi görünüyor. Bana nasıl baktığını tarif edemem, ama... bana zarar vermeyeceğine inanıyorum.

Yine pencereden dışarı bakıyorum. Umut ışığı görünmeden saatlerce ormanda dolaşmayı sevmiyorsam, kaçmak için kesinlikle uygun bir zaman değil.

Hayır, en azından gün ağarana kadar beklemeliyim, belki o zaman nerede olduğumu anlayabilirim. Kaçabilir miyim? Telefonumu alabilir miyim...

Bir kapının açılıp kapanma sesi duyuyorum, ardından tuvaletten akan su sesi geliyor. Medeni sesler, normal sesler, beni uyuşturup kaçıran ve ıssız bir yere getiren bir adama ait olmayan sesler.

Marcus ıldırmak üzere.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez merak ediyorum... Acaba yapar mı? Gerçekten yapar mı?

Bu düşünce bir dalga gibi içimi kaplıyor ve ses çıkarmamak için avuçlarını ağzıma bastırmak zorunda kalıyorum. Babam beni aramak için Dublin'i alt üst ederdi. Ve annem...

Gözlerim yanıyor ama ağlamayacağım. *Ağlamayacağım*. Ben dağılan türden biri değilim.

Ben kendini toparlayan, kurallara uyan, söyleneni yapan iyi bir kızım.

Ama lanet olsun, hayatım boyunca bana söyleneni yaptım ve bakın beni nereye getirdi.

Ayak sesleri duyduğumda boğazımı yutkunuyorum. Düz duruyorum, ellerim hala titriyor olsa da bacaklarımdan altından çekiyor ve o köşeyi döndüğünde kendimi ona bakmaya zorluyorum.

Devasa bir adam. Beni yakaladığında bunu hemen fark etmiştim, ama bu küçük odanın loş ışığında daha da büyük görünüyor.

Tıraşlı kafası ateşin ışığında parlıyor ve gümüş grisi gözleri, nefesimi kesen bir yoğunlukla gözlerime kilitleniyor. Kaşındaki yara izi şimdi daha belirgin, yüzündeki ifade değiştiğinde hafifçe gerilen soluk bir çizgi

, ona çekici olmaması gereken ama bir şekilde... çekici olan tehlikeli bir hava katıyor.

Omuzları o kadar geniş ki kapı aralığını dolduruyor ve kaçma şansımı tamamen engelliyor. Giydiği siyah tişört, altındaki kasları gizlemeye yetmiyor altındaki kasları gizlemiyor — aynada poz vermekten değil, insanlara zarar vermekten gelen türden kaslar. Her iki kolu da dövmelemlerle kaplı, koyu renkli Kelt düğümleri, yarık ve yara izleriyle dolu parmak eklemlerine kadar uzanıyor.

Ağırlığını kaydırdığında, her hareketi kontrollü. Keskin. Sanki bunu daha önce yapmış gibi.

Devasa ellerinde neredeyse komik derecede küçük görünen buharlı bir kupa tutuyor.

“Bir fincan çay ister misin, kızım? Annem her zaman sinirleri yatıştırmaya yardımcı olduğunu söyler, ve senin sakinleşmeye ihtiyacın var gibi görünüyorsun.” Omuzlarını silker ve bu hareket, hiç de dikkat dağıtıcı olmaması gereken bir şekilde omuzlarını esnetir dikkat dağıtıcı bir şekilde esner. “Biraz istersin diye düşündüm.”

Sesi kaba, boğuk, sanki pek konuşmuyormuş gibi.

Buhar çıkan fincana bakıyorum. Peki, bana saldıracak olsaydı, bana bir fincan çay yapar mıydı?

Fincana gözlerimi kısarak bakıyorum çünkü kenarında asılı duran küçük etikette en sevdiğim çayın adını görebiliyorum.

O fincanı önümdeki masaya koyarken, sanki patlayacakmış gibi ona bakıyorum. O dövmeleli parmaklar fincanı dikkatlice bırakıyor ve parmak eklemlerindeki taze kabukları, yarılmış ve kanamış halini fark ediyorum. Bu hareket neredeyse düşünceli.

Bir an için, bunu kafamda sindiremiyorum bile. O lanet çayı istiyorum, ama ya sadece beni tatlı dille kandırmaya çalışıyorsa ve içine ilaç koyduysa? Ondaki herhangi bir şey almak aptalca olur, değil mi?

İçini çeker ve ses geniş göğsünden yankılanır. “Sana zarar vermeyeceğim, Bianca.” Beni isimle çağırmasını duymak midemi altüst eder.

Sanki arkadaşmışız gibi, sanki beni tanıyormuş gibi benimle konuşuyor.

Ona sert bir bakış attım. Genelde neşeli biriyimdir ve somurtmak bana pek uymaz. "Adımı nereden bildiğini söylemedin."

Yüzünde bir şey parladı, tam olarak suçluluk değildi, ama daha karanlık, daha karmaşık bir şeydi. Bu ışıktaki, yüz hatları sert açılar ve keskin kenarlardan oluşuyordu, acımasız ve güzel, aynı derecede.

"Çayını iç kızım, sonra konuşuruz."

Başımı sallıyorum. "İstemiyorum." Sesim beklediğimden daha güçlü çıkıyor ve sesimin huysuz değil, kararlı bir ses tonuyla konuşuyorum. "Beni neden kaçırdığını bilmek istiyorum ve kim olduğunu da bilmek istiyorum."

Kaşları hafifçe kalkar, sanki şaşırmış gibi. "Ağzına dikkat et, kızım. Böyle kelimeler kullanmak için fazla güzelsin."

Bu ironi beni o kadar çok etkiledi ki, neredeyse gülecektim. "Dilime mi dikkat edeyim? Beni kaçırın sensin."

"Evet."

Ellerini ceplerine soktu ve bunu yaptığında omuzlarındaki kaslar gerildi, gömleğinin kumaşı göğsünde gerginleşti. O sadece iri değil, aynı zamanda güçlü, her yeri kaslı ve sarmal bir güçle dolu, gözleri de bunu kullanmaktan korkmadığını söylüyor.

"Seni kaçırdım." İnkâr yok, gerekçe yok. Sanki dükkandan süt aldığını doğruluyormuş gibi, sadece olgusal bir şekilde. "Nedenini konuştuk."

"Öylece yapamazsın..." Hareket ettiğimin farkına varmadan ayağa kalkmışım. O da hareket ediyor, bana doğru değil, yana doğru, o devasa vücuduyla yolumu kesiyor bana zarar vermek istemiyor ama gitmeme de izin vermiyor gibi. Bu hareket, ne kadar tehlikeli olduğunu tam olarak bilen birinin yaptığı gibi, ince ve ustaca.

"Bırak beni. Marcus..."

Beni alaycı bir sesle kesiyor. "Marcus hiçbir şey yapmayacak." Çenesindeki bir kas seğiriyor. "Marcus senin kafanın iyi olduğunu düşünüyor," diyor sessizce, kaba sesi daha da alçalıyor. "Biraz zaman istedin, birazdan

telefonunu kontrol edip, onun sana bu süreyi cömertçe verip vermediğini ya da senin rahatlık alanının biraz dışına çıkman gerekip gerekmediğini göreceğim.”

Kaşlarını çattı. “Tahminimce pek de değil, ama en azından seni aramaya gelmeyecek. Otur, Bianca.”

"Adımı söylemeyi kes!"

"Hayır."

"Beni tanımıyorsun."

"Tanıyorum." Kanepenin karşısındaki sandalyeye doğru yürüdü ve o kadar iri bir adam için şaşırtıcı bir zarafetle oturdu. Ağırlığı altında ahşap gıcırdadı. O gümüş rengi gözler beni yerinde sabit tuttu. "Seni uzun zamandır tanıyorum. Ve senin beni tanımaman bu gerçeği ortadan kaldırmaz."

Nabzım kulaklarımda çınlıyor.

"Bu saçmalık. Seni daha önce hiç görmedim." Yine de bu bir test, ne diyeceğini görmek için, çünkü o bir şekilde... tanıdık geliyor. Sadece onu nereden tanıdığımı

"Gördün." Bakışları sabit ve sarsılmaz, ve ilk kez fark ediyorum ki gözleri sadece gri değil—gözlerinin etrafı onları neredeyse hipnotik kılan daha koyu bir kömür rengiyle çevrili. "Sadece hatırlamıyorsun. Ve otur dedim. Söyleneni yaparsan işler senin için çok daha iyi gidecek."

"Bu bir tehdit mi?"

Cesur olmaya çalışıyorum, ama kalbim hala göğsümde çarpıyor. Beni bu kadar kolay alt edebilmesi ve bunu yapmış olması.

Eğer itaatsizlik edersem bana zarar verir mi?

Bana omurgamdan bir ürperti geçiren keskin bir bakış atıyor ve bunun istenmeyen bir şey olduğundan tam olarak emin değilim. Bana doğru bir adım atıyor, parmaklarıyla çenemi tutuyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda.

"Otur. Yere."

Bacaklarım titriyor ve onun önünde zayıf görünmek istemiyorum. Oturmak, teslim olmak, itaat etmek, bu gerçeği kabul etmek gibi geliyor.

Ama titriyorum ve açım, sırf inatçılık yüzünden ayakta durmanın bana bir faydası yok.

Bu yüzden, onaylayan düşük sesli homurtusunun bende yarattığı hissi görmezden gelerek, isteksizce oturuyorum.

"Altı yıl önce," diyor boğuk bir sesle. Sandalyeye yaslanıyor ve ateşin ışığı dövmeli kollarında dans ediyor, Kelt desenleri sanki hareket ediyor gibi görünüyor. "Tessa's Bistro'nun dışında. Belaya bulaşmak isteyen birkaç delikanlı vardı. Seni kaçırmaya çalıştılar, değil mi? Onları yolcu ettim."

Anı, sanki derin sulardan çıkarılmış gibi yüzeye çıkıyor.

Evet, tanrım, hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim ki? O acımasız ve şiddetliydi, ve o... o beni kurtardı. O günden beri onu yüzlerce kez düşündüm.

Ama şimdi ona bakıyorum, gerçekten bakıyorum ve görüyorum. Aynı iri yapılı vücut, aynı ölümcül zarafet. O zamanlar saçları biraz daha fazlaydı, koyu renkli ve kısa kesilmişti, ama o gözler... o gümüş rengi gözleri her yerde tanırdım.

"O sen miydin?"

"Evet."

Başımı sallıyorum ve nefes almaya zorluyorum kendimi. "Bu durumu açıklamıyor. Birine bir kez yardım ettin diye onu kaçırmazsın."

Öne doğru eğilir, derin bir nefes alır, dirseklerini dizlerine dayar ve şimdi onun yaralı parmak eklemlerini yakından görüyorum, üstleri kabuk bağlamış, taze ve yeni.

"Şu anda burada güvende değilsin. Yani İrlanda'da. Ve bu konuda ne yapacağım henüz bilmiyorum, o yüzden şimdilik benimle buradasın. Çünkü benimle güvendesin."

Göğsümde bir şey gevşiyor. Yutkunuyorum. “Neyden güvende?”

“Sana zarar vermek isteyen insanlardan.”

“Bunu kaçıran kişi söylüyor.”

Derin bir nefes verir ve ben kendimi,
“Sana zaten söyledim, ama bana inanmadın.”

“Bu senin için çok uygun, değil mi?”

Sadece kaşlarını çattı. “Çayını iç. Soğuyor.”

“Bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi kes.” Sözlerim istediğimden daha keskin çıktı.

Yüzünde bir şey parladı, sanki... onay gibi bir şey. Ağzının köşesi seğirdi ve birdenbire onun şu anda fark etmemem gereken acımasız ve tehlikeli bir şekilde çekici olduğunu anladım.

“İşte bu,” diye mırıldanıyor ve o kaba sesi bende kesinlikle kabul etmeyi reddettiğim bir etki yaratıyor. “Aferin kızım.

Ne zaman biraz cesaret göstereceğini merak ediyordum, kızım. Sen iyi bir kızsın, ama kolay lokma değilsin, değil mi Bianca?”

Yüzüm kızarır. Utanmış mıyım, kızgın mıyım, yoksa ikisinin çarpık bir karışımı mı, bilmiyorum.

“Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

Bu aptalca bir misilleme çünkü o, aslında benim hakkımda epey bir şey bildiğini kanıtladı.

“Öyle mi?” diyor. Yüzündeki o sakın bakışta ürpertici bir şey var, o gümüş rengi gözlerin her hareketimi takip edişinde yırtıcı bir şey var.

“DCU’da tarih okuduğunu biliyorum. Salı ve perşembe günleri Gravel Caddesi’ndeki kahve dükkanında çalıştığını biliyorum, şu

berbat çörekleri olan kahve dükkanında çalıştığını biliyorum. Eve otobüsle gittiğini biliyorum ve lanet olası bir ekibe sahip olman gerekirken bir korumanın olmadığını da biliyorum.”

“Yani senin küfür etmen normal ama benim etmem değil mi?” Bu ocuka bir kaçamak gibi geliyor ama elimden gelen tek şey bu.

Neredeyse gülümsüyor ve bu ifade yüzünü değiştiriyor, o acımasız hatlarını onu yıkıcı derecede yakışıklı hale getirecek kadar yumuşatıyor. “Haklısın. Gergin olduğuunda tırnağını ısırđını biliyorum .” Bakışları elime düşüyor ve şu anda bunu yaptığımı fark ediyorum.

Elimi ağzımdan çekiyorum.

“En sevdiğin rengin mor olduğunu biliyorum, ama açık, soluk olanından. Pokerde berbat olduğunu biliyorum. Kendi şakalarına, esprinin sonuna gelmeden gülüyorsun çünkü çok sevimlisin.” Sanki son cümleyi söylemek istememiş gibi dudaklarını sıkıca kapatıyor. “Hayvanlara karşı bir sevgin olduğunu biliyorum ve bazen kendini eski İngiltere’de Kral Arthur’un yanında hayal ediyorsun.”

“Tamam, anladım.” Daha fazlasını duymak istemiyorum. Bu tüyler ürpertici ve oda dönüyor.

Ama sanki bir şeyi kanıtlaması gerekiyormuş gibi durmuyor.

“Kedileri sevdiğini biliyorum ve seninkinin adı Lancelot. Kedilerden nefret etsem de, onun senin en iyi sırdaşın olduğunu biliyorum, o yüzden...” Ayağa kalkıyor, o devasa vücudunu sandalyeden kaldırıyor ve başka bir odaya giriyor. Geri geldiğinde, dövmeli kolları bir şeyi kucaklıyor...

“Lancelot!” İnanamayıp hızla gözlerimi kırpıyorum.

“Evet. Lancelot seninle gelmek istedi, ben de gelebileceğini söyledim. Bunun sana biraz rahatlık verebileceğini düşündüm. Evden gelen küçük bir şey. Belki de lanet kedini getirdiğimi görürsen, benden o kadar korkmazsın diye düşündüm.”

Lancelot’u kucağıma bırakıyor ve yara izleriyle dolu güçlü elleri şaşırtıcı derecede nazik. Yüzümü Lancelot’un yumuşak tüylerine g m yorum ve

ağlamamaya çalışıyorum. Lancelot, sanki herkese bunun doğru olmadığını duyurmak istercesine mırlıyor ve ciyaklıyor. Ama en azından beni gördüğüne seviniyor.

Ne tür bir kaçırır kedi de alır ki?

“Onu buraya nasıl getirdin? Ona dokunmaya çalışan diğer insanları tırmalıyor.”

O geniş omuzlarını silkiyor. “Annesinin yapacağı gibi ensesinden tutup taşıdım, battaniyeye sardım, sonra bagaja koydum.”

“Kedimi bagaja mı koydun!”

Gözleri bana neredeyse parıldıyor ve ilk kez gülme çizgilerini fark ettim, bu acımasız güzelliği yumuşatıyordu. “İyiymi, bol bol oksijeni vardı, ama yolun çoğunda lanet olası kafasını koparacak gibi bağırdı.” Elini çenesinin altındaki sakalına sürtüyor. “Sana hakkımda bildiğim bir sürü şeyi anlattım, ama sen bagajdaki kedin için mi endişeleniyorsun?”

O rahatsız edici gri gözleriyle bakışlarımı yakalıyor ve onları çevreleyen, bu kadar tehlikeli bir adam için gülünç derecede uzun olan koyu kirpiklerini fark ediyorum.

Omuz silktim.

Kedime küçümseyici bir bakış attı ve o sert yüzünde bu ifade neredeyse komikti. “Kedileri sevdiğim için değil, durumun düzelmesine yardımcı olabileceğini düşündüm. İhtiyaçlarını gidermek için dışarı çıkıyor mu?” Açıkçası, sadece beni takip ediyordu, kedimi değil.

“Hayır, elbette hayır. O, kedi kumuna ihtiyaç duyan bir ev kedisi.”

Kaçırarımla kedimin tuvalet alışkanlıklarını konuştuğuma inanamıyorum.

“Lanet olsun,” diye mırıldanıyor, kaşlarını çatıp ellerini ceplerine sokarken, bu hareketle tüm o dövmelerin altındaki pazı kasları belirginleşiyor

.

Bir an geçti. “Ne zamandır beni izliyorsun?” “Yeterince uzun süredir.”

“Bu bir cevap değil!”

Çenesi sıkılır ve sözleri üzerinde düşünür gibi görünür; o kas, büyüleyici olmaması gereken bir şekilde yine seğirir. “Sen çok ama çok gençken beri.”

Göğsüm yanıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi. “Ne için... ne için çok küçüktüm?” diye fısıldıyorum. Ama bu sefer cevap vermiyor.

Korkmuş olmam gerekirdi. Korkuyorum da, ama korkunun altında başka bir şey var, adını koyamadığım bir şey, çünkü beni koruduğunu söyledi ve o yumruk eklemleri bir hikaye anlatıyor.

Beni izliyordu, emin olmak için... güvende olduğumdan mı?

Hayır, bu saçma. Annemin beni azarladığını neredeyse duyabiliyorum.

Bunu romantikleştirme, Bianca.

Hayal dünyasından çık, Bianca. Bu bir

kitap değil, Bianca.

"Tanrım, bu delilik," diye fısıldıyorum. "Sen delisin, değil mi?"

"Evet." Ayağa kalkıyor ve ben istem dışı bir şekilde irkiliyorum. Benden çok daha uzun, tüm o bastırılmış güç ve acımasız kuvvetiyle, ve içimdeki

hain bir kısmımın, vücudunun avcı zarafetiyle hareket edişini fark etmesinden nefret ediyorum. "Burada hepimiz deliyiz," diye fısıldıyor.

Yutkunuyorum. Beni kaçırın kişinin kedimi alacağını beklemiyordum, Lewis Carroll'dan alıntı yapacağını da beklemiyordum.

Geri çekildiğimi fark eder ve hareketsiz kalır, tüm vücudu bir şekilde hareketinden daha tehditkar bir şekilde sessizleşir. “Sana zarar vermeyeceğim

Sana zarar vermeyeceğim, Bianca. Buna inanmanı istiyorum.”

"O zaman belki de başlangıç olarak beni kaçırma," diye

fısıldıyorum. "Başka seçeneğim yoktu."

"Buna inanmak zor." Yutkunuyorum. "Her zaman bir seçeneğimiz vardır."

O, hayal kırıklığına uğramış gibi görünen bir hareketle, dövmeli elini traşlı kafasının üzerinden geçirerek içini çeker.

"Dinle, tatlım. Seni incitmek için buraya getirmediyimi başka nasıl anlatabilirim bilmiyorum."

Kalbim çarpıyor ve nedenini bilmiyorum.

"Bana öyle deme." Sesim çatlıyor. "Buna hakkın yok. Beni tanımıyorsun."

Bu sefer hüzünlü bir gülümsemeyle, o acımasız yüz hatlarını yumuşatan, onu neredeyse savunmasız gösteren bir ifadeyle gülümsüyor. "Hayır, kızım. Sen *beni* tanımıyorsun. Ben seni hayatındaki çoğu insandan daha iyi tanıyorum, Bianca.

Senin bugünkü haline gelmeni izledim. Ailenin o mayın tarlasında yolunu bulmanı izledim. İyi olmak, mükemmel olmak, asla dalga yaratmamak için ne kadar çabaladığını izledim."

Bana yaklaştı, kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı—çam, duman ve daha karanlık, daha erkeksi bir koku. Gümüş rengi gözleri benimkilere delici bir şekilde baktı. Uzaklaşmam gerektiğini biliyorum, ama bu noktaya çakılıp kalmışım. Bir an için, onun dolunay ışığında dönüşen bir yarı kurt olup olmadığını merak ettim.

"Ne kadar iyi olduğunu biliyorum. Tanıdığım çoğu insandan daha iyisin. Kimsenin seni izlemediğini sandığın anlarda seni gördüm . Başkaları için rol yapmayı bıraktığında, gerçek seni görüyorum."

"Dur." Ellerim titriyor. "Sadece dur. Bunun ne kadar ürkütücü olduğunun farkında değil misin? *Dur.*"

O da hemen durur, sanki bu kelime aramızda fiziksel bir bariyermiş gibi. Bana üstünkörü bir bakış atar.

"Sana şimdi yemek versem, yer miydin?" Sıcak, çıtır çıtır ekmek ve bir kase D'Agostino makarnası düşününce midem guruldadı.

Açlıktan ölüyorum. Saatlerdir bir şey yemedim ve bunu onaylamayacağını bildiğim Marcus'un yanına taşınacağımı düşünerek mümkün olduğunca az yiyerek idare etmeye çalışıyordum.

Dişlerimi sıkıp gözlerine bakıyorum. "Hayır."

Yüzünde bir şey parladı ve yine, kendini nasıl tuttuğunu, içindeki bir şeyi nasıl bastırdığını çok net bir şekilde fark ettim. "Peki o zaman," dedi. "Sana odanı göstereyim."

Sekizinci Bölüm

Bianca

Kendimi "*Güzel ve Çirkin*"deki Belle gibi hissediyorum. O, elleri ceplerinde duran koca tüylü canavar; sanki bu bir barış teklifiymiş gibi, sanki bu yanlış bir şey değilmiş ve düzgün yapılmış bir yatak her şeyi düzeltecekmiş gibi.

Sanki fırsatım olsa kaçmayacakmışım gibi. Tıpkı Belle gibi.

Hiç kimsenin tam olarak anlayamadığı, kitaplara gömülmüş bir münzevi ile kendimi hep özdeşleştirmişimdir.

O, arkadaşlarını kitaplarda ve hiç gitmediği yerlerde bulurdu, ama Belle'den farklı olarak, ben hep kendi kasabamda kalmak istedim. Her şeyin güvenli ve öngörülebilir olduğu yerde kalmak istedim.

Ve özgürlüğümü feda ettiğim bir babam yok.

Beni dar koridordan geçiriyor, elini sanki beni ayakta tutmak istermişçesine dirseğimin yanına koyuyor, ama pek de . Yine de avucundaki ısı cildime yayılıyor ve onun ne kadar yakın olduğunu aşırı derecede hissetmemi sağlıyor.

Belki de kaçacağımdan korkuyor. Sanki bunu hiç düşünmemişim gibi değil.

Böyle iri bir adam için şaşırtıcı derecede zarif yürüyor olsa da, döşeme tahtaları onun ağırlığı altında gıcırıyor.

Canavar. Tıpkı Canavar gibi.

Hikayedeki kadar işkence görmüş mü?

Hayır. Bunu düşünmeyeceğim. Ona *sempati* duymayacağım.

"Burası senin," diyor sert bir sesle ve bir kapıyı iterek açıyor.

Oda küçük ama rahat, hatta muhteşem. Beyaz çarşafli dört direkli bir yatak, yerde yıpranmış bir halı, üzerinde yumuşak bir ışık yayan bir lamba bulunan bir komodin. Yatak odayı kaplıyor ve ben onun nerede uyuyabileceğini düşünmemeye çalışıyorum. Burasının benim odam olduğunu söyledi ama...

Başka bir kapıyı işaret ederek gerginliği bozar. "Tuvalet şurada. Temiz havlular dolapta."

Duraksıyor ve gri gözleri benimkilerle buluşuyor, kilitli kapı kadar kesin bir şekilde beni esir alıyor. "Orada bir pencere var ama küçük ve sürgülü. Denemeye kalkışma Bianca."

"Bu yüzden mi bu odayı verdin?" Sözlerim kısık ve acı bir tonda çıkıyor. "Kaçamayacağımdan emin olduğun için mi?"

Özür dilemiyor, sadece o sabit gözleriyle beni tutuyor ve aramızda bir şey geçiyor, nefesimi kesen karanlık ve gergin bir şey. "Aynen öyle, kızım."

Ona bağırmak istiyorum, ama o kadar yorgun, kafam karışık ve açım ki, bu korkunç kombinasyon beni her zaman duygusal ve mantıksız davranmamı sağlayan korkunç bir kombinasyon.

Yatağa doğru ilerliyor, yatağı dener gibi kenarına oturuyor ve ağırlığı altında iskelet gıcırıyor. Sessiz odada bu ses müstehcen geliyor.

"Burada uyuyacaksın." Yanındaki yatağı okşadı ve otururken yer kaplamak için bacaklarını açışını gözlerim yakaladı.

Bölgesini işaret ediyor. Sonra yere doğru eliyle işaret ediyor. "Ben de orada yatacağım. Battaniye ve yastıkla." Çenesini ovuşturup mırıldanıyor,

"Yeterince rahat, sanırım."

Yani benimle yatakta yatmayacak, şükürler olsun. Ama onun bu kadar yakınımda olmasını da istemiyorum.

"Yapamazsın..." Onu yanımda, nefesimi duyacak kadar yakın, yere uzanmış olarak hayal edince boğazım kurudu.

"Bu odada benimle yatmayacaksın."

Beni odama götüreceğini söylediğinde, başka bir yerde uyuyacağını düşünmüştüm.

Başka herhangi bir yerde.

"Yapmak zorundayım," diyor, gözleri sertleşiyor ve ben titriyorum, bu sefer tamamen korkudan değil. Ses tonu tartışmaya izin vermiyor.

"Güvende olduğundan ve düşüncesizce bir şey yapmadığından emin olmalıyım."

"Ne gibi?" diye sordum, sesim yükseldi, onun ördüğü büyüü bozmak için çaresizce. "Kaçmaya çalışmak gibi mi? Beni ıssız bir yere kilitlemenin amacı bu değil mi zaten?"

Bu sözler ona fiziksel bir darbe gibi çarpmış gibi görünüyor. Geri çekiliyor ve yüzündeki ifade bir anda değişiyor.

Yavaşça ayağa kalkıyor, ama bana doğru gelmek yerine, odanın diğer ucundaki şifonyere odanın diğer ucundaki şifonyere yaslanarak aramızda mesafe yaratır ve bana nefes alabileceğim bir alan açar.

Başını eğdi ve uzun bir süre öylece orada durdu, elleri sanki onu ayakta tutan tek şeymiş gibi

"Kendine zarar vermiş

gibi."

Sözler o kadar sessiz ki neredeyse

duymayacaktım. Öfkem azalır. "Ne?"

Başını kaldırıyor ve gözlerindeki bakış nefesimi kesiyor.

Orada korku ve kederle tehlikeli derecede benzer bir şey var.

"Kendine zarar vereceğinden korkuyorum, kızım." Sesi bu sözlerde biraz titriyor. "Bunun fazla olduğuna karar vereceğinden. Sen..." Duruyor, çenesi titriyor. "Benim düzeltmeyeceğim bir şey yapacağından."

Oh.

Oh.

Hâlâ odanın diğer ucunda, bana mesafe bırakıyor. Ama gözleri, sözlerinin tam olarak başaramadığı bir şekilde bana yalvarıyor.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Sadece... bana yapmayacağına söz ver. Bana karşı çık, bana bağır, beni istediğin kadar nefret et. Ama kendine zarar vermeyeceğine söz ver."

Bunu kullanmalıyım. Bu kırılganlığı bir zayıflık olarak görmeli ve bundan yararlanmalıyım.

Ama bunun yerine, kendimi şöyle derken duyuyorum: "Yapmayacağım." "Söz ver."

"Söz veriyorum."

Yüzünü kaplayan rahatlama o kadar derin ki, buna tanık olmak neredeyse acı verici.

Omuzları çöküyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Orada sessizce duruyoruz, lamba ışığı aramızda yumuşak gölgeler . O kıpırdamıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışmıyor.

Ama gözleri, tenimi ısıtan bir yoğunlukla benimkilere kilitlenmiş durumda.

Ve her şeye rağmen — bu durumun mutlak *saçmalığına* rağmen — kendimi fark etmemem gereken şeyleri fark ederken buluyorum.

Yutkunurken boğazının hareket edişi.

Omuzlarındaki savunmasız duruş.

Kaşlarını çatmadığında ya da emir vermediğinde dudaklarının dolgunluğu.

Bana sanki çok değerli bir şeymişim gibi bakışı. Korunmaya değer bir şey. Kendi kurallarını çiğnemesine değercek bir şey.

Kes şunu, diyorum kendime. *Fark etmemeyi bırak. Hissetmemeyi bırak.*

Ama sonunda komodinden kalkıp yavaşça, *çok yavaşça* bana doğru ilerlediğinde, geri çekilmiyorum. Benden bir kol mesafesi

, sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın. Kendimi kapana kısılmış hissetmeyeceğim kadar uzak.

Ve sonra yaralı, tehlikeli parmakları yanağımı o kadar nazikçe okşadı ki, neredeyse hissetmedim bile.

Ama tanrım, hissediyorum. *Her yerimde* hissediyorum.

Gözlerim iznim olmadan kapanıyor ve onun keskin bir nefes alışını duyuyorum.

"Bianca," diye fısıldadı.

Gözlerimi açtığımda, sanki onu tamamen mahvetmişim gibi bana bakıyor.

Ve en korkutucu kısmı

ne biliyor musun? Ben

de bunu istiyorum.

Tıraşlı kafasını eliyle okşamasını izliyorum ve bir an için neredeyse savunmasız görünüyor. Hareketiyle kol kasları geriliyor ve kendimi başka yere bakmaya zorluyorum. "Korkunun insanlara ne yaptığını gördüm. Çaresizliğin ne yaptığını. Ve seni yalnız bıraktığım için ellerime senin kanın bulaşmayacak."

Durur, çenesini sıkar. Devasa vücudunda hissedilen gerginliği izlerim.

"Kendime zarar vermeyeceğim," diyorum. *Tanrım*. Kim böyle *düşünür* ki?

Gözleri uzun bir süre benimkilerle buluşur, arar, ve arasında hava yoğunlaşır. Elektriklenir. "İyi. Kendini evinde hisset. Sana katılmadan önce yapmam gereken işler var."

"Sana katılacağım" demesi, sanki bir şeyi paylaşıyormuşuz gibi, sanki bu normalmiş gibi, midemi altüst ediyor.

İç çekiyorum ve midem o kadar yüksek sesle guruldu ki, eminim duymuştur.

O kadar açım ki başım dönüyor ve biraz sersemlemişim. Sonunda pes etmek zorunda kalacağım. Kendimi açlıktan öldüremezsin ve içimden bir ses, denesem bile

denesem bile buna izin vermeyeceğini söylüyor.

Eh, belki de bu iyi bir şeydir. Belki buradayken birkaç kilo veririm.

Tanrım. Hiçliğin ortasında olduğuma,
ve kendimi aç bırakarak kilo vermeyi düşünüyorum. Aklımı mı kaçırdım?

Belki de Marcus'un sözleri sandığımdan daha fazla etkide bulunmuştur.
Buradan kaçtıktan sonra, on kilo falan vermiş olarak beni almaya
gelmekten büyük keyif alacaktır herhalde.

Hayır. Şu anda bunu düşünmeyeceğim.

"Aç olmadığından emin misin?" diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi, ve
başımı kaldırdığımda, beni o kadar yoğun bir şekilde izliyor ki
kendimi açıkta hissettiren bir yoğunlukla bana bakıyor.

Başımı sallıyorum. "İyiyim."

"Tamam o zaman. Gidebilirsin." Kapıya doğru ilerliyor ve onun yokluğunu
fiziksel bir şey gibi hissediyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa..." Duruyor.
Tüm durum çok garip. Ben misafir değilim ve o da bunu biliyor. "Geri
döneceğim. Dinlen."

Kapının eşiğinde durur ve koridordan mutfığa doğru bakar. "Peki ya kedi?"

"Lancelot benimle yatakta yatmaz," diyorum, kaşlarımı çatarak. Yatarsa
çok sevinirim ama o yatak kedisi değil. Hiç olmadı. İç çekiyorum. "Aptal."

Şu anda biraz arkadaşlığa ihtiyacım var... sıcakkanlı ve karmaşık olmayan
birine.

"Onunla ne yapmam gerekiyor?" der, kapıyı belirsiz bir şekilde işaret
ederek.

"Onu kendi kum kabından aldığın ve çamaşırların üzerine işemesini
istemediğin için, bir kum kabı bulman gerekecek sanırım?"

Yüzünde bir grimastan sırtıtmaya yakın bir ifade belirliyor ve bu hafif
eğlence, yüz hatlarını değiştirerek onu daha genç gösteriyor.

Başını salladı. "Peki. Ne yiyor?"

Ona markaları söyledim. "Lancelot çeşitlilikten hoşlanır." Başını salladı. "Başka bir şeye ihtiyacı var mı?"

"Su kabı, ve akan suyu olan türden olanları tercih eder. Biraz oyuncak. Sıcak bir yatak."

"Tamam," der ve gözleri yavaşça, kasıtlı olarak üzerimde dolaşır, sonra tekrar gözlerime bakar. "O zaman tıpkı senin gibi."

Yanaklarım kızarır ve bunun için kendimden nefret ederim.

Yatağın başucundaki bir şişe suyu, yanında yığılmış birkaç kitabı ve bir bulmaca kitabını işaret ederek başını sallır. "O zaman seni yatağına götürelim," der, sesi daha da alçalır, samimi ve karanlık bir tona bürünür. "Biraz dinlen."

Bu emir, içimden istenmeyen bir titreme daha geçiriyor.

Kapıyı kapattığı anda, sadece kontrol etmek için koluna uzanıp çevirmeye çalışıyorum, ama nafile. Kilitliyim.

Kalbim küt küt atıyor ve hızlanan nabzımı sakinleştirmek için alnımı serin ahşaba dayıyorum. Vücudumun bu şekilde tepki vermesinin nedeninin korku olduğunu kendime inandırmaya çalışıyorum.

Kaçamıyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Ashland

Arkamdaki kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum, sanki kavga ettikten sonra kendimi sakinleştirmeye çalışır gibi nefes veriyorum, o küçük yumruklarının kapıya vururken.

Bunu düşünemem. Düşünmeyeceğim. Bir yolunu bulacağım... Tanrım, sanki bir canavarmışım gibi bana baktı.

Bunu düşünemem. Düşünmeyeceğim. Bir yolunu bulacağım... Tanrım, sanki bir canavarmışım gibi bana baktı.

Belki de ben hep öyleydim.

Umurumda değil, gerçekten, ama bana korkudan başka bir şeyle bakmasını isterdim. Ondan başka her şey.

Her şey mahvolmadan önce, altı yıl önce bana baktığı gibi. O unutmadan önce.

Yine oturma odasına doğru yürüyorum, botlarım döşeme tahtalarına ağır ağır basıyor ve şöminenin önünde duruyorum. Alevler sönüyor. Sönmelerini istiyorum. Ateş söndükten sonra ona katılmam lazım.

Altı yıl. Altı yıldır onu izliyorum, varlığından bile haberi olmayan gölgelerden onu koruyorum. Şimdi burada, kulübeme kilitli, sanki kurtarılması gereken şey benmişim gibi bana bakıyor. Bu durum, yumruğumu lanet duvara vurmak istememe neden olmasaydı ironik olurdu.

Tezgahtan Jameson şişesini alıyorum, kendime iki parmak dolusu doldurup tek yudumda içiyorum. Yanma hissi biraz iyi geliyor. Lanet

kedisi kanepeden bana miyavlıyor, merakla, sanki bu hikayenin kötü adamının ben olduğumu anlamış gibi.

"Kapa çeneni kedi," diye mırıldanıyorum. "Buradasın çünkü o istedi, ben seni umursadığım için değil."

O ise sarı gözleriyle bana bakıyor, hiç etkilenmemiş gibi. Tekrar viskiye uzanıp bir yudum daha alıyorum, dilimin üzerinde . Bağılarını çözdüğümde ellerinin nasıl titrediğini düşünüyorum. Onları çıkardığımda bileklerinin nasıl kızarmış ve izlerle dolu olduğunu, sert parmaklarımın altında ne kadar narin ve kırılgan olduklarını. Onlara tekrar ısı kazandırmak için ovuşturduğumda, başparmaklarım nabız noktasını okşarken nasıl irkildiğini.

Hâlâ bana nasıl baktığını düşünüyorum, sanki belki de altı yıl önceki o geceyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi... sadece kurtarılmayı değil, başka bir şeyi. O zaman bana nasıl baktığını hiç unutmadım, yumuşak, minnettar ve o kadar güzel ki canımı yakıyordu.

O burada çünkü Marcus Crowning, ona . İlk başta, o adamın iğrenç geçmişini düşününce, neden onun gibi biriyle birlikte olmayı kabul ettiğini anlamamıştım.

Bu yüzden biraz araştırma yaptım.

Meğer Crowning'in suçları, Dublin'in en iyi kolluk kuvvetlerinden biri olan pislik kardeşi tarafından örtbas edilmiş.

Crowning, yaptıklarından dolayı hapiste olmalı.

Bir içki daha içip bardağı lavaboya koydum ve pencereden dışarıdaki karanlığa baktım. Kilometrelerce ışık yok, komşu yok, çığlık atsa onu duyacak kimse yok. Güzel.

O benim.

İçimdeki o ihtiyaç, bir hayvan gibi göğsümü tırmalıyor ve ben onu bastırıyorum.

O güvende, diyorum kendime, sanki omuzlarımdaki melekle şeytan arasında bir savaş varmış gibi.

O güvende.

*Beni
m.*

*Güve
nde.*

Başımı sallayıp arkamı dönüyorum, gözlerim onun telefonuna takılıyor, şarjda ve rafa kaldırılmış. Ve eğer bulursa, lanet şifresini değiştirdim.

Mesajlarını kontrol edeceğim. O lanet nişanlısının ne dediğini ve annesinin ne dediğini görmem lazım. Kimsenin . Kimsenin kızı aramasına gerek yok.

Bildirimlerini kaydırıyorum. Sadece birkaç tane var. Telefonuyla fazla vakit geçirmiyor, kedisiyle, kitaplarıyla ya da arkadaşlarıyla vakit geçirmeyi tercih ediyor. Sosyal medya hesabı yok ve çok sık mesajlaşmıyor.

Mesaj düğmesine tıkladığımda, lanet annesinden gelen on iki mesaj var.

Anne

Bianca canım, sadece bir bakayım dedim. İyi misin?

Bugün aramadın, endişelendim. Müsait olduğunda ara beni.

Bianca, canım, bu senin tarzın değil.

Her biri bir öncekinden daha telaşlı. Küçük dairenin oturma odasında, itibarını düşünerek endişeyle volta attığını gözümde canlandırabiliyorum. Annesini hiç sevmedim. Francesca White tam bir narsist.

Bianca'nın mesaj stilini taklit ederek, rahat ve güven verici bir cevap yazıyorum. Kısa ve öz olması en iyisi.

Kafamı toplamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Gezi harika geçiyor. Lütfen endişelenme. Yakında ararım. Seni seviyorum.

Gönder
düğmesine
basıyorum.

Sonra lanet olası Crowning.

Beş mesaj, hiç de anlayışlı değiller. Ve arabama atlayıp o pisliğin yanına gidip, uzun zamandır istediğim gibi tüm irademi kullanmam gerekiyor ki arabaya atlayıp o pisliğin yanına gidip, uzun zamandır yapmak istediğim gibi onu fena halde dövmeyeyim.

Oraya varacağız ve vardığımda, her lanet saniyenin tadını çıkaracağım.

Crowning

Bianca, böylece çekip gidemezsin. Bunu düzgünce konuşmamız lazım.

Bianca, cevap ver.

Bu, kilon ve spor salonu hakkında yaptığım yorumlar yüzünden mi? Ben sadece senin için en iyisini istiyorum. Ondan sonra sessizleştin.

Ne sikik bir herif. Vücudunu mu eleştiriyorsun? *Bianca'nın mı?*

Tanrım. O kıvrımlara dişlerimi geçirmek ve ona ne kadar mükemmel olduğunu tam olarak anlayana kadar onu sikmek istiyorum.

Onu nihayet yakaladığımda bunu aklımda tutacağım.

Taç Giyme

Peki. Acele etme, ama döndüğünde bunu konuşacağız.

Aşağılık herif.

Hızlıca yazıyorum, kısa tutuyorum. Bianca ona yalvarmaz.

Seni lanet olası...

İç çekip, o lanet mesajı siliyorum, sonra tekrar deniyorum.

Marcus. Bana zaman lazım dedim. Üniversiteden yeni mezun oldum. Henüz seninle yaşamaya hazır değilim. Lütfen buna saygı göster. Hazır olduğumda seninle iletişime geçeceğim.

Gönder düğmesine basıyorum. Bu, o sikik pisliğin hak ettiğinden on bin kat daha nazikti.

Bir anlığına telefona bakıyorum, onun Onun fotoğraflarına göz atma, notlarına bakma, henüz görmediğim hayatının tüm özel anlarını görme dürtüsüyle mücadele ediyorum. Bu çok kolay olurdu ve o asla bilmezdi... ama ben bilirdim.

Ama bu, ne kadar bulanıklaşmış olursa olsun, aşmayacağım bir sınır. En azından şimdilik.

Telefonunu yerine koyup kapatıyorum. Sonra pencerenin yanındaki şarj kablосundan kendi telefonumu alıyorum.

Kahretsin.

Seamus'tan üç cevapsız arama var. Mesajları gözden geçiriyorum.

Seamus

Nerede lan? Yarın saat 10'da toplantıda olman lazım. Bu sefer unutma, tamam mı?

Yarın mı? Kahretsin. Yarınki lanet olası toplantıyı tamamen unutmuşum. Kuzenlerimiz Colm ve Daire, Seamus'un "araştırma" dediği şeyi yapmak için yurtdışına gittiler. Seamus'un kardeşi Torin hâlâ hapiste ve Seamus'un kontrolü elinde tutmaya çalıştığını biliyorum.

Hemen cevap yazıyorum.

Orada olacağım.

Cevabı hemen geliyor. Muhtemelen arkadaşlarıyla barda.

Seamus

Gelsen iyi olur. Herkes nerede olduğunu soruyor.

Yanıt yazıyorum.

Onlara kendi işlerine baksınlar de.

Seamus'un cevabı anında gelir.

Seamus

Yarın orada ol. Ne yapıyorsan yap, bunu ailenin içine karıştırma. Anlaşıldı mı?

Anlaşıldı.

Telefonu cebime koyup elimi yüzüme sürtüyorum. Yarın. Bu, onu birkaç saatliğine burada yalnız bırakmam gerekeceği anlamına geliyor. Bu düşünce göğsümü sıkıştırıyor. Onu yanımda götüremem — bu çok lanet olasıca tehlikeli—ama onu burada korumasız bırakmak da istemiyorum...

Kapıları kilitlemem ve pencereleri sağlamlaştırmam gerekecek. Güvende olacak. Öyle olmak zorunda.

Kanepeden bir battaniye ve yastık alıp koridora geri dönüyorum. Kapısının önünde durup dinliyorum. Hiçbir şey yok. Belki uyuyordur. Belki de orada yatmış, kaçış planı yapmaya çalışıyordur.

Kapıyı olabildiğince sessizce açıyorum. Lamba hâlâ yanıyor ve o, ona getirdiğim pijamaları giymiş, yatakta yatıyor — ince beyaz pamuklu Vücudunun kıvrımlarına yapışan, bir omzundan kayan bir yaka. Saçları çıplak omzunun üzerine örülmüş, soluk tenine karşı koyu bir kontrast oluşturuyor. Elleri yüzünün altına gömülmüş.

Tanrım, o çok güzel.

Yanına kıvrılmış, bana sırtı dönük ve buradan bile battaniyenin altındaki vücut hatlarını görebiliyorum.

, kalçasının kıvrımı. Nefesi uykuda olamayacak kadar kontrollü.

"Uyanık olduğunu biliyorum," diyorum

yumuşak bir sesle. Neden bunu

söyledim ki? Neden?

Cevap vermiyor. Bir iç çekerek, battaniyeyi kapının yanındaki yere serip yastıkları da oraya koyuyorum, sonra homurdanarak üzerine uzanıyorum. Rahat değil ama daha kötüsünde de uyudum.

"İyi geceler, Bianca," diye karanlığa fısıldıyorum.

Hâlâ hiçbir şey yok. Ama birkaç dakika sonra nefes alıp verişinin hafifçe değiştiğini duyuyorum. Hayal gücüm mü yoksa kendimi mi kandırıyorum bilmiyorum, ama ben yanındayken daha sakin olması hoşuma gidiyor, sanki ben odada olduğum için sonunda kendine izin veriyormuş gibi.

Belki de bana inanmaya başlıyor. Belki de bunun tek yol olduğunu gerçekten anlıyor. Bana güvenmesi gerektiğini.

Belki de hepsi kafamda.

Yerde kalıyorum, bir gözüm kapıda, bir kulağım onu dinliyor. Ve uyumuyorum, gözümü bile kırpmıyorum.

Saatler geçmek bilmiyor. Nefeslerini sayıyorum. Vücudu nihayet gevşeyip derin bir uykuya dalana kadar yüz kırk yedi nefes. Kedi mırlamaya başladığında yüz altmış iki kedi mırlamaya başlıyor.

Sanırım Lancelot, sonuçta bir yatak kedisi.

Bu yerde yatmak tam bir işkence, ve bunun sebebi yerin çakmaktaşı kadar sert olması değil. İşkence çünkü *o tam orada*.

O kadar yakın ki, çıkardığı her küçük sesi duyabiliyorum. O kadar yakın ki, o tatlı vanilya kokusunu alabiliyorum.

O kadar yakın ki, hareket ettiğinde çarşafların hışırtısını duyabiliyorum. Nefesini tutuşunu duyabiliyorum. Sabahın üçü civarında dudaklarından kaçan yumuşak iç çekişi, nefes nefese ve alçak sesli, ve Tanrım, gözlerimi kapatıp başka bir şey düşünmek zorundayım.

Ne hakkında rüya görüyor acaba? Eğer benim hakkımda rüya görüyorsa, o rüyalarda ben bir canavarım, yanına yatıp onu göğsüme çekmek ve vücudunun benimkine bastırıldığını hissetmek isteyen adam değilim. Onu öpüp benim için erimesini binlerce kez hayal eden adam değilim.

Yutkunup yastığa yumruk atıyorum.

Saat dört civarında, Lancelot yataktan inip bana doğru süzülür, sarı gözleri karanlıkta parıldıyor. Uzun bir süre yüzüme bakar, sonra en iyi arkadaşmışız gibi göğsüme yerleşir.

"Hain," diye fısıldıyorum, ama onu itmiyorum. Varlığı bir şekilde rahatlatıcı ve mırılaması düşüncelerimi sakinleştirmeye yardımcı oluyor. İsteksizce elimi tüylerinin üzerinde gezdiriyorum. Bianca'nın hayatındaki her şey gibi yumuşak ve bakımlı.

Onu pencereden izlediğim zamanları düşünüyorum. Yüzündeki her ifadeyi ezberledim. Her alışkanlığını. Her sevincini.

Kedi pençelerini göğsüme geçiriyor ve ben yüzümü buruşturuyorum.

"Yavaş ol

delikanlı," diye mırıldanıyorum. "Ben lanet olası bir tırmalama tahtası değilim." Sanki beni cezalandırıyormuş gibi, daha sert bir şekilde tekrar yapıyor. Haklı. Bundan daha kötüsünü hak ediyorum.

Dışarıda gökyüzü hafifçe aydınlanmaya başladığında, şafak sökmeden önceki o gri parıltıyla, onun uyandığını duyuyorum. Nefesi değişiyor. Sonra boğazının derinliklerinden küçük bir ses geliyor, hatırlamadan önce kafası karışmış gibi.

Gözlerimi kapalı tutuyorum, nefesimi düzenli tutuyorum ve hala uyuyormuş gibi davranıyorum, böylece o benim uyuduğumu sandığında ne yaptığını gözlemleyebiliyorum. Benim ona bakmamadan, kendisine ait bir an yaşamasını sağlıyorum.

Yatak gıcırıyor. Yumuşak ve tereddütlü ayak sesleri, banyoya doğru zeminde ilerliyor ve kapı sessiz bir tıklamayla kapanıyor.

Gözlerimi açıyorum. Kedi gitmiş. Akıllı herif.

Otururum, omuzlarımı çeviririm ve boynumdaki gerginliği gideririm. Saatime bakıyorum — beş buçuk. Erken, ama ben her zaman erken kalkarım, bu, uyanıklık ve sorumluluk gerektiren bir yaşamdan gelen bir alışkanlık.

Banyoda su akıyor ve onun yüzüne su sıçratıp aynada kendine baktığını, neden kaçırıldığını ve bundan sonra ne olacağını anlamaya çalıştığını hayal ediyorum. Kendini güvende hissetmeye çalışıyor.

Ayağa kalkıp battaniyeyi katlıyorum, yastığın üzerine koyuyorum, sonra köşedeki sandalyeye yerleştiriyorum. Biraz kambur durup başka yere bakıyorum, kendimi daha az tehditkar, onu kaçıran ve her hareketini bekleyen adam gibi görünmemek için.

İşe yaramıyor. Nasıl görüldüğümü biliyorum.

Banyo kapısı açılıyor ve kız pijamalarıyla orada duruyor, koyu renk saçları dağınık bir örgü halinde, çok çekici. Pencereden gelen sabah ışığı tam üzerine düşüyor ve ince kumaşın arkasından vücudunun hatlarını görebiliyorum. Tanrım. Sütyen giymemiş.

Lancelot ayak bileklerinin arasında dolanıyor, yumuşak bir şekilde miyavlıyor ve o eğilip onu kucağına alıyor, bu hareket pijama üstünü , ben de aptalca bir şey yapmadan önce gözlerimi başka yere çevirmek zorunda kalıyorum.

Aman Tanrım.

"Günaydın, kızım," diyorum sessizce, sesim istediğimden daha kaba çıkıyor. Cevap vermiyor, sadece bana bakıyor.

"Kahvaltı hazırlayayım. Aç mısın?"

"Hayır."

Bianca benim gözetimimde aç kalacak falan değil.

"Tabii ki açsın. Bugün kahvaltı yapacaksın, gerekirse seni kucağıma alıp kaşıkla besleyeceğim."

Ona yer açmak için kapıya doğru ilerliyorum, sonra vanilya kokusunu tekrar alabilecek kadar yakın bir yerde duruyorum. Boğazında . Ona dönüyorum. "Bianca."

Gerginleşiyor ve göğsünün daha hızlı inip kalktığını izliyorum. Korku, evet. Ama başka bir şey de var, gözlerinin ağzıma doğru ağzıma doğru kayıp sonra aniden geri çekilmesinde.

"Dün gece söylediklerimde ciddiydim, kızım. Sana zarar vermeyeceğim. Henüz bana inanmadığını biliyorum, ama inanacaksın."

Koyu renkli gözleri benimkilerle buluşuyor. Meydan okuyan. Dehşete kapılmış. Güzel. Dudakları hafifçe aralanıyor, sanki bir şey söylemek istemiş gibi, ve aramızdaki mesafeyi kapatmamak, onu duvara yapıştırıp ondan tam olarak ne istediğimi göstermemek için sahip olduğum tüm iradeyi kullanmam gerekiyor.

Altı lanet yıl boyunca istediğim şeyi. "Ne

kadar süre burada kalacağım?"

"Ne kadar sürerse o kadar."

"Bu bir cevap değil." Sesi titriyor, ama geri adım atmıyor. Cesur kız.

"Elimdeki tek cevap bu." Dönüp dışarı çıkmadan önce gözlerimi bir kez daha dudaklarına indiriyorum, çünkü bir saniye daha kalırsam ona dokunmaktan kendimi alıkoyamayacağım.

Kahvaltı. Kahvaltı zamanı.

Onuncu Bölüm

Bianca

Yatak odası ile ana salon arasındaki kapıda durup, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi mutfakta dolaşan onu izliyorum yapmış gibi mutfakta dolaşmasını izliyorum.

Bu arada, bayılmak üzere olacak kadar aç değilmişim gibi davranıyorum.

Bu adam hakkında gerçekte ne biliyorum ki? Adının Ashland olduğu dışında hiçbir şey. Tehlikeli biri; beni kurtaranın kendisi olduğunu söylüyor—

o gecedен pek bir şey hatırlamıyorum ama—ve altı yıldır beni izlediğini söylüyor.

Oh, ayrıca kaçırmanın kabul edilebilir bir koruma yöntemi olduğunu düşünüyor.

Tabii ki, hayatımla ilgili sıraladığı detaylar, beni gerçekten izlediğini, hayır, takip ettiğini doğruluyor.

Titriyorum ve ellerimi kollarımın üzerinde ovuşturuyorum. Bir an durup, beni yan gözüyle görebilmek için biraz dönüyor, ama sonra sanki beni korkutmak ya da kaçırmak istemiyormuş gibi tekrar yemek pişirmeye devam ediyor.

Açlıktan ölüyorum... açlıktan karnım guruluyor, tehlikeli derecede açım. Etrafıma baktığımda gözümün önünde noktalar görüyorum ve midem durmadan guruluyor. Şu anda bile, açlıktan öldüğümü bilmeme rağmen, içimden bir ses *“İyi, birkaç kilo verebilirim”* diyor.

Yutkunuyorum. Burası o kadar güzel kokuyor ki ağzım sulanıyor.

Sabah ışığı pencerelerden süzülerek, ön kollarına dövme yapılmış Kelt düğümlerine yansıyor. Yumurtaları bir kaseye kırarken,

hareketleri verimli ve alıştırılmış, iri elleri şaşırtıcı derecede becerikli. Çatalıyla yumurtaları çırparken, beklenmedik bir hassasiyetle hareket ediyor.

Her hareketinde siyah tişörtünün altındaki omuz kasları geriliyor ve bunu fark ettiğim için kendimden biraz nefret ediyorum. Henüz bana tam olarak bakmadı ya da varlığımı fark etmedi, ama izlediğimi bildiğini biliyorum.

"Otur," diyor arkasını dönmeden, masayı işaret ederek. "Yemek bir dakikaya hazır olur."

Bana sırtını dönmüşken, bir an için gerçekten ona zarar verebileceğimi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Bana *sırtını* dönmüş durumda ve benden korkuyorsa, bu akıllıca mı olurdu?

Bana bakmıyor bile, ama içimden bir ses, en ufak bir yanlış harekette bile reflekslerinin bir leopar kadar hızlı ve etkili olacağını söylüyor.

Hâlâ ona güvenmiyorum. "Aç olmadığımı söyledim."

"Ben de sana yine de yemek yapacağım demiştim." Omzunun üzerinden bana bir bakış attı, o gümüş rengi gözleri beni olduğum yere çiviledi. "Otur, kızım. Ne dediğimi duydun. Yemek yemelisin. Yemezsen, seni kendim beslerim."

"Oruç tutmak faydalıdır," diye karşılık veriyorum, midem açlıktan guruldarken. "Sana söyleneni yapmak faydalıdır." Çenesindeki bir kas seğiriyor. "Otur, kız."

Bu sefer sesinde bir şey var, tam bir emir değil ama ona yakın bir şey, beynim yetişemedi bacaklarımı harekete geçiriyor. Masadaki sandalyelerden birine çöküyorum ve Lancelot kucağıma atlıyor. Onu kendime yaklaştırıyorum, parmaklarımı tüylerinin arasında gezdiriyorum ve onun rahatlatıcı mırıldanışından büyük bir teselli alıyorum.

O kedileri sevmez bile. Öyleyse kedimi buraya getirip beni zehirler miydi?
Bu mantıklı değil.

Buzdolabından ve dolaptan paketleri çıkarırken onu izliyorum, her birini benim önümde açıyor. Pastırma, tereyağı, ekmek ve reçel. Her bir ürünü sanki delil sunuyormuş gibi havaya kaldırıyor.

"Gördün mü? Hiçbirine dokunulmamış. Sana ilaç vermeye çalışmıyorum."

Sesi sessiz, neredeyse şefkatli, sanki sözlerinde bana güvenmem için yalvaran bir rica var. Garip bir şekilde düşünceli, sanki ne düşündüğümü ve neden korktuğumu tam olarak biliyormuş gibi. Tekrar ocağa dönüyor ve kendimi yine vücudunun hareketlerini izlerken buluyorum—tamamen kontrollü bir güç ve ölümcül bir zarafet.

Tıraşlı kafası ışığı yakalıyor. Dövmeleri, yara izleriyle dolu parmak eklemlerine doğru uzanıyor; karmaşık ve tehditkar ama... bir şekilde güzel.

Sanki geceyi onunla geçirmiş kız arkadaşımıymışım gibi kahvaltı

hazırlıyor. Tüm bu saçmalık başımı döndürüyor.

Marcus'un benim için yemek pişirdiğini hayal etmek neden bu kadar zor? Birini tutar

evet, birini tutar ya da beni bir restorana götürürdü, ama bu adamın ellerini kirletmiş olduğunu hiç gördüğümü sanmıyorum. Ya bir şey sıçrarsa?

Birkaç dakika içinde, yemeği tabağa koyuyor. Çırpılmış yumurta, çıtır çıtır domuz pastırması, tereyağlı tost. Ağzım sulanıyor ve sertçe yutkunuyorum.

açlıktan ölüyorum.

Her şeyi şaşırtıcı bir nezaketle önüme koyuyor, yara izli parmak eklemleri tabağın kenarına değiyor.

"Ye, Bianca."

Yemeğe bakıyorum. Kokusu inanılmaz ve midem haince gurulduyor. Hâlâ ona bu zevki tattırmak istemiyorum.

Ama her şeyi benim önümde hazırladı, değil mi? Yemek yaparken onu izledim. Ve o kadar açım ki ağlayabilirim.

Peki. *Biraz* deneyeceğim.

Titrek ellerimle çatalı alıp yumurtadan küçük bir ısırık alıyorum.

Ağzım anında sulanıyor. Yumurtalar mükemmel bir şekilde kabarık, hafifçe tereyağı, karabiber ve tuzla tatlandırılmış.

Lanet olsun ona.

Bir ısırık daha alıyorum, sonra pastırmaya uzanıyorum. Kalın, çıtır çıtır ve tuzlu, tam da sevdiğim gibi. Tostu dokunmuyorum. Zihnimde

otomatik pilotta tükettiğim kalorileri hesaplıyorum.

Şimdi kendi tabağını hazırlıyor, üç kişiye yetecek kadar yemek koyuyor, sonra karşımda oturuyor, yumurtalarını keserken her hareketimi gözleriyle takip ediyor. Tabağında altı ya da sekiz tane olmalı.

"Neden tostu yemiyorsun?" Sesi rahat ama sesinde bir keskinlik var. "Tatlı bir şey istersen orada reçel var."

Siktir. Tanrı bilir ne zamandır karbonhidrat yemedim ve kendime sadece birazcık pastırma yedim.

Omuz silktirip ekmeği tabağımın kenarına itiyorum. "Canım istemiyor. Diğer her şeyi yedim."

Çenesi sıkılır ve bana sert bir bakış atar. "Bianca."

Ona bakmıyorum. Daha önce hiç görmediğim bu yabancı neden beni bu kadar iyi anlıyor? Annem patatesi yemediğimde ya da tostı reddettiğimde sorgulamıyor. Hatta bazen neden bu kadar çok yediğimi sorar ve bana gelinlikten bahseder.

Belki bir lokma daha yumurta. Bir parça daha pastırma—yağlı ama protein var. O delici bakışlarından kaçmak için ne olursa olsun.

"Kızım, sana bir soru sordum."

"Söylediğin gibi yiyorum," diye tersliyorum. "Ve sana cevap vermek zorunda değilim. Sadece karbonhidrat istemiyorum."

Neden böyle söyledim ki? Sanki ona kendimi haklı çıkarmam gerekiyormuş gibi.

Sözler, durduramadan ağızımdan döküldü. Onunla bu konuya girmek istemiyorum.

"Karbonhidrat mı?" Bu kelimeyi sanki onu rahatsız etmiş ya da kafasını karıştırmış gibi söylüyor. "Neden olmasın? Enerjiye ihtiyacın var."

Yanaklarım kızarıyor. Bu çok aşağılayıcı.

"İhtiyacım yok, tamam mı? Ben zaten..." Kendimi durduruyorum ama çok geç.

"Zaten ne?" diye sordu, bana doğru eğilerek. Gümüş ay ışığı kadar sabit bakışları beni sersemletiyordu.

Dudaklarımı ısırıp tabağıma bakıyorum. "Yeterince dolgunum, tamam mı? *Şişmanım*. Daha fazla karbonhidrata ihtiyacım yok. Açtım ve bu yeterli. Bu harika. Teşekkür ederim."

Sözler aramızda havada asılı kalır.

Sonunda başımı kaldırdığımda, gözleri nefesimi kesen bir yoğunlukla gözlerime deliyor ve tamamen hareketsiz kalıyor.

Sonra hareket ediyor.

Gözümü kırpmadan masanın etrafına dolanır, sandalyesi sert bir ses çıkararak geriye kayar. Dövmeli elleri bana uzanır ve ben donakalırım, Çatal tabağa çarparak düştü.

"Ne yapıyorsun—"

"Kalk." Sesi alçak, tehlikeli. Kızgın değil, ama daha karanlık, daha yoğun bir şey. Yeterince hızlı hareket etmediğimde, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıp sandalyesine geri taşıyor.

"Ashland..."

Oturur, beni yanlamasına kucağına oturtur, kalın kolunu belime dolayarak beni orada tutar. O sağlam kaslara sıkıca bastırılmış durumdayım, göğsü arkamda bir ısı duvarı gibi ve beynim kısa

.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Ağızına dikkat," diye mırıldanıyor, üzerimden uzanıp tabağıma yakına çekiyor. "Kuzenimin *küçük çocuğundan* bile az yedin. Yemezsen seni kendim beslerim demiştim."

"Yiyorum..."

"Yarım dilim domuz pastırması ve iki lokma yumurta yemek sayılmaz." Tostu eline alıyor, hızlı ve verimli hareketlerle üzerine tereyağı sürüyor, ardından bolca reçel ekliyor. "Şimdi ağzını aç."

Ağzımı sıkıca kapatıp omzumun üzerinden ona dik dik bakıyorum. Bu yakından, sert ama güzel yüzünün her ayrıntısını görebiliyorum — kaşındaki yara izi, o gümüş rengi gözlerin etrafındaki koyu halkalar, çenesinde uzayan sakalları.

"*Bianca.*" Sesi alçalır ve göğsünden sırtıma doğru yankılandığını hissedirim. "Bana iki kez sordurtma."

"Öylece..."

Konuşmamı fırsat bilip tostı dudaklarımın arasına . Tereyağı ve çilek reçelinin tadını alıyorum, ekmek yumuşak ve hâlâ sıcak, ve bu lezzetler karşısında hain bedenim zevkle titriyor.

"İşte oldu," diyor sessizce, ve sesindeki onaylamayı nefret ediyorum, göğsümde sıcak bir şeyin yayılmasına neden olmasını nefret ediyorum. "Çiğne ve yut, kızım. Aferin. Bir an için, bana itaat etmen için seni dizimin üstüne yatırmam gerekecek sandım."

Ağzım açık kalırken içimi bir sıcaklık kaplıyor. O da bundan yararlanarak dudaklarımın arasına yine bir parça tost kaydırıyor.

Prensip olarak onu tükürmek istiyorum, ama çok açım, tadı çok güzel ve kolu hâlâ demir gibi belime sarılmış durumda. Bu yüzden çiğniyorum. Yutuyorum.

"Bunu yapmana gerek yok..."

Bir ısırık daha. O acımasız, tostı dudaklarıma tutuyor, ben açana kadar bekliyor, sonra ileri doğru bastırıyor.

"Şişman," diyor ve ses tonunda artık tehlikeli bir şey var. "Eğer o kelimeyi bir daha ağzından duyarsam..."

Yutkunuyorum ve yüzüm yanıyor. "Bunu konuşmak istemiyorum."

"Çok yazık." Tostu masaya bırakıp çatalı alır, yumurta ve pastırmayı birlikte şişler. "Çünkü konuşacağız. Aç ağzını."

"Ashland..."

Bekliyor, çatal havada asılı, gözleri yüzümün yan tarafına delici bir şekilde bakıyor.

Vücudundaki gerginliği, kaslarının altımda nasıl gerildiğini hissedebiliyorum.

Ağzımı açıyorum. Ondan dalgalar halinde yayılan yoğunluğa rağmen nazikçe çatalı ağızma sokuyor.

"Sen mükemmelsin, Bianca," der sessizce, çatalı tekrar doldurur.
"Kesinlikle mükemmelsin ve kim sana aksini düşündürdü bilmiyorum ama yanılıyorlar."

"Sen..." İtiraz etmeye çalışıyorum, ama o çoktan bir lokmayı dudaklarıma götürüyor.

"Vücudunun her kıvrımını biliyorum, Bianca." Sesi kaba, samimi. "Seni yıllardır izliyorum. Nasıl görüldüğünü tam olarak biliyorum ve sende hiçbir sorun yok. Ağızını aç."

Kalbim deli gibi çarparken, dediklerini yapıyorum. Bu inanılmaz. Bütün bu durum gerçek dışı.

"Marcus benim zayıf olmamı istiyor," yuttuktan sonra fısıldadım. Neden ona bunu söylediğimi bilmiyorum. "Annem elbisenin mükemmel oturması gerektiğini söylüyor. Yapamam..."

Çatal tabağa çarparak düşer. Kolu belimi daha sıkı sarar, beni göğsüne daha sertçe çeker. Omurgamda kalp atışlarının hızlı vuruşlarını hissedebiliyorum.

"Marcus," diye homurdanıyor, "*kendi* kucağında olsa bile mükemmelliği tanıyamayacak lanet olası bir *aptal*. Artık sen onun kucağında değilsin, çünkü benimle buradasın ve gerekirse her lanet gün sana düzgün bir şekilde yemek yedireceğim."

Çatalı tekrar eline alır, içinden titreyen öfkeye rağmen hareketleri kontrollüdür. "Şimdi ye. Hepsini. Tostu da dahil."

"Kendi kendime yiyebilirim..."

"Şansın vardı." Bir ısıruk daha, bu seferki daha büyük. "Seni hak etmeyen bir adam için aç kalmayı seçtin. O yüzden şimdi ben seni besleyeceğim ve kendini aç bırakmadığın sürece, istediğinden fazlasını yemek zorunda değilsin."

Buna karşı koymam gerekirdi. Çıglık atmalı, tırmalamalı ve ondan uzaklaşmak için elimden gelen her şeyi yapmalıydım.

Ama kolu belimi sıkıca ve sıcak bir şekilde sarıyor, yemeklerin tadı inanılmaz ve beni tutuşunda bir şey var... Sert değil, ama sıkı, sanki ben çok değerli ve kırılgan bir şeymişim de o benim kendime zarar vermeme izin vermeyecekmiş gibi.

"Neden umursuyorsun?" diye fısıldıyorum.

Arkamda hareketsiz kalıyor. Çatal dudaklarıma ulaşmadan yarıda duruyor.

"Çünkü artık sen benimsin," diyor sonunda, kaba sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Ve ben benim olanı korurum. Buna sen de dahilsin. Şimdi ağzını aç, kızım. Hâlâ aç mısın?"

İsteksizce başımı sallayıp ağzımı açıyorum. Açım. Bana bir lokma daha yediriyor, sonra bir tane daha, sabırlı ve ısrarcı bir şekilde, ta ki tüm yemek bitene ve aylardır hissetmediğim bir şekilde doymuş olana kadar.

"Aferin kızım," diye fısıldıyor saçlarıma, ve bu övgünün beni titretmesinden nefret ediyorum. "Gördün mü? O kadar da zor değildi, değil mi?"

Kucağında titriyorum, burada kendimi ne kadar güvende hissettiğimden dolayı bunalmış, kafası karışmış ve dehşete kapılmış durumdayım, beni kaçıran bir adamın kollarında hapsolmuş

.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, ama sesim eskisinden daha zayıf çıkıyor.

"Biliyorum, kızım." Başparmağı pijamalarımın üzerinden kalçamda küçük daireler çiziyor. "Benden istediğin kadar nefret edebilirsin. Ama yemek yiyeceksin, seni beslemek zorunda kalsam bile, ve bir değere sahip olmak için daha zayıf olman gerektiğini düşünmeyi bırakacaksın. Anlaşıldı mı?"

Cevap vermiyorum. Veremiyorum. Boğazımda bir şey takılmış ve nedenini bilmiyorum.

Beni kucağında hafifçe çevirerek yüzümü görebiliyor. Gümüş rengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve orada gördüğü her ne ise, yüzündeki ifadeyi bir parça yumuşatıyor.

"Bunun üstesinden geleceğiz," diyor sessizce. "Ama söylediklerimde ciddiyim, Bianca.

Sen olduğun gibi mükemmelsin. Ve sana aksini düşündüren herkes lanet olası bir aptaldır."

"Hayır," diye itiraz ediyorum, gözlerim yaşarır. Bunu benden alamaz. Bu benim lanet kimliğim. Kendimi daha zayıf olmak için nefret etmeye çalışmazsam, ben kimim ki?

"Yeterince tombulum," diye fısıldıyorum.

"Bunu bir daha söyle," diyor sessizce. Tehlikeli bir sessizlik. "Dedim ki... Yeterince tombulum."

Yutkunuyorum.

"Tanrım," diye küfür eder gibi fısıldar. "Kendin hakkında bir kez daha aşağılayıcı bir şey duyarsam, Bianca, yemin ederim ki..." Sözünü keser, sonra duraksar, sesi boğuklaşır ve uyarıcı bir ton alır. "Bunun için kıcına şaplak atılmalısın."

Bu sözler beni derinden sarstı. Yüzüm kızardı ve karnımın derinliklerinde, şu anda hiç de olması gerekmeyen bir şekilde bir sıkışma hissettim. Onunla değil. Burada değil.

"Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin," diye fısıldadım.

Yüzündeki ifade biraz yumuşadı ama sesi sert kalmaya devam etti.

"Sana zarar vermeyeceğim. Ama seni bu saçmalıklardan koruyacağım, bunun için seni dizimin üzerine yatırıp ne kadar değerli olduğunu hatırlatmam gerekse bile."

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum.

Kim olduğunu sanıyor da en derin, en karanlık sırlarıma bu kadar kolayca giriyor?

Bana sanki çok değerli bir şeymişim gibi bakan bu iri, tehlikeli adama bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Beni kendisine doğru çevirip, eliyle çenemi tutuyor. "Beni dinle, Bianca. Sen lanet *olasıca muhteşemsin*. Duyuyor musun? Erkekleri aptallaştıracak kadar muhteşemsin."

Nefesim kesiliyor.

Devam ediyor. "Sokaklarda yürüdüğünü izledim ve erkeklerin sana bir kez daha bakmak için kendi ayaklarına takılıp düştüklerini gördüm. O kafede sana nasıl baktıklarını gördüm. Şapkanı çıkardığında Şapkanı çıkardığında sana nasıl yaklaştıklarını. Senin dikkatini bir anlığına çekmek için ama sen fark etmiyorsun, değil mi? Hayır. O lanet olası Crowning pisliğine bakmakla çok meşgulsün. mükemmel olmadığını düşünmekle meşgulsün."

Bana doğru eğiliyor ve ben onunla sandalye arasında sıkışıp kalıyorum... korku ile adını koymak istemediğim bir şey arasında.

"Vücut hatların." Bakışları bir saniye aşağı kayıyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor. "Kot pantolonun kalçalarına sarılma şekli. Süveterin üzerinde duruşun. Sanki ne kadar güzel olduğunu bilmiyormuş gibi dünyayı dolaşma şeklin."

"Dur," diye fısıldıyorum.

"Hayır." Başını salladı. "Bunu duymalısın. Anlamalısın anlamaman gerekiyor. Vücudun utanılacak bir şey değil, kızım. Erkeklerin uğruna cinayet bile işleyeceği bir şey. Benim için..." Kendini durdurur, çenesini sıkar.

"Senin, ne?" Soru, durduramadan ağızımdan kaçır. Onun yanlış bir şey yaptığını itiraf etmesini istiyorum. Ve bakışlarının yoğunluğuna bir saniye daha dayanamıyorum.

Hayatımın yıllarını kendimi zorlayarak, kendimden nefret ederek, *farklı* olmaya çalışarak geçirdim. Annemin sözlerini dinledim, sadece Marcus tarafından da onaylanan sözlerini dinledim.

Gözleri bir anlığına ağızıma kayıyor, sonra tekrar gözlerime bakıyor. "Düşünmem gerekenden çok daha fazla düşündüğüm bir şey. Uzaktan ezberlediğim, ama yakından hayal etmeyi hala bırakamadığım bir şey."

Tanrım.

Bu farkındalık bana bir kova buzlu su gibi çarptı. O sadece koruyucu değil. Beni sadece takip etmedi. O... o takıntılı.

"Sen delisin," diye fısıldıyorum.

Yüzünde hafif bir gülümseme belirir. "Bunu sana dün gece de söylemiştim. Buradaki hepimiz deliyiz, hatırladın mı?"

Ayağa kalkarak bana yine mesafe bırakıyor, ama aramızdaki hava gergin ve tehlikeli.

"Tostunu ye, Bianca. Ben zorla besleme işinde değilim. Ama kendini aç bırakıp bir şekilde Mükemmel Hanım olman gerektiğini düşündüğün için yemiyorsan, sana tekrar söylüyorum: böyle bir şey . Sen zaten mükemmelsin. Senin sağlıklı ve güçlü olmana ihtiyacım var ve o saçma sapan Taç Giyme Töreni ya da annenin kafana soktuğu zırvalar yüzünden kendini aç bırakmana izin vermeyeceğim."

Masasının kendi tarafına geri döner, bir anlığına bana bakar, sonra tezgaha doğru yürür. İki taze dilim ekmek alır ve onları tost makinesine koyar.

Ben izliyorum. Kızartma kokusu havayı dolduruyor. Tostu severim. Kim tostı sevmez ki? Kokusu çok lezzetli. Kalın, kaliteli bir ekmek. Acaba nereden aldı?

Bir an sonra, tostlar çıkar. Ben bir parça domuz pastırması atıştırırken, o bolca tereyağı sürülmüş iki büyük dilim getirir.

"Al. Taze tost. İstersen, Tanrı aşkına, ye şunu kızım."

Tostlara bakıyorum. Ellerim titriyor. Yavaşça bir bir parça alıp bir ısırık alıyorum. Çok lezzetli. Dışarısı çıtır çıtır, içi sıcak ve yumuşak, ve tereyağı tadı harika.

Ağzımdan kaçan küçük iniltiyi engelleyemiyorum. Tanrım, çok açım ve bu çok lezzetli.

İştahım doydukça, artan bir dehşetle fark ediyorum ki —
incelemeyi reddettiğim başka bir şeyin de farkına varıyorum: içimdeki
sapkın bir parçam, onun söylediği her kelimeyi duymaktan hoşlanıyordu.

Tostun son ısırığını bitiriyorum, tadı bu kadar güzel olduğu için nefret
ediyorum — suçluluk duygusuyla doluyum ve az önce yediğim kalori
ve yağ miktarını zihnimde hesaplıyorum. Acaba bir şekilde... egzersiz
yaparak falan yakmaya çalışsam beni durdurur muydu diye merak
ediyorum.

İçimdeki hain bir kısmın hala onun sözlerinden sıcaklık hissetmesinden
daha da nefret ediyorum.

Daha önce kimse bana böyle şeyler söylememiştii.

Kahretsin, keşke ona inanabilseydim.

Beni izliyor ve tostı masaya koyduğumda başını sallıyor.

"Aferin kızım."

Bu sözlerin beni bu kadar etkilememesi gerekirdi. Başka yere bakıp
Lancelot'a odaklanıyorum, boynuma yayılan sıcaklığı görmezden
gelmeye çalışıyorum.

"Bugün kedinin ihtiyacı olanları alacağım," diyor, sonra ayağa kalkıyor
ve uzun süredir yalnız yaşadığı belli olan bir verimlilikle tabaklarımızı
topluyor.

Bulaşıkları lavaboya götürmesini, dolaptan bir kutu ton balığı
çıkarmasını, açmasını, tabağa boşaltmasını ve sonra bir çatalla
dikkatlice parçalamasını izliyorum. Lancelot hızla kucağımdan atlıyor
ve balığı yemek için koşuyor.

Tabii ki öyle yapar, lanet olası hain.

Bana yemek verdi, evet. Vücudumu övdü, biliyorum. Ama o hiç
tanışmadığım bir yabancı ve bana resmen takıntılı.

Bu... *gurur verici* olmamalı.

Ashland bulaşıkları yıkarken, ben kaçış yollarını planlıyorum. Hâlâ bir
çıkış yolu bulmam gerekiyor.

"Bugün bir süreliğine çıkmam gerekiyor," diyor, arkasını dönerek. "Sadece birkaç saat sürer. Kaçınamayacağım bir iş. Seni yanımda götürmem güvenli değil, ama burada güvendesin. Ve aptalca bir şey yapmayacağına güvenmem gerekiyor."

Umut göğsümde kabarıyor. O gidiyor. Kaçabilirim. Tek ihtiyacım olan birkaç saat. Tek yapmam gereken nerede olduğumu anlamak, bir yol bulmak ve yardım istemek.

"Aklına başka şeyler gelmesin, kızım." Sesi düşüncelerimi bir bıçak gibi kesiyor. Gözleri beni çok dikkatli izliyor, her bir duygu dalgalanmasını okuyor. "Gitmeden önce kulübeyi güvenli hale getireceğim. Kaçmaya çalışırken kendine zarar veremeyeceğinden emin olacağım."

"Bu ne demek?" Ayağa kalkıyorum.

Bana bir bakış atıyor ve ben de onun gözlerine bakmak için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum. Artık o kadar yakın ki, göz bebeklerinin etrafındaki koyu halkayı ve kaşını kesen soluk yara izini görebiliyorum.

"Bu, kapıları kilitleyeceğim demek. Bu, kameralar kurduğum demek. Bu, kırabileceğin her şeyi tahtayla kapatacağım ve ihtiyacın olan her şeye sahip olmanı sağlayacağım, ama kaçışın olmayacak demek." Eli ve ben irkiliyorum, ama o şaşırtıcı bir nezaketle sadece bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Eğer o beni koruyan esir alan *kışıy*se, henüz rolünden çıkmamış demektir.

"Ne düşündüğünü biliyorum, Bianca, ama şimdiden söylüyorum—bunu deneme."

"Beni burada tutsak edemezsin," diye fısıldadım.

"Yapabilirim ve yapacağım, çünkü dışarıda tehlikedesin. Burada güvendesin. Henüz buna inanmadığını biliyorum, ama inanacaksın." Derin bir nefes alır ve kanepeye oturur, bir çift ayakkabıyı kendine doğru çeker. "En fazla iki, üç saatliğine gideceğim. Ve geri döndüğümde, neden burada olduğun neden burada olduğun ve neler olduğu hakkında konuşuruz." "Şimdi söyle."

“Yapamadım. Hayır. Çünkü tartışırdın... Ben de sinirlenirdim ve öyle bir şekilde ayrılmak istemiyorum.”

Gözlerinde bir şey parladı. Endişe mi? Pişmanlık mı?

“Ashland.”

Adını duyunca başını kaldırdı. Neden söylediğimi bile bilmiyorum. Ondan ne istiyorum?

“Ben...” Yutkunuyorum. “Geri döneceğini nereden bileceğim?”

Bu soru beni de en az onun kadar şaşırtıyor. Beni kaçırmış olması fikrinden nefret ediyorum, ama böyle bir yerde sonsuza kadar yalnız kalmak...

Yüzündeki ifade yumuşadı. “Her zaman geri döneceğim, Bianca. Söz veriyorum.”

Sonra kabinde dolaşmaya başlıyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum, orayı güvenli hale getirme seslerini dinliyorum. Yanıma geliyor ve beni dirseğimden tutuyor. “Lütfen bir dakika otur.”

Kilitlerin tıklamasını, ağır bir şeyin hareket ettirilmesinin çıkardığı gürültüyü duyuyorum. Her çıkış, her pencere, olası her kaçış yolu güvenli hale getirilirken, titiz ve metodik davranıyor.

Sonunda, oturduğum yere geri geliyor.

“Buzdolabında yiyecek, raflarda kitaplar var. Kedinin ihtiyaçlarını getireceğim. Şu an için durumu iyi mi?”

Başımı sallıyorum. “Şimdilik idare ederiz. Şu an için uyum sağlayabilir.”

Tıpkı benim gibi.

Ashland'ın gözleri karardı. “Şimdi aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?”

“Peki ya yaparsam?”

Neden böyle dedim ki?

Bana göz kırpmıyor. Gerçekten göz kırpmıyor ve kalbim göğsümde çılgınca atıyor çünkü *bu neden bu kadar seksi geliyor?*

“O zaman döndüğümde bana hesap vereceksin, değil mi? İnan bana, bunu isteyip istemediğini bilmiyorum, sen istiyor musun?”

"Ama sen dedin ki..."

"Sana zarar vermeyeceğim. Ama yerinde bir disiplin karşısında vereceğin tepki seni hoş bir şekilde şaşırtabilir."

Ön kapıya doğru ilerliyor ve ben de mesafemi koruyarak onu takip ediyorum. Kapıyı açıp ağaçları ortaya çıkardığını izliyorum. Sabah ışığı ve kuşların şarkılarını duyabiliyorum.

Özgürlük tam orada. Çok yakın.

Ama o kapının önünü kapatıyor—1,80'den uzun boylu, dövmeli ve tehlikeli, sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi biliyormuş gibi beni izliyor.

“Uslu dur, tatlı kız.” Sonra gidiyor.

Bir kilidin tıklandığını duyuyorum, sonra bir tane daha, sonra başka bir şey—sanki bir sürgü ya da cıvata yerine oturuyormuş gibi.

Ve yalnızım.

Beni kaçırdığından beri ilk kez, tamamen, tamamen yalnızım.

Kafamda altmışa kadar sayıyorum. Bir, iki, üç kez.

On dakika geçti.

Ve onun gittiğinden emin olduğumda harekete geçiyorum. Buradan çıkacağım.

Önce arka kapıya gidiyorum. Tıpkı dediği gibi kilitli. Ve tabii ki, kolu salladığımda kıpırdamıyor bile.

Pencereler küçük, taş duvarlara gömülü. Mutfaktaki birini açmaya çalışıyorum ama kıpırdamıyor. Daha yakından inceliyorum ve

 er eve de yeni vidalar olduğunu fark ettim.

Lanet olasıca vidalarla kapatmış.

 n kapı mı? Unut gitsin. Belli ki dışarıdan bir şeylerle barikat kurmuş.

D   n, Bianca. D   n.

Yatak odasına gidip dolabı arıyorum, ama bana ait birkaç parça giysi dışında hiçbir şey bulamıyorum. Banyo penceresi buzlu camdan yapılmış minicik bir cam.

Bir  ıkı  yolu olmalı.

Lancelot ayak bileklerimin arasında dolanıyor. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Ama orada otururken, zihnim sorunu mantıklı bir şekilde çözmeye başlıyor

. İki üç saatli ine dışarı çıkacağını söylemişti. Fazla zaman yok, ama yine de bir şey. Titiz biri, evet, ama mükemmel değil. Değil mi?

Sadece zayıf noktasını bulmam gerekiyor.  ıkı  yolunu.

Aya a kalkıyorum, omuzlarımı dikle tiriyorum ve aramaya yeniden ba lıyorum, bu sefer acele etmem gerektiğini bilmediğim için daha dikkatli bir şekilde. Acele etmem gerekmiyor.

Çünkü burada kalmayaca ım.

Geri geldiğinde, beni elinde tutamayaca ını anlayacak.

On Birinci Bölüm

Ashland

NORMALDE kuzenimin evini severim. McCarthy ailesinin malikanesi, Ballyhock'ta ferforje kapıların arkasında, heybetli ve görkemli bir şekilde durur.

ve Dublin'in hemen dışında yer alıyor. Ve lanet olsun, kardeşim Lorcan'ı özlüyorum. Her zaman çok yakındık, ama Donovan gittiğinden beri daha da yaklaştık. Ve ondan bir şey saklamaktan nefret ediyorum.

Ama bugün, tek düşünebildiğim şey, yalnız ve muhtemelen korkmuş olan Bianca.

Kesinlikle kaçmaya çalışıyor.

Lorcan geldiğimde sırtarak bana sarılır, sonra eğilip sırtıma sertçe vurur. Ben de ona sarılırım. Donovan'ın ölümünden önce sarılmayı pek sevmezdik. Hayatındaki dayanağını kaybetmek her şeyi değiştirir.

"Seni özledim kardeşim," diyor ofise gitmeden önce.

Seamus'un konferans odası eski deri ve daha da eski paranın kokusuyla doludur. Ben kollarımı kavuşturup sandalyeme otururken, Seamus masanın başında, tam bir kral gibi hüküm sürer. Babam onun sağında oturuyor, saçları tavandaki ışıktaki gümüş rengi sarı görünüyor, Lorcan ise diğer tarafımda oturuyor. Gözleri, bir zamanlar kardeşim Donovan'ın oturduğu solumdaki boş sandalyeye kayıyor.

Seamus sinirlenmesin diye masanın altında telefonuma bakıyorum. Kulübenin güvenlik kamerası görüntüleri, bal gibi yavaş yükleniyor.

Mutfak, boş. Oturma odası, boş. Yatak odası, boş.

Siktir.

Başımı kaldırıp Seamus'un keskin gözlerle beni izlediğini görüyorum. Kuzenim son derece sadık ve bana karşı iyi bir adamdır, ama ona boşuna "Cenazeci" demiyorlar.

"Bizimle misin, delikanlı?"

Telefonu cebime sokuyorum, ama elim orada kalıyor, başparmağım ekranın üzerinde asılı duruyor. "Sadece dikkatim dağıldı."

Seamus arkasına yaslanır, parmaklarını birleştirir. "Tam olarak neye dalmıştın?"

Omuz silktim ve merak etmesine izin verdim. Cavin masanın diğer ucunda burnunu çektikten sonra, ona bir bakış attım ve hemen susmasını sağladım. Küçük kuzenim bir kez olsun kardeşinin gözetimindeki pislik o olmadığı için mutlu.

Cevap vermediğimde Seamus başka bir taktik deniyor. "Bir sonraki dövüşün ne zaman, delikanlı?"

Omuz silkerim. "İki hafta sonra."

Başını sallarken çenesi gerilir. Yeraltı ringinde dövüşmemizi sevmez, ama bizi tamamen durdurmayı denemekten vazgeçmiştir.

Ve ben o ringi çok *seviyorum*. Son zamanlarda özlüyorum.

Küçük kuzenim Kyla da beni izliyor, parlak, keskin gözlerinde merak var. Bronwyn hiçbir şey fark etmemiş gibi davranıyor, ama hareketsizliği onu ele veriyor. İkisi de kendi iyilikleri için fazla gözlemci.

"Hadi başlayalım," diyor babam, sesinde yıllarca içtiği viski ve verdiği emirlerin yarattığı o sertlik var. Annem onu yumuşatmış, ama o bir zamanlar gerçekten sert bir adamdı.

Son yıllarda işitme yetisini kaybetmiş, bu da çok yazık.

Seamus, tanımadığım ve tanımak da istemediğim bir şirket yöneticisine başını sallar; adam da vakıflar ve dağıtımlar hakkında monoton bir şekilde konuşmaya başlar. Buradayız

çünkü Donovan'ın dağıtılması gereken son bir tröstü vardı

—eğer hain olmasaydı, aldatmacasını cezalandırmak için kafasına bir kurşun sıkmasaydık, onu alacaktı.

Boğazımda istem dışı bir yumru oluşunca zorlukla yutkunuyorum. En büyük ağabeyim bana çok yakındı, neredeyse Tiernan amcam kadar. Neredeyse. Ama o taraf değiştirdi. Bostonlu İrlandalıları boyun eğdi, rüşvet aldı ve bunun bedelini en ağır şekilde ödedi. O piçler hâlâ serbest ve biz de onların lanet kafalarını tekrar kaldırmalarının sadece an meselesi olduğunu biliyoruz.

Ama lanet olsun, onu özlüyorum, hain olsa da. Donovan bana Crowning'i nasıl alt edeceğime ve bunu McCarthy ailesine zarar vermeden nasıl yapacağıma dair tavsiyelerde bulunurdu.

Avukat monoton bir sesle konuşmaya devam edince dinlemeyi bıraktım. Telefonum bir hareket uyarısıyla titredi.

Telefonu çıkarıp kimse gömesin diye eğiyorum. Tekrar nefes alıyorum.

Kız mutfakta dolaşıyor, dolapları açıyor, muhtemelen dışarı çıkmak için kullanabileceği bir şey arıyor. Akıllı kız.

Crowning, ona mükemmel olmadığını düşündürdüğü için bedelini ödeyecek, lanet olası pislik. O lanet olası tostunu boğazına tıkacağım ve kabuklu bagetle onu kanlar içinde bırakacağım.

Piç kurusu.

Onu izlerken göğsüm sıkışıyor. Görüntü pikseli ve grenli olsa bile, o muhteşem. Koyu saçları omuzlarına dökülüyor, soluk teniyle tezat oluşturuyor, hareketleri ise dikkatli ve ölçülü. Korkmuş, evet, ama paniklemiyor.

"Kalan oğullar arasında bölünecek," diyor avukat. "Ashland ve Lorcan McCarthy, eşit paylarla."

Bununla ilgili bir şeyler hissetmem gerekirdi, ama... para sadece paradır. Tek düşünebildiğim, pencere kilitlerini yeterince güçlendirip güçlendirmedim. Eğer camı kırarsa...

Siktir.

"Lanet olası bir sürü sıfır var," diyor yanımdaki küçük kardeşim.

"Evet," diyorum. "Kardeşimin burada olmasını tercih ederdim." "Ben de."

Babam yarı hıçkırık gibi bir ses çıkarıyor. Gözleri ıslak. "Tanrım. lanet oğlum," diye fısıldıyor.

Oda sessizliğe bürünür. Seamus bile başını başka yöne çevirecek kadar nezaket gösterir.

Donovan'ın ihaneti hepimizi derinden yaraladı, ama babam için bu, içindeki temel bir şeyi yok etti. Bir babanın oğlundan daha uzun yaşamaması gerekir ve kimse oğlunu bir hain olarak gömmek istemez.

Bir şey söylemem gerektiğini biliyorum. Belki onu teselli etmeliyim, ama boğazım düğümleniyor. Telefonum yine titriyor ve bu dikkat dağınıklığına minnettarım. Tek düşünebildiğim Bianca.

Kaçarsa, doğruca o lanet Crowning'e koşacaktır. Dişlerimi sıkıyorum. O adamın ne olduğunu, ne yaptığını bilmiyor.

O, benim o lanet canavar olduğumu düşünüyor.

Belki öyleyim, ama onu hayatta tutan canavar benim.

"Ashland," diyor Seamus tekrar. Sesi artık daha sert. Kızıl yanakları normalden biraz daha koyu, mavi gözleri kısılmış. "Bir yere mi gitmen gerekiyor, delikanlı?"

"Hayır," diyorum, gözümü kırpmadan ona bakarak.

"O zaman şu lanet telefonu bir kenara bırak ve dikkatini ver."

Kyla koltuğunda kıpırdanır ve daha dik oturur. Lorcan şimdi açıkça sırtıtmaktadır, gerginliğin tadını çıkarmaktadır. Bronwyn'in gözleri bana sempatiyle bakmaktadır.

Derin bir nefes veriyorum, sonra Seamus'un tepkisini göze alarak beslemeyi son bir kez kontrol ediyorum.

İşte yine orada. Kapıyı deniyor. Kilitleri kontrol ediyor.

İçimdeki her şey *git* diyor. *Git. Ona geri dön.*

Hemen.

“İmzalanması gereken ne varsa imzala,” diyorum avukata. “Devret. Umurumda değil.”

"Vergi ile ilgili bazı sonuçlar var..." "Umurumda değil."

Babam gözlerini ovuşturuyor. "Ben de artık bu konuyu konuşmak istemiyorum, Seamus. Bitir şunu," diyor. "Lütfen. Kağıtları imzala. Karıma dönmek istiyorum."

Sonra bana bakıyor ve Lorcan teselli edici bir şekilde elini babamın omzuna koyuyor.

Neden gözlerim yaşlarla doluyor? Donovan, hain olmadan önce iyi bir adamdı.

Dört yaşındayken bana bisiklet sürmeyi öğretti, ben dengemi bulana kadar elini seleye koyup yanımda koştu. Bir kadınla nasıl konuşulacağını öğretti — *ona saygı göster, Ash, her zaman saygı göster* — kendi tavsiyesine uymakta berbat olmasına rağmen. Bana nasıl yumruk atılacağını, nasıl yumruk alınacağını ve dünya beni yere serdiğinde nasıl tekrar ayağa kalkılacağını öğretti.

Bir kardeşi kaybetmek yıkıcı bir darbedir. Sanki kaybedene kadar ihtiyacın olduğunu bilmediğin bir uzvunu kaybetmek gibidir. Hiç durmayan bir hayalet ağrıdır, ne kadar ne kadar zaman geçerse geçsin.

Çünkü senin kim olduğunun özünü, yanında büyüyen kişiden daha iyi kimse bilemez. Donovan her yara izimi, her aptalca şeyi biliyordu. O beni dövmelerden, kavgalardan, ailenin ihtiyaç duyduğu bir silah haline gelmeden önce tanıyordu.

O beni sadece... ben olduğum zamanlarda tanıyordu. Ama o artık yok.

Ve ben hâlâ buradayım, kendimin sadece onun anlayabildiği parçalarımı taşıyorum.

"Tamam," diyor Seamus. "O zaman işimizi bitirelim."

Yine de gözleri benimkilerde takılı kalıyor. Seamus, kolay kolay kandırılan biri olarak The Undertaker ve McCarthy ailesinin reisi konumuna gelmedi.

Ayağa kalkar ve bizi uğurlar.

Elimdeki banka çekine gelişigüzel bir göz atıyorum. Lanet olası çok para ve bundan nefret ediyorum. Kardeşimin bu parayı alabilmem için ölmesinden nefret ediyorum.

Ama bunu iyi bir amaç için kullanacağım.

Seamus ellerini ceplerine sokmuş halde bana doğru yürüyor. "Neden bu kadar dalgınsın, Ash?"

Her şey. Hiçbir şey. O.

"Halletmem gereken işler var," diyorum, soru sormasına yol açmayacak bir şekilde—onun dikkatli bakışları altında tutarsız kalacak bir yalan uydurmadan önce.

Telefonum titriyor. Bağlantı

kesildi.

Siktir.

Lanet olası yönlendiriciyi bulmuş ve kırmış.

"Gitmem gerek," diyorum

sessizce. "Ashland..." Da bana

dönüyor.

Ona baktığımda, gözleri kızarmış bir şekilde bana bakıyor.

"Seni kaçıran her neyse, oğlum, Donovan gibi olma. Biz sadık kalırız. McCarthy ailesinden hiçbir şey saklamayız, değil mi?"

Bu sözler mideme yumruk yemiş gibi geldi. Eğer bir hainin kızını ormandaki bir kulübede kilitli tuttuğumu bilseydi... Eğer Crowning onu kaçırdığımı öğrenseydi...

McCarthy'ler sadece beni kaybetmekle kalmayacak. Her şeylerini kaybedecekler.

Ama onu, diğerlerini öldürdüğü gibi öldürecek bir adama öylece teslim edemem.

Asla yapmam.

“Endişelenecek bir şey yok,” diyorum babama. Ama bir yalanı yutuyorum.

Seamus elini omzuma koyuyor. "Git," diyor. "Ama gerçeği bilmek istiyorum, Ashland. Başka bir sorun istemiyorum."

Kamyonetim ön tarafta, kapının hemen dışında park edilmiş.

. Şehir hızla geçip gidiyor. Yağmurlu, gri bir gün, onu sakladığım ormanın sessizliğiyle hiç alakası yok.

Onu *sakladığım* yer.

Kulübe kırk dakika uzaklıkta. Yirmi beş dakikada varıyorum.

Yönlendirici mutfak zemininde parçalanmış durumda. Hiçbir odada yok — ne banyoda... ne de yatak odasında.

Siktir.

Nerede o?

Çılgınca arıyorum, güvenli olduğundan emin olduğum arka pencereyi bulana kadar tüm kulübeyi alt üst ediyorum. *Görünüşe göre* metal paneller çıkmış.

Siktir et.

Saniyeler içinde kapıdan çıkıp ormana dalıyorum. Bu arazide, yaya olarak çok uzağa gitmiş olamaz. Nerede olduğunu bilmeden

.

Ama o zeki. Çaresiz. Benden korkuyor.

Koşmaya başlıyorum.

On İkinci Bölüm

Bianca

Dışarı ÇIKMANIN en zor kısmı olduğunu sanmışım. Meğer yanlışmışım.

Bu orman sonsuz gibi. Metal parçayı çıkardıktan sonra avuç içlerim pürüzlü ahşap kaplamadan dolayı hala yaralı.

Saatlerdir koşuyormuşum gibi geliyor ama ağaçlar bitmek bilmiyor. Gökyüzünü kapatan yoğun çam ağaçları, giysilerime ve saçlarıma takılan çalılar. Her şey aynı görünüyor ve nerede olduğumu anlayamıyorum. En kötüsü de bu. Eğer yön duygum olsaydı, nerede olduğum hakkında bir fikrim olsaydı, en azından hangi yöne gitmem gerektiğini bilirdim.

Ama yok.

Bir adım attım. Ayak parmağım budaklı bir ağaç köküne takıldı ve yere yuvarlandım, ellerim acıtacak kadar sert bir şekilde donmuş toprağa çarptı. Dizlerim yere çarptığı anda ayak bileğime bir şey

.

Siktir.

Ağaçların arasından süzülen loş ay ışığında ona bakıyorum. Yırtık çorabımın altında şişiyor ve her adımda acıyor. Şimdi şişmiş ve zonkluyor, üzerine her basışımda baldırımdan ateş gibi bir acı yayılıyor.

Ama geri dönemem.

Kaçmayı başardım. Her kim ise ondan uzaklaşmayı başardım. Şimdi sadece eve giden yolu bulmam gerekiyor.

Başka bir kökün üzerine takılıp bir ağaç gövdesine tutunuyorum. Kabuk avucumu kesiyor. O kadar üşüyorum ki dişlerim takırdıyor.

Giyindiğim o ince kazak, bahar havasının soğuğuna karşı hiçbir işe yaramıyor

. Parmaklarım uyuşmuş durumda ve ayaklarım daha da kötü çünkü mezuniyet töreninde giydiğim o saçma sapan düz ayakkabılardan başka bir şeyim yok.

Bu gerçekten daha dün müydü?

Önümdeki ağaçların arasından bir ışık parıldıyor ve kalbim çaresiz bir umutla atıyor. Bir ev mi? Bir yol mu? Bana yardım edebilecek biri mi?

Işık parlaklaşırken, ayak bileğimdeki acıyı ve ciğerlerimdeki yanmayı görmezden gelerek, topallayarak ilerliyorum. Yaklaşıyor.

Başaracağım. Başaracağım... Tanrım.

Kalbim ayak parmaklarıma kadar çöküyor.

Bu bir kulübe. Yan tarafına güneş enerjili bir ışık monte edilmiş lanet olası bir kulübe

. Beni hiçbir yere götürmeyecek, kürekler ve aletlerle dolu, çürümüş eski bir yapı ve diğer tarafında sonsuz çam ağaçlarından başka bir

şey yok. Hayal kırıklığı ezici.

Kulübenin duvarına yaslanıyorum ve yarı hıçkırık, yarı çığlık gibi bir ses çıkarıyorum.

Ev yok. Yol yok. Yardım yok. Beni buraya bu yüzden getirdi.

Beni güvende tutmak için gerçekten de ıssız bir yere getirdi... ya da öyle diyor. Etrafta sadece ağaçlar, karanlık ve soğuk var, bir de bu lanet kulübe var.

Yere çöküyorum, sırtımı pürüzlü ahşaba dayayıp

Nefesimi toparlamaya çalışıyorum. En azından çıkmadan önce bir şeyler yemeliydim, ama bir çıkış yolu bulduğumda, acele etmem gerekiyordu. Ne kadar çabuk

, o geri dönmeden önce kaçma şansımın o kadar artacağını biliyordum.

Ayak bileğim şimdi sanki kendi kalp atışı varmış gibi zonkluyor, hem sıcak hem de şişmiş. Bükmeye çalıştığımda, acı beni inletti.

Koşamam. Devam edemem. Hangi yöne gittiğimi bile bilmiyorum.

Ya bu yoldan devam edersem ve herhangi bir yerleşim yerinden on kilometre uzakta olduğumu fark edersem belki de burada kalıp sabaha kadar beklemeliyim. Yardımın olduğu yöne doğru gitmeyi denemeliyim.

Ama o yönün neresi olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey, lanet olası bir daire içinde koştuğum.

Tanrım.

Soğuk giysilerimin içinden sızıp kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor. Donuyorum. Titrememi durdurmak için kollarımı kendime doluyorum ama işe yaramıyor.

Bu aptalcaydı. Çok aptalcaydı.

Beklemeliydim. O pencereden geçebileceğimi anladığımda, uslu davranmalıyım. Nasıl yapılacağını biliyorum. Hayatım boyunca bunu yaptım.

Daha iyi plan yapmalıyım. Yapmalıyım...

Önümdeki karanlıkta bir yerlerde bir dal kırılıyor ve nabzım hızla yükselirken başımı birden kaldırıyorum.

"İşte buradasın."

Sesi ağaçların arasından geliyor, alçak, kaba ve çok yakın.

Hayır.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama ayak bileğim pes ediyor ve acı içinde çığlık atarak yere yığılıyorum.

"Yapma." Sesi artık daha yakın, tehlikeli bir tonla. "Kıpırdama lan."

Kâbuslardan çıkmış gibi gölgelerin içinden ortaya çıkıyor, uzun ve iri, o gümüş rengi gözleri karanlıkta beni hemen buluyor . Nefes nefese, çenesi o kadar sıkı sıkıya kapanmış ki derisinin altındaki kasların titrediğini görebiliyorum.

Öfkeli görünüyor. Korkutucu.

"Lütfen yapma..." diye başlıyorum, ama o çoktan harekete geçmiş ve ben ona ne istediğimi bile bilmiyorum.

Üç uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapatır ve önümde diz çöker. Ben çekilemeden elleri yaralı bileğime uzanır.

"Bana dokunma." Sağlam ayağımla ona tekme atmaya çalışıyorum, ama o ayağımı kolayca yakalıyor, tutuşu sıkı ama acı verici değil.

"Dur." Parmakları şaşırtıcı bir hassasiyetle ayak bileğimi yokluyor ve ben acıdan tıslıyorum. "Tanrım, kızım. Ne oldu? Ne yaptın?"

"Bırak beni." Sesim kırılıyor. "Lütfen bırak beni."

"Seni bırakayım mı?" Başını sallıyor, yüzünde neredeyse çaresizlik gibi bir ifade beliriyor. "Lanet olası ölümüne mi? Buradan her yöne on kilometre boyunca sadece orman var. Kulübeye hiç de uzak değilsin. Bunu yapmamalıydın. Koşmamamı söylemiştim."

"Ben sana ait değilim," diyorum.

"Bunu bilmiyor muyum sanki." Ayak bileğimi inceler,
"Burası acıyor mu?" Ayağımın üstüne hafifçe bastırıyor.

Başımı sallıyorum ama özellikle hassas bir noktaya bastırdığında çığlık atıyorum.

"Ah!"

"Muhtemelen burkulmuş," diyor sert bir sesle. "Belki daha kötüsü. Üzerinde yürüyemezsin."

"Umurumda değil. Gerekirse sürünürüm. Senden uzaklaşmak için ne gerekiyorsa yaparım."

Gözleri benimkilere dikildi. Yukarıdaki güneş lambasından gelen loş ışıkta, cıladı gümüş gibi parıldıyorlardı. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

"Beni burada tutamazsın. Yapamazsın..."

Sesi çelik gibi sert. "Tutabilirim ve tutacağım."

Ayağa kalktı ve ben olanları kavrayamadan, beni kucaklıyor. Bir kolu dizlerimin altında, diğeri sırtımda, tıpkı daha önce yaptığı gibi, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor.

Mücadele ediyorum, yumruklarım la göğsüne vurmaya çalışırken içimdeki öfke taşıyor, ama sanki taşa vuruyormuşum gibi. "Beni yere indir!"

"Hayır," der sadece, kulübe ye doğru dönerek. Adımları sağlam ve emin, itirazlarım boğazımda kalır.

Her yöne on kilometre.

En azından beni geri götürmesine izin vermeli, biraz yemek yemeli ve bileğime bakmalıyım. Ve bir dahaki sefere... Bir dahaki sefere daha iyi plan yapacağım.

Beni kollarında yeniden konumlandırıyor, ağırlığımı kaydırıyor ve birdenbire ona nasıl görüldüğümün farkına varıyorum. Ne kadar ağır olduğumun. Ben küçük bir kız değilim — kıvrımlı ve yumuşak bir vücudum var ve muhtemelen her bir kiloyu hissedebiliyor.

Utanç, öfkemden daha fazla içimi yakıyor.

"Lütfen beni yere indir," diyorum, artık daha sessiz bir sesle. "Lütfen? Yapamazsın..."

"Yeter." Sözcük keskin bir şekilde çıkıyor ve kolları beni daha sıkı sarıyor. "Bana karşı direnmeye devam edersen, kendine daha fazla zarar vereceksin."

"Umurumda değil."

"Ama benim umurumda." Sesi alçalır, sahiplenici bir tavırla konuşur ve bu "Çok umursuyorum, bu yüzden bunu bir daha asla yapmayacaksın, Bianca."

Derin bir nefes alıyorum, onun mantıklı davranmasını umutsuzca bekliyorum. "Çok ağırım, Ashland," diye fısıldıyorum.

Aniden yürümeyi keser ve tüm vücudunda gerginlik hissederim. "Kızım," der, uyarı olarak uyluğumu sıkar. "Senin gibi ufak tefek birini taşıyamayacak bir adama mı benziyorum?"

Yanan yüzümü omzuna gömdüğümün farkına, gözenekli gömleğinin kumaşı yanağıma değene kadar varmam. , ama çok geç. Dudaklarının yukarı doğru kıvrılan memnuniyet dolu gülümsemesini yakalıyorum.

Kulübe çok çabuk görünür hale geliyor. Hayır, gerçekten o kadar mı uzağa gittim? Onca koşu, onca acı, ve başladığım yerden kilometre bile gitmemişim.

Beni merdivenlerden yukarı taşıyıp kapıdan içeri soktu. İçerideki sıcaklık bana bir duvar gibi çarptı ve kontrolsüz bir şekilde titremeye başladım.

Beni kanepeye yatırıyor ve ben hemen ayağa kalkmaya çalışıyorum, biraz kontrol hissi korumam gerekiyor. Ama omzumdaki eli beni nazik ama amansız bir güçle tekrar aşağı itiyor.

"Kalkma."

"Ben köpek değilim."

"O zaman trafiğe atlayan biri gibi davranmayı bırak," diye tersledi. Başını sallayıp mutfığa girer, birkaç saniye sonra bir havlu ve ilk yardım çantasıyla geri döner. Önümde diz çöker, yüzünde sert bir ifade vardır. "Uygun giysiler ve malzemeler olmadan, tanımadığın ormana kaçmaya çalışmak... uygun giysiler ve erzak olmadan. Sana ne olabileceğinin farkında mısın?"

"Burada başıma gelenlerden her şey daha iyidir."

Kaşını kaldırdı ve ne kadar çocukça konuştuğumu fark ettim. Evet, kaçırılmışım ama bana yemek vermiş, giysi giydirmiş, beni sıcak ve güvende tutmuştu. Bana kötü davranmıyordu. Bu düşünce kafamı daha da karıştırdı.

Yıpranmış babetlerimi çıkarmaya başlıyor ve ayak bileğim en ufak bir sarsıntıda bile yüzümü buruşturuyorum.

“Kahretsin,” diye mırıldanır, şişliği incelerken. “Zavallı kız. Kendini gerçekten incitmişsin, değil mi?”

Hareketleri verimli ve kontrollü, ama geniş omuzlarındaki gerginliği ve çenesini sıkmaya devam edişini görebiliyorum.

“Burada başına gelenlerden daha mı iyi, ha?” Yüzündeki öfkeyle çelişen bir özenle şişmiş ayak bileğimden ayakkabıyı çıkarıyor. “Yaralı ve donmuş halde karanlıkta sendeleyerek dolaşmanın, burada benimle olmaktan daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet.” Ayağımı çekmeye çalışıyorum, ama tutuşu sıkılaşıyor—acı verici değil, ama sıkı. “Beni esir tutuyorsun. Elbette her şey bundan daha iyidir.”

Hemen cevap vermez, sadece deneyimli bir verimlilikle ayak bileğimi sarmaya başlar. Soğuk gri gözlerinde kaynayan öfkeye rağmen dokunuşu şaşırtıcı derecede naziktir.

“Sana söylemiştim,” dedi sonunda, bandajı sabitleyip bana bakmadan önce. “Seni güvende tutmak için götürdüm. O seni öldürecek, Bianca.”

Hareketsiz kalıyorum. “Yalan söylüyorsun.”

Başını salladı, yüzünde sert bir ifade vardı. “Geri dönmek için o kadar çaresizce uğraştığın adam. İki kadını kaçırdı, istediğini aldı, sonra bir yıl içinde ikisini de öldürdü.”

“Bu mantıklı değil.” Sesim titriyor. “Onda istediği hiçbir şey yok bende.”

“Yok mu?” Gözleri gözlerime dikilir. “Bundan emin misin, kızım?”

“Yalan söylüyorsun. Söylemek zorundasın. Beni manipüle etmeye çalışıyorsun, korkutmaya çalışıyorsun ki ben de...”

“Ne yapayım?” Ayağa kalkıyor, üzerimde dikiliyor ve istememe rağmen kanepeye geri çekiliyorum. “Burada kalayım mı? Sana güveneyim mi?”

“Hayır. Ben...”

“Senin bu ikisini de yapmana gerek yok, kızım.” Sesi alçak ve yoğundu.

“Sana burada ihtiyacım var. Hayatta olmana. Hepsi bu.”

“Sana inanmıyorum.”

Bir an bana bakıyor, sonra cebinden telefonunu çıkarıyor. “Evet, biliyorum. Bu çok açık.” Gözlerinde , zar zor bastırılmış bir hayal kırıklığı gibi. Anlamadığım nedenlerden dolayı göğsüm sıkışıyor. “Sana göstereyim.”

"Neyi göstereceksin?" Kalbim şimdiden göğüs kafesime vuruyor.

Kaşlarını çatarak telefonunda kaydirdi, sonra bana doğru çevirdi. “Sarah Donnelly. Yirmi bir yaşında.”

Ekrandaki fotoğraf kanımı dondurur. Genç bir kadın, tıpkı benimki gibi koyu renkli gözleriyle bana bakmaktadır. Saçları uzundur ve neredeyse siyah, . Kırmızı dudaklar, narin yüz hatları. O sanki... sanki *bana*.

"Crowning'in eski sevgilisi." Başka bir fotoğrafa kaydırıyor, bu sefer başlığı

KAYIP KADIN

Emma Walsh bir gün koşuya çıktıktan sonra ortadan kayboldu. Crowning ile seksiz sekiz ay önce bir intihar notu bırakmıştı. Ancak kaynaklar, onun mutlu olduğunu, depresyon belirtisi göstermediğini veya hayatına son vermek istediğine dair hiçbir işaret göstermediğini söylüyorlar..."

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Bu kadınlar... kardeş olabilir. Ya da *üçüz*, *benim* üçüzlerim.

“Hayır,” diye fısıldadım, titreyerek. “Bu o değil. Bana geçmişte hep sarışınlarla çıktığını, ama benim özel olduğumu söylemişti. Farklı olduğumu.”

“Evet, sen özelsin, kızım. Ama onun tipinden farklı olduğun için değil.”

Ona, yara izleriyle dolu parmak eklemlerine ve kollarını saran dövmelere bakıyorum.

“Ama beni takip ediyordun!” Her hecede panik hissediyorum heceye panik *karışıyor*. “*Bana tıpatıp benzeyen* kadınların fotoğrafları sende. Kaybolan kadınların. Ölen kadınların.”

“Bianca—”

"Aman *Tanrım*."

Artık ayaktayım, ondan uzaklaşıyorum, gitmek için hiçbir yer, kaçmak için hiçbir yer olmamasına rağmen. “Belki de belirli bir tipten hoşlanan Marcus değildir. Belki de *sensin*.”

“Bu doğru değil...”

“Marcus uzun boylu, zayıf sarışınlarla çıkıyor! Bana öyle söyledi! Ve şimdi bana bana tıpatıp benzeyen kadınların fotoğraflarını gösteriyorsun. Sıradaki benim, değil mi? Bir sonraki kurbanın. Bu yüzden buradayım. Bu yüzden beni kaçırdın.”

Bütün vücudum titriyor.

“*Hayır!* Tanrım, *hayır*. Bianca, bu doğru değil...”

“O zaman neden *bana* benziyorlar?” Artık ağlıyorum, gözyaşları yüzümden akıyor. “Eğer sen değilsen neden hepsinin yüzü bana benziyor...”

“Çünkü *sana* benziyorlar! Anlamıyor musun?” Sesi benimkine benziyor. “Sen kalıpsın. O seni istiyor. Ve sonunda sen de tıpkı *onlar* gibi öleceksin.”

Yere kayıyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum.

“Lanet olası bir yalan.” Önümde çömeliyor ama bana dokunmuyor.

“Kanıtları sakladılar.”

Ona inanmak istemiyorum. Buradaki canavarın o olduğu konusundaki kesinliğime sarılmak istiyorum...

“Bana bak, kızım.” İstemesi gibi görünse de bana yaklaşıyor. “Sana zarar verdim mi? Seni aldığım andan beri, öfkeyle sana el kaldırdım mı?”

“Beni esir tutuyorsun.”

"Evet. Seni ondan korumak için, ama benden değil. Asla benden değil."

Başımı dizlerime eğiyorum, parmaklarım saçlarıma dolanıyor.

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Güvende olduğuna inan," diye fısıldadı o da. "Seni koruyacağıma inan."

Eğilip çenemi tuttu, gözlerime bakmamı sağladı. Başparmağı çenemi okşadı, bu hareket bir şekilde hem nazik hem de sahipleniciydi.

"Ve kaçmanın senin için iyi sonuçlanmayacağına inan." Gözlerimi kırpıyorum. "Ne?"

"Bir şeyi anlamam gerekiyor." Sesi artık sessiz, ölümcül derecede ciddi.

"Bir daha böyle bir numara yaparsan, sonuçları şimdiden başına geleceklerden çok daha kötü olacak."

Kalbim hızla atıyor. "Beni tehdit mi ediyorsun? Az önce bana zarar vermeyeceğini söylemiştin."

"Sana söz veriyorum." Başparmağı yine çenemi okşuyor ve dokunduğu yerlerde cildimin karıncalanmasından nefret ediyorum. "Bu gece beni korkuttun, Bianca. Beni çok korkuttun. Ve ben korkmaktan hoşlanmam." Bir an geçer. "Ve kaçmak konusunda bir ders alman gerekiyor."

Yutkunuyorum. "Ders mi?" Kalbim deli gibi atıyor. Onun gerçekte kim olduğunu şimdi mi göreceğim? Gerçekten neler yapabileceğini?

Çenemi bırakıp yan sehpa duran bir şeye uzanıyor — bir şişe ağrı kesici. Benim önümde açıyor, kasıtlı olarak kapalı kapağı gösterir, sonra avucuna birkaç hap döker. Sonra bana bir bardak su uzatır.

"Bunları alacaksın," diyor. "Ben bize akşam yemeği hazırlayacağım. Sonra, ağrı geçince, seninle ilgileneceğim."

Sinirli bir şekilde saçımı kıvrıp ona bakıyorum. Neden kalbim göğsümde çarpıyor? "Bu ne demek oluyor?"

"Göreceksin."

Mutfğa doğru uzaklaşan silüetine bakakaldım, sonra elimdeki haplara gözlerimi indirdim. Kapalıydılar. O hapları şişeden öylece çıkardı...

Acı çektiğim için ve bana mühürlü olduklarını gösterdiği için onları alıyorum. Bana ilaç vermeye çalışmıyor, bu da her şeyi bir şekilde her şeyi daha da kafa karıştırıcı hale getiriyor.

Kısa bir süre sonra mutfaktan yemeklerin cızırdaması geliyor ve midem haince gurulduyor. Sarımsak ve tereyağı kokusu kulübeyi dolduruyor ve her şeye rağmen ağzım sulanıyor.

İçimi çekiyorum.

Kendimi kontrolünü tamamen yitirmiş bir çocuk gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

Mutfaktan tencere kapağının çarpmasıyla çıkan ağır bir ses yankılanıyor ve sonra o geri dönüyor, geniş göğsünde kollarını kavuşturmuş olarak kapı çerçevesine yaslanıyor.

"Ağrın nasıl?"

"Daha iyi," diye dürüstçe itiraf ediyorum, ama sonra ağrım geçtikten sonra benimle ilgileneceğini söylediğini hatırlıyorum.

"Güzel." Beni uzun bir süre inceler. "Akşam yemeği neredeyse hazır. Ama önce halletmemiz gereken bir şey var, değil mi?"

İtiraz etmenin bir yararı yok gibi görünüyor, ama... "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

"Kaçmanın bir seçenek olmadığını iyice anlamayı sağlayacağım." Kapı çerçevesinden ayrılıp bana doğru ilerledi. "Ve bir daha kendine zarar vermeyeceğinden."

Ne demek istediğini sormadan, kanepeye oturup beni kucağına çekiyor.

Kucağına.

“Ashland!” diyorum, çünkü onun tarafından cezalandırılmaktan, kıvrımlı vücudumu dizlerinin üzerine koymasından duyduğum utanç kadar korkuyorum. “Beni indir. Çok iriyim. Sığmıyorum. Yapamazsın...”

"Kes şunu," dedi sert bir sesle. "Kendini küçümseyen yorumlar yaparsan ne olacağını sana söylemiştim. Bunun için de cezalandırılacaksın."

"Ne? Ne yapıyorsun..."

Sözlerim, eli kıcıma sertçe indiğinde bir çığlıkta kesilir. Ses, sessiz kabini yırtar. Vurduğu yerde bir sıcaklık yayılır—sadece acı değil, başka bir şey. Nefesimi kesen ve içimi sıkıştıran bir şey.

"Bu," dedi, alçak ve sert bir sesle, "camımı kırdığın için."

Eli yine aynı yere indi ve acı şiddetlendi, içimde orman yangını gibi yayıldı.

"Bu, uygun giysiler giymeden ormana koşman için."

Yine.

"Bu, bileğini burktuğun ve hayatımın on yılını mahvettiğin için."

Yine.

"Seni güvende tutmak için peşinden koşmamın bedeli."

Öfkelenmem gerekirdi. Bağırıp durmasını istemem gerekirdi. Ama... yapmıyorum.

Her tokat içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Sıcaklık içimde birikiyor ve içgüdüsel olarak bacaklarımı birbirine sıkıştırmama neden oluyor.

Benim neyim var lan?

"Bu, ben seni güvende tutmaya çalışırken kendini tehlikeye attığın için." Eli daha sert iniyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Buna öylece *katlanamam*.

"Ben..." Sesim nefes nefese, yabancı geliyor. "Beni güvende tutmana ihtiyacım yok."

"Evet, ihtiyacın var, kızım.

"İhtiyacın var." Bir tokat daha.

Bir tane daha.

"Bu da kilonla ilgili bir yorum daha yaptığın için. Sanki seni idare edemeyecekmişim gibi *mi göründüm?*"

Hayır, hayır, öyle görünmüyordu.

Cildim yanıyor, aşırı duyarlı, her sinir ucu canlı ve elektriklenmiş gibi. Altımda sert bacaklarını, yumuşak karnımın dizinin kenarına bastırıldığını, yanan tenime değen iri elinin sıcaklığını çok net hissediyorum. Vücudumun kesinlikle tepki vermemesi gereken bir şeye tepki verışı.

Bu yanlış. Çok ama çok yanlış.

Öyleyse neden bir sonraki darbeye doğru kendimi eğiyorum?

Eli, yanan kığımın üzerinde duruyor, o ise kızgın . Hem acı verici hem de mükemmel, ve bunun için ondan nefret ediyorum.

"Bir daha asla," diyor, sesi duygudan boğuk. "Beni anlıyor musun, Bianca? Bir daha asla.
. Ve artık kaçmak yok."

Ona cehenneme gitmesini söylemeliyim. Ama konuşmaya çalıştığımda, ağızımdan çıkan tek şey bir inilti.

Eli kığımın sıkıca kavriyor, sahiplenici ve hak iddia edici bir şekilde. Sonra beni çeviriyor, kucağına oturana kadar döndürüyor ve gözleri o kadar karanlık ki, göz bebekleri açlık gibi görünen bir şeyle genişlemiş.

"Bana ne yaptığının," diye nefesini verir, "hiçbir fikrin yok."

Saçlarımı şaşırtıcı bir nezaketle alnımdan çekip kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve nasırlı avucuyla çenemi kavıyor.

"Çok güzelsin. Ne kadar güzel, ne kadar muhteşem bir kadın."

Sonra bana doğru eğildi ve ne olduğunu anlamadan beni öpmeye başladı.

Bu nazik ya da tatlı bir öpücük değil, sahiplenici. Tüketici. Elleri saçlarıma dolanıyor, başımı tam istediği yere yönlendiriyor. Diğer eli kalçamı kavradı, beni kendine sıkıca bastırdı, böylece vücudunun her sert hatını hissedebildim.

Onu itmeliyim. Ona tırmalamalı ya da onunla mücadele etmeliyim. Ama etmiyorum.

Ellerim omuzlarını, boynunu bulur. Parmaklarımın altında cildi sıcaktır, yara izleriyle doludur ve pürüzlüdür. Avucumun altında nabızı hızlanır, benimkiyle aynı ritimde, çılgınca atar.

Daha önce hiç onun gibi bir erkeğe dokunmamıştım. Hiçbiri bana dokunmamıştı. O, erkekliğin vücut bulmuş hali — tehlikeli ve güçlü — ve bir şekilde, ben kendim bile anlamadığım halde, nasıl dokunulmak istediğimi tam olarak biliyor.

Eli çenemi kavradığında, tanımadığım bir ses çıkarıyorum. Tadı tehlike, viski ve karanlık bir şey gibi; şimdiye kadar sahip olduğum tüm mantıklı düşünceleri o kırık pencereden dışarı atmak istememe neden olan karanlık bir şeyin tadı var.

Eli kalçamdan ağrıyan, yanan kızıma kayıyor—ve sıkıyor. Ağızına doğru nefesimi tutuyorum ve o sesi yutuyor, öpücüğü derinleştiriyor. Dili benimkiyle dolanıyor, dudaklarımız birbirine yapışıyor, acı ve zevk o kadar iç içe geçmiş ki, birinin nerede bittiğini, diğerinin nerede başladığını ayırt edemiyorum.

Derin ve sert bir inilti çıkarır, sonra alnını alnıma dayayacak kadar geri çekilir. İkimiz de nefes nefeseyiz, birbirimizin havasını soluyoruz.

Elleriyle beni sıkıca kavırıyor, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi, sanki koruması gereken değerli bir şeymişim gibi.

"Söyle," diyor, sesi boğuk. "Bir daha benden kaçmayacağını söyle."

"Kaçmayacağım," diye fısıldıyorum, neden kabul ettiğimi bilmeden, ama şu anda ona her şeyi verirdim. Tamamen onun yörüngesine kapıldım ve

Nedenini anlıyorum. "Kaçmayacağım."

"Siktir," diye nefesini verir, sonra sanki ona kutsal bir şey vermişim gibi gözlerini kapatır.

Uzun bir süre öyle kalıyoruz, sessiz kulübede birlikte nefes alıp veriyoruz, şöminede ateş hafifçe çıtırdıyor.

Her şeye rağmen — kaçırılma, korku, kafa karışıklığı — bu anda yıllardır hissetmediğim kadar güvende hissediyorum.

Ve bu beni her şeyden daha çok korkutuyor. Böyle devam edemez. Kaçmam lazım.

On Üçüncü Bölüm

Ashland

Lanet olsun, kafayı mı yedim ben? Ne halt ediyorum ben? Kızı güvende tutmaya mı çalışıyorum? Ona kaçmak için daha fazla neden vermemeye mi çalışıyorum?

Siktir. O mükemmel, dolgun küçük kışına şaplak attığımda ne kadar sert olduğumu hissetmiş miydi? Biraz nefesim kesildi, kalbim sanki ringde üç raunt dövüşmüşüm gibi çarpıyor.

"Gel. Akşam yemeğini ye," diyorum, gözlerine bakmadan. Buna nasıl tepki vereceğini bilmiyorum—şaplaklara, aramızda hâlâ canlı bir tel gibi kıvılcım saçan o ateşe.

Onu sandalyesine oturtmaya yardım ediyorum. Poposu koltuğa değdiğinde yüzünü buruşturuyor. Güzel. Bu ona bir daha kaçmamasını öğretir.

Ama izlerken, sadece yüzünü buruşturmadığını fark ediyorum; dudağını ısıyor ve göz bebekleri hafifçe büyüyor.

Yine koltukta kıpırdanıyor ve nefesinin kesildiğini fark ediyorum. Sadece acı değil, başka bir şey daha var.

Siktir.

Masanın altında uyluklarını birbirine sıkıştırmasını izliyorum ve hemen tahrik olup olmadığını merak ediyorum.

Crowning ona dokundu mu? Bakire mi? Eğer o...

Hayır. Bunu düşünmeyeceğim, şimdi değil.

Tabağını alıyorum, bolca penne, çıtır çıtır ekmek, parmesan peyniri ve kalın, kokulu köfteler koyup önüne itiyorum, sanki bu lanet karbonhidratları midesine sokmayacağını söylemeye cesaret edememesi için ona dik dik bakıyorum.

Çatalı alır ve gözlerini benden ayırmadan makarnaya saplar, sonra büyük bir ısırık alır.

Aferin kızım.

"Bu çok lezzetli," diyor isteksizce, gözleri masaya kayıyor, orada küçük bir tabakta tereyağı var.

Onu işaret parmağımın ucuyla ona doğru itiyorum. Gözleri, elim daha önce başka nerelerde olduğunu hatırlıyormuş gibi, elimdeki hareketi takip ediyor.

Evet, kızım.

Kıçında. Saçında. Parmaklarımız neredeyse birbirine değecekken, zorlukla yutkunur.

"Teşekkür ederim." Bir an durur, sonra neredeyse sohbet eder gibi ekler, "Benim de yemek yapmama izin verecek misin?"

"Sana bıçak mı vereyim? Az önce o küçük kıçını tokatladıktan sonra mı? Hayır."

Ön kollarımdaki dövmelelere bakarken boynuna ve yanaklarına yayılan pembe tonunu çok seviyorum. Sanki onlara dokunmak istermiş gibi bakışları çizgileri takip ediyor.

Neredeyse dostane bir sessizlik içinde yemek yiyoruz.

"Beni koruyacağını sanmıştım," diye mırıldanıyor, ama alçaltılmış kirpiklerinin altından bana bakıyor. Onu şaplakladığımda bu kadar kolay eriyip gideceğini bilseydim, ilk geceden onu dizimin üzerine yatırırdım.

"Mm..." diye homurdanıyorum, bir köfteyi çatalımla alıp düşünceli bir şekilde çiğniyorum.

"Bu pek hoş bir davranış değildi."

"Şaplak mı?"

Boynuna sıcaklık yayılırken gözlerine bakıyorum ve o sessizce başını sallıyor.

“Nazik olduğumu hiç söylemedim.” Çatalımı bırakıp öne eğiliyorum. “Tekrar söylüyorum. Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Beni duyuyor musun?”

Gözleri benimkilere bakıyor, kararsız.

“Ya yine gitmek zorunda kalırsan?” diye soruyor.

Başımı sallıyorum. “Seni güvende tutma konusunda ne kadar ciddi olduğumu sana anlatabilmeyi isterdim.”

Bir an sessiz kalır, sonra koltuğunda kıpırdanır ve yine yüzünü buruşturur. “Lancelot’un ihtiyacı olan şeyi... aldın mı?”

“Evet. Arabada. Yemekten sonra yukarı getiririm.”

"Teşekkür ederim." Bir an durur, çatalı havada kalır. "Bugün nereye gittin?"

"Aile evine dönmem gerekti. Halletmem gereken işler vardı." Bir yudum daha su içip, bardağın kenarından ona bakıyorum. "Şarap ister misin, kızım?"

"Evet," dedi, "bir kadeh şarap içmeyi çok isterim."

Bu sefer, kullandığı dil hakkında hiçbir şey söylemedim. Ben de lanet olası bir denizci gibi küfür ederim. Onu sansürleyecek değilim elbette.

"Tamam." Masadan kalkıp buzdolabına doğru yürüdüm. Çıkardığım şarap mükemmel derecede soğuktu; onu bekliyordu.

"Tabii ki en sevdiğim tür," diyor sessizce, beni izlerken. "Bu biraz ürkütücü, biliyor musun?"

“Evet, bundan bahsetmiştin.” Bir kadeh alıp, onun izlemesine izin vererek yavaşça şarabı dolduruyorum. “Hoşuna gitmeyecek bir şey alıp zamanımı boşa harcamayacaktım, değil mi?”

"Sanırım hayır." Koltuğunda kıpırdanıyor ve yine o yüz buruşturmasını yakalıyorum. "Yine de ürkütücü."

Alış buna.

Bardağı ona geri getirip, parmaklarımız birbirine değecek kadar yakına koyuyorum. O çekilmiyor. "Neyi sevdiğini biliyorum, Bianca. Hepsini."

Nefesi kesilir, çok az da olsa, ama ben duyarım. "Sen içmiyor musun?" diye sorar, kendine gelerek.

"Hayır." Sandalyeye yaslanıyorum, o bardağı kaldırırken gözlerim üzerinde. "Birinin ayık kalması lazım. Sakın aptalca bir şey yapma."

Bir yudum alır ve Tanrım, dudaklarının bardağın kenarına değdiği çenemi sıkılaştırır. Neyin gardını düşürdüğünü bilmiyorum.

Beni kabine geri taşımam mı?

Öpücük mü?

Şaplak mı?

Ama o... eskisi kadar sert değil. "Ne gibi?"

"Mesela, ben uyurken kaçabileceğini düşünmek gibi." Arkama yaslanıyorum, rahat bir tavır takınıyorum ama sesim alçalıyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun, kızım. Ben olmadan olmaz."

Bardak kenarından gözlerime bakıyor, yanakları yine kızarıyor. Ama geri çekilmiyor, irkilmiyor. Bunun yerine, başını hafifçe eğiyor, soluk boynunu ortaya çıkarıyor. Dişlerimi oraya geçirmek istiyorum.

Kaşlarını çatarak ayak bileğine bakar. "Hmm. Sence kırılmış mı?"

"Sanmıyorum," derim, ona bakarak. Önünde diz çökerim.

Elim, düşünmeden bile kırabileceğim kadar narin ayak bileğini kavrar ve o titrer. Korkudan değil. Korkuyu bilirim. Sayısız gözde gördüm, havada tattım.

Bu tamamen başka bir şey.

Ama gözlerinde bunu anladığını gösteren hiçbir şey yok. Tanrıya şükür.

Tabağı kenara itiyor. "Senin için yeterince yedim mi? Sanki Hansel ve Gretel gibi beni şişmanlatıyormuşsun gibi."

"Sende hiçbir şeyi değiştirmeye çalışmıyorum, kızım," diyorum sessizce, her kelimesinde samimi olarak. "Sen zaten lanet olasıca mükemmelsin."

"Neden sürekli böyle şeyler söylüyorsun?" diye fısıldadı.

"Çünkü yeterince sık söylersem, eninde sonunda buna inanırsın."

Esnemesini bastırır, gözlerini kaçırırken elini ağzına götürür. "Yorgunum."

"Öyle mi?" Onu inceliyorum, gözlerinin altındaki gölgeleri fark ediyorum.

"Ayak bileğin çok acıyor, değil mi?"

"Evet."

"Ağrı kesiciler işe yaradı mı?"

"Biraz. Kahretsin, muhtemelen ilaçlarla birlikte içmemeliydim, değil mi?"

Omuzlarını silker, şarap kadehine uzanır. "Bu noktada umurumda mı ki?"

"Ben umursuyorum." Gözlerimi kısarak şişeye bakıp etiketi kontrol ediyorum.

"Sorun yok," diyor ve ben onu durduramadan şaraptan bir yudum alıyor.

"Artık şarap yok, tamam mı?" derim, kadehi nazikçe ama kararlı bir şekilde elinden alırım.

Gözlerini devirdi. "Artık şarap yok. Kaçmak yok. Karbonhidratını ye. Anladım. Beni her şeyden uzaklaştırıyorsun, sonra da bana emir yağdırmayı seviyorsun, değil mi?"

İçimden homurdanıyorum çünkü ona ne yapmak istediğimin daha yüzeyini bile kazımadım. *Bunu* emir vermek mi sanıyor?

"Tamam. Hadi, seni diğer odaya götürelim." Eğilip kolunu boynuma doluyorum, ayağa kalkıyorum ve birlikte oturma odasına doğru topallayarak ilerliyoruz. Vücudunun ağırlığı yanımda, göğsümde sahiplenici bir his uyandırıyor. "Bulaşıkları ben yıkarım. Sen kitap oku ya da bir şeyler okursun, olur mu?"

"Telefonuma bakabilir miyim?"

“Hayır.”

“Oyun oynamak istiyorum.”

“Hayır dedim. Oyun oynamak istiyorsan sana tablet veririm.”

Belki de bu çok kötü bir fikirdir. Ya birine mesaj göndermenin bir yolunu bulursa?

ama ona *bir şeyler* vermem lazım. Onu tamamen boşlukta bırakamam.

Derili kalın bir kitabı eline alıyor, onu seveceğini bilerek kasabadaki bir hediyelik eşya dükkanından almıştım — şövalyeler ve hanımlar hakkında bir ortaçağ romantizm romanı. Ben bulaşıkları yıkarken o sessiz. Ona bakıyorum.

Aman Tanrım. Uyumuş, kitap kucağında açık, başı yana eğilmiş.

Ellerimi kurulayıp yanına gidiyorum. Kitabı nazikçe elinden alıp bir kenara koyduğumda kıpırdamıyor, şerit sayfayı işaret ediyor.

Eğilip onu kucağıma alıyorum ve bugün ikinci kez taşıyorum. Onu kaldırdığımda uyanıyor, kirpikleri titriyor.

"Şşşş," diyorum. Onu böyle kucağıma alıp göğsüme yaslamak içimdeki bir şeyi yatıştırıyor. Korunmuş. Güvende. *Benim*. "Hadi yatağına gidelim."

"Yatağa mı?"

Bana doğru eriyor... göğsüme karşı yumuşuyor ve esnekleşiyor, sanki bunun için yaratılmış gibi vücudu benimkine uyum sağlıyor. Sanki oraya aitmiş gibi başını çenemin altına sokuyor.

Parmakları gömleğime dolanıyor, itmiyor, tutunuyor.

"Evet," diyorum, onu yatağın üzerine yatırıyorum. Omzuna bir battaniye çekiyorum ve nefes alışını düzene giriyor.

O benim içime işledi ve derinlere gömüldü. Hiç bu kadar savunmasız olmamıştım.

Eğilip battaniyeyi tekrar ona sarıyorum, sanki bu onu güvende tutmanın bir sembolüymüş gibi.

Artık geri dönemem. Hayır. Geri alamayacağım adımlar attım. Onu hayatından, tanıdığı herkesten uzaklaştırdım. Ve bunun yürümesini sağlayacak bir yol bulmak zorundayım. Onu sonsuza kadar aynı şekilde burada tutamam, değil mi?

Başımı salladım, rafa gittim ve telefonunu kontrol ettim. Marcus'tan yine saçma sapan mesajlar. Annesinden de.

Kardeşıme ulaşmak, tavsiye istemek ve ona her şeyi anlatmak istiyorum. Ona bir mesaj atıyorum.

İyi misin kardeşim?

Lorcan

Harika. Sen? Kulüpte bir bira içmek ister misin? Çocuklar seni özlüyor

Derin bir nefes veriyorum.

Bu gece olmaz. Ama yakında.

Telefonumu kapatıp ona dönüyorum.

Bu sefer yerde yatmıyorum. Yanına uzanıyorum, ona dokunmadan. Ama avucumun kıkırda bıraktığı hissi, nefesini keşişini hatırlıyorum ve sikim ağrıyor.

Neredeyse yirmi dört saattir uyanığım ve gözlerim ağırlaşıyor. Uykuyla mücadele ediyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve başım sallanıyor.

Donovan'ı hatırlıyorum. *Sonsuza kadar kaçamazsın, değil mi?* diyor rüyamda, sanki yanımda duruyormuş gibi net bir sesle. Ve uyandığımda, sanki onu gerçekten görmüşüm, varlığını hissetmişim gibi hissediyorum. *Yaptın, değil mi? Seni lanet olası geveze. Onu karanlığa soktun.*

Bianca yuvarlanıyor, bir kolu yüzüne serilmiş, siyah saçları
Yastığın üzerine yayılmış yatıyor. Kendime, onu bir süre daha uzun uzun
seyretme lüksünü tanıyorum. Tanrım, ne kadar güzel, ne kadar masum, ne
kadar güven dolu ve kırılgan, uyurken bile. Ne *tatlı* bir kız.

Onun yanında huzursuz bir uyku çekerim ve vücudum arzuyla
gerginleşmiş halde uyanırım. Banyoya giderim, işimi hallederim ve yüzüme
biraz su serperim. Berbat görünüyorum. İyi bir gece uykusuna ihtiyacım
var.

Tanrım, bu kadına takıntılıyım. Ona tamamen kapıldım. Hayatımda
kontrolümü kaybettiğim tek an bu olabilir.

On Dördüncü Bölüm

Bianca

Güneş ışığı, belli belirsiz tanıdık gelen pencerelerden içeri süzülürken ve demlenen kahvenin kokusuyla uyanıyorum. Mutlu bir yarım saniye boyunca, nerede olduğumu unutuyorum ve neden kahve kokusu olduğunu merak ediyorum.

Sabahları kimse bana kahve yapmaz.

Sonra gerçeklik, bir fırtına gücüyle geri döner — kulübe, gölgelikli yatak, Ashland'ın lanet el izi muhtemelen hâlâ görünür durumda.

Ama bunu düşündüğümde, onun kucağında olduğumu, sert sesini ve bana dokunuşunu düşündüğümde, öfke yerine karnımın derinliklerinde bir sıcaklık birikiyor.

Hayır.

Hayır, kesinlikle hayır. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, avucunun tenime değdiği anı, vücudumun verdiği tepkiyi — uyluklarımın birbirine sıkışmasını, nefesimin kesilmesini — zihnimden silmeye çalışıyorum.

Bir inilti miydi, Bianca? Tanrım, şoktu. Korku. Açıkça görüldüğünden başka bir şeydi.

Harika. Bu adama aşık olmaya başlayacak kadar muhtaç ve çaresiz miyim?

Beni kaçırdı. Beni kaçırdı.

Benim neyim var lan?

Ayak bileğimi denediğimde acıyor, ama kesinlikle daha iyi. Neyse ki kırık değil, belki burkulmuş ve muhtemelen morarmış. Kaçma girişimimi

kaçma girişimimi
mahvetmeye yetecek
kadar. Kahretsin.

Topallayarak banyoya gidiyorum, yüzüme su serpip aynada aynada kendime bakıyorum. Aynı koyu gözler, aynı soluk ten, ama göz bebeklerim büyümüş. Dudaklarım daha dolgun, daha kırmızı görünüyor, sanki öpülmüşüm gibi.

Kes şunu, Bianca. Hemen kes şunu.

Bu tam bir Stockholm sendromu vakası. Bunun hakkında okumuştum. Teoriye göre, kurbanın zihninde kaçırılan kişi koruyucuya dönüşür. Travma bağı oluşur.

Bu psikoloji, çekicilik değil.

Ama o, beni güvende tutmak için burada tuttuğunu söylüyor. Ama o, açıkça bana takıntılı.

Ama. Ama.

Ama o... o...

Lavaboya tutunuyorum, nefes nefeseyim. Buradan çıkmam lazım, Bana zarar vereceğinden korktuğum için değil. Hayır, şu anda bana zarar vermeyeceğinden oldukça eminim.

Şimdi kalırsam neye dönüşeceğimden korkuyorum.

Öfkelenmem, başka bir kaçış planı yapmam gerekirdi. Bunun yerine, kahvaltı için ne hazırladığını merak ediyorum. Ne giydiğini.

Ve bunun için kendimden *nefret* ediyorum.

Yani, adam bana Lancelot'u getirdi...

Sanki düşüncelerimle çağırılmış gibi, kedi ayak bileklerimin arasında dolanıyor, mırlıyor. Onu kucağıma alıyorum ve yüzümü yumuşak tüylerine gömüyorum. En azından burada mantıklı davranan biri var.

Yatak odasından topallayarak çıkıyorum.

Ashland mutfakta. Bugün omuzlarını saran siyah bir tişört giymiş ve kollarındaki dövmelemin tamamını görebiliyorum

kollarından aşığı uzanan dövmleri görebiliyorum — asmlar ve dikenler, karanlık ve bir şekilde güzel. Mürekkebin içine dokunmuş, midemi bulandıran semboller var: sol ön kolunda bir muştta, sağ kolunda dikenli telle sarılmış bir Kelt haçı, nabız noktalarında, sanki sınır işaretleri gibi yerleştirilmiş yoncalar. Parmak eklemlerinde, elini daha fazla mürekkebin parmaklarının altında kaybolduğunu fark ediyorum.

Bunlar süs değil, mürekkeple yazılmış bir özgeçmiş—şiddet, sadakat, benim korkmam için yetiştirildiğim bir hayat.

Ah, siktir, *muhteşem* görünüyor.

Ve ben dün gece nerede uyuduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Neden bu kadar güzel olmak zorunda ki? Tabii *ki* öyle. “Günaydın.” Sesimi boğuk tutuyorum.

Bakışları bana dönüyor ve üzerimde dolaşıyor — yavaş, kapsamlı, sahiplenici. Tüylerim diken diken oluyor. Bana sanki altı yıldır açlık çekiyormuş ve onun açlığını giderebilecek tek şey benmişim gibi.

"Günaydın, kızım." İrlandalı aksanı kelimeyi sarar, bir şekilde kulağa müstehcen gelmesini sağlar.

Bana doğru yürür ve odanın diğer tarafına geçmeme yardım etmek için kolunu omzuma atar.

"Ben iyiyim," diyorum.

"Kes şunu," diyor otoriter bir sesle. Ben de anında itaat ediyorum, bu da beni sinirlendiriyor.

"Kahve?"

"Evet." Sandalyeyi çekiyor. Bir kez daha kendime soruyorum: Eğer bileğimi burkmuş olsaydım, Marcus beni *sandalyeye* kadar taşıır mıydı?

Hayır. Bir keresinde kaldırım kenarında ayağım takılmıştı ve o da bana sakar olduğum için kızmıştı. Ben sakarım. Neden bunu sorgulamamıştım ki?

Ashland kenara çekildiğinde, kaslarına bakmaktan kendimi alamıyorum, parmaklarımın altında nasıl hissettiklerini merak ediyorum—üzerimdeyken, dilimin altında kasılmış pazıları.

Tanrım, yumurtluyor muyum ben?

Nasıl istediğimi sormadan bana bir fincan kahve dolduruyor. İki şeker, bol krema. Mükemmel. Elleri o kadar büyük ki, fincanı kavriyor, fincanı bana uzattığında yara izli parmak eklemleri parmaklarıma değiyor bana uzattığında yara izli parmak eklemleri parmaklarıma dokunuyor. Sanki ben çok değerli bir şeymişim gibi nazikçe uzatıyor.

Ellerinin üzerimde olduğunu hayal ediyorum—kalçalarımı kavrayan, saçlarıma dolanan, bacaklarımı ayıran.

Kendimi şoklayıp aklıma gelmem için kahveden bir yudum alıyorum. İşe yaramıyor.

“Otur, kızım,” diyor. Ve sesindeki o emir tonu, benim kesinlikle kabul etmeyi reddettiğim bir etki yaratıyor.

"Krep yaptım." "Krep mi?"

"Bir gönderide falan görmüştüm."

Bakakalıyorum. Bunlar... Amerikan usulü krep mi? Kabarık ve altın rengindeler, taze çilek ve gerçek akçaağaç şurubu ile servis edilmişler. En sevdiğim

Pazar kahvaltısı. Nonna'm ölmeden önce bana yapardı.

Nasıl?

“Ben...” Duruyorum. “Boş ver.”

"Her ayın ilk Pazar günü yapıyorsun," diyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş. "Malzemeleri tam da onun sana öğrettiği gibi ölçüyorsun ve pişirirken İtalyan şarkıları mırıldanıyorsun."

Nefesim kesiliyor. O Pazar sabahları özel. Kutsal. “Kendi mutfağımda beni izliyorsun.”

"Hayır." Karşımda oturuyor. Yanağındaki yara izinin altındaki kasın seğirmesini izliyorum. Parmak ucumla izini takip etmek istiyorum.

"Pencere açıkken

Pencere açıkken yemek yapıyorsun. Senden sokağın

dışından sesin geliyor." İnandırıcı gibi değil.

Onu karanlıkta, pencerenin hemen dışında, muhtemelen sarkan akçaağacın altında. Nonna'mın bana öğrettiği şarkıları mırıldanmamı dinliyor. Sanki en sevdiği dersmiş gibi hayatımın ritmini öğreniyor.

Bu beni dehşete

düşürmeliydi. Hayır,

düşürüyor. *Hâlâ*

düşürüyor.

Koltuğumda kıpırdanıyorum ve gözleri hareketimi takip ediyor. Biliyor. Elbette biliyor. Her şeyi biliyor.

"Bu rahatsız edici," diyorum.

"Öyle mi?" Sesi alçalır ve masaya bir kase çilek koyarken parmakları benimkilere dokunur. "Ama kızarıyorsun. Ve bu utançtan değil, değil mi kızım?"

Yanaklarım alev alev yanıyor.

"Kahvaltını yap, Bianca."

"Neden bana katılmıyorsun?"

"Yemek yemek istemiyorum." Söyleyişi, bana bakışları, neye aç olduğunu çok net bir şekilde ortaya koyuyor.

Bir lokma krep alıyorum, cevap vermemeye çalışıyorum. Elbette mükemmel—tıpkı Nonna'nın eskiden yaptığı gibi. Ve bu acımasız, yaralı adamın sırf benim için yapmayı öğrenmiş olması göğsümü sızlatıyor.

"Siktir git," diye fısıldıyorum. Çünkü siktir *et onu*. Cidden, beni alıp, her şeyin karmaşık, dağınık ve yanlış olduğu halde karmaşık, dağınık ve yanlış bir şey.

"Söyle." Gözleri erimiş gibi. "Ve seni tam burada, bu masanın üzerinde alırım."

İçim sıkışıyor. Bunu çok kolay hayal edebiliyorum. Tabakları kenara itecek, beni masanın üzerine kaldıracak ve bacaklarımı ayıracak. Kocaman elleri uyluklarımı kavrayacak, ağzı boynumda, göğüslerimde, daha aşağıda... "Bana öyle bakmayı kes."

"Nasıl mı?"

"Sanki aklımı okuyabiliyormuşsun gibi."

"Aklını okumama gerek yok, kızım. Vücudun bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor." Sandalyesine yaslanıyor, bacaklarını açıyor, rahat bir tavırla.

"Nabzın hızlandı. Uyluklarını birbirine sıkıştırdın. Ellerime, onları tam olarak nereye koymamı istediğini biliyormuş gibi bakıyorsun."

"Öyle değil."

"Öyle." Aniden ayağa kalktı ve bir anda karşımda, üzerime eğilmiş duruyordu. Bir eli tabağımın yanındaki masaya dayalı, diğeri çenemi yukarı kaldırıyor. "Ben de bunu hayal ediyorum. Her lanet gece. Her lanet gün. Boşaldığında çıkardığın sesleri. Tadını. Utangaç mı olacağını yoksa benden istediğini alacak mısın?" Başparmağı alt dudağımı okşadı. "Kulağına müstehcen sözler fısıldadığımda kızarışını. Dilimdeki amının tadını . Hepsini."

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Utanmadan benim hakkımda fanteziler kurduğunu ve beni istediğini itiraf eden bu adama sadece bakabiliyorum.

"Her şey bu mu?"

"Öyle olmadığını biliyorsun," diyor. "Ama rol yapmayı bırakalım, olur mu?" "Hayır. Beni geri götürmelisin. Bu yanlış."

"Doğru olduğunu hiç söylemedim." Başparmağı alt dudağımı okşuyor. "Ama bence kendini şaşırtacaksın. Bence benim tatlı, masum kızımın hiç ortaya çıkarmadığı vahşi bir tarafı var. Bence sana korkunç şeyler yapmama izin verirsin

ve daha fazlasını isteyeceğini düşünüyorum. Ve bence bu tam da senin ihtiyacın olan şey."

"Yanılıyorsun."

Ama sesim titriyor.

"Öyle mi?" Bir adım geri çekildi. "Seni yalancı durumuna düşürmeye karar vermeden önce kahvaltını bitir, Bianca."

Dışarı çıkıyor, beni titreyerek, öfkeli ve o kadar tahrik olmuş halde bırakıyor ki, önümü arkamı göremiyorum.

Bu çok, çok kötü.

Bir kolunda bir yığın odun, diğerinde postalarla geri geliyor, sonra tabağı bana doğru itiyor.

"Daha fazla ye. Daha fazlasına ihtiyacın var."

"Hayır, ihtiyacım yok." Midem guruluyor. Hâlâ açım, ama...

"Kilonla ilgili bir kelime daha edersen, ne olacağını çok iyi biliyorsun."

En son ne zaman biri bana ikinci porsiyon karbonhidrat ikram etmişti?

Marcus bana hiç kahvaltı yapmazdı. Beni pahalı brunch'lara götürür, sonra da her zaman bana yumurta akı omleti sipariş etmem için baskı yapardı. Kim lanet olası yumurta akı omleti yer ki? Onlar doğanın bir ucubesi ve ne kadar tuz ya da peynir eklesen de onları yenilebilir hale getiremezsin.

Ben de bir lokma daha alıyorum.

"Bugün dışarı çıkabilir miyim?" diye soruyorum ona.

"Dün yaptığın o numaradan sonra mı? Kesinlikle olmaz." "Burada kafayı yiyeceğim."

"Ayak bileğin hala iyileşiyor," diyor nazikçe, bana kaşlarını kaldırarak.

"Ayak bileğim iyi. Sadece morarmış, biraz burkulmuş." Öne eğilip gözlerini kaçırmadan bakıyorum. "Dışarı çıkmak istemiyorum. Sadece temiz hava ya da

her neyse.”

Beni uzun bir süre inceliyor. Beni koruduğu şey temel bir insan ihtiyacı olsa bile, riskleri tarttığını, olasılıkları hesapladığını ve endişelendiğini görebiliyorum.

"Sonra. Arka verandada," diyor. "Seni görebileceğim bir yerde."

"Anlaştık. En azından kaçamayacağımı biliyorsun."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, ona yine siktirip gitmesini söylemek istiyorum, ama eminim ki bunu bir imaya çevirecektir.

Kahvaltıdan sonra, dışarı çıkmama yardım ediyor. Yardıma ihtiyacım olduğu için değil, bana dokunmaktan kendini alamadığı için.

Onu sevmek zorunda değilim, ama elinin belimde, parmaklarının dirseğimi kavradığı hissi hoşuma gidiyor. Her temas noktası yanıyor, sanki cehennemden çıkmış da beni damgalıyormuş gibi.

Veranda, yoğun ormana bakıyor. Her yer ağaçlarla dolu. Hayır Komşular yok, görünürde yol yok. Dünyadaki son iki insan olsak bile bunu asla bilemeyiz.

"Güzel, değil mi?" Yakındaki bir sallanan sandalyeye oturur—, kaçarsam beni yakalayabilecek kadar yakın, ki kaçabileceğim de yok, ama bana ferahlık hissi verecek kadar da uzak.

"Burası çok ıssız. Bu yüzden mi güzel?"

Yanındaki sepetten bir parça tahta çıkarır, cebine uzanır ve bir bıçağı açar. "Burada yargılayacak kimse yok. Kimseye rol yapmam gerekmiyor."

Ve oymaya başlar. Bıçağın etrafında kıvrılan ve kucağına düşmesini hayranlıkla izliyorum. Meditatif bir hareket. Ne oyduğunu merak ediyorum.

"Sence ben bunu mu yapıyorum? Rol mü yapıyorum?"

"Öyle değil mi?" Tahtayı ters çevirip bıçağın arka tarafıyla düzeltir.

"Sevmediğin bir adam için görevini yerine getiren nişanlı rolünü oynuyorsun.

Seni manipüle eden annenle akşam yemeklerinde gülümsüyorsun.

Lanet olası caddenin karşısından gözlerindeki hüznü görebiliyorken mutlu gibi davranıyorsun.”

Neden tüm bunların doğruluğu nefesimi kesiyor? Benim kendime bile itiraf etmediğim şeyleri o nasıl bu kadar net görebiliyor?

Lanet olsun ona.

“Beni tanıımıyorsun,” diye itiraz ediyorum, ama sesim zayıf çıkıyor.

“Seni herkesten daha iyi tanıyorum.” Sesinde kibir yok, sadece kesinlik var. “Hüzünlü filmlerde ağladığını ama ağlamıyormuş gibi davrandığını biliyorum. Artık parmağına sığmadığı için büyükannenin yüzüğünü boynuna bir zincirle taktığını biliyorum çünkü artık parmağına sığmıyor. Ona her dokunduğunda, dua ediyormuş gibi görünüyorsun.”

Elim boğazıma gidiyor, zinciri ve Nonna'nın yüzüğünün sıcak metalini buluyor. Fark etmiş. Elbette fark etmiş.

“Mutsuz olduğunu biliyorum,” diyor, sesi artık daha yumuşak. “Bir süredir öylesin. Ve bunu itiraf etmek için fazla naziksin, fazla iyisin. Çünkü bunu itiraf etmek, insanları hayal kırıklığına uğratmak anlamına gelir.”

“Dur.”

“Neden?”

“Çünkü bu seni ilgilendirmez.”

Çok hızlı ayağa kalkıyorum ve ayak bileğimi unutuyorum. Ağrı tüm vücudumu sarıyor ve sendeliyorum. Düşmeden önce beni yakalıyor ve göğsüne çekiyor. Kolları beni sarıyor, sağlam ve sıcak. Korkunç bir an için orada kalmak istiyorum. Yüzümü boynuna dayayıp kokusunu içime çekmek istiyorum. Ona sarılmak istiyorum. Etrafımı saran gücünü ve rahatlığını hissetmek istiyorum.

“Sakin ol, aşkım.” Eli saçlarımda ve alnıma nazikçe bir öpücük konduruyor. İçimdeki bir şey eriyor.

“Ben yanıdayım.”

“Beni tutmanı istemiyorum.”

Ama ben uzaklaşmıyorum. Neden?

"Yalancı."

Eli omurgamdan yukarı kayıyor ve titriyorum—soğuktan ya da korkudan değil.

"Bu gerçek değil," diye fısıldıyorum. "Sadece benimle dalga geçiyorsun ya da her neyse."

"Geceleri uyumanı kolaylaştırıyorsa kendine öyle söyle, kızım." Dudakları şakaklarıma değiyor, neredeyse dokunmuyor bile. "İkimiz de bir şeyler hissettiğini biliyoruz. İkimiz de tam olarak nasıl hissettiğini biliyoruz. İkimiz de Marcus Crowning'i benim hakkımda düşündüğün gibi hiç düşünmediğini biliyoruz."

Aman Tanrım. Yani beni sadece gözetlemiş olmakla kalmamış, şimdi de zihnimi okumanın bir yolunu mu bulmuş?

Ama... onun lehine söylemek gerekirse, bu doğru. Elbette bir elektrik akımı var, sanki zihnim onu tanımıyor olsa da bedenim tanıyormuş gibi.

Hiçbir ayrıntıya gerek kalmadan, Ashland'ın Marcus'un hayal bile edemeyeceği şeyler yapacağını biliyorum.

Ama bu... doğru mu? İyi bir şey mi?

"Beni bırakman gerek," diye itiraz ediyorum, ama itirazlarım kendi kulağıma bile zayıf geliyor.

"Yine bir yalan." Bana bakacak kadar geri çekiliyor ve gözlerindeki özlem o kadar açık ki, görmek bile acı veriyor.

"Sen lanet olası bir hayalperestsin."

"Öyle mi?" Başparmağıyla elmacık kemiğimi okşuyor. "O zaman neden kalbin bu kadar hızlı atıyor? Neden uzaklaşmak yerine dokunuşuma doğru eğiliyorsun? Neden her başımı kaldırdığımda bana bakıyorsun?"

Cevap vermiyorum. Belki de kırılmışımdır. Belki de rol yapmaktan yoruldum. Çünkü hayatımda ilk kez, birinin beni gerçekten gördüğünü ve yine de beni istediğini hissediyorum. Ve bu beni çok korkutuyor

.

"Bırak beni," diye fısıldıyorum, ama sesimde ikna edici bir ton kalmamış.

"Hayır." Yine de beni bırakır, sonra geri adım atar. Sıcaklığın kaybolması içimi acıtıyor. "Ama şimdilik sana biraz mesafe vereceğim."

Başka bir şey söylemiyor.

Kapıya doğru dönüyor ve göğsümde panik alevleniyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"İçeri." Gözleri bacağıma kayar. "Ben . Aşırıya kaçma, kızım. O ayak bileğini dinlendirmelisin."

"Öyle demek istemedim... Ben..." Kendimi durduruyorum. "Yapma. Gitme."

Yüzündeki ifade değişir. Nasıl hem yumuşak hem de sert görünebilir?

"Seni terk etmiyorum, Bianca. Asla." Bunu bir yemin gibi söylüyor ve gözlerinde zafer gibi bir şey beliriyor. "Bana ihtiyacın olursa içeride olacağım."

Kulübeye girip kaybolur. Ben, orman ve kafamdaki dönen düşüncelerle verandada yalnız kalırım.

Bu yanlış, diyorum kendime. Seni kaçırdı. Sana takıntılı. Bu romantizm değil. Bu bir suç.

Ama hain kalbim artık bu farkı umursamıyor gibi görünüyor.

Güneş batana kadar, tüylerim diken diken olana ve ayak bileğim hafifçe ağrıyana kadar dışarıda kalıyorum. Sonunda içeri girdiğimde, Ashland'ı oturma odasında kitap okurken buluyorum.

Tabii ki sıradan bir kitap değil. *Le Morte d'Arthur*.

O kadar çok okudum ki, kitabın sırtı çatlamış, sayfaları yumuşamış.

"Arthur efsanesini mi okuyorsun?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemiyorum.

Başını kaldırıyor ve ifadesinde neredeyse utangaç bir şey var. Omuz silkiyor. "Okumaya başladım. Sen bu kadar seviyorsan, bu lanet olası kitapta

bir şey olmalı diye düşündüm.”

Gülümsememi zor tutuyorum. “Ne düşünüyorsun?” diye soruyorum, topallayarak kanepeye doğru ilerleyip otururken ayağımı yukarı kaldırıyorum. Yüzümdeki acı ifadesini gizlemeye çalışıyorum ama o fark ediyor.

“Bence Arthur, Lancelot'a karısının yanında güvenerek lanet karısının yanına.” Kitabı kapatır, yaralı parmağıyla sayfasını işaretler. “Ama sanırım neden yaptığını anlıyorum. Bazen birini sevdiğinde, gözünün önündeki şeyi göremezsin.”

“Guinevere ikisini de seviyordu,” diyorum sessizce, kanepenin diğer
“Bu bir trajediydi. O, görev ve arzu arasında kalmıştı.”

Neden bu kadar sert vurmamıştı ki? Gözleri karardı.

“Hangisi kazandı?”

“İkisi de,” diye fısıldadım. “Sonunda herkes kaybetti.”

“Ne neşeli bir konu,” diye alaycı bir şekilde söylüyor, ama dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

“Belki de mesele mutlu sonlar değildir,” diyorum. Böyle konuşmak için bir bahaneye sahip olduğumuz için memnunum. Kitaplardan bahsedebilirim. Guinevere hakkında konuşabilirim.

Guinevere hakkında konuşabilirim. Arthur ve Lancelot hakkında konuşabilirim. Ama... kendim hakkında konuşamam. Belki de kitapları bu kadar çok sevmemin bir nedeni de budur.

“Bu onur, fedakarlık ve imkansız seçimlerle ilgili,” diye bitiriyorum. Ayaklarımı altına çekiyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

“Bunu yapma,” diyor hemen. “Ayağını önüne koy.”

Aptal ve salak gibi hissederek başımı sallarım. Öyle yapmak istememiştim. Sadece içgüdüsel bir hareketti — zor bir konuşma yaparken ayaklarımı altına çekiyorum.

“Belki de bunlar, onlara izin vermeyen bir dünyada iyi olmaya çalışan insanlar hakkındaki hikayelerdir.”

O sırtıyor. “Şey,” diye mırıldanıyor. “Kedine Arthur adını vermedin, değil mi?”

Boynumdan bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum ve omuz silkiyorum. “Lancelot daha iyi bir isim.”

Kıkırdar ve kitabı bir kenara koyar. "Ayağını uzat." "Gerek yok."

Sesi sert. "Ayak bileğin, Bianca." Kalbim çarpıyor.

Ona bacağımı uzatıyorum ve o yaklaşarak, büyük, pürüzlü elleriyle bacağımı kavlıyor. Bu sefer dokunuşu nazik, neredeyse tıbbi. Ama yine de, temas ettiği her noktadan sıcaklık yayılıyor.

"Hâlâ hassas," diye mırıldanır, başparmağıyla morarmış cilde dikkatlice bastırır. "Daha iyi bakmalısın. Üzerine basma.

altına sokma. Yukarıda tut." O kurşun grisi gözleriyle bana bakıyor.

"Kendine epey zarar vermişsin."

Derin bir nefes veriyorum.

"Sanırım bu iyi bir şey," diyor, ayağımı nazikçe pufun üzerine koyarken. "En azından bir süre kaçmamak için bir nedenin olacak. Belki önümüzdeki birkaç gün içinde, benim sandığın gibi bir canavar olmadığımı göreceksin."

Ve merak etmeye başlıyorum... evet. Evet, bu benim lehime olabilir.

Muhtemelen bu şey ne olursa olsun, işler çığırından çıkmadan önce aramızda biraz mesafe bırakmalıyım.

her neyse bu... çok ileri gitmeden önce aramıza biraz mesafe koymalıyım. Ama kıpırdayamıyorum. Bana, karanlığındaki tek ışıkımı gibi bakan bu acımasız, yaralı adama bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Başparmağı, ayak bileğimin hemen üstündeki cildimde yumuşak daireler çiziyor. "Beni korkutuyorsun," diye fısıldıyorum.

Sanki onu yakmışım gibi bacağımı bırakıyor. "Öyle değil, değil mi?"

"Korkutuyorsun. Elbette korkutuyorsun." Ama bu korkutucu çünkü belki de korkmamam gereken bir şekilde değil. Kaçmak istememe neden olacak bir şekilde değil.

Gözleri kararır ve eli bacağımdan uyluklarıma doğru kayar. "Neden, kızım? Söyle bana."

Kafam karışık, kızgın, çaresiz ve umutsuzca tahrik olmuş durumdayım.

Ama bunu yüksek sesle

söylemiyorum. "Bilmiyorum."

"Yalancı. Sen küçük bir yalancısın." Beni neredeyse kucağına oturana kadar kendine doğru çekiyor. "Bana yalan söylediğin için sana yine şaplak atmalıyım."

Gözlerimi sabit tutuyor ve gözlerimin yarı kapalı ve ateşli hale geldiğini izlediğini biliyorum.

"Ne olduğunu, kim olduğunu çok iyi biliyorsun. Sadece bunu itiraf etmekten korkuyorsun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun? Sen neyden bahsediyorsun?"

"*Benim.*" Sesi sert, sahiplenici. Sanki bu kaçınılmazmış gibi söylüyor. Yerçekimi gibi. "Sen her zaman benimsin, Bianca."

Mantıklı tarafım ona bir insanı sahiplenemeyeceğini söylemek istiyor. Bunun yanlış olduğunu ve ondan nefret ettiğimi. Ama eli yüzümü kavırıyor ve başparmağı dudaklarımı okşuyor. Tek düşünebildiğim şey *Evet*.

"Ashland," diye fısıldıyorum.

"Adımı tekrar söyle." Bu bir istek değil. Bir yalvarış.

"*Ashland.*" Gözlerinde bir şeyin kırılıp açıldığını izliyorum.

Beni kendine doğru çekiyor ve ben isteyerek ona gidiyorum, ellerim gömleğini sıkıca kavırıyor.

"Bunu istemediğini söyle," diye fısıldıyor ağzıma. Söyleyemem.

Çünkü Tanrı yardımcım olsun, istiyorum.

"Senden nefret ediyorum," diyorum bunun yerine.

"Biliyorum." Alnı alnıma değiyor. "Benden ne kadar nefret edersen et, kızım, yeter ki kal."

"Sen bir

canavarsın."

"Biliyorum."

"Geri dönmeliyim."

"Hayır."

"Yapamam..." Yüksek sesle söylemeden önce kendimi durduruyorum. Ona aşık olamam. burada kalamam. Bu hayata evet diyemem. O bunu biliyor.

"Bu yanlış," diyorum ona.

"Neden?" Başını yana eğiyor. "Seni kaçırdığım için mi? Seni izlediğim için mi? Dünya kurallara uymazken sen neden uymak zorundasın?"

"Çünkü başka bir adamla nişanlıyım." Sesim titriyor.

"Seni mutsuz edecek bir adam," diyor nazikçe. "Mutluymuş gibi davranacağın bir hayata evet diyorsun. Seni öldürecek lanet bir canavarla evleniyorsun."

"Bunu bilemezsin." "Şimdi kim yalancı?" "Yalan söylemiyorum."

Yüzünde karanlık bir ifade belirliyor. "Sadece bunu duymaya henüz hazır değilsin."

Yavaşça uzaklaşıyor. Dokunuşunun kaybolması beni ağlamak istememe neden oluyor.

Yine yürüyebildiğim anda. Bu ayak bileğime tüm ağırlığımı verebildiğim anda. O meşgulken, ben de bir yolunu bulduğumda... Marcus'a geri döneceğim. Normal hayatıma geri döneceğim. doğru seçimler yapan iyi bir kıza.

Çünkü ben buyum.

Ona evet diyemem. Beni esir alan adama aşık olamam. Bir canavara. Lanet olası bir mafya üyesine.

Yapamam.

İçimdeki küçük bir parça bunun için çok geç olduğunu biliyor olsa bile.

On Beşinci Bölüm

Ashland

ARAMA sabahın dördünde geliyor.

Telefonum avucumda titriyor, onu uyandırmadan önce sessize alıyorum. Yatak odasından sessizce çıkıyorum, arkamdan kapıyı neredeyse hiç ses çıkarmadan kapatıyorum ve koridora adım atıyorum.

Seamus'un sesi gergin ve kesik kesik. Tamamen iş konuşuyor. "Rıhtımdaki depo. Ruslar — görünüşe göre Morozov — iki saat önce orayı vurdu. Dört adamımızı indirdiler."

Derin bir nefes veriyorum. "*Vurmak*" demek yaralanmak demek, ölmek değil. Yine de.

Kahretsin.

"Tiernan şu anda orada, ama durum kötü, Ash. Gerçekten çok kötü."

Omurgamdan bir ürperti geçer. Tiernan. Amcam, öğretmenim, bana dövüşmeyi, öldürmeyi, bu dünyada hayatta kalmayı öğreten adam... dünya. "Ne

kadar kötü?"

"O... hayatta. Seni soruyor. Seninle konuşması gerektiğini söylüyor diyor..." Seamus sözünü keser, ama söylemediği her şeyi duyarım. *Ölmeden önce.*

Lanet olsun. *Tiernan.*

"Yola çıkıyorum," dediğimi duyuyorum, her içgüdüm bana burada kalmamı, onu korumamı, gözümün önünden ayırmamamı haykırırsa da. Bileği iyileşiyor, ama olması gerektiği kadar iyi değil. Hâlâ topallıyor, bakmadığımı sandığında yüzünü buruşturuyor ve çok

. O istese de istemese de yakında onu doktora götürmek zorunda kalacağım.

“Acele et, Ash.”

Seamus'un sesi yumuşadı, bu beni gerçekten şaşırttı. O kimseye yumuşak sesle konuşmaz. “Biliyorum. Başında bir şeyler olduğunu biliyorum , ama bu bir aile meselesi. O da aileden.”

“Biliyorum. Orada olacağım dedim.” Lanet olası bir vaaz dinlemeye ihtiyacım yok.

Başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum, sonra karanlık koridorda öylece duruyorum, ellerim yanlarımda sıkı sıkıya kenetlenmiş, vücudumdaki her kas gergin.

Tiernan. Beni bir silaha dönüştüren, her kavgada yanımda duran, dönüştüğüm canavardan bir kez bile gözünü kırpmayan adam . Altı yıl önce, başkasının kanıyla kaplı olarak geri döndüğümde bana, “Bazen dünyanın ihtiyacı olan şey canavardır, delikanlı,” diyen adam.

Onu da kaybedemem, Donovan'ı kaybettikten bu kadar kısa bir süre sonra.

Kaybedemem. Kaybetmeyeceğim.

Gitmeliyim. Gitmem gerektiğini biliyorum.

Ama o yatakta, yumuşak, sıcak ve benim, ve vücudumdaki her hücre bana onunla kalmamı, onu korumamı ve benden bir metreden fazla uzaklaşmasına izin vermememi haykırıyor.

Henüz yatağa tam olarak girmedim bile. İki haftadır yanında yatıyorum, yakın ama dokunmuyorum, içimdeki her şey dokunmak istese de. Yatağa tırmanıp ona Tiernan'ın lanet olasıca acı çektiğini, durumun iyi görünmediğini, gitmem gerektiğini söylemek istiyorum...

Otomatik pilotta hareket ederken boğazımdaki yumru beni boğuyor. Şifonyerden kıyafetlerimi alıyorum. Kot pantolon, botlar ve bir ceket giyiyorum. Omuz kılıfını takıp her zamanki gibi şarjörü kontrol ediyorum.

Alışkanlıklar. Yaptığım binlerce işten kalan kas hafızası.

Ama bu sefer, her şey... yanlış geliyor. Sanki onu bırakmam gerekiyormuş gibi.

Hayır. Hayır, bunu yapmayacağım.

Yatak odasının kapısının önünde durup aralığında içeriye bakıyorum. İçeride kıvrılmış halde yatıyor, güzel siyah saçları uykudan hâlâ dağınık, bir eli yanağının altında. Perdelerden süzülen loş ıfıkta beyaz teni kremsi görünüyor.

O kadar güzel görünüyor ki. O kadar... masum. Dünyadaki tüm güzellikler bu narin bedende toplanmış.

Onu içeride kilitleyebilirim. Kapıyı dışarıdan sürgölüp, dışarı çıkmasını imkansız hale getirebilirim. Burası güvenli; pencereler güçlendirilmiş, ön kapıdan başka çıkış yok.

Ama daha önce çıkmıştı, değil mi?

Neden onu izlediğimi sorduğunda bana nasıl baktığını hatırlıyorum
Onu izlediğimi sorduğunda bana nasıl baktığını hatırlıyorum, umursamayı nasıl bırakacağını bilmediğini itiraf ederken sesindeki güvenin titremesini. Anlamaya başlıyor, kavıyor. Benim sadece bir canavar olmadığımı görüyor.

Ya da belki de sadece hayal kuruyorum.

Onu kilitlersem, ona güvenmediğimi anlar. Kendini bir tutsak olarak görmesini istemiyorum, ama ben... Tanrım, ben kolay kolay güvenemem.

Kendimi sorgulamaya fırsat bulamadan, yatak odasının kapısını itip açtım ve yatağı doğru yürüdüm. Kenarına oturdum, dokunacak kadar yakın ama dokunmayacak kadar uzak. Henüz değil.

"Bianca." Sesim sert. "Uyan."

Hareket ediyor ve küçük bir itiraz sesi çıkarıyor, sonra uykulu gözlerle bana göz kırıyor. Bir an için, beni gördüğüne mutlu, gerçekten mutlu gibi bakıyor ve göğsümde bir şey sıkışıyor. Gözlerini kırpıp esnerken gözleri biraz parılıyor, küçük bir kedi yavrusu kadar tatlı.

Belki de hayal görüyorum.

Sonra her şeyi hatırlıyor ve battaniyeyi çenesine sıkıca sararak oturuyor.
"Bir sorun mu var?"

Tanrım. Bana bakarak bir şeylerin yolunda olmadığını anlıyor.

Bu neden beni ağlatmak istiyor? Ben asla ağlamam. "Gitmem gerek."

"Nereye?"

"Ailede acil bir durum var. Amcalarımdan biri yaralandı. Benim..." Elimi saçlarımin üzerine götürüyorum, kendimi açıklamak zorunda kalmaktan bıkmışım ama elimde değil. "Tiernan. Lanet olası Tiernan. Orada olmam lazım."

Yutkundu ve beni inceledi. Düşündüğünü, olayı sindirdiğini, o güzel zihninin benim tahmin edemeyeceğim açılardan olayı değerlendirdiğini görebiliyordum.

"Ne kadar süreliğine gideceksin?" diye fısıldadı sonunda. "Bilmiyorum."

Tereddütle elini uzatır, nazik ve yumuşak bir şekilde koluma dokunur. "Her şey... yoluna girecek."

Elimi onun elinin üzerine kaydırıp hafifçe sıkıyorum.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum ve elimi çekiyorum.

Yavaşça başını sallıyor, sonra dizlerini göğsüne çekip kollarını etrafına doluyor. Yatakta o kadar küçük görünüyor ki, o beyaz çarşafın içinde boğuluyor.

Onu bırakamam. Bunu yapamam.

Ama sonra son maçımdan sonra Tiernan'ın yüzünü görüyorum, gözlerindeki o gururu, özlemini duyduğum gururu. Gitmeliyim.

"Bianca." Öne eğilip çenesini avuçlarımla kavrarım, başparmağımı yanağına sürüyorum. "Bana bir şey söz vermen gerekiyor..."

"Kaçma." Ben söylemeden o söylüyor, sessiz ama kararlı bir sesle.

"*Kaçma*." Sesim titriyor ve bundan nefret ediyorum. "Lütfen. Yemin ederim ki bu hiç de güvenli değil."

Şu anda savunmasız olduğumu biliyor, değil mi? Ama bu noktada savunmasız olmayı umursamayı aştık mı?

“Burada kalmanı istiyorum.” Hiç kimseye bir şey için yalvarmamıştım ama şimdi ona yalvarıyorum.

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, belki de reddedecek diye düşünüyorum.

Sonunda fısıldıyor: “Tamam. Kalacağım.” Gözlerimde bir kırılganlık var, o da benim bakışlarımı aynı şekilde karşılıyor. “Söz veriyorum. Lütfen bana inan bana.”

O yalancı değil. Her şeye rağmen, onun yalancı olmadığını biliyorum.

Elimi uzatıp yüzünü avuçlarımla kavradım. Nasırlı avucumun içindeki cildi sıcak ve yumuşaktı.

"Kendine dikkat et."

Güvende kal, seni gözetebileceğim yerde.

"Mümkün olduğunca çabuk döneceğime söz veriyorum."

Sadece birkaç saat, hepsi bu. Tiernan iyi olacak. Öyle olmak zorunda.

Avucuma yaslanıyor. “Ve umarım... Umarım her şey yoluna girer. Umarım o iyidir.”

Sanki umurunda gibi. Sanki benim tek parça mı yoksa parçalar halinde mi döneceğim umurunda gibi.

Onu öpmek istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, ellerim bu arzudan titriyor. Ama kendimi geri çekmeye zorluyorum, ayağa kalkıyorum ve aptalca bir şey yapmadan önce aramızda mesafe yaratıyorum.

"Buzdolabında yemek var. Rafta kitaplar var. Bir şeye ihtiyacın olursa..."

“Git,” diyor sessizce. “Ben iyiyim. Git. Amcanın sana ihtiyacı var.”

Onu bir an daha izliyorum, her bir özelliğini ezberlemeye çalışıyorum. Saçlarının omuzlarına dökülüştü, yanaklarındaki kızarıklık, dolgun dudakları.

Benim küçük Pamuk Prensesim. Tatlı ve nazik. Cesur.

Sonra fikrimi değiştirmeden önce arkayı dönüp dışarı çıkıyorum. Kapı arkamda kesin bir şekilde kapanıyor.

Ama içimdeki hissi bir türlü atamıyorum. Onu son kez gördüğüme, bir yolunu bulup

.

Ama yapamaz. Hâlâ o ayak bileğiyle topallıyor, değil mi? Yeterince iyi değil. Hâlâ ona bakmam gerekiyor. Hâlâ ihtiyacı var... hâlâ *bana* ihtiyacı var.

Bana, lanet olsun.

Telefonumdaki saate bakıyorum. Gitmem gerek. Oraya varmak için hemen gitmem gerek, yoksa...

Tanrım.

Seamus'a mesaj atıyorum ama hemen cevap vermiyor.

Telefonumu torpido gözüne atıyorum, dikiz aynasından kabine son bir kez bakıyorum ve onu bırakmamam gerektiği hissinden kurtulamıyorum.

Bunu yapmaya devam edemem... Bianca'dan kaçıp ailemin yanına koşmaya devam edemem. Etmeyeceğim.

Bir şeylerin değişmesi lazım. O sonsuza kadar saklanamaz, ben de öyle.

McCarthy'lerin evinin önünde, arabanın motorunu kapatıyorum ve üç saniye fazla orada oturup eve bakıyorum.

Bir parçam —aslında çoğum— geri dönüp kulübeye gitmek, onun hâlâ orada, hâlâ güvende, hâlâ benim olduğunu görmek istiyor. Ama Tiernan içerde ve onu görmem gerekiyor.

"Ash." Lorcan çenesini bana doğru salladı ve beni takip etmem için işaret etti. "O nasıl?"

Lorcan elini çenesine sürüp küfreder. "Lanet olsun, iyi değil iyi değil. Göğsüne kurşun yedi, diz kapağı parçalandı. Tonlarca

kan kaybetti, kardeşim.” Başını sallarken sesi kısılmıştı. “Onları geberteceğim.”

“Evet, evlat, hepimiz öldüreceğiz, değil mi? Önce Tiernan’a bakalım.”

Odaya vardığımızda, babam onun bir yanında, kuzenim Declan da diğer yanında. Her yer kan içinde.

Gömleği kesilmişti ve aile doktorumuz, kendi kendine mırıldanarak gövdesini sargılıyordu.

Gözleri açık, uyanık ve öfkeli.

“İşte delikanlı,” Tiernan beni görünce boğuk bir sesle diyor. Tanrım, yarı ölü haldeyken bile sanki beni tekrar ringe sürükleyecekmiş gibi konuşuyor.

“Neden bu kadar geciktin, Ash?”

“Trafik vardı. Gelebildiğim kadar çabuk geldim.”

“Saçmalık.” Öksürüyor, sonra yüzünü buruşturup sırtıtarak bana orta parmağını gösteriyor.

Lorcan'ın yanına diz çöküyorum. Ellerim Tiernan'ın vücudunun üzerinde dolaşıyor, hasarı tespit ediyorum. “Tanrım, kardeşim. Sana ne oldu sana?”

“Lanet bir pusu beklemiyordum,” diye mırıldanır, elini alnına sürer. Babama doğru başını sallar. “Tanrım, ama gençken bu iş daha kolaydı, Nolan.”

“Evet,” der babam, başını sallayarak ve elini yüzüne sürerek. Babam, Tiernan daha çocukken annemle evlenmiş ve onu yarı yarıya büyütmüştü. Tiernan, babam için hem kardeşi hem de oğlu gibidir.

“Altı kişi geldi, üçü gitti.” Tiernan dişlerinde kanla sırtıyor. “Yaşlı bir adam için fena değil.”

“Hiç fena değil,” diye onaylar babam.

Sağlık görevlisi ellerini silerek dikleşti. “Bu beni aşıyor. Hastaneye ve ameliyata ihtiyacı var. O kurşun çok yakın...”

“Lanet olası bir hastaneye ihtiyacım yok,” diyor Tiernan. “Bana sadece sert bir içki ve biraz uyku verin.”

"Ameliyat olman lazım, inatçı piç," diye ısrar eder babam. "Yoksa burada, kanepede kan kaybından öleceksin."

"Siktir et." Tiernan başını sallar. "Ben bundan daha sertim. Evet, birkaç kurşun beni yere sermez. Biz McCarthy'leriz. Biz savaşıyoruz."

"Ve bazen savaşmak uzlaşma demektir," diye mırıldanıyorum. "Lanet olası ihtiyacın olan yardımı almak demektir."

Tiernan'ın bundan daha kötüsünü atlattığını gördüm. Başaracak. Başarmak zorunda.

Ama Bianca'yı düşünmeden edemiyorum ve bu kendimi lanet bir hain gibi hissettiriyor.

Korkuyor mu, nereye gittiğimi merak ediyor mu? Huzurlu mu, yatağında güvende mi?

Siktir. Boşuna.

"Neden bize saldırdılar?" diye soruyorum.

"Mesaj," diyor Da somurtkan bir şekilde. "Rıhtım bölgesine geri çekiliyorlar bölgesini geri almak istiyorlar. Bizi unutmadıklarını hatırlatmak istiyorlar, ha?" "Tabii. Harika."

Sağlık görevlisi babama, sonra Tiernan'a bakar. "Nakil ekibi çağırıyorum. Ameliyathaneye ihtiyacın var, yoksa geceyi atlatamazsın."

"Sakin yapma..." diye başlıyor Tiernan.

"Yoksa ne? O zavallı kışını yataktan kaldırıp *beni* dövecek *misin?*," der babam sert bir sesle. "Ara onları."

Lorcan, elinde telefonuyla kapıda yeniden belirir. Küçük kardeşim berbat bir halde görünüyor—saçları dağınık, ceket çarpık, gözleri biraz çılgın. "Ambulans yolda. Seamus da geliyor."

Tiernan hepimize hızlı ve acı verici bir ölüm vaat ediyor, ama tehditler savuracak durumda değil.

"Aferin sana," der Nolan. "Teşekkür ederim evlat."

Bir şeyler hissetmem gerekirdi. Tiernan'ın kurtulacağına dair bir rahatlama. Bize saldıran Ruslara karşı öfke. *Bir şey.*

Ama tek düşünebildiğim Bianca'nın iyi olup olmadığı. Bileği nasıl? Yeterince sıcak mı? Bana ihtiyacı var mı, ama ben orada değilim?

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Tiernan burada kanlar içinde yatıyor, ben ise hiçliğin ortasında kilitli bir kulübede tamamen güvende olan bir kız için endişeleniyorum.

İlgilendiğim bir kız değil. Muhtemelen bırakmam gereken bir kız.

Ama yapamıyorum.

Yapmayacağım da.

Güvende mi? Kaldı mı?

Bu düşünce mideme yumruk yemiş gibi bir etki yarattı.

Kalacağına söz vermişti. Gözlerinin içine baktım. *Söz verdi.* Ama ya...

"Ash?" Babamın sesi düşüncelerimin ortasında yankılanıyor. "İyi misin, evlat?" "İyiyim," diyorum yalan söyleyerek.

Beni uzun bir süre süzüyor. McCarthy'nin gözleri hiçbir şeyi . Ama şükürler olsun ki zorlamıyor, sadece başını sallayıp Tiernan'a dönüyor.

Sonraki birkaç dakika bulanık geçiyor. Sağlık görevlileri, verimli ve profesyonel bir şekilde ortalığı doldururlar. Tiernan, onu sedyeye yükledikleri süre boyunca onlara küfürler yağdırır.

"Birinin depoya geri dönmesi lazım," der Da, Tiernan'ı kapıya doğru götürürken. "Ashland, sen ve Lorcan her şeyin güvenli olduğundan emin olmalısınız."

Lorcan başını sallar.

Da bana bakar. “Git, evlat. Tiernan iyi olacak. Burayı temizle.” Omzuma bir şaplak atar, sonra o ve Declan sedyeyi takip ederek dışarı çıkarlar.

Bu, ikimizin de bildiği gibi, zaman doldurmak için yapılan bir iş. Birini meşgul etmek istediğin ama önemli bir şey emanet etmek istemediğin türden bir görev. Da, kafamın başka yerde olduğunu biliyor.

Ama buna minnettarım çünkü bu bana lanet olası telefonumu çıkarmam için bir neden veriyor. Güvenlik uygulamasını açıp kabinin kameralarını açarken parmaklarım titriyor.

O iyi. Biliyorum ki öyle. Bu paranoyayı bırakmam lazım. Bana kalacağını söylemişti, hem nereye gidebilir ki?

Görüntü çok yavaş yükleniyor, buradaki sinyal zayıf.

Önce yatak odası—boş. Çarşaf, aceleyle kalkmış gibi karışmış. Ne oluyor lan?

Mutfak? Boş.

Oturma odası? Boş.

Nerede bu kadın?

Kalbim deli gibi çarpıyor. Sonra birdenbire, orada. Rahat bir nefes alıyorum.

Orada.

Nefesimi zorlukla çekiyorum. Pencerenin yanında, giyinmiş durumda — kot pantolon, kazak, saçları bir şekilde son derece seksi görünen dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Saçlarının yumruğuma dolandığını şimdiden hayal edebiliyorum.

Sonra dönüp mutfığa doğru yürüyor ve o...

Dur.

O... topallamıyor.

Birazcık bile.

Orada bir ileri bir geri yürüyor, sanki ayak bileğinde hiçbir sorun yokmuş gibi üzerine basıyor. Dün ona o bacağı kullanmamasını söylemişim. Yüzünde acı yok, tereddüt yok.

Soğuk bir dalga beni sarar ve kanımı dondurur.

Lanet olsun, numara yapmış.

Gözyaşları. Acı. Ayak bileğine dokunduğumda yüzünü buruşturması. Ağırlığını oraya vermemek için bana tutunmak zorunda kalması.

Hepsi bir oyundu, hala yaralı olduğunu ve kaçamayacağını düşünmem için tasarlanmıştı.

İnanılmaz.

Telefonunu sakladığım yere doğru gitmesini izliyorum.

Ön kapıya gidip kolu çevirdiğinde kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Kilitli olduğunu biliyor ama yine de deniyor. Sonra pencereye yöneliyor, çerçeveyi inceliyor, bir çıkış yolu arıyor.

Ve içimde aynı anda iki çelişkili duygu var: beni kandırmış olmasının verdiği gurur ve beni gerçekten kandırmış olabileceğinin verdiği korku.

"*Siktir*," diye mırıldanıyorum.

"Ne?" Lorcan yanımda, ekranımı görmek için omzuma yaslanıyor.

Uygulamayı kapatıp telefonu cebime tıkıyorum. "Gitmem lazım."

"Gitmek mi? Henüz işimiz bitmedi. Depoya gidip orayı temizleyecektin. Da bize söyledi ki..."

Bunun için vaktim yok. Bana ihtiyacı yok. "Sen bitir. Declan'ı ara. O sana yardım eder. Şu anda halletmem gereken bir iş var."

"Ash, ne halt ediyorsun..."

"*Hayır*. Gitmem gerek." O benim küçük kardeşim ve burada bir hiyerarşi var. Ne dersem onu yapacak.

Zaten kapıya doğru ilerliyorum, sonra da arabama biniyorum. O sorusunu bitiremeden motor gürültüyle çalışmaya başlıyor.

Kırmızı ışıktaki kamera görüntülerini tekrar açtım ve onun pencereyi bir kez daha denemesini izledim.

Akıllı bir kız. Zayıf noktaları bulacaktır çünkü Bu yeri insanları içeride tutmak için değil, dışarıda tutmak için tasarladım ve o lanet ayak bileğiyle hareket edemeyeceğine güveniyordum.

Işık yeşile dönüyor ve gaza basıyorum.

Telefon çalar ve ben onu kaparım. Lorcan bu konuyu

bırakmayacak. "Öylece çekip gidemezsin, Ash. Ne halt ediyorsun?"

"Yapmam gereken bir iş var demiştim."

"Seamus bilmek isteyecek..."

"O zaman ona aile için bir işim olduğunu söyle. Ne istersen onu söyle. Birkaç saat sonra döneceğim."

Derin bir nefes veriyorum.

"Bak, Lorcan."

"Bana siktirip gitmemi söyleyeceksin, sonra da benden bir iyilik isteyeceksin, değil mi?"

"Evet, tabii ki öyle yapacağım. Bizim işimiz bu."

"Peki. Ne istiyorsun?"

"Marcus Crowning'in şu anki yerini bulmanı istiyorum."

O ismi telaffuz etmek bile beni öfkeyle dolduruyor. Titriyorum, ellerim direksiyonda titriyor. Kanımda erimiş lav yükseliyor.

O pisliği kardeşime bile bahsetmemeliydim. O bilir. O lanet olası her şeyi bilir.

"Marcus Crowning mi?" Lorcan duraksadı. "Ash, sen ne halt ediyorsun..."

"*Hemen*, Lorcan."

Bu sefer daha uzun bir süre duraksıyor. Neredeyse düşüncelerini duyabiliyorum, bana karşı çıkıp çıkmayacağını ya da istediğini verip vermeyeceğini tartıyor.

Ekranı tekrar açıyorum ve görüyorum.

İnanılmaz.

Telefonunu bulmuş. Lanet olası telefonunu bulmuş. Gidiyor.

"On," der Lorcan iç çekerek. "Bana on dakika ver." "Beş dakikan var."

"Tanrı aşkına, Ash."

Telefonu kapatıyorum.

Şehir yerini açık araziye bırakırken yol bulanık bir şekilde geçiyor ve her saniye lanet olası bir sonsuzluk gibi geliyor. Bianca ile aramızdaki her kilometre, karnıma saplanan bir bıçak gibi.

Bana söz vermişti.

Yalan söylemişti.

Telefonum Lorcan'dan gelen bir mesajla titriyor.

Lorcan

Crowning Estate. Adresi şimdi gönderiyorum.

Konum mesajlarıma düşüyor.

Ona geri dönecek... Biliyorum. Tabii ki dönecek, o lanet olası katile geri dönecek. Onu mahvedecek hayata geri dönecek.

Onu bırakmalıyım. Kendi seçimlerini yapmasına ve sonuçlarına katlanmasına izin vermeliyim, lanet olsun. Ellerim direksiyonu o kadar sıkı kavlıyor ki acıyor.

Onu Crowning'in kollarına doğru koşmasına izin vermeli ve o, kızın henüz tanımadığı canavara dönüştüğünde neler olacağını görmeliyim.

Ama Tanrı yardımcım olsun... Yapamıyorum.

Bianca'nın parçalanmış bedeninin görüntüsü, canlı bir kabus gibi gözlerimin önünden geçiyor. Görüşüm kırmızı bir sisle bulanıyor ve gaz pedalına daha sert basıyorum.

Tanrım.

Sonunda ağaçların arasından kulübe görünüyor. Frenleri gıcırdatarak , motoru kapatıyorum ve ayaklarım yürüyüş yoluna basar basmaz anlıyorum. *Anlıyorum.*

O gitmiş. Onun yokluğunu fiziksel bir darbe gibi hissediyorum. Ne yapacağım? Ne yapacağım lan?

Ön kapı kilitli. Şifreyi girip, kapıyı yavaşça, sessizce iterek açıyorum. Lancelot yüksek sesle miyavlıyor ve ayak bileklerime dolanıyor. Eğilip onu kucağıma alıyorum, göğsüme sıkıca sarıyorum. *Onunla olan* bir bağ.

"Bianca?"

Sessizlik.

O olmadan kulübe boş geliyor. Oda çok soğuk, sanki havası emilmiş gibi.

Yine de her odayı tek tek kontrol ediyorum, her odada onun gitmiş olduğunu bilerek. Lancelot yatağı atlıyor ve sanki bana onun gittiğini söylemek istercesine tekrar miyavlıyor.

Pencere açık. Kırık değil, sadece açık. Kilidi açmayı öğrenmiş olmalı. Önemli değil. Önemli olan onun gitmiş olması.

Orada durup açık pencereye bakıyorum, ellerim yanlarımda yumruk şeklinde, sanki saldırmak üzere olan bir boğa gibi burnumdan zor nefes alıyorum.

O, ta giymeyi seçti.

Benim rehinem olmaktansa ölümü seçti.

Kendine umut verdin.

Belki de anlamaya başlamıştır diye düşündün.

Ama hayır.

Telefonumda Crowning'in konumuna tekrar bakıyorum. Ona gidecek. Biliyorum.

Telefonum titriyor — yine Lorcan.

Telefonu yere fırlatıyorum. "Ne?"

"şu ana kadar ameliyat iyi gidiyor." Suçluluk duygusu beni kaplıyor ve boğazımdaki

boğazımdaki yumruyu

yutuyorum. "Tanrıya

şükür."

"Ameliyat bitene kadar tehlike geçmedi ama doktor iyi olacağını söylüyor. Bu gece eve geliyor musun? Seamus diyor ki..."

"Gelemem. Bu gece

olmaz." "Ash..."

Telefonu kapatıyorum.

şu anda önemli olan tek bir şey var. Ve o gitti.

Sonsuza dek gitti.

Ancak cesedimi çiğneyip geçerse.

Aklımı kaçırmadan önce ona ulaşmalıyım.

Arabaya geri dönüp motoru çalıştırıyorum. Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar direksiyonu sıkıca kavrıyorum, her iğdm bana gaza basmamı, güvenli sınırın ötesinde srmemi, ama

Ama yapmıyorum.

Orada oturuyorum, motor rölantide, ön camdan kulübeye bakıyorum.

Söz vermişti ve ben ona inandım.

Şimdi o gitti ve ben de onu bırakmak zorundayım.

Bunu yapmak zorundayım.

Onu bulabilir, omzuma atıp buraya geri getirebilirim. Her lanet kapıyı kilitler, onu lanet yatak direğine bağlar ve bir daha asla gitmesine izin vermem.

Ama şu anda ihtiyacı olan bu değil.

Ona alan lazım. Zaman. Gerçek, o ne yapacağına karar verirken göğsünde ağır bir yük olarak duruyor.

Ve onun beni seçmesini istiyorum. Kafesi değil. Korumayı değil. *Beni.*

O yüzden bekleyeceğim.

Her zaman yaptığım gibi gölgelerden izleyeceğim. Beni yanında istemese bile, güvende olduğundan emin olacağım. Ona istediği özgürlüğü vereceğim.

Bu beni öldürse bile.

O yokken geçirdiğim her saniye, sanki yavaş yavaş kan kaybından ölüyormuşum gibi hissettirse bile.

Arabayı geri vitese alıp kulübeden uzaklaşıyorum — onun gerçekten bana ait olduğu tek yerden uzaklaşıyorum.

On Altıncı Bölüm

Bianca

Bunu öğrendiğinde aklını kaçırarak, bunu biliyorum.

Yol kenarındaki bir lokantada oturuyorum ve ellerim titriyor. Neyse ki burası, içeri girdiğinde insanların sana soru sormadığı yerlerden biri biraz ortama uymayan bir şekilde içeri girdiğinde sana soru sormayan yerlerden biri.

Bunu birkaç gündür planlıyordum. Aklıma harika bir fikir geldi: Eğer hala yaralı olduğumu düşünürse, kaçabileceğimi . Ben de öyleymiş gibi davrandım. Aslında olduğundan daha çok acıyormuş gibi yaptım. Titriyor ve dengesizmişim gibi davrandım.

Onun kilitlediği yerde telefonu bulmamış gibi davrandım.

İlk başta telefonu kullanmayacak kadar akıllıydım. Ama sonra, o gittiğinde, hemen işe koyuldum. Onu izlediğimi bilmiyordu. Telefonumu nereye koyduğunu gördüm. Şifreyi girerken onu izledim ve zamanımı bekledim.

İlk başta, parmaklarım Marcus'a mesaj atmak için ekranın üzerinde durdu. Esir tutulan birinin ilk fırsatta kendisini kurtarabilecek kişilere ulaşacağını düşünürsün.

Ama... hayır.

Belki de Ashland'ın sözleri kafama takılmış ve bir türlü çıkaramıyorum.

Marcus senden önce iki kadını öldürdü.

Böyle bir şeyi nasıl saklayabilir ki? Ashland ya delidir ya da...

Başımı sallayıp, artık ılık olan kahveyi yudumladım.

Sonra, her içgüdüm bana beklememi, düşünmemi, kafamdaki uyarı çanlarını dinlememi söylese de, yine de Marcus'a mesaj attım. Ona mesaj attım ve nerede olduğumu söyledim.

Ve şimdi Marcus yolda.

Artık parmağım gönder düğmesinin üzerinde durmuyor, artık iş bitti ve geri alamam, şüphe soğuk ve ağır bir şekilde içime sızıyor.

Ya Ashland doğruyu söylüyorsa?

Şimdi Marcus'la yüzleşmek zorundayım ve ben... bunu istemiyorum.

Evleneceğim adamı görmek için sabırsızlanmam gerekmez mi? Ona her şeyin gerçeğini anlatmak istemem gerekmez mi?

Onun tarafından kurtarılmak istemem gerekmez mi?

Ama Marcus kurtarıcı tipte biri değil; bunu başkasına yaptırmak için para ödeyen tipte biri.

Bu lokantada oturup parmağımla vinil masanın üstüne parmağımla vururken tek düşünebildiğim şey, Ashland'ın benim gittiğimi fark edip etmediği.

Kapı zili çaldığında başımı kaldırıyorum, öfkeli gümüş gözlerin bana dikildiğini görmeyi yarı yarıya bekliyorum.

Ama hayır.

Ashland gelmiyor.

O senin kaçırın kişi, Bianca.

Ve Marcus da hiç acele etmiyor.

"Geri dönmeye karar verdin," diye yazıyordu mesajında. "Neredesin?"

Ona konumumu gönderip telefonu ceketimin cebine koyuyorum. Ashland yine peşimden gelecek mi?

Ellerim kahveyi sıkıca kavırıyor. Tadı Ashland'inki kadar güzel değil.

Tanrım. Böyle düşünemem.

Cebimdeki telefon dolu bir silah gibi geliyor ve ellerim titriyor. Gerçekten tam anlamıyla Stockholm sendromuna mı yakalandım?

Kapı her açıldığında kalbim hızla atıyor. Pencereden pencereden otoparkı kontrol edip, Ashland'ın ağır ayak seslerini dinliyorum.

Ama o gelmiyor.

Neden peşimden gelmiyor?

Benim neyim var lan?

"Başka bir şey ister misin, tatlım?"

Garson, ellerini beline dayamış, başını yana eğmiş duruyor. Bu bakışı görmüştür, biliyorum ki görmüştür, o kalp kırıklığı.

"Hayır, teşekkürler."

Başını sallıyor ve sanki bu yardımcı olacakmış gibi masaya birkaç tane daha krema ve şeker koyuyor.

"Bana bir şey söylemene gerek yok," diyor. "Gözlerinin kapıya doğru kayışını görebiliyorum, birinin peşinden gelmesini umuyorsun."

Bir an durur. "Ne olursa olsun, canım, her zaman böyle olmayacak. Söz veriyorum."

Elini uzatıp elimin üstünü sıkıyor.

Bahse girerim böyle bir yerdeki bir kadın pek çok şey görmüştür. Gerçekten de kötü bir ayrılık ya da benzeri bir şey yaşadığını düşünüyor.

Neden... gerçeğe o kadar da uzak olmadığını

hissediyorum? Kendimi... *özgür* hissetmem gerekirdi.

Nasıl oluyor da Ashland'ın içeri dalıp beni bulmasını ve o kulübeye geri sürüklemesini hem korkuyor hem de istiyorum?

Bu zihinsel çelişki beni delirtiyor.

Kaçtım. Başardım ve artık onun esiri değilim. Planladığım gibi Marcus'a mesaj attım.

Delirmişim ve bunun tek açıklaması, onun benim zihnimle oynamış olması. Hayır. Hayır, deli değilim. Travma yaşıyorum. İki farklı şeyler.

Ama durun... gerçekten var mı?

Marcus'un profil fotoğrafına bakıyorum. Yakışıklı, düzenli, normal görünüyor. Tehlikeli görünmüyor. Tehditkar görünmüyor. Beni korumak için birini çıplak elleriyle parçalayabilecek gibi görünmüyor, sanki...

Artık bunu düşünemem. Marcus'la birlikte olduğumu her düşündüğümde, Ashland'ı görüyorum. *Ashland*.

Başımı şiddetle sallayıp Marcus'u arıyorum.

"Bianca."

Sesi garip. Soğuk. Mesafeli. Yüzeysel. "Evet, benim."

"Nerede oturuyorsun?"

"Burası... küçük bir yer. Beni hemen göreceksin."

İyi olup olmadığımı sormuyor. "*Tanrıya şükür güvendesin*" ya da aslında hiçbir şey söylemiyor.

"Tamam. Neden gittiğini bana söyleyecek misin?"

Gerçeği söylemek için ağzımı açıyorum ama yapamıyorum. Bunun yerine, "Üzgünüm. Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı." diyorum.

Neden yalan söylediğimi bilmiyorum.

Belki Marcus'un Ashland'ın peşine düşmesini istemiyorum. Belki de aramızda bir savaş çıkmasını istemiyorum, çünkü tam da öyle olacak.

Belki de Ashland'ın incinmesini istemiyorum.

Gerçekten aklımı kaçırıyorum.

"Çok endişelendim," diyor, ama sanki prova yapmış gibi geliyor. "Annen çılgına dönmüş."

Bir senaryodan mı okuyor?

"Eh, artık geri döndüm." Neden sesim bu kadar cansız çıkıyor?

"Dinle, yarın akşam önemli bir akşam yemeğim var. Kendini toparlayabilecek misin? Katılacak mısın, yoksa insanlara yine hasta olduğunu mu söylemem gerekecek?"

Hasta.

Bu kelime aramızda asılı kalıyor. Öyle mi düşündü? "İyi... olacağım."

Yaralandım mı diye sormadı. Hemen gelip beni almaya teklif etmedi. Yemekte nasıl görüneceğim konusunda endişeli...

"Hayır, iyiyim. Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı."

Derin bir iç çekişini duyabiliyorum. "Bu öfke krizinin nedenini anlamıyorum, Bianca."

Öfke nöbeti mi?

Ne halatlardan bahsediyor bu adam?

Onunla Ashland arasındaki fark, yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Ashland: *Sana zarar mı verdi? Sana dokundu mu?* Marcus bana *kendime gelip* gelemeyeceğimi soruyor. Ashland kahvemi nasıl içtiğimi bilirdi.

Marcus ise ikinci adımı bile bilmiyor.

"Hemen oraya geliyorum. Konuşmamız gereken şeyler var." Söyleyişindeki bir şey midemi sıkıştırıyor.

"Tamam. Burada olacağım."

"Güzel. Şimdi sabırla bekle ve anneni ara." Bu

kasvetli sözlerle telefonu kapatıyor.

Sadece stresli, diyorum kendime. Ne olduğunu bilmiyor. Onu endişelendirdiğim için bu benim hatam olmalı. Çünkü kim öylece çekip gider ve nereye gittiğine dair hiçbir açıklama yapmaz ki?

Ama bu, eskiden düşündüğüm şeylerin yankısı gibi geliyor, şu anda gerçekten inandığım şey değil.

Eğer açıklasaydım... ona söyleseydim...

Hayır. Ne diyebilirim ki? *Bir adam tarafından kaçırıldım, ama aslında bana çok iyi bakıyor. Bana karşı çok nazik ve kibar davrandı, ben de kaçmaya çalışırken bileğimi incittim.*

Eh, bu kulağa pek iyi gelmeyecek.

Yutkunuyorum ve önümdeki masada duran küçük şeker paketiyle oynuyorum, parmağımla onu itip kakıyorum.

Yakınlarda bir gölge belirliyor. Gözlerimi kırıpıyorum ve başımı kaldırıyorum, ama gelen sadece bir tabakta kalın bir elmalı turta dilimi getiren garson.

"Alın," diyor sessizce. "Bu ikram. Hoşunuza gider diye düşündüm." Sonra gidiyor.

Bu kadın gerçekten de benim incindiğimi düşünüyor. Kalbimin kırıldığını düşünüyor

. Özgür olduğumu, kaçtığımı bilmiyor. Benim...

Avuç içlerimi gözlerime bastırıyorum.

O zaman neden birinden ayrılmış gibi hissediyorum?

Neden biri benden ayrılmış gibi hissediyorum?

Tart'a bakıyorum. Altın rengi hamur, tarçınlı şekerli glaze, yumuşak ve parlak elmalar. Rahatlık, güvenlik gibi kokuyor, Ashland'ın soğuk bir sabah benim için yapacağı bir şey gibi.

Marcus bir yorum yapardı, karbonhidratlar hakkında, vücudum hakkında, gelinliklerin bana tam oturması hakkında. Endişeyle örtülü, ama aslında sadece... kontrol.

İşte bu, değil mi? *Kontrol*. Çatalı alıp bir ısırık alıyorum. Lanet olsun, çok lezzetli.

Bir ısırık daha alıyorum. Ve bir tane daha. Her ısırık bir isyan gibi, bir şeyi geri kazanmak gibi. Tatlılık dilimde eriyor ve gözlerimi kapatıp tadını çıkarıyorum.

Gözlerimi açtığımda, garsonun tezgahın arkasından beni izlediğini fark ettim. Sanki bu anın ne anlama geldiğini tam olarak biliyormuş gibi, bana hafifçe başını salladı.

Son lokmayı da bitiriyorum.

Tabağı kenara ittiğimde, uzun, şık siyah bir araba ön tarafa yanaşıyor. Ashland gelmemiş.

Peşimden koşarak gelmedi. Beni kovalamadı.

Ama Marcus da gelmedi.

Marcus'un adamlarından biri lokantaya girer, etrafı küçümseyici bir bakışla süzer, dudakları aşağı doğru kıvrılmıştır.

"Bayan White," der, iki parmağını kaldırarak bana gelmem için işaret eder. "Bay Crowning arabada bekliyor. Gidelim."

Boş tatlı tabağına ve soğumuş kahveye somurtarak bakar. Cebine uzanır ve masaya birkaç banknot atar.

Ve ben çıkarken tek düşünebildiğim şey...

Ne yaptım ben?

Arabaya bindiğimde Marcus telefonla konuşuyor. Çenesi gergin, dudakları ince bir çizgi halinde.

Kaçırıldım. Alıkonuldum. Rehin tutulmuştum ve kaçtım.

Kaçtım lan.

Ve o bana bakmıyor bile.

Tabii ki bunu bilmiyor, ama...

"Otur," diyor, gözleri bir anlığına benimkilere kayıyor

"İyi misin?" Sanki tabağından bana bir kemik atıyormuş gibi.

"Evet. Sanırım iyiyim?" diye fısıldıyorum, ama bu bir cevap olmaktan çok bir soru gibi.

Bana başını sallıyor ve telefonuna dönüyor.

Kapı kapanır kapanmaz telefonunu masaya bırakıyor ve gözleri kararmaya başlıyor.

"Annen, gitmeden önce garip davrandığından bahsetti. Sana yardım bulmayı konuşmalıyız."

"Ben... yardıma ihtiyacım yok." Sesim kısık çıkıyor. "Ve... cidden, seni de görmek güzel?"

Dudaklarını sıkıştırıyor. Pencereden dışarı bakarken çenesindeki bir kas seğiriyor.

"Umarım bu durum geçicidir. Karımın bir hevesle ortadan kaybolmasına izin veremem." Başını sallıyor ve gözlerini deviriyor. "Senin için bahaneler uydurmak zorunda kaldım. Bu çok utanç verici."

O konuşurken, Ashland'ın sesini duyuyorum: *Nişanlın senden önce iki karısını öldürdü.*

Yanımızda bir araba motorunu gürültüyle çalıştırıyor ve baktığımda... Ama hayır.

Ashland'ın peşimden gelmemesine neden hayal kırıklığına uğruyorum?

Giden bendim.

Marcus'a gerçeği söylemediğime inanamıyorum. Neden gittiğimi ya da ne yaptığımı bilmiyor. Kaçırıldığımı ona söylemiyorum. Gerçekte ne olduğunu ona söylemiyorum.

Marcus'un hiç denemediği kadar beni iyi tanıyan başka bir adam olduğunu ona söylemiyorum.

"Kedin nerede?" diye soruyor Marcus kaşlarını çatarak. "Annen kedin aldığını söyledi."

"Bir arkadaşımda." Yutkunuyorum ve Ashland'a bıraktığım notu hatırlıyorum:

Lütfen Lancelot'u geri gönder.

"Yapmam gereken işler var," diyor Marcus ve gözleri yine benimkilere kayıyor. "Bir şeyi çok net bir şekilde anlamak istiyorum, Bianca."

Başımı sallayıp yutkunuyorum, midem biraz bulanıyor.

"Bir daha asla böyle bir şey yapma," diyor sessizce, Sesi yumuşak ve kontrollüdür. "Aptal durumuna düşürölmekten hoşlanmıyorum. Ve nişanlığının nereye kaçtığını merak etmek zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum. Anladın mı?"

Sesi çok mantıklı. Çok sakin. Ama altında, tüylerimi diken diken eden bir şey var.

Ve nedense, onun tehditkar ses tonu Ashland'inkine hiç benzemiyor. Ashland'inki koruyucu, sert ve—ve *ateşli*, lanet olsun—Marcus'un ki ise sadece... hesaplı ve soğuk.

Neden bu kadar yanlış geliyor?

Ashland'la birlikte olduğum süre boyunca kendime kaçmam gerektiğini söyledim. Ve işte buradayım. Dışarıda. Artık bir tutsak değilim. Artık bir esir değilim.

Neden kendimi bu kadar yoksun hissediyorum?

Yolun geri kalanında Marcus bana neredeyse hiç bakmıyor.

"Konuşacak çok şeyimiz var," diyor ve gözleri kıyafetlerimi, kıvrımlarımı incelerken parlıyor. Dudaklarını sıkıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Buna sevindim. Sanırım şu anda vücudum hakkında tek bir yorum bile yapsaydı...

Ne yapıyorum ben? Neden onunla
birlikteyim? Bundan nefret ediyorum.

Ama evde olmaktan nefret etmiyorum.

Araba evimin önüne geldiğinde, annem ön kapıya gelir, gözleri fal taşı gibi açılır ve beni arar, boğazımda bir düğüm oluşur.

Ashland aslında anneme ara sıra mesaj atarak onu durumdan haberdar etmişti. Annem benden uzak durdu, bana kendi alanımı bıraktı.

Boğazımdaki düğümü yutkunup kapı koluna uzandım.

"Seni yedide alacağım," diyor Marcus soğuk bir sesle. "Akşam yemeğine çıkacağız ve bundan sonra ne yapacağımızı konuşacağız."

"Ben... teşekkür ederim," diyorum.

Elimi tuttu, tutuşu biraz fazla sıkıydı. Ona merakla baktım ama o sadece beni kendine çekti, elini başımın arkasına koydu ve beni öper.

Vücudum kasılır.

Bu yanlış geliyor.

Lanet olsun, çok yanlış geliyor, sanki soğuk ve cansız bir balmumu heykelini öpmek gibi.

Hiç de...

"Seni özledim, Bianca," diyor dudaklarıma dokunarak.

Neden bu bir yalan gibi geliyor?

"İçeri girip annenle konuşmanı istiyorum. Eminim endişelenmiştir. Her şeyi bu akşam yemekte hallederiz."

Eski Bianca, bana kızgın olup olmadığını sorardı. Eski Bianca özür dilemek isterdi.

Ama şimdi değil.

Belki de Marcus Crowning'den biraz uzaklaşmak, gerçeği görebilmem için tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Bianca!"

Annem kollarını açarak arabaya koşar ve beni sıcak bir kucaklamayla karşılar.

"Seni özledim," diyor. "Bana her şeyi anlat."

Ve o anda ona anlatacak pek bir şeyim olmadığını fark ettim. Bu yüzden ona zayıf bir gülümseme attım. Yalan söylemede her zaman berbat oldum, bu yüzden şimdi uydurma hikayeler anlatmaya başlamamın sırası değil diye düşündüm.

"Yorgunum anne," diyorum. "Ve seni özledim." En azından bu doğru.

"Eh, biraz macera yaşamak istemen için seni kim suçlayabilir ki?" Diye iç geçirir ve Marcus'un uzaklaşan arabasına uzun, hüzünlü bir bakış atar. "Kimse üniversiteden mezun olur olmaz nişanlanmak istemez, değil mi? Önce biraz özgürlük yaşamadan olmaz."

Doğru. Öyle bir şey.

Anneme gülümsüyorum. Tabii ki ona bununla ilgisi olmadığını söylemiyorum. Ona hiçbir şey söylemiyorum.

"Lancelot'u da yanına alman ilginç," diyor. "Biraz önce geri geldi. Biri onu taşıma çantasıyla kapının önüne bırakmış."

"Öyle mi?" Ona keskin bir bakış atıyorum. "Onu kim geri getirdi?"

"Görmedim," der omuz silkerek. "Ama yokken iyi bakılmış gibi görünüyor, değil mi? Sanki

Sokaklarda yemek artıkları arayan bir sokak kedisi gibi değil. Her zamanki gibi tombul.”

“Kimseyi görmedin mi?”

“Hayır. Ama bir not vardı.” Cebinden küçük, katlanmış bir kağıt çıkarır.

Seni özlemiş.

Onu alırken ellerim titriyor.

Bu Ashland’ın el yazısı mı?

Buraya mı gelmişti? Kedimi getirip sonra... geri mi döndü? Gitti mi?

Odama çıkıp yatağıma yığıldım. Tüm bu yük beni tamamen bitkin düşürdü.

Aklımdan çıkaramıyorum. Lancelot geri dönmüş, bu da *Ashland'ın gittiğini bildiği* ve beni aramaya gelmediği anlamına geliyor.

Neden bu durum boğazıma bir düğüm atıyor?

Telefonum titriyor.

Buraya geldiğimden beri. Ona bakmadım ve dürüst olmak gerekirse, bu ara bana neredeyse iyi geldi. Telefon olmadan ortam daha sessizdi.

Telefon yine titriyor ve yatağın başucundaki masanın üzerinde duran telefona bakıyorum. Elimi uzatıp ekrana dokunuyorum.

Bilinmeyen Numara

Ben Ashland. Numaramı sakla.

Bana *mesaj mı* atıyor?

Ellerim titriyor. Cevap vermiyorum.

Ekranın altındaki küçük noktaların yükselip alçaldığını, yükselip alçaldığını görüyorum. Sonra başka bir mesaj çıkıyor.

Bilinmeyen Numara

Neden gittiğini biliyorum ve bu sefer seni kovalamayacağıma karar verdim. Bunu kendi gözlerinle görmelisin Bianca, artık benim sözüme güvenmeyi bırak. Ama ben seni izleyeceğim. Ve eğer o, saçının tek bir teline bile zarar vermeye kalkışırsa, kızım, ne

olacağını çok iyi biliyorsun.

Uzakta olmayacağım.

Yutkunuyorum ama cevap

vermiyorum. Telefonu kapatıyorum.

İzleyeceğim.

Odamda etrafa bakıyorum — duvarlara, şifonyere, aynaya. Farkındalıkla tüylerim diken diken oluyor.

Altı yıldır beni izliyor. Neden şimdi dursun ki?

Ayağa kalkıp aramaya başlıyorum. Nerede izlediğini, kameralarını nereye yerleştirdiğini ve beni nasıl gözetlediğini bulmam gerekiyor.

Dolabımdaki her şeyi çıkarıp yere atıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Şifonyerimi didik didik arıyorum — hiçbir şey yok. Resim çerçevelerinin arkasını, yatağın altını, abajurların içini kontrol ediyorum.

Hiçbir şey yok.

Sonra, odamın ortasında, sinirli ve nefes nefese dururken, onu fark ettim — pencereimin dışından gelen küçük bir ışık parıltısı. Odama bakan ağaç dalına küçük bir şey takılmış.

Pencerenin dışında ne var?

Camın önüne yaklaşıp gözlerimi kısıyorum ve o anda görüyorum. Uсталıkla kamufle edilmiş küçük bir kamera, doğrudan yatak odama doğru yönlendirilmiş.

Yatak odama.

Ne zamandır oradaydı? Uyumamı mı izliyordu? Giyinmemi mi izliyordu?
Tüm hayatımı mı izliyordu?

Dehşete kapılmam

gerekirdi.

Öfkelenmem

gerekirdi.

Öfkeliyim.

Ama bunun altında başka bir şey var. Göğsümü sızlatıp ellerimi titretiren
bir şey.

O hala beni koruyor. Şimdi bile. Onu terk ettikten sonra bile.

Kalbim çarparken o kameraya uzun bir süre bakıyorum.

Sonra pencereye doğru yürüdüm, kilidini açtım ve pencereyi iterek açtım.
Akşam havası içeri doldu, kızarmış tenime serin bir esinti geldi.

Dışarıya eğilip daldan kamerayı dikkatlice alıyorum. Avucumda küçük
duruyor, pahalı ve sofistike.

Onu yüzümün önüne tutuyorum, diğer tarafta onun izlediğini bilerek. Şu
anda yüzümdeki her ayrıntıyı görebildiğini bilerek.

Ve ona orta parmak

göstermiyorum.

Kamerayı

parçalamıyorum.

Bunun yerine, sadece merceğe bakıyorum, yüzümü görmesine izin
veriyorum. Yüzümde okunan kafa karışıklığını, öfkeyi ve adını
koyamadığım başka bir şeyi görmesine izin veriyorum.

Sonra kamerayı pencere pervazına yerleştirdim; hâlâ çalışır haldeydi, hâlâ
izliyordu, masamın yanındaki boş sandalyeye yönelmişti.

Peki. İstersen boş bir odayı izlesin.

Ama onu yok etmiyorum ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Pencereyi kapatıp perdeleri çektim. Telefonum yine titredi, ama bu sefer
onu görmezden geldim.

Ashland bana bir şey öğretti: Kimse bana ne yapmam gerektiğini
söyleyemez ve ben kimseye bir açıklama borçlu değilim.

Ona bile.

On Yedinci Bölüm

Ashland

Bir keresinde bir kavgaya karışmıştım ve ringdeki o piç kurusu beni nasıl kışkırtacağını çok iyi biliyordu. O zamanlar genç bir delikanlıydım ve o, lanet olası ailemin her bir üyesiyle alay etti.

Ağlayana, merhamet dilenene ve kırık elleriyle yüzünü kapayana kadar onu fena halde dövdüm.

Tiernan beni ondan çekmek zorunda kaldı. Ringin içine atladı ve beni tuttu, kolları göğsümü saran çelik bantlar gibiydi, beni yumruk atmaktan alıkoydu.

Hâlâ hissedebiliyorum — o çelik bantların beni yerinde sabitleyip o aptalı öldürmemi engellediğini.

Ve şu anda da öyle hissediyorum.

Etrafımı saran mecazi bir çelik bant var, Bianca'nın peşinden koşup onu güvenli bir yere sürüklememi engelliyor.

Ama bunu bir kez yaptım ve işe yaramadı.

Ona Crowning'in kim olduğunu ve ona ne yapacağını anlattım. Ama o, kendi ahlak anlayışına çok bağlıydı ve belki de benden çok korkuyordu, söylediklerime inanmadı.

Artık o yöntemin ikinci kez işe yaramayacağını anlıyorum. Bu yüzden bekliyorum. Ve izliyorum.

Acaba Crowning'e onu kaçırdığımı söyleyecek mi? Kaçırıldığına dair bir hikaye uydurup, ona misilleme yapması için bir bahane verecek mi?

Herhangi bir tepki gelmeyince — Seamus'a mesaj, depoda bomba, gece yarısı saldırı gibi — bunu yapmadığını anladım.

Hikayesine sadık kalmış. Ona ne yalan söylemişse, işe yaramış. Ve şimdi o piç kurusunun ona nerede olduğunu sorup durduğunu merak ediyorum.

Kulübede volta atıp onun görüntülerini açıyorum, ama ekranın karardığını fark ediyorum.

Neden artık odasını göremiyorum?

Panik, keskin ve ani bir şekilde içimi kapladı. Düğmelere basıp görüntüyü geri sardım ve sonra onu gördüm — kameraya doğrudan bakıp sonra da o lanet şeyi aşağı çekip boş odaya doğrultuyordu.

Lanet olsun.

Kız, kendi iyiliği için fazla akıllı.

Karanlık ekrana gözlerimi kısarak bakıyorum ve başımı sallıyorum. Zeki kız kazandığını sanıyor ama onu izlemenin tek yolu bu değil. Ve ben o kadar kolay pes etmem.

Ona gönderdiğim son mesaja bakıyorum. Okumuş ama cevap vermemiş. Beni engellemedi ve Crowning'e başına gelenleri anlatmadı.

O zaman kendi gözleriyle görmesi mi gerekiyor? Bana inanması için onun gerçek yüzünü görmesi mi gerekiyor?

Derin bir nefes alıp traşlı kafamı elimle okşuyorum. Peki. Onun mahallesini avucumun içi gibi biliyorum

—oraya o kadar çok gittim ki gözüm kapalı bile yürüyebilirim. Ve tesadüfen, onun evinden yarım blok ötede boş bir daire olduğunu biliyorum.

Eşyalarımı topladım ve yola çıktım.

On Sekizinci Bölüm

Bianca

"Yemeğine neredeyse dokunmadın bile, Bianca," diyor Marcus, bana kaşlarını çatarak.

Eve geldiğimden beri soğuk ve mesafeli davranıyor. Ne beklediğimi tam olarak bilmiyorum. Bir yanımda merak ediyor: Gerçekte nerede olduğumu söyleseydim nasıl tepki verirdi? Ne yapardı?

Ben gitmeden önce de bu kadar soğuk ve mesafeli miydi, yoksa ben bunu şimdi mi fark ediyorum?

Ona, yanına taşınma planımı hayata geçirmeden önce en az bir iki güne ihtiyacım olduğunu söyledim ve o da kabul etti... hemen. Çok çabuk.

"Sana yemek için yüz pound harcamadım ki, sen de onu tırmalayasın."

"O zaman belki de dudaklarımın arasına koyduğum her kaloriyi sorgulamamalıydın
her kaloriyi sorgulamamalıydın," diye karşılık verdim ve kaşları kalktı, sonra gözlerini bana dikti.

"Gelecekteki kocana karşı ses tonun bu mu?" dedi alçak sesle, her zamanki gibi mesafeli, soğuk ve öfkeli bir şekilde.

Yutkunuyorum.

Oturduğumuzdan beri, ekmeğime tereyağı sürmememi önerdi, garsona salatamdaki pane tavuğu ızgara tavukla değiştirmesini söyledi, alkol yerine maden suyu içmeme karar verdi ve ne kadar şişman göründüğümü söyledi.

"Bana aşkını ilan eden ve benimle evlenmek isteyen biri için eleştirilerin yeni boyutlara ulaştı, Marcus." Sesimdeki sertliği *hissediyorum*

.
Adam bu sabah bana yağsız sütle yapılmış bir skinny latte getirdi.
Yağsız süt. Bir *latte* içinde. Bir *trajedi*.

Burnumu çekip ondan başka yere bakıyorum çünkü bu yemek berbat
görünüyor ve Marcus Crowning'de ne bulduğumu merak etmeye
başlıyorum.

Telefonum bir mesajla titriyor ve kalbim hızla atıyor, ama sonra... sadece
annemmiş.

Başımı başka yöne çeviriyorum. Marcus'la evlenmeyi kabul ettim çünkü
o, annemi ve beni çok daha iyi bir konuma getirebilecek güce sahip—ve
çünkü annem bunu istedi, ve onun
feda ettiği her şey için ona borçluyum.

Crowning'lerden daha uygun bir damat adayı bulamayacağımı
düşündüm.

Bunu *onun* için yapıyorum. Babamın vefatından sonra ne kadar
zorlandığını gördüm.

"Peki, ben yokken işler nasıl gitti?" diye soruyorum, sohbet etmeye
çalışarak.

"İyiyim," diyor. "Her zamanki gibi." Gözlerine ulaşmayan soğuk bir
gülümsemeyle bana bakıyor. "Düğün için bazı düzenlemeler yaptım. Ama
seni özledim."

Masadan eğilip elimi sıkıyor. Soğuk, hoş olmayan bir titreme omurgamdan
aşağıya doğru yayılıyor.

Onunla birlikteyken daha önce hiç böyle hissettiğimi
hatırlamıyorum. Ashland'ın beni şartlandırması ne kadar
derine inmişti?

"Tırnaklarını kemirme artık, Bianca."

Irkilip aşağıya bakıyorum. Yaptığının farkında bile değildim.

"Bana kızgın mısın?" diye soruyorum, bana böyle davrandığı için
ona kızgınım.

"Sana kızgın mı?" der, dolgun dudakları aşağı doğru kıvrılır. "Tabii ki hayır, hayatım. Neden böyle bir şey düşünüyorsun ki?"

"Sadece sinirli görünüyorsun."

"Endişeliyim," der, yine gülümser, ama gülümsemesi soğuktur. "Bana bana bir daha *asla* böyle bir şey yapmayacağına söz vermelisin."

Masadan uzanıp parmaklarıyla bileğimi kavradığında, sesi sessiz bir tehdit gibi geliyor. Acı veriyor ve ben yüzümü buruşturuyorum. Çekilmeye çalıştığımda, o daha da sert çekiyor.

"Beni dinle, Bianca." Sesi daha da alçalır. "O küçük öfke kriziyle beni çok kötü duruma düşürmeye ramak kalmıştı."

"Benim..."

"Ben konuşuyorum," diye tersledi. "Beni kesmeyeceksin."

Nasıl bu adamla nişanlanmaya razı oldum? Şimdi bunu nasıl yapabilirim?

Ashland'ın bana söylediği her şey aklımdan geçiyor.

Seni öldürecek, Bianca. O böyle biridir.

Çenemi kaldırıp derin bir nefes alıyorum.

"Daha önce hiç evlendin mi, Marcus?"

"Ne?" diyor, çok geç, çok yavaş, hazırlıksız yakalanmış.

"Çılgın bir söylenti duydum," diyorum, bileğimi çekmeye çalışıyorum ama o hala sıkı tutuyor. "Eski kız arkadaşlarının başına... şey, korkunç şeyler geldiğini duydum. Bu doğru mu?"

"Tabii ki değil," diyor, ama tutuşu daha da sıkılaşıyor. "Bunu nereden duydun?"

"Oh, sadece söylentiler," diye fısıldıyorum. "Üzgünüm, ben..." Çünkü şimdi canımı acıtıyor. Bileğimi neredeyse ezdiğinde gözlerimden yaşlar süzülüyor. Kırılacakmış gibi hissediyorum.

"Bırak beni," diye tıslıyorum.

“Bunu sana kim *söyledi*?”

“Eğer doğru değilse, neden bu kadar savunmacı davranıyorsun?”

"Ağzına dikkat et," diyor ve kolumu o kadar sert bir şekilde büküyor ki çılgılık atıyorum; bu da çevremizdeki birkaç kişinin dikkatini çekiyor.

"Bu kadar dramatik davranmayı kes," diyor, ama insanlar bize bakmayı bıraksın diye beni bırakıyor.

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

Bu canavarla evlenmeyeceğim.

Başka bir yol, bir çıkış yolu olmalı.

"Elbette," diyorum küçük bir gülümsemeyle, masanın altında bileğimi ovuşturarak. "Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Ve neden senin iyi bir adamdan başka bir şey olduğunu düşünüyim ki?"

Boğazımın arkasında bir ateş yükseliyor ve midem bulantıyla çalkalanıyor. Aldığım her nefesle yalan söylüyorum.

Bardağıma uzanıp bir yudum alıyorum, sarsılmış gibi davranıyorum, sonra . Masaya ve elbiseme sıçrar ve şok ve şaşkınlık numarası yaparak koltuğumdan fırlarım.

“Aman Tanrım, çok özür dilerim,” diye kekeliyorum, bana inanmasını umarak. Gözlerini bana diyor.

"Daha dikkatli olmalısın," diyor kaşlarını çatarak.

"Sorun değil. Biraz dışarı çıkıp kendimi toparlayacağım. Hemen dönerim."

El çantamı alıp tuvalete doğru yöneldim. İki garson çoktan masaya gelmiş, temizlik yapmaya yardım ediyordu.

Marcus ayağa kalkar ve... peşimden gelir.

Onu görmemiş gibi davranıyorum, tuvalete giriyorum, boş bir kabin buluyorum, kapıyı kilitliyorum ve titrek ellerimle telefonumu çıkarıyorum. Aramaya başlıyorum.

Marcus Crowning eşleri. Marcus Crowning evlilik.

Neden bunu daha önce yapmadım? Neden şimdiye kadar bekledim?

Neden kendime yalan söyledim?

Neden Ashland'ın bana yalan söylediğini düşündüm?

Birbiri ardına bir şeyler görüyorum. Kimsenin açıklayamadığı gizemli bir ölüm

. Ama bağlantıya tıkladığımda, yok olmuş. Var olan bir makale, kamuoyunun gözünden silinmiş.

Tanrım, kusacağım.

Tuvalet kabininin kapısının dışında çığınca bir vuruş

sesi duyuyorum. "Bianca, iyi misin?"

Nasıl kaçacağım?

"İyiyim," diyorum çok yüksek sesle, sesim titriyor.

Onları alırdı ve artık işine yaramadıklarında onlardan kurtulurdu.

Tıpkı benim gibi. Belki bu gece, belki yarın, belki gelecek yıl... Bilmiyorum.

Ama Marcus benden hoşlanmıyor ve hiç hoşlanmadı. Onlardan kurtulduğu gibi benden de kurtulacak.

Ondan uzaklaşmam lazım.

Zaman kazanmak için sifonu çekiyorum ve kabinin kapısını açtığımda Marcus orada duruyor.

"Bunu nasıl açtın?" diyorum. "Kilitliydi."

"Kilitlemeyi unutmuş olmalısın," diyor, yalan söyleyip beni manipüle ediyor. Ne zamandır beni manipüle ediyor? "Ellerini yıka, Bianca," diyor, dudakları ince bir çizgi halinde.

Lavaboya doğru yürüyorum ve kaçmak için bir plan yapmaya çalışırken titrek parmaklarla ellerimi yıkıyorum.

"Bu akşam beni yeterince utandırdın," diyor hırlayarak. "Hadi seni eve götürüp temizleyelim."

Ama ellerini bileğimde hissetmiştim bile — ve o aynı ellerin boynumda olduğunu hayal etmek hiç de zor değil.

Bu gece beni eve götürmeyecek, değil mi?

Hayır. Ondan uzaklaşmam gerek.

Ellerimi kurulayıp planımı yapıyorum. Ona başımı sallayıp çıkışa doğru yürüyorum.

"Bu geceki yemeğimiz bitti. Arabaya dönelim," diyor Marcus, eli yine bileğimi kavırıyor.

Solda, müşterilerle dolu yemek salonu ve vale'nin arabasını park ettiği otoparkın çıkışı var.

Sağda mutfak var. Orası kalabalık ve hareketli. görüyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor. Marcus'a, bileğimi tutan eline ve yüzümdeki panik ifadesine bir bakış atıyor ve sessiz bir sohbet başlıyor, kadından kadına.

"*Yardım et,*" diye sessizce dudaklarımla yazıyorum. "*Lütfen.*"

Gözleri fal taşı gibi açılır. Başını sallar ve önündeki masadan kocaman bir kasap bıçağı alır, buzdolabına doğru yürür, sonra bana gelmem için başını sallar.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor, sonra harekete geçiyorum. Saniyeler içinde topuğumla ayağına basarım. O ulur ve beni bırakır. Kadın onun önüne geçip yolunu keserken, elinin hayaletini elbisenin arkasında hissederim. Bıçağı bir kalkan gibi tutar.

"Yardımcı olabilir miyim, bayım?"

"Çekil önümden," diye hırlar adam, ama kadın bıçağı elinde tutmaktadır ve onun yanından geçmesine izin vermeyecektir.

"Sen de kim olduğunu sanıyorsun—o benim—"

"Oh, çok üzgünüm," der kadın ve gerçekten de bacağını uzatıp adamı ayağından yakalar.

Sonra koşmaya başlıyorum.

Etrafım insanlarla dolu; aşçılar, garsonlar ve teslimatçılar. Burası tam bir kaos, ama çıkış kapısını görüyorum ve tüm gücümle ona doğru koşuyorum.

Çıkışa doğru ilerliyorum.

İri yarı bir aşçı endişeli bir şekilde bana bakıyor.

"İyi misin tatlım?" diyor sessizce.

"*Hayır.*" Başımı sallıyorum. "Bana zarar vermeye çalışıyor. *Lütfen* yardım edin."

Gözlerini kısar ve vücuduyla kapıyı kapatır.

"Sağa git," diye fısıldıyor. "Bir ara sokak var. Çöpleri attığımız yer orası. Orada seni asla göremez."

Yüksek bir gürültüyle, kocaman bir tencereyi yere fırlatır. Tencere, fayansların üzerine düşerek gürültüyle parçalanır, içindeki sıcak çorba kenarlardan dışarı taşar.

"Çek ellerini ondan!" diye bağırıyor içeriden biri, çünkü Marcus onu engelleyen kadını itip geçmeye çalışıyor.

Yakındaki bir tezgahın bir bıçak kapıp yoluma devam ediyorum. Arkamda Marcus'un mutfakta kargaşa çıkardığını duyabiliyorum.

"O benim nişanlım! Kendini iyi hissetmiyor!" diye bağırıyor. "Onu kendi başına bırakamazsınız!"

Lanet olası *yalancı*.

El çantam hâlâ yanımda. Titreyen ellerimle telefonuma uzanıp onun numarasını çeviriyorum.

"Lass?"

"Ashland?" Ağlamaya başlıyorum. "Yardım et. Lütfen."

"Neredesin?" diye soruyor.

"Tessa's Bistro'nun arkasındaki küçük bir ara sokakta. O geliyor. Beni kaçıracak. Ve biliyorum ki o... Ashland, lütfen..."

"Ne gördüğünü anlat," diyor, sesi alçak ve net. Neden bu ses beni bu kadar sakinleştiriyor?

"Beş dakikaya orada olurum, Bianca. Üzerinde silah var mı?"

"Bir bıçağım var."

"Gerekirse kullan onu, kızım. Sakin ol. Yoldayım."

Sırtımı sokağın soğuk tuğla duvarına dayıyorum, bıçak Elimdeki bıçak titriyor. Nefesim kısa ve kesik kesik, soğuk gece havasında gözle görülür bulutlar oluşturuyor. Restoranın içinden Marcus'un bağırıışlarını duyabiliyorum, sesi gittikçe yaklaşıyor.

"Ashland?" Telefonun içine fısıldıyorum, sesim titriyor.

"Buradayım, kızım. Dinliyorum."

"Hattı kapama. Özür dilerim. Gittiğim için çok özür dilerim. Haklıydın haklıydın. Her şeyde haklıydın."

"Bianca." Panik halimi bir bıçak gibi kesiyor. "Beni dinle. Özür dileyecek hiçbir şeyin yok. Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Elbette böyle derdi. *Elbette* derdi çünkü Ashland... Hayır. Şu anda bunu düşünmeyeceğim.

Gözyaşlarım sıcak ve hızlı bir şekilde yüzümden akıyor. "O... Sanırım... Sanırım beni öldürmeye çalışıyor."

Uzun ve tehlikeli bir sessizlik oldu.

Ashland tekrar konuşmaya başladığında sesi buz gibi. "Buna fırsatı olmayacak, aşkım. Hemen yanıdayım. O piç kurusuyla tek başına yüzleşmene izin vermeyecektim, Bianca. Senin seçimin olmadıkça... senin seçimin olmadıkça seni tekrar kaçırmayacaktım, aşkım. Neredesin? Hala aynı yerde misin? Hemen söyle."

"Hâlâ Tessa's Bistro'nun arkasındaki sokaktayım," diye fısıldıyorum.

Ve altı yıl önce Ashland'la ilk tanıştığım yerin tam da burası olduğunun farkındayım. Tam burada, bu sokakta.

“İki dakika sonra oradayım. Bulunduğun yerden caddeyi görebiliyor musun?”

Sokak köşesinden dışarı bakıyorum. Ana yol belki on altı metre uzakta.

“Evet.”

"Aferin kızım. İşte benim kızım. Siyah bir Range Rover'dayım. Bana doğru koş, Bianca. Arkana bakma. Tereddüt etme. Ben söylediğimde koş, lanet olsun."

“Ya o beni yakalarsa...”

“Yakalayamaz.” Sesindeki mutlak kesinlik beni sakinleştiriyor. “Ve eğer denerse, bıçağını kullan. Beni duyuyor musun, Bianca? Öldürücü bir çığlık at ve o lanet bıçağı kullan. Zayıf noktalarına saldır. Kendini tutma. Gerekirse karnını deş.”

Arkamda bir yerde bir kapı çarpıyor ve elim telefonda titriyor.

Marcus’un sesi duvarlardan yankılanıyor, tiz ve alaycı.

“Bianca, aşkım. Çık dışarı. Şimdi benden kaçma. Bunu gereğinden fazla zorlaştırma. Her şey yolunda, aşkım. Sana ihtiyacın olan yardımı sağlayacağız.”

İhtiyacım olan yardım mı? Zaten benim ruh sağlığımla ilgili bir hikaye mi uyduruyor?

Sağlığım hakkında mı? Ne kadar berbat durumda olduğum ve onun bana bakması gerektiği hakkında mı? Kanım dondu.

Telefona çılgınca fısıldıyorum. “O arka sokakta.” “Otuz saniye sonra oradayım. *Koşmaya* hazırlan.”

Kaldırımında yavaş ve kararlı adım sesleri duyuyorum.

“Bianca,” diyor Marcus, aldatıcı bir şekilde nazik bir sesle. “Çık dışarı, çık dışarı, her neredeyse.”

Bu bir kedi-fare oyunu gibi ve o her lanet saniyenin tadını çıkarıyor.

"Ah, işte buradasın," diyor, silueti çöp konteynerinin yanında beliriyor. Gözleri cinai, ama yüzü sakın, sanki bir maske takmış gibi. Yumuşakça tsk ediyor, başını sallıyor. "Çok utanç verici bir davranış, hayatım."

Gölgelerin içine daha da gömülür ve bıçağı o kadar sıkı kavrarım ki parmak eklemlerim beyazlaşır.

"Kaç, Bianca," diyor Ashland kulağıma, acil ve emredici bir sesle. "Ben buradayım. *Kaç.*"

"Buraya gel, Bianca," diyor Marcus, artık çok iyi tanıdığım o soğuk, tehditkar ses tonuyla. "Beni seni almaya zorlama."

"Benden uzak dur." Sesim çatlar.

O gülüyor. "Ah, canım. İstedğin kadar çığlık at. Sana yardım edecek kimse yok. Hepsi senin deli olduğunu düşünüyor." Bir adım daha yaklaşıyor. "Tıpkı diğerleri gibi. Bir düşün. Onlara bu süreçte yardım ettim. Son ana kadar benim kurtarıcıları olduğumu düşündüler. Kimse dengesiz bir kadına güvenmez, canım. Artık dengesiz olduğun konusunda çok fazla ünün var."

"Diğer... diğerleri?" diye fısıldadım.

"Aksi takdirde çok zeki kızlar, ama yaşam ayrıcalığını kaybettiler," diyor, artık o kadar yakın ki, sokağın loş ışığında yüzünü net bir şekilde görebiliyorum. Maskesi tamamen düşmüş. "Haline bak, titriyorsun. Her şeyi mahvetmen ne yazık, Bianca. Aslında senden oldukça hoşlanıyordum."

Başını yana eğiyor, sanki bir böcekmişim gibi beni inceliyor.

"Buradayım, kızım," diye Ashland kulağıma homurdanıyor. "Siyah Range Rover. Sokağın sağ tarafında. *Koş lan. Hemen.*"

Görüyorum—sokak ağzında karanlığı yaran farlar.

Koşmaya başlıyorum. Marcus'u kalçamla iterek onu şaşırtıyorum, ama o kendini toparlamadan önce sadece birkaç saniyem var.

Koşarken topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum, çıplak ayaklarım pürüzlü kaldırımında sürtünüyor. Arkamda Marcus'un öfke dolu kükremesini duyuyorum.

"Bianca!" Marcus atılır, eli elbisemi yakalar. Kumaş yırtılır, ama durmam. Duramam.

Elimden geldiğince hızlı koşuyorum. Arkamda olduğunu hissedebiliyorum... ayak seslerinin yaklaştığını duyabiliyorum.

SUV'nin kapısı açılıyor.

Ashland maske takıyor, ama gözlerinde ne olduğunu görebiliyorum: saf, filtrelenmemiş cinayet.

"Arabaya bin, Bianca," diye hırlıyor. "Hemen, onu öldürmeden önce, ve şu anda bunu istemeyiz."

Onun yanından geçip yolcu koltuğuna atlıyorum.

Ashland'ın yumruklarının mide bulandırıcı gümbürtüsünü ve Marcus'un öfke çığlığını duyuyorum, ardından Ashland onu yere fırlatıyor ve küfürler yağdırarak sürücü koltuğuna atlıyor.

"Bunu pişman olacaksın!" diye bağırır Marcus arkamızdan, bir dizinin üzerine çöküp karnını tutarken sesi sokakta yankılanır. "Bunu pişman olacaksın, Bianca! Ve sen..." Ashland'ı işaret eder. "Sen ! Hiçbir fikrin yok!"

Kapıyı çarparak kapatıyorum ve Ashland lastikler gıcırdayarak yola çıkıyor.

Eller direksiyonda titriyor. "İyi misin? İyi olduğunu söyle. Sana zarar verdi mi?"

Sesini hiç böyle duymamıştım; titriyordu, çaresizdi, zar zor kontrol ediyordu.

"Ben... ben iyiyim."

Maskesini çıkarıp yere fırlatır, gözleri çılgınca üzerimde dolaşır. "Tabii ki iyisin. Seni zeki küçük kız. İyisin,

değil mi, seni yaramaz? Hayatında hiç yaralanmamış gibi koştun.
Kahretsin, Bianca."

Yarı hıçkırık gibi bir kahkaha attım. Aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordum.

"Onu orada öldürmemek için ne kadar kendimi zor tuttuğumu bilemezsin," diyor Ashland dişlerini sıkarak. "*Oradaydım*. Ama önce seni güvenli bir yere götürmem gerekiyordu. Sen orada dururken onu öldürseydim, sen de bu işe bulaşırdın ve çok fazla tanık vardı."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Durum karmaşık."

Yoldan gözünü ayırmadan uzanıp elimi tutuyor. Sıkı, çaresiz bir tutuş—karanlıkta bir can simidi.

Sıcak ve rahatlatıcı—güvenlik ve yuva, ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şey.

Bu Ashland.

"Beni eve götür," diye fısıldıyorum.

Bana keskin bir bakış atıyor. "Eve mi?"

"Beni kulübeye geri götür. Seninle birlikte."

"Emin misin?" Sesi kısık. "Çünkü bir kez oraya, yanıma döndüğünde, seni bırakmayacağım. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

"Eminim." Haftalardır ilk kez, tamamen eminim. Yüzünde beliren gülümseme yıkıcıdır.

"Bunu unutmayacak," diyorum Ashland'a sessizce.

"Biliyorum," diyor, başını sallayarak, dudaklarında hâlâ o küçük gülümsemeyle. "Ve o piçi hayatta bırakmak zorunda kaldığıma inanmıyorum. Ama halledeceğiz." Elim daha sıkı sıkıyor. "Birlikte."

Derin bir nefes verip koltuğuma yaslandım ve yanımda onun güven verici varlığını hissettim.

Güvendeyim.

Ashland yanımda.

Marcus ne getirirse getirsin, bununla tek başıma yüzleşmeyeceğim.

On Dokuzuncu Bölüm

Ashland

Kulübeye dönüş yolu, hayatımın en uzun kırk dakikası.

O burada... arabamda. Benimle gelmeyi seçti. Ve o fikrini değiştirmesinden o kadar korkuyorum ki, nefes almakta zorlanıyorum. Uyanacağım ve tüm bunların bir rüya olduğu ortaya çıkacak diye korkuyorum.

Onun yüzüne vurup kırmış olacağım parmak eklemlerimde hayali bir ağrı hissedebiliyorum neredeyse. Ona şimdi saldırmamak beni öldürüyor, ama onun da zamanı gelecek, bunu bildiğim için şimdilik sakınım. Onu güvende tutmak için gerekirse Onu güvende tutmak için ellerimdeki her kemiği kırardım.

Ona bir göz atıyorum. Pencereden dışarı bakıyor, kollarını kendine dolamış. Elbisesi yırtılmış ve . Kenara çekip onu ceketimle sarmak ve titremesi durana kadar ona sarılmak istiyorum.

Ama yapmıyorum çünkü önce onu eve götürmem gerekiyor, o piç kurusunun onu bulamayacağı güvenli bir yere götürmem gerekiyor.

Ev. Tanrım, ne zaman o kulübeyi sadece benim değil, bizim evimiz olarak görmeye başladım?

Sonunda durduğumuzda, motoru kapatıp bir an öylece oturuyorum, ellerim direksiyonu sıkıca kavriyor.

"Ashland?" Sesi yumuşak, kararsız. "Sessizsin. Yine gittiğim için bana kızgın mısın?"

İç çekiyorum. "Kızgın mı? Kaçmaya çalıştığın için seni suçlayamam. Bu iş ilk günden beri berbattı ve ben bunu biliyordum. Ben sadece... Seni içeri taşıyıp tüm kapı ve pencereleri kilitlememek için çok uğraşıyorum," diye itiraf ediyorum sert bir sesle.

“Bunu senin seçtiğini hatırlamaya çalışıyorum. Artık benim tutsağım olmadığını.”

“O zaman ben neyim?” diye fısıldıyor.

Ona bakıyorum. Gerçekten ona bakıyorum. Dağınık siyah saçları, aralık kırmızı dudakları, ona yaşattığım onca şeye rağmen geniş ve güven dolu gözleri.

“*Benim*,” diyorum. “Eğer beni kabul edersen. Bu senin seçimin olmalı. Seni kilit altında tutmak işe yaramaz, Bianca. Tabii sen bunu seçmezsen .”

Nefesi kesilir, ama kaçmaz. Gerinmez. Arabanın kapısını açar ve kulübeye doğru yürür.

Onu içeriye kadar takip ettim, her içgüdüm ona dokunmamı, onu sahiplenmemi, gerçek olduğundan emin olmamı haykırıyordu. Ama kendimi biraz mesafe bırakmaya zorladım aramızda. Kapıyı kapatıyorum. Göz göze gelmiyoruz ve ellerim titriyor.

"Otur," diyorum ona, kanepayı işaret ederek. Sesim istediğimden daha sert çıkıyor. "İlk yardım çantasını getireyim."

Kendi haline bakıyor: avucundaki sıyrık, elbisesindeki yırtık, bileğinde oluşan morluk. "Ben iyiyim."

"İyi değilsin." Sesimi yumuşatmaya çalışıyorum. "Bir bakayım."

Geri çekilmeye çalışıyor ama elini nazikçe tutuyorum. Avucunun içi yırtılmış, derisine hâlâ çakıl taşları saplanmış.

“Otur,” diyorum ona, onu kanepeye yönlendirerek. “Lütfen, kızım.”

Oturur ve adrenalin etkisinin geçip şokun etkisinin başladığını görebilirim. Elleri titremeye başlar.

Banyoya gidip, orada bulundurduğum ilk yardım çantasını alıyorum . Geri döndüğümde, kollarını kendine dolamış, boşluğa bakıyor.

"Bana bak, Bianca." Göz hizasına gelmek için önüne diz çöküyorum. "Artık güvendesin. Ben yanıdayım."

Koyu mavi gözleri benimkilere odaklanır ve ifadesinde bir şey kırılır. "O bana..."

"Ama yapmadı." Yaralı elini dikkatlice tutuyorum. "Ve bir daha asla yapmayacak."

Ben sıyrığı temizlerken, çakıl taşlarını tek tek çıkarırken o izliyor. Her yüzünü buruşturduğunda durup, devam etmeden önce başını sallamasını bekliyorum.

"Bu biraz acıtacak," diye uyarıyorum ve antiseptik şişesinin kapağını açıyorum.

"Dayanabilirim," diyor titrek bir sesle, ama elini çekmiyor.

Yarayı olabildiğince nazıkçe temizliyorum. Eli benim elimde çok küçük duruyor, bu tür bir şiddeti hiç görmemiş olması gereken narin parmaklar.

"Neden beni bıraktın?" diye soruyor sessizce, başını kaldırmadan.

"Kaçtığымda. Peşimden gelebilirdin. Beni geri getirebilirdin."

Bu, korktuğum soruydu.

"Evet, yapabilirdim." En kötü kısmına kelebek bandajı yapıştırıyorum.

"Ama bu hiçbir şeyi değıştirmezdı, değıl mı? Kendi gözlerinle görmen gerekiyordu. Onun hakkında yalan söylemediğimi bilmen gerekiyordu."

"Odama kameralar yerleştirmiştin." Sonunda gözlerime bakıyor. "Beni başından beri izliyordun."

"Öyleydi."

"Bu çok ürkütücü, Ashland."

"Biliyorum."

O zaman bana bakıyor ve ben irkilmiyorum... kendimi savunmaya çalışmıyorum. Ben buyum. Neysem oyum.

"Beni kurtardın. Sonra da... ne yaptın? Beni takip etmeye mi başladın?"

"Güvende olduğundan emin oldum. Kimsenin sana zarar vermediğinden emin oldum." Ona uzanıyorum, başparmağımınla elmacık kemiğini okşuyorum çünkü

Bir kez başladım mı, ona dokunmayı bırakamıyorum. "Kendime sadece kontrol ediyorum dedim. Sadece emin olmak için. Ama sonra günler

haftalar, haftalar da aylar oldu ve duramadım. Her uzaklaşmaya çalıştığımda, başına bir şey gelebileceğini düşünürdüm ve ben...”

Sözümü kesiyorum. Bu takıntıyı nasıl açıklayayım? Bu ihtiyacı?

“Yanlış olduğunu *biliyorum*, Bianca. Ne olduğumu biliyorum. Ama elimde değil. O gece içime işledin ve bir daha hiç çıkmadın.”

“Altı yıl,” diye tekrarladı ve yüzündeki ifadeyi okuyamadım. “Sen Altı yıldır beni koruyordun ve ben ne kadar yakınında olduğunu bile bilmiyordum.”

“Amaç da buydu.”

“Neden sadece... Bilmiyorum, benimle konuşmadın? Normal bir insan gibi bana çıkma teklif etmedin?”

Gülüyorum, ama acı bir gülüş. “Bana bir bak, kızım. Ben tam olarak annene tanıştırmak isteyeceğin türden bir adam değilim. Ve sen...” Tanrım, nereden başlasam ki? “Sen bu lanet dünyada ışık, iyilik ve saflığın ta kendisisin. Sana hakkım yoktu. Hâlâ da yok. Ve senin için çok yaşıyım.”

Dudaklarını ısıırıp sertçe yutkundu. “Kaç yaşındasın?” “Otuz yedi.”

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrılır. “Yani sen... benden on üç yaş büyüksün. Bu neden bu kadar seksi? Mmm. Çok... *baba gibi*.”

Tanrım. Sikim anında sertleşti, kan damarlarımda vızıldıyor. “Evet,” diye mırıldandım. “Bana mı söylüyorsun.”

Onu bir prensesmiş, ben de prensmişim gibi elini tutuyorum, sonra bandajlı parmaklarını öpüyorum.

Sesi fısıltıya dönüştü. “O zaman neden beni kaçırdın?”

“Çünkü ben, senin ölüme doğru yürüdüğünü izleyemeyen bencil bir piçim. Ve onun sana dokunması, canını yakması, seni öldürmesi düşüncesi...”

Bana sanki ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. Belki de canavarı *gerçekten* ilk kez görüyor.

Sonra öne eğilir ve dudaklarını alnıma bastırır. Tamamen hareketsiz kalırım... ve nefes almayı keserim.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı tenime. “Beni kurtardığın için. Her iki seferde de.”

“Bianca—” Sesim bozuluyor.

“Yaptığın şeyin doğru olduğunu söylemiyorum. Takip etmek, gözetlemek, kaçırmak... hepsi berbat şeyler.” Sonunda gözlerime gözlerime bakıyor. “Ama Marcus konusunda haklıydın. Ve o zaman beni kaçırmasaydın...”

Titriyor ve Crowning'i bir kez daha öldürmek istiyorum. Bu sefer daha yavaş.

Elim saçlarına kayıyor, başının arkasını okşuyorum. O kadar küçük, o kadar narin ki. Onu çok kolay kırabilirim.

Bunun yerine, sanki camdan yapılmış gibi ona sarılıyorum.

“Seni korkuttuğum için özür dilerim. Kendini kapana kısılmış hissettirdiğim için özür dilerim. Ama seni aldığım için özür dilemiyorum. Bir saniye bile düşünmeden yine aynısını yapardım.”

“Biliyorum.” Bunu söyleme şekli—sanki anlıyor gibi, sanki beni bunun için yargılamıyor gibi—beni neredeyse mahvediyor. “Hiçbir yere gitmiyorum, Ashland. Bu gece değil. Değil...” Yutkundu. “Bir süreliğine değil.”

Bir süreliğine. Sonsuza kadar değil. Ama bu, hak ettiğimden fazlası.

“Bir süre ne kadar?”

“Bilmiyorum. Sadece... bunu çözmek için zamana ihtiyacım var. Bunun ne olduğunu anlamak için.” Aramızda bir hareket yaptı. “Çünkü kaçıran kişiye karşı hissetmemem gereken şeyler hissediyorum.”

Vücudumdaki her hücre yüksek alarm durumuna geçer. “Ne tür şeyler?”

Yanakları kızardı—Tanrım, nasıl da kızarıyor—ve gözlerini kaçırdı.

“Bana bunu söyletme.”

“Söyle, kızım.” Onu etkilediğini bildiğim o emredici tonu kullanıyorum. “Duymak istiyorum.”

“Ben...” Şimdi titriyor. “Bu gece Marcus'a vurduğunda. Üzerine eğilip onu tehdit ettiğinde, korkmam gerekirdi. Ama korkmadım. Ben...”

"Ne?"

“Tahrik oldum,” diye aceleyle itiraf ediyor. “Beni savunmanı izlerken tahrik oldum. Beni korumanı. Ve bu çok saçma, değil mi? Bu Stockholm sendromu falan herhalde.”

Onu öpüyorum.

Elimde değil... Kendimi durduramıyorum. Yıllarca arzuladım, bekledim ve hayal ettim, ve o da az önce beni istediğini itiraf etti.

Elim saçlarını sıkıca kavrar, başını yana çevirir ve o da bana doğru açılır, nefesini tutarak çıkardığı ses doğrudan ağılıma gider.

Bu öpücük farklı... bu açlık.

Diğer elim kalçasını kavrar, onu kendime çekerim ve o . Neredeyse kucağıma tırmanıyor ve Tanrım, vücudunu vücuduma değdirmesi herhangi bir fanteziden daha iyi.

"Stockholm sendromu değil," öpüşmeler arasında dudaklarına karşı homurdanıyorum. "Senin için öldürecek bir adama ilgi duyuyorsun. Senin için ölecek bir adama. Bunda yanlış bir şey yok, kızım."

"Ashland..." Adımı inleyerek söylüyor. O sesi binlerce kez hayal etmiştim, ama gerçek çok daha iyi.

"Bunu yapmak için çok uzun zamandır can atıyordum," diye mırıldanıyorum, ellerim yanlarından aşağı kaydırarak her kıvrımını ezberliyorum. “Sana dokunmak. Seni tatmak. Seni benim yapmak.”

“Ben—” Boynuna nazikçe ısırıldığında nefesini tutar. “Biraz zamana ihtiyacım var.”

Hemen geri çekilip gözlerine bakıyorum. “Biliyorum. Seni zorlamayacağım, kızım. Senin hızında ilerleyeceğiz.”

Bu beni öldürse de. O kadar sertleşmiş olsam da acıtsa da. Onu yatağıma taşıyıp önümüzdeki on iki saati vücudunun her santimini keşfederek geçirmekten başka bir şey istemesem de.

Onu dilimde şimdiden tadabilsem de, tatlı ve mükemmel ve *bana ait*. Bacaklarını genişçe açtığımı hayal ediyorum, çok fazla, çok yoğun olduğu için. Onu ilk kez tadarken yüzünü izliyorum, gözlerinin kararmasını ve çaresizleşmesini görüyorum. Nefes nefese kalıp kıvranışını, o narin parmaklarının acıtacak kadar sertçe kafa derime batmasını, ben ise açlıktan ölmüş bir adam gibi onu yutarken. Çünkü *öyleyim*. Altı yıllık, altı yıl boyunca sadece onu istedim ve o tam burada, kollarımda yumuşak ve istekli.

Dilimi içine soktuğumda, kıvranana kadar klitorisini emdiğimde tadı ağzımı nasıl dolduruyordu. Onu tutarken ve almasını sağlarken sırtının yataktan kavislenişinin muhteşem görüntüsü, uyluklarının omuzlarıma karşı titremesi. Yüzüme nasıl boşaldığı, kasılmaları, nabız atışları ve adımı haykırıışları, ben de o sırada onu yalayıp sonra devam ediyordum çünkü bir kez yetmezdi. Tam da bu anı altı yıldır hayal ettikten sonra olmaz.

Bana durmam için yalvarana kadar onu dilimin üzerinde boşaltırdım. Çenem ağrıyana ve sikim zonklayana kadar, o kemiksiz ve doymuş hale gelene kadar, ve nihayet, nihayet önemli olan her yönden *benim* olana kadar her santimini taparcasına yalardım.

Bunu altı lanet yıl bekledim. Onu o kadar çok istemek ki fiziksel olarak acı çekecek kadar çok arzuladığım, diğer tüm kadınları reddettiğim altı yıl, çünkü onlar o değildi, asla o olamazlardı. Ve şimdi o burada, içtenlikle beni öpüyor ve ben onun sunduğu her şeyi ve daha fazlasını almak istiyorum.

Tanrım. Lanet olsun, *durmam* lazım.

"Ama..." Yine o lanet dudaklarını ısırıldı. "Sadece... bunu yapabilir miyiz? Şimdilik?"

"Evet. Tabii ki yapabiliriz."

Sonra onu tekrar öpüyorum ve o da sanki bunu o da bekliyormuş gibi karşılık veriyor. Elleri başımın üstünde, vücudu , boğazından çıkan küçük sesler onu omzuma atıp lanet olası bir mağara adamı gibi onu almak istememe neden oluyor.

Ama yapmayacağım. Ona nazik davranmam lazım. Samimi olmam lazım. Ona, hazır olduğundan fazlasını almadan bunu verebileceğimi kanıtlamam gerekiyor

.

Altı yıl bekledim. Biraz daha bekleyebilirim.

Ve sonunda ona sahip olduğumda, bana yalvardığında, bunun sebebi onun emin olması olmalı.

Sonunda ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefeseyiz. Dudakları şişmiş, saçları ellerimden dolayı dağınık. Tamamen ve kesinlikle çok güzel görünüyor.

Bana sanki bir canavar değilmişim gibi bakışı, göğsümü sıkıştırıyor.

"Yatağa," diyorum sertçe, çünkü burada daha fazla kalırsa kendimi kontrol edemeyeceğim. "Yorgunsun. Sabah daha fazla konuşabiliriz."

"Sen nerede uyuyacaksın?"

"Kanepede."

"Ashland..."

"Emin olmanı istiyorum." Her içgüdüme bana istediğimi almamı, onu benim yapmamı, aramızdaki mesafeyi her şekilde kapatmamı söylüyor olsa da. "Hazır olmadığın bir şeye seni zorlamak istemiyorum."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, ne arıyor acaba? Bir yalan mı? Bir tuzak mı?

"Ama şunu iyi anla, kızım." Sesimi daha alçak ve sert hale getiriyorum ve gözlerimi onun gözlerine dikeyim ki onu ne kadar çok istediğimi tam olarak görebilsin. Gözlerinde korkunun izlerini görebildiğim için onu reddettiğimi

Onu reddettiğimi düşünmesini istemiyorum, çünkü gözlerinde korkunun izlerini şimdiden görebiliyorum.

“Karar verdiğinde, korktuğun, kafan karıştığı ya da neyin gerçek olduğunu anlamaya çalıştığın için değil, bunu istediğin için bana geldiğinde, seni her bir santimini taparcasına seveceğim. Sana .” Başını geriye eğip bakışlarımı yakalayabilmesi için ona doğru eğildim. “Ve o an geldiğinde, sana söz veriyorum... yalvaracaksın.”

Nefesinin kesilmesi, göz bebeklerinin büyümesi, uyluklarını birbirine hafifçe sıkıştırması... evet, bundan hoşlanıyor. Benim emredici ve baskın olmamdan hoşlanıyor.

İyi, çünkü ben ancak böyle olmayı biliyorum. Ama yine de geri çekilip ona biraz alan veriyorum.

“Seçim senin, Bianca. Her zaman senin oldu, bunu bunu bilmesen bile.” Elimi başımın üstüne götürüp, sakalların sertliğini hissediyorum. “Ne kadar süreye ihtiyacın olursa o kadar beklerim. Bir gün. Bir hafta. Gerekirse sonsuza kadar.”

Beni öldürse bile ciddiylim.

Bana uzun bir süre bakıyor, yüzünde tam olarak okuyamadığım bir değişiklik oluyor. Sonra yatak odasına doğru bir adım atıyor ve duruyor, eli kapı pervazında.

“Ashland?”

Sesindeki ismim hâlâ beni etkiliyor. “Evet?”

Arkasını dönmüyor. “Acaba... Bu gece yalnız kalmak istemiyorum .” O kadar sessiz ki, neredeyse duymayacaktım. “Sadece bana sarıl. Ben uykuya dalana kadar.”

Tanrım.

“Emin misin, kızım?”

Başını sallıyor, sonunda omzunun üzerinden bana bakıyor. “Lütfen.”

Aklım başımdan gitmeden kanepeden kalkıp onu yatak odasına kadar takip ediyorum. Ona giymesi için tişörtlerimden birini veriyorum ve o yatağa uzanıyor. Arkasına yerleşip onu göğsüme doğru çekiyorum. Kollarımın arasına tam oturuyor. Uzaktan ezberlediğim o kıvrımlar şimdi bana yaslanmış durumda; yumuşak, sıcak ve gerçek.

Saçları, ona aldığım vanilya şampuanı gibi kokuyor. Bana yaslanıp gevşedikçe nefes alışı yavaş yavaş yavaşlıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor bir süre sonra.

Dudaklarımı başının üstüne bastırıp kokusunu içime çekiyorum. "Her zaman, aşkım."

Rahat etmek için hafifçe kıpırdanıyor ve bu hareket içimde yeni bir arzu dalgası uyandırıyor. Ama kendimi hareketsiz kalmaya, sadece ona sarılmaya zorluyorum... ona istediği güveni vermek için.

Eli, karnının üzerinde duran elimi bulur ve parmaklarımızı birbirine geçirir. Altı yıldır ilk kez,
bir tür... *huzur hissediyorum*.

Nefesi uykuya dalana kadar uzun süre uyanık kalıyorum, her ayrıntıyı zihnimde kayda alıyorum. Bana sarılma şekli. Çıkardığı küçük iç çekişler. Bunu istemesi için gereken güven.

Kendimi galip hissetmeliyim. Memnun.

Bunun yerine, her şeyi mahvedeceğimden korkuyorum. Yarın uyanıp ne kadar büyük bir hata yaptığını fark edeceğinden. Yine kaçacağından ve bu sefer onu durduramayacağımdan.

Çünkü söylediklerimde ciddiydim — onu bir daha kovalamayacağım. Tekmeleyip bağırırken onu geri sürüklemeyeceğim. Bunu o seçmeli. Beni seçmeli.

Onu bırakmak beni mahvetsin bile.

Onu bırakmak, hayatımda yaptığım en zor şey olsa bile.

Ama şu anda, bu anda, o burada, kollarımda güvende ve kalmayı seçiyor.

Ve ben, bana vermek istediği her Şeyi kabul edeceğim.

ŞAFAK VAKTİNDEN ÖNCE UYANIYORUM, yıllarca süren eğitim ve disiplinin bir sonucu olan eski bir alışkanlık, ve hemen anlıyorum ki tekrar uykuya dalmayacağım.

O burada. Benim çatımın altında. Güvende.

Ama ne kadar süreliğine?

Aptalca bir Şey yapmadan önce bu enerjiyi atmam lazım, mesela yatağına geri sürünerek girip, ağzımı bacaklarının arasına sokarak onu uyandırmak gibi.

Tanrım, ona yapmak istediğim Şeyler.

Őortumu ve spor ayakkabılarımı giyip, kulübenin arkasındaki açıklıkta asılı duran kum torbasına doğru dışarı çıkıyorum. Sabah havası serin ve keskin. Güzel. Kafamı boşaltmak için soğuğa ihtiyacım var.

Yavaş başlıyorum — jablar, çaprazlar, sonra kombinasyonlara geçiyorum. Ama birkaç dakika içinde tam güçle vurmaya başlıyorum, her yumrukta Crowning'in yüzünü hayal ediyorum.

O piç kurusu ona el sürdü. Onu incitti. Onu *tehdit etti*.

Onu *öldürmeliydim*. Ondan geriye hiçbir Şey kalmayana kadar dövmeiydim.

Ama yapmadım. Yapamadım. Aileme sadık kalmak zorundaydım ve onu o anda öldürmek, kazanmaya hazır olmadığımız bir savaş anlamına gelirdi.

Ve Bianca'nın benim tam bir canavara dönüŐtüđümü görmesini istemedim. Henüz değil.

Saldırımla birlikte kum torbası çılgınca sallanıyor. Serin havaya rağmen sırtımdan terler akıyor.

Aileme ondan henüz bahsetmedim. Şu anda başa çıkamayacakları bir çatışmayı

Şu anda, uğraştıkları onca şey varken, göze alamayacağımız bir çatışmayı başlatmış olabileceğimi bilmiyorlar.

Ve işte buradayım, bana ihtiyaçları varken yokum, altı yıl önce unutmam gereken bir kıza takıntılıyım.

Ve Tanrım, Crowning onun kaybolduğunu fark ederse ne olacak? Onu bir McCarthy'nin kaçırdığını anladığında ne olacak? Lanet ellerimi kendime saklayamadığım için tüm ailemin sırtına bir hedef tahtası çizmiş olabilirim.

Yumruğumu çantaya daha sert vuruyorum. Zincir tıkırdıyor.

Onları uyarmalıyım. Babama başımıza bela gelebileceğini söylemeliyim. En azından Seamus'a işleri karmaşıktırdığımı söylemeliyim.

Ama o zaman nedenini açıklamak zorunda kalırım. Onu yıllardır izlediğimi itiraf etmek zorunda kalırım

yıllardır onu izlediğimi itiraf etmem gerekecek, sonra da ne kadar ileri gittiğimi anladıklarında gözlerindeki yargılayıcı bakışı görmek zorunda kalacağım.

Sack sallanıyor ve şişiyor.

Yıllardır cinsel ilişkiden uzak duruyorum. Yıllarımı ringde, kum torbalarında, tüm bu arzuyu şiddete dönüştürebildiğim acımasız dövüşlerde ona olan takıntımı atlatmaya çalışarak geçirdim.

Şimdi o burada, misafir odamda uyuyor ve ona sahip olamıyorum.

Henüz değil.

Siktir.

Özellikle acımasız bir kombinasyon vuruyorum ve çantanın içindeki bir şey yerinden çıkıyor. Kum yere dökülmeye başlıyor.

Kahretsin.

Geri adım atıyorum, göğsüm inip kalkıyor, ellerim belimde. Bunun düzeltilmesi gerekecek.

İşte o anda izlendiğimi hissediyorum. Dönüp kulübeye bakıyorum. O pencerede... beni izliyor.

Gözlerimiz buluştu ve bu mesafeden bile bakışlarındaki ateşi görebiliyorum. Bana bakış şekli—çıplak göğsümü, terden ıslanmış tenimi, her hareketimdeki şiddeti. Beni istiyor.

Bunu henüz itiraf etmeye hazır olmayabilir... buna göre davranmaya hazır olmayabilir.

Ama beni istiyor.

Sırıtiyorum ve o pencereden çekiliyor, gözden kayboluyor.

Küçük kız izlerken yakalandı. *Çok sevimli.*

İyi. Bana ne yaptığını görsün. Onun için dizginlediğim, yapabileceğim şiddeti görsün.

İçeri girip mutfak lavabosunda parmaklarımdaki kanı yıkıyorum. Geçen geceden kalma yaraları yeniden açtım. Buna değdi.

"Yeni bandajlara ihtiyacın olacak."

Kapı eşiğinden gelen sesi vücudumdaki her kasımı gerginleştiriyor. Omzumun üzerinden bir göz atıyorum.

Dün gece ona verdiğim tişörtü giymiş. Tişört uyluklarının ortasına kadar geliyor ve bacakları çıplak. Saçları uykudan dağınık, yumuşak ve buruşuk, o kadar güzel ki içim acıyor.

"Uyuyamadım," diyorum, lavaboya dönerek. "Kabus mu gördün?"

Omuz silkiyorum, suyu kapatıyorum ve havluya uzanıyorum. "Dün gece beş dakika geç kalsaydım neler olabileceğine dair."

Onun yaklaştığını hissediyorum.

"Ama geç kalmadın," diyor yumuşak bir sesle.

"Ama olabilirdim." Ona dönüyorum ve gözlerindeki endişe beni neredeyse mahvediyor.

"Beni kaybetmedin." Elini uzatıp yüzümü avuçlar. Avucunun yumuşaklığı sakallarımın üzerinde hissedilir ve ona dönmek için kendimi zor tutarım. Açlıktan kıvranan bir hayvan gibi dokunuyorum. "Ben buradayım."

Ellerim otomatik olarak beline gidiyor. Ellerimde o kadar küçük ki. O kadar kırılgan ki.

"Duş almam lazım," diyorum sertçe, onu kendime doğru çekerken bile. "Ter içindeyim ve—"

"Umurumda değil."

"Bianca..."

Beni öpüyor. Aslında bu sefer öpücüğü o başlatıyor, parmak uçlarına yükselip dudaklarını benimkilere bastırıyor.

Yarım saniye şaşkınlıkla gerilirim, sonra ona kendimi bırakırım, ellerim belini sıkıca kavrar, onu bana doğru çekerim.

Temas anında nefesini tutar, her kasımı, her yara izimi, kalbimin her hızlı atışını hisseder. Ter ve kan içindeyim ama umurunda değil.

Yine de beni öpüyor.

Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseyiz.

"Bir beyefendi olmamı çok zorlaştırıyorsun, kızım," diye dudaklarına fısıldıyorum.

"Belki de senin bir beyefendi olmanı istemiyorum."

Damarlarımda ateş dolaşıyor. Penisim anında sertleşiyor ve onun buna karşı baskı hissettiğini biliyorum.

"Ciddi değilsen bunu söyleme," diye uyarıyorum.

"Ben hazır değilim..." Yutkunur. "Her şeye. Ama istiyorum..." Şimdi kızarıyor, mücadele ediyor. "Sana dokunmak istiyorum. Senin bana dokunmanı istiyorum. Aramızdaki ilişkinin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Tanrım, beni öldürecek.

Yüzünde herhangi bir şüphe ya da tereddüt belirtisi var mı diye bakıyorum. Ama tek gördüğüm arzu.

"Benimle gel," derim, elini tutarak.

Onu dışarıya götürürüm, çantanın yırtık yerinden hâlâ bir parça kum sızmaktadır.

"Her sabah antrenman yaparım," diyorum, onun görebileceği bir yere geçerek. "On beş yaşımdan beri. Amcam Tiernan öğretti bana. Bir erkeğin, sahip olduklarını korumak için dövüşmeyi bilmesi gerektiğini söylerdi."

"Ben de öyle miyim?" diye soruyor yumuşak bir sesle. "Senin mi?"

Gözlerine bakıyorum. Duymaya ihtiyacı varsa, her gün ona söyleyeceğim. "Evet. Seni gördüğüm andan beri benimsin, kızım. bunu anlamam altı yıl sürdü."

Dönüp tekrar kum torbasına

bakıyorum.

"Ben buyum," hareketlerimin arasında söylüyorum. "Dövüşüyorum çünkü dövüşmezsem delireceğim. Savaşıyorum çünkü her saniye seni istemekle, sana sahip olamamakla başa çıkabilmemin tek yolu bu."

"Buradaki hepimiz deliyiz," diyor gülümseyerek. "Hatırladın mı? Ve artık ben varım."

Yumruğumu yarıda kesip, nefes nefese

kalıyorum. "Öyle mi?" "Buradayım, değil mi?"

"Ne kadar sürelğine?" Sözler ağzımdan sert ve kırılğan bir şekilde çıkıyor, bu durumdan

"Yine korkana kadar mı? Ne kadar canavar olduğumu fark edene kadar mı?"

"Sen canavar değilsin."

"İnsanları öldürdüm, Bianca. Sayamayacağım kadar çok. Korkunç şeyler yaptım, bilseydin çığlık atarak kaçacağın türden şeyler."

O hiç irkilmedi. Geri çekilmedi.

"Hak etmeyen birini öldürdün mü?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "Ne?"

"Masum insanları öldürdün mü? Çocukları? Tehdit oluşturmayan kadınları?"

"Asla."

"O zaman belki de sen bir canavar değilsindir." Bana yaklaşıyor ve ben donup kalıyorum. "Sen bir silahsın. Arada bir fark var."

"Öyle mi?"

"Evet." Yanak kemiğimdeki yara izini parmağıyla izliyor ve ben bu nazik dokunuş karşısında gözlerimi kapatıyorum. "Silahlar iyilik ya da kötülük için kullanılabilir. Her şey onları kimin kullandığına bağlı. Arthur efsanelerini okurken bir şeyler öğrenmediğimi mi sanıyorsun?" Gülümsüyor. "Bu canavarca değil. Bu..."

"Ne?"

"Güzel."

İçimde bir şey kırıldı.

Boğazımdan düşük bir ses çıkarırım—yarı hırıltı, yarı inilti—ve sonra o kollarımın arasındadır. Onu yerden kaldırıyorum ve o içgüdüsel olarak bacaklarını belime dolamıştır.

Mükemmel. Tam buraya uyuyor.

Onu çaresizce, açgözlülükle öpüyorum, kulübeye doğru yürüyoruz. Ellerim uyluklarını, kalçalarını kavırıyor, onu bana doğru çekiyor. Onu kilometrelerce taşıyabilirim ve asla yorulmam. Cildinin benimkine değmesini, kalp atışlarının güven verici ritmini seviyorum.

"Bianca," diye boynuna homurdanıyorum. "Eğer beni şimdi durdurmazsan..." "Durma."

Onu kulübenin duvarına bastırıyorum, kalçalarım onunkilere sürtünüyor. Nefesini tutar ve ben bunu tekrar yaparım, bana ne yaptığını tam olarak hissetmesini sağlarım. Sertleşmiş penisim, kıyafetlerimizin arasından, tam da ihtiyacı olduğu yerde.

"Aman Tanrım," diye inliyor, başı ahşaba doğru geriye düşüyor.
"Ashland..."

"Hissediyor musun, kızım?" Ona tekrar sürtündüm, bu sefer daha sert, o mükemmel noktaya vurarak. "Bana yaptığın şey bu. Yıllardır yaptığın şey bu."

Bacakları belime sarılır ve o da benimle birlikte hareket etmeye başlar, sürtünme arar. Tanrım, o kadar duyarlı ki. İnleyip inlediğinde o kadar mükemmel ki.

"İşte böyle," diye boğuk bir sesle söylüyorum, her itişte klitorisine değecek şekilde açıyı ayarlıyorum. Giysilerimizin üzerinden bile onun sıcaklığını hissedebiliyorum. "Benden neye ihtiyacın varsa al."

Şimdi nefes nefese, bana doğru hareket ederken boğazından küçük çaresiz sesler çıkıyor. Parmakları omuzlarıma batıyor, yüzü kızarmış ve çok güzel.

"Yapamıyorum..." diye nefes nefese söylüyor. "Ashland, ben..." "Devam et, Bianca. Seni hissetmeme izin ver."

Ona daha sert, daha hızlı sürtünüyorum, o kendinden geçerken yüzünü izliyorum

. Ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açılıyor, titreyerek bu anı yaşarken tüm vücudu kollarımda geriliyor. Giysilerimizin üzerinden bile nabzının attığını hissedebiliyorum ve onunla birlikte o uçuruma atlamamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"*Siktir...*" Boynuna nefesimi üflerim, o sakinleşirken ben de hareketsiz kalırım, vücudu hala artçı sarsıntılarla titriyor. "Boşaldığında çok güzelsin."

Bana karşı titriyor ve göz bebeklerinin hâlâ arzuyla genişlemiş olduğunu görebiliyorum.

"Bu..." diye başlıyor, ama cümlesini tamamlayamıyor gibi görünüyor.

"Bu sadece başlangıç," diyorum ona, sikim rahatlamak için bana haykırsa da.

"Böyle değil," diye nefes nefese söylüyorum, her içgüdüm onu hemen burada almam için bana haykırsa da kontrolümü kaybetmemek için mücadele ediyorum. "İlk seferimiz için duvara yaslanarak olmaz. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Umurumda değil..."

"Ben umursuyorum." Onu nazikçe yere indiriyorum ama kollarımı iki yanına koyarak onu duvara sıkıştırıyorum. "Seni aldığımda, kızım, bu bir yatakta olacak. Yavaşça. Kapsamlı bir şekilde. Her santimini öğrenmek için zamanımı harcayacağım. Kendi adını bile unutacak kadar çok kez orgazm olmanı sağlayacağım."

Hâlâ nefesini toparlamaya çalışıyor, dudakları şişmiş, saçları dağınık.

"Ne zaman?" diye fısıldadı.

"Hazır olduğunda. Bunu istediğini, beni istediğini —zihninde tek bir şüphe bile olmadan." Başparmağımla şişmiş alt dudağını okşuyorum. "Altı yıl bekledim. Biraz daha bekleyebilirim."

"Ya şimdi hazırsam?"

Gülümsemem acı dolu. "Hâlâ bunu sindirmeye çalışıyorsun. Hâlâ ne hissettiğini

Ne hissettiğini. Ve ne kadar istesem de bundan yararlanmayacağım."

Ve bunu çok, çok istiyorum. "Sinir bozucusun."

"Evet. Ama aynı zamanda haklıyım da." Kendimi zorla geri çekiyorum, kontrolümü tamamen kaybetmeden önce aramızda mesafe bırakıyorum. "Git giyin, kızım. Ben kahvaltıyı hazırlayayım."

"Ashland—"

"Yedikten sonra, bana aklındaki tüm soruları soracaksın. Gözetleme, fotoğraflar, her şey hakkında. Ve ben dürüstçe cevaplayacağım. Artık aramızda sır kalmayacak." Gözlerimdeki ciddiyeti görmesine izin verdim.

Fikrimi değiştirmeden önce arkanı dönüp içeri giriyorum. Her içgüdüm bana bunu yapmamı haykırırken, onu omzuma atıp yatağa götürmeden önce.

Mutfakta tezgaha yaslandım, ellerim kenarını sıkıca kavradı, nefes nefeseydim.

O, şiddetimi güzel bulmuştu.

Yirminci Bölüm

Ashland

Onun en sevdiği şey olduğunu bildiğim için krep yapıyorum, üstüne taze çilek koyuyorum çünkü yıllardır onu öyle yerken izledim.

Küçük masada karşımda oturuyor, çatalıyla meyveleri itip kakıyor. "Hakkımda bu kadar çok şey bilmeni sevmeye başlıyorum. Bu biraz sevimli."

"Sevimli olması, ürkütücü olmasından iyidir."

Bildiğim detayları ona anlattığımda hoşuna mı *gidiyor*?

"Hakkımda başka ne biliyorsun?" diye soruyor, sanki gerginliğini gizlemek istercesine çayından büyük bir yudum alıyor.

"En sevdiğin kitap *Le Morte d'Arthur*. Lancelot ve Guinevere her ortaya çıktığında ağlıyorsun, muhtemelen yakalandıkları için *değil*, yanlış olsa bile gerçek aşkın galip gelmesi gerektiğine inandığın için."

Biraz hile yapıyorum çünkü okuduğum bir denemede bunu kelimesi kelimesine söylemiş olabilir. Profesör pisliğin teki olduğu için ona düşük not verdi ama biz biraz sohbet ettik ve o dersi başarıyla geçti.

Yutkunurken boğazı hareket ediyor.

"İstediğin ama sahip olmaman gerektiğini düşündüğün bir şey hakkında düşünürken dudağını ısıırıyorsun. Tıpkı şu anda yaptığın gibi."

Hemen dudağını bıraktı ve ben de kendimi küçük bir gülümsemeden alıkoyamadım.

“Geceleri terlediğin için sol tarafına yatıp bir bacağını yorganın dışına çıkarıyorsun. En sevdiğin renk aslında pembe değil, yeşil. Herkes pembe olduğunu sanıyor ama. Sanırım annen büyürken sana pembe giydirirdi çünkü *onun* en sevdiği renk oydu.” Gözlerinde bir anlık bir tanıma parıltısı gördüğümde duraksadım. “Ve sağ kalçada yıldız şeklinde küçük bir doğum lekesi var.”

Yüzü kıpkırmızı olur. “Doğum lekesini nereden biliyorsun?”

“Fotoğraflardan.”

Hareketsiz kalır. “Göster bana.”

Kahretsin. Bunun olacağını biliyordum ama yine de hazır değilim. “Bianca...”

“Artık sır yok demiştin. Fotoğrafları göster bana. Hepsini.” Sesi sakın, ama elleri değil. “Bu takıntının ne kadar derin olduğunu tam olarak görmek istiyorum.”

İşte bu. Beni olduğum gibi bir canavar olarak görüp kaçacağı an.

Ama yine de ayağa kalkıyorum, yatak odama gidip yıllarca süren takıntımın saklandığı kilitli kutuyu alıyorum.

Geri dönüp onu aramızdaki masanın üzerine koyduğumda, ellerim şaşırtıcı bir şekilde sabit.

“Bunu bir kez gördüğünde, gözünden silemezsin,” diye uyarıyorum. “Ve belki de şuna ihtiyacın olduğuna karar verebilirsin...”

"Az önce bir ara sokaktan *kaçıranımı* arayıp, beni katil nişanlımdan kurtarmasını istedim. Başa çıkabilirim. *Göster* bana."

Kutuyu açıyorum ve yüzlerce fotoğrafı gördüğünde yüzündeki ifadeyi izliyorum.

On sekiz yaşında. Üniversitede. Geçen ay. Uyurken, okurken, arkadaşlarıyla gülerken.

Hayatının yakalayabildiğim, kataloglayabildiğim ve saklayabildiğim her anı.

Fotoğrafları incelerken elleri titriyor. Onun bunu sindirmesini izliyorum — kapsamını, derinliğini.

Bunun *çılğınlığını*.

"Sana söylemiştim," diyorum sessizce. "Ben deliyim."

"Biraz delice, ama bu konuda ne düşündüğümüzü biliyorsun," diye fısıldıyor.

Sonra en altta bir tane buluyor — on dokuz yaşında, yatağında ağlarken çekilmiş bir fotoğrafı.

Arkasına küçük bir not yapıştırmışım. Bana meraklı bir bakış atıyor. "Bunlar... açıklamalı mı?"

Burun kıvırıyorum. "Bunu akademik bir şey gibi göstermeyi sana bırakıyorum."

Gülümsememi saklayamıyorum. Tepkimi kaydetmek garip bir alışkanlığım haline geldi.

Sonra notu okur ve donakalır:

Onu ağlatan herkese zarar verirdim.

Başka bir fotoğraf. Başka bir not:

Onun kahkahası müzik gibidir.

Bir tane daha:

O kadar zeki ki.

Gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. "Bu notlar..."

"Bir sapığın düşünceleri. Biliyorum." Gözlerine bakamıyorum. Bana tiksintiyle bakmasını izleyemiyorum. "Biliyorum."

"Ashland. Bunlar bana zarar vermek isteyen birinin notları değil. Bunlar beni korumak için çaresizce çabalayan birinin notları. Beni tanımak için. Beni..." Sesi titriyor. "Bana aşıksın."

Bunu inkar etmenin bir anlamı yok. “Evet.” Sesim boğuk çıkıyor. “Elbette aşığım. Muhtemelen sağlıklı ya da akılcı olmayan bir şekilde. Ve böyle hissetmeye hakkım olmadığını biliyorum. Sana karşı hiçbir hakkım yok.”

Ayağa kalkar ve fotoğraf kutularının önünden geçerek bana doğru gelir.

Her hareketini dikkatle takip ediyorum, kaçacağını ya da itiraz edeceğini ya da *başka bir şey* yapacağını bekliyorum. Ama o, önümde duruyor.

“Beni kurtardığın geceyi anlat bana,” diyor yumuşak bir sesle. “On sekiz yaşındayken. Ne oldu? Senin bakış açından duymak istiyorum. Hatırladıklarını.”

Uzun bir süre sessiz kalıyorum, hatırlamaya çalışıyorum. “Bir dövüşü bitiriyordum. Çıplak yumruklu, yeraltı dövüşüydü.”

“Bir ara seni izlemek istiyorum.” Elini kaldırıyor—biliyorum, biliyorum, şu anda değil. Güvenli değil falan, ama bir ara seni izlemek istiyorum, tamam mı?”

Başımı salladım. “Tamam.”

O da başını sallamadan önce gözlerinde ateşli bir parıltı belirliyor.

“Devam et.” “Az önce kazanmıştım—diğer adamı fena halde yenmiştim. Tiernan memnun olmuştu.” “Tiernan nasıl?”

Kalbim çarpıyor. *Bana onun nasıl olduğunu sordu.* “Daha iyi.”

Memnuniyetle başını salladı ve ben de onun küçük sorularının beni paramparça etmediğini varsayarak devam ettim. “Sokaktan çıkıyorduk ki bir çığlık duydum.”

Nefesi kesildi.

“İki kişiydiler,” diye devam ediyorum ve bu anı aklıma gelince çenem sıkılıyor. “Seni duvara dayamışlardı.”

“Ve sen saldırıya geçtin. Sadece durduklarını ve senin —beni kurtardığını hatırlıyorum. Sonra bana taksi parası attın ve yoluma gönderdin.”

"Evet. Zaten dövüş modundaydım. Ringden gelen kanla kaplıydım. Onları yendim ve senin bir erkek olduğunu sandım." Sonunda gözlerine bakıyorum
gözlerine bakıyorum. "Sonra sana baktım. Ne kadar korktuğunu gördüm. Ne kadar genç olduğunu gördüm. Erkek çocuk *olmadığını* anladım ve
biri sana zarar verdiğimi falan düşünür diye..." O anı düşündüğümde hâlâ ağrıyan göğsüme dokunuyorum.

"Ben de beni öldüreceğini sandım," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ama seni unutamadım. Yüzünü. Bana bakışını, sanki bir canavarmışım gibi ama aynı zamanda... kurtulmuşum gibi. İyi olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Bu yüzden ertesi sabah adresini aradım. Oraya sağ salim vardığından emin oldum."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra duramadım. Kendime sadece bir kez daha seni kontrol edeceğimi söyledim. Gerçekten iyi olduğundan emin olmak için. Ama bir kez iki kez oldu, sonra her gün oldu. Senin güvende olduğundan emin olmaya bağımlı olmuştum.
Kimsenin sana zarar vermediğinden
emin olmaya." "Altı yıl," diye fısıldadı.

"Senin bu parlak, güzel kadına dönüşmeni izlediğim altı yıl. Sana her gün daha da aşık olduğum altı yıl. Kim olduğum yüzünden sana asla sahip olamayacağımı bildiğim altı yıl." Elimi uzatıp yüzünü avuçlarım, ona dokunmaya ihtiyacım var. "Sonra Crowning ile nişanlandığını gördüm ve yapamadım... Seni ona bırakamazdım. Bunu engelleme gücüm varken senin ölmeni izleyemezdim."

"O yüzden beni aldın."

"Bu yüzden seni kaçırdım. Hayatımda yaptığım en bencil şeydi." Başparmağımla elmacık kemiğini okşuyorum. "Ve bunu bir saniye bile tereddüt etmeden tekrar yapardım."

O dokunuşuma doğru eğildi ve ben nefesimi tuttum... bekledim.

"Öp beni," diye fısıldadı.

"Bianca..."

"Öp *beni*, Ashland. Lütfen."

Bunu iki kez söylemesine gerek yok.

Bu sefer, ellerim saçlarına kayarken, vücudum onun vücuduna bastırırken, dilim ağzına girerken, o sadece sadece karşılık vermekle kalmıyor, beni hemen geri istiyor.

Elleri gömleğimi kavradı, beni kendine çekti. Vücudu benimkine doğru kıvrıldı. Boğazından çıkan küçük sesler, tüm iyi niyetimi bir kenara atmamı sağladı.

Sonunda ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefeseyiz.

"Öğret bana," diye fısıldıyor.

"Sana neyi öğretmemi istiyorsun?"

"Karşılıklı aşık olmayı öğret."

"Nasıl yapılacağını bilmiyorum."

"Deneyelim."

Bu sefer kendimi tutmuyorum. Ona ne istediğimin derinliğini hissettiriyorum. Ellerimin kalçalarında, belinde, kıvrımlı poposunda dolaşmasına izin veriyorum.

Bana eriyor ve Tanrım, onu böyle, istekli ve arzulayan bir halde sahip olmak, yıllarca süren fantezilerden daha iyi.

"Ashland." Öpüşmeler arasında nefes nefese kalıyor. "Ben... ne kadar çok... arzulandığımı fark etmemiştim."

Onu kendime çekiyorum, tatlı kızım.

"Ne istiyorsun, kızım? Söyle bana."

"Seni. *Seni* istiyorum."

Bu sözler beni neredeyse mahvediyor. "Ben seninim. Her zaman senindim."

Onu masanın üzerine kaldırıyorum, sonra bacaklarının arasına giriyorum. Fotoğraflar etrafa saçılıyor, unutuluyor.

"Biraz yavaşlamalıyız," diye fısıldıyorum boynuna, kalçalarım onunkilere sürtünürken bile.

"Yavaşlamak istemiyorum."

“Hazır değilsin...”

"Bana neye hazır olduğumu söylemeyi kes." Geri çekiliyor ve gözlerime bakıyor. "Buradayım. Bunu ben seçtim. *Seni* seçtim. Beni kırılacakmışım gibi davranmayı kes."

"Anlamıyorsun." Kalçalarını kavrarım, muhtemelen çok sertçe. "Bir kez başladığımda, duramayacağım. Her şeyi alacağım. Seni işaretleyeceğim. Seni sahipleneceğim. Seni o kadar benim yapacağım ki, asla ayrılamayacaksın. Sen..."

"İyi," diye nefesini verir.

Ve o anda, kontrolümle olan savaşı kaybettiğimi anlıyorum. "Yatak odası," diye homurdanıyorum. "Hemen."

Yirmi Birinci Bölüm

Bianca

KALBİM O KADAR HIZLI ATIYOR ki biraz başım dönüyor. Duygularım sanki duygusal bir sarsıntı yaşıyormuşum gibi beni sallıyor ve sonra o... Oh *siktir.*

Tanrım, lanet olsun.

Ashland eğilip beni kaldırıyor, kalın, iri elleri kıcımlı kavırıyor. Beni kucaklamasından *asla* bıkmayacağım. Sonra kollarındayım ve bacaklarım onu sarmalıyor. Şu anda bile içgüdüsel bir . *Beni kaldıramazsın... Ben çok iriyim... Nasıl yapabilirsin?*

Ama beni taşıdığı rahatlık, tüm itirazlarımı susturuyor. O *tam* da bunun için yaratılmış ve sanki sadece *bu* an için can atıyormuş gibi görünüyor.

Beni kucaklamak için. Bana göstermek için. Beni sahiplenmek için.

Ve şimdi, ben de bunu istiyorum. Marcus'a geri dönmenin bir yanı vardı — hakkımda konuşuşunu duymak, bana davranışını görmek, ondan yayılan o enerjiyi hissetmek — ki bu bana şunu gösterdi Ashland'ın bana anlattığı her şey doğrudu. Ve bu sadece cinayetlerle ilgili *değildi*.

Benim hakkımda. Hisleri hakkında. Beni korumak için her şeyi yapmaya hazır olması hakkında.

Tüm itirazlarım bir anda yok oldu, bir hediyein ambalaj kağıdı gibi bir kenara atıldı. Geriye sadece acımasız gerçek kaldı: Ashland bana takıntılı. Bana *takıntılı*. Ve tanrım, bana takıntılı bir adamla birlikte olmak istiyorum.

Belki bu *beni* sapkın yapar, ama şu anda tek istediğim unutmak. Elleri kalçalarını ve uyluklarını sarmış durumda, bacaklarım ise onun beline dolanmış. Kollarımı boynuna doluyorum ve sıkıca tutunuyorum, çünkü Ashland'la birlikteyken, aklımı kaybedip bedenime dalıyorum, bunu sadece o kontrol edebiliyor. Düşüncelerim bulanıklaşıyor ve sessizleşiyor, ve ben sadece... hissediyorum.

Sonra beni öpüyor, dudakları dudaklarıma değiyor ve hayatımda hiç böyle öpölmek istememiştim. Yürüyor — hayır, *süzölüyor* — yatak odasına doğru, sanki ağırlığım yokmuş gibi beni taşıyor.

Nefes nefese bile değil. Beni saygıyla yatağa yatırıyor. Başım yastığa değiyor ve yumuşak beyaz çarşafaların içine sarılıyorum.

Sonra o, yanıma bir dizini koyarken yatak gıcırđıyor. “O kadar güzelsin ki,” diye fısıldıyor, sesinde duygu dolu bir titreme var. “O kadar güzel, Bianca. Sen de buna inanana kadar bunu her gün söyleyeceğim. İnanamıyorum...”

Boğazı düğömleniyor, göz teması kuramıyor. Ve fark ediyorum ki tam olarak ağlamıyor, ama o... Elimi tereddötle geniş geniş göğsüne uzatıyorum ve avucumun altında sert kasları hissediyorum. “Sorun yok,” diye fısıldıyorum.

"Bunu istiyorum. Seni istiyorum." Eğilir ve yavaşça çenemi avuçlar. Eli o kadar büyüktür ki—başparmağı çenemde durur ve kalın, pürüzlü parmakları boynumun uzunluğunu kaplıyor. Titriyorum ve dikkat ve sıcaklık arayan bir kedi gibi istem dışı olarak avucuna yaklaşıyorum. Dudakları benimkilerle buluşurken dili ağzımı keşfediyor.

Bacaklarımda bir baskı oluşuyor, beni derinden sarsıyor. "Anlamalısın, kızım," diyor, sesi boğuk, "seni bir kez elde ettiğimde, seni asla bırakmayacağım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Buna güveniyorum," diye fısıldıyorum.

Titrediğimi fark eder, diğer elini yanıımızdaki yatağa dayar. Beni çok değerliymişim gibi öper. *Ve ben buna bayılıyorum.*

Öpücüğü nazik, iddialı ve aynı anda dokunaklı. "*Bianca*. Durmamı söylersen..."

"Hayır." Çenesini sıkar ve gümüş rengi gözleri dudaklarıma düşer, kararmaya başlar.

"Nazik olmayı bilmiyorum."

İçinde bir şey kopar ve ben bunun olduğunu görürüm—kontrolünün son ipliği yıpranır, kopar, yok olur. Eli saçlarıma kayar, nefesimi kesecek kadar sıkı tutar ama durmaz.

Evet, *evet*.

İçimde heyecan kaynıyor. Bekleştikten titriyorum. Diğer eli belimi sarıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Sert kaslarının her santimini, içindeki şiddeti, zar zor bastırılmış arzuyu hissedebiliyorum. "Son şansın," diye ağzıma doğru homurdanıyor.

Ellerimi gömleğine geçirip onu imkansız bir şekilde kendime çekiyorum, ta ki birbirimize çarpana kadar. "Beni içtenlikle öp."

Ve o da öyle yapıyor. Aman *Tanrım*, ben hazır değilim.

Başımı tam istediği yere yönlendiriyor. Ağzımı sanki ona aitmiş gibi alıyor, sanki altı yıldır açlık çekiyormuş ve onu besleyip açlığını giderebilecek tek şey benmişim gibi.

Ağzına inliyorum, o da bu sesi yutuyor ve karşılık olarak inliyor.

Dili içeri girip giriş izni isterken kalçalarım onunkilere sürtünüyor. Ona yol açtığımda, beni haritalandırıyormuş gibi ağzımı yalıyor, tadımı ezberliyor, sanki beni beni tamamen yutmak istermiş gibi.

Daha önce de öpülmüştüm — izin isteyen , dikkatli ve bazen tatlıydılar, ama her zaman unutulurlardı. Ve Marcus... Şimdi bunu düşünmeyeceğim.

Önemli değil ve umurumda da değil çünkü bu öyle bir şey değil. Bu... bu yutulmak.

Ellerim göğsüne doğru kayıyor çünkü o sert kasları ve sıcak teni, avuçlarımın altındaki hızlı kalp atışlarını hissetmem gerekiyor, ta ki ellerim boynuna ulaşana ve nabzının çılgınca attığını hissedene kadar. Titriyor.

Bu iri, yaralı, acımasız takipçi, beni öptüğü için titriyor.

Bunun gücü başımı döndürüyor. Ben de onu öpüyorum ve alt dudağını ısıyorum, keskin nefes alışını duyuyorum ve ellerimi

"*Siktir*," diye fısıldıyor ağızma.

Sonra beni tekrar öpüyor, daha derin, daha sert, eli saçlarımı sıkıca kavriyor, başımı geriye çekerek boğazımı ortaya çıkarıyor. ne yaptığını çok iyi biliyor. Ben tuvalim, o da ressam. Her fırça darbesi mükemmellik.

Ağız boynuma doğru kayıyor, sıcak, ağız açık öpücüklerle beni zayıflatıyor.

"Bunca yıldır," diye derime karşı homurdanıyor, sesindeki İrlandalı aksanı artık daha belirgin. "Seni izliyor, seni istiyor, sana sahip olamayacağımı biliyordum."

Dişleri nabzımın attığı yeri sıyrıyor ve ben nefesimi tutuyorum, tırnaklarım omuzlarına batıyor. "Ve şimdi buradasın." Nazikçe ısıyor ve içimden bir elektrik akımı geçiyor, içim arzuyla sızlıyor.

"Bana ne yaptığının farkında değilsin," diye mırıldanıyor. Başparmağı şişmiş alt dudağımı okşuyor. "Sana ne yapmak istediğimin farkında değilsin."

Korkmam gerekirdi. Ama bunun yerine, sıvılaşmış bir ısı, hızlanan bir nabız ve çaresiz bir arzu hissediyorum. "Göster bana, Ashland. *Göster* bana."

"Sana acı vermek istemiyorum..."

Omuzlarını kavradım. "*Göster bana*."

Kontrolü paramparça oluyor. Beni tekrar öpüyor ve bu sefer onu durduracak hiçbir şey yok. Elleri her yerde; belimde, kalçalarımda, aşağı kayarak popomu ve uyluklarımı kavriyor.

Bu ani harekete nefesim kesiliyor ve o bunu beni daha derin öpmek için kullanıyor. İstem dışı olarak kendimi ona sürtüyorum, ağrıyan, zonklayan amım

temas ve sürtünme için can atıyor. Vücudumu kendisinininkiyle kaplıyor ve onun ağırlığını, sağlam ve gerçek olduğunu hissettiğimde, onun ezici varlığıyla içimdeki bir şey çatırdıyor.

"Benim." Öpücükler arasında dudaklarıma nefesini üflüyor. "Söyle."

"Senin, Ashland." Sözlerim kırık ve çaresiz bir şekilde çıkıyor. "*Senin*. Şimdi sen söyle."

Sanki onu incitmişim gibi inliyor. "Bianca." Derin ve etkilendi. "Ben seninim, kızım. Seninim. Tanrım, kadın, şuna bak. Sana yapmak istediğim onca şey..."

"*Yap*." Ona doğru eğildim ve nefesini keskin bir şekilde çektiğini hissettim.

Alnı teslimiyetle titreyerek benimkine değiyor, sonra eli öpücüğündeki şiddetle çelişen bir nezaketle yüzümü avuçlıyor.

"Ne istediğinin farkında değilsin," diye fısıldadı. Gözlerine baktım ve gördüm. O takıntıyı. Canavarımı.

Kurtarıcım. *Benim*.

"Öğret bana," diye fısıldıyorum.

Sonra beni tekrar öper, bu sefer daha yavaş, daha derin, sanki beni içine çekiyormuş gibi. Sanki her nefesimi ve fısıltımı ezberliyormuş gibi.

Onun ve benim teslimiyetimin tadını alıyorum. Eli gömleğimin altına kayıyor, parmakları kaburgalarımın üzerinde kayıyor ve ben onun dokunuşuna doğru eğiliyorum. Vücudumdaki her sinir ucu yanıyor. Kendimi şişmiş, ıslak ve nefes nefese hissediyorum. Dünyadaki her düşünce bir iğne başı kadar daralıyor, diğer tüm bilinci silip süpüren tek bir belirleyici an. Ağzı. Elleri. Beni yatağa bastıran vücudu.

"Seni mahvedeceğim," diye dudaklarıma karşı uyarıyor, İrlandalı aksanı sözlerini bir söz gibi kılıyor.

"Buna güveniyorum."

Bana bakmak için biraz geri çekiliyor. Göz bebekleri kocaman, dudakları öpüşmemizden şişmiş, göğsü inip kalkıyor.

Mahvolmuş gibi görünüyor. "Bundan sonra geri dönüş yok, kızım."

"Geri dönmek istemiyorum." Onu tekrar kendime çekiyorum. "Seni istiyorum, Ashland. Tamamen seni."

Çıkardığı ses, inilti ile hırıltı arasında bir şey. Canavar gibi nişanlımla

geçirdiğim tek bir gece, bunu anlamam için yeterliydi.

Ashland'ın bana her zaman sadece gerçeği söylediğini anlamam için tek ihtiyacım olan bir geceydi. "Tek ihtiyacım olan sensin.

Belki bu bencilce. Belki ben—"

"Hayır. Şşş," diye fısıldadı, kalın parmağını dudaklarıma değdirip beni susturdu.

"Bir daha böyle bir kelime söyleme, kızım. Bir kelime bile.

anladın mı, Bianca?" Başımı sallıyorum ve ona tam da ihtiyacı olan şeyi veriyorum.

"Kaçmaktan bıktım. Birazcık ilgi görmek için başkalarını kovalamaktan bıktım. Bana verebileceğin şeyi istiyorum, Ashland. *Beni senin olmama izin ver.*" Beni yavaşça, saygıyla soyuyor, sanki kutsal bir şeyi ambalajından çıkarır gibi.

Tiştörtün eteğine ulaşır ve onu yukarı kaldırır. "Siktir," diye nefesini verir, nefes nefese, elleri titriyor.

Gerginim. Ellerim onun ellerini kaplıyor ve titremesini yavaşlatıyorum.

"Sorun yok. Hadi bunu birlikte yapalım," diye fısıldıyorum.

Parmaklarım parmaklarıyla birleşiyor ve kumaşı birlikte kaldırıyoruz, kendimi ona açığa çıkarıyoruz. "Tanrım, kızım," diye homurdanıyor.

"Nasıl bu kadar mükemmelsin?" Bana bakarken sesi titriyor. Ve ayak parmaklarımin ucuna kadar, gördüğü şeyden hoşlandığını biliyorum.

Cildime dokunduğunda gözleri büyüdü, kontrast çok keskin: benim yumuşaklığım, onun yara izleri ve dövmeleleriyle. Pürüzlü elleri, benim yumuşak, fildişi rengi cildimde. Benim ellerim, onun ellerinde: daha koyu, daha pürüzlü, nasırlı.

"Üzerindeki izleri tanımak istiyorum, Ashland. Her yara izini, her dövmeyi, *seni sen* yapan her şeyi." Üstümü daha da yukarı kaydırıyor.

Cildimin bir kısmını daha ortaya çıkardığında, eğiliyor ve dudaklarını oraya değdiriyor... sanki bana *tapınıyormuş* gibi.

"Ashland..."

"Şşş... Bunun için yıllarca bekledim. Bana zaman tanı."

Parmakları, göğüslerime kadar çıkmış tişörtümün kenarını bulur. Sesime güvenemediğim için başımı sallarım, o da tişörtümü yavaşça çıkarır. Parmak eklemleri karnıma sürtünür ve ben titrerim.

Tüm vücudumda tüylerim diken diken olur. "Üşüdün mü, kızım?" diye endişeyle fısıldar. "Sana yardım etmemi ister misin..."

"Hayır." Ellerini tutup tekrar üzerime koyuyorum ve dudaklarının köşesi eğlenerek yukarı kıvrılıyor. Her tepkimi izliyor, her nefesimi, her titrememi kaydediyor.

Soğuk hava tenime çarpar. Üzerimde basit, beyaz bir sütyen var, özel ya da seksi bir şey değil, ama bana bakışları kendimi lüks bir örtüye sarılmış gibi hissettiriyor. "Tanrım, sen çok güzelsin."

Eli karnımın üzerinde duruyor, tam olarak dokunmuyor. "İzin verir misin?" Kalbim güm güm atıyor. "Lütfen."

Avucunu göğüs kafesime dayıyor ve o tek temas noktasından ısı yayılıyor. Yara izleriyle dolu kocaman eli çok sıcak. Yavaşça yukarı kaydırıyor, başparmağı göğsümün altını okşuyor.

Sırtım yataktan kalkıyor. Bana dokunmasını istiyorum. Her yerime dokunmasını istiyorum.

"Burası hassas," diyor, aksanı çok belirgin. "Şu haline bak, güzel kızım. Çok duyarlısın, değil mi?" Şu anda konuşabileceğime güvenemiyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. Gülümsemesi saf, katıksız bir günah. "Bunu bilmek güzel."

Eğilir ve ağzını karnıma, göbek deliğimin hemen üstüne bastırır; sıcak ve ıslak, ağzı açık bir öpücük, karın kaslarımı kaskatı yapar. Orası çok hassas.

"Ashland, yapamazsın..." Bileklerimi tutar ve iki yana sabitler. "Neyi yapamam?" diye homurdanır.

"Az önce bana seni almamı söyledin... bana tam izin verdin, şimdi de ne yapamayacağımı mı söylüyorsun? Neden korkuyorsun?"

"Biliyorsun..." derim, kıvrımlarıma işaret ederek. "Yapamam... Ben sadece... Ben..."

"Kendin hakkında ne hissettiğini biliyorum," diyor sert bir sesle. "Bunu sen söyledin. Ama şu anda bir şeyi bilmeni istiyorum, Bianca."

Çenemi kaldırıyor, böylece gözlerim doğrudan onun gözlerine odaklanıyor. Bana şöyle derken bakışlarında samimiyetten başka bir şey yok: "Sen bir tapınağa layık olduğunu anlayana kadar gece gündüz vücuduna tapınacağım. Beni anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Uslu duracak mısın, yoksa devam etmeden önce seni bir şaplaqla ısıtmam mı gerekiyor?"

Titriyorum. Amım ağrıyor ve evet, ben... "Ben... bunu istiyorum. Ama şimdi değil," diye fısıldıyorum.

Sırf zevkine, eğiliyor, beni ters çeviriyor ve kıcıma sert bir tokat atıyor; bu tokat, tahrikimi doğrudan içime işliyor. "Aferin kızım," diye homurdanıyor.

"Şimdi, sana tapınmama izin ver. Tek kelime daha etme yoksa sana düzgün bir şaplaqla atarım. Anladın mı?" Bakışlarındaki ateş, bu tehditle ne kadar tahrik olduğumu tam olarak bildiğini gösteriyor.

Başımı sallıyorum. "Evet, efendim."

Sakalları cildime sürtünüyor ve bu his doğrudan bacaklarımin arasına yayılıyor.

"Çok güzel kokuyorsun. Vanilya. Tatlı bir şey." Öpücük kondurur, sonra sütyenimin hemen altına bir tane daha. "Yaz gibi."

Ellerim onun başına uzanır ve onu orada tutarım, ve bana yaslanan erkeğimin verdiği güveni arıyorum. Kaburgalarımı öpüyor, sonra aşağıya, kalçamın çizgisini takip ederek. Elleri kot pantolonumla uğraşıyor, düğmeyi açıyor ve ben de kalçamı kaldırarak pantolonun aşağı kaymasına yardım ediyorum.

"Ne kadar heveslisin," diye fısıldıyor kalça kemiğime, İrlandalı aksanı belirgin. "Benim tatlı, hevesli kızım." Kot pantolon bacaklarımdan aşağı süzülüyor, işkence verecek kadar yavaş.

Sadece sütyen ve külotumla kalınca, iniliyor. "Mükemmel. Lanet olsun, *mükemmelsin*."

Elleri baldırlarımdan, dizlerimden, uyluklarımdan yukarı doğru kayıyor. "Lanet olsun, kızım." Her dokunuş ateş izi bırakıyor çünkü cildim çok hassas.

Her sinir ucum çığlık atıyor. Titriyorum ve o bana daha yeni dokundu. Uyluklarımdan arasına yerleşiyor, geniş omuzları bacaklarımı ayırıyor.

Bu müstehcen ve samimi bir hareket ve nefesinin iç uyluklarımdan üzerinden geçmesiyle neredeyse öleceğim. "Ashland, tanrım. Ne yapıyorsun—"

"Şşş," diye fısıldıyor ve uyluklarıma bir öpücük konduruyor. "Bana güven. İyi misin?" Güzel gözleri benimkilerle buluşuyor. "Durmamı durmamı ister misin?"

"Ben... evet, ben..." Yutkunuyorum.

Sol elini uzatıp parmaklarımızı birbirine dolayarak elimi tutuyor. "Nefes al, Bianca. Derin bir nefes al ve . Aynen öyle. Aferin kızıma. Durmamı ister misin?" Başımı sallıyorum. "Hayır, hayır."

"Sana hak ettiğin şekilde davranıyorum. Lütfen," diyor sessizce, sesi arzuyla dolmuş.

Sonra ağzı üzerimde—tam olarak onu arzuladığım yerde değil, ama yakınında.

Uyluklarımı öpüyor, dili cildimi yalıyor. Dişleri hassas tenime dokunuyor ve ben nefesimi tutuyorum, kalçalarım sarsılıyor. Diğer uyluklarıma da aynısını yapıyor, sanki beni tanıyormuş gibi acele etmiyor.

“Hayal ettiğimden bile daha güzelsin. Yapamıyorum... Cennet gibi kokuyorsun. Tadı nasıl olurdu hayal bile edemiyorum. Aklımı kaçıracağım, kızım.”

"Sorun değil," diyorum fısıldayarak, çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Titriyorum.

Parmakları külotumun bel kısmına takılıyor. “Bunlar da mı?”

Başımı sallıyorum. Benden izin istemesini seviyorum. Külotumu aşağı çekiyor ve ben onun önünde çıplak kalıyorum, tamamen açıkta. İçgüdülerim kendimi örtmemi söylüyor ama yüzündeki ifade beni durduruyor.

“Tanrım.” Elleri titriyor, uyluklarımı okşuyor. “Şu haline *bak*.”

Sonra, bir şekilde, kendimi onun gözlerinden görüyorum. Kıvrımlı, evet, ama yumuşak, güzel, kadınsı. Sonra ona bakıyorum.

Hâlâ tamamen giyinik. Sanki kendini kontrol etmek için mücadele ediyormuş gibi çenesini sıkmış ve kot pantolonunda belirgin bir şişkinlik var. Elleri, yakalayıp almak istermişçesine geriliyor.

Kendini yavaşlamaya zorluyor. "Hâlâ giyiniksin," diyorum. "Evet."

"Bu adil değil."

Gülümsemesi karanlık ve umut verici. “Hayat adil değil, kızım. Ve sana söz veriyorum, burada birazcık...” omuzlarını silkiyor —“dengesizlik olursa çok daha heyecanlı olacağına söz veriyorum.”

Eğilir ve karnımı tekrar öper... sonra daha yukarı, göğüslerimin arasına. Elleri altıma kayar ve ustaca, aramızdaki son kumaş parçası olan sütyenimi çözer.

Yavaşça sıyrır ve göğüslerim açığa çıktığında nefesini tutar. “Tanrım,” diye fısıldar.

Sonra ağız üzerimde, sıcak, ıslak ve mükemmel. Dudaklarının arasına meme ucumu alıp emiyor. Dilinin ucu sert, mükemmel ve nazik. Bu his doğrudan klitorisime yayılıyor.

Çıglık atıyorum, sırtımı kavisliyorum ve o beni ağızına daha fazla çekiyor.

Dili daireler çiziyor, hafifçe vuruyor ve beni tahrik ediyor, diğer göğsümü avuçlayıp meme ucumun tepesini okşuyor. Bu hislerin içinde boğuluyorum. "Ne kadar da heveslisin," diyor kalın aksanıyla. "Bana ."

Yer değiştirip diğer göğsüme dikkatini veriyor.

Dişleri meme ucuma sürtünüyor ve ben gerçekten inliyorum. "Aferin kızım. Aynen öyle, kızım. Sesini duymak istiyorum." Ağız aşağıya doğru iniyor. göğüs kafesimden, karnımdan, kalçamdan aşağıya doğru öpüyor, sanki vücudumun her , ve uyluklarıma ulaştığında, bacaklarımı daha da açıyor.

Bacaklarımdan arasından bana bakıyor ve bu beni neredeyse mahvediyor. "Siktir," diye homurdanıyor, gözleri arzuyla kararmış. "Sırılsıklamsın."

Utanç duymam gerekirdi ama bunu söyleme şekli sanki bir hazine bulmuş gibiydi. "Senin suçun," diye fısıldadım.

Bana sırtlıyor ve yüzü aydınlanıyor. Bunu tekrar yapmasını istiyorum.

"Suçluyum." Başparmağı iç uyluklarımı okşuyor, canımın yandığı yere çok yakın bir yerde, sonra eğiliyor, gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. "Lanet olsun... Tanrım, kızım."

Dizimin içini diliyle okşuyor ve ben arzuyla titriyorum. "Beni çaresizce istemenizi istiyorum. O kadar çok istemenizi ki, düşünemeyecek hale gelmenizi."

"Görev tamamlandı."

Gülümsemesi genişliyor ve bu onu daha genç, daha az hüzünlü gösteriyor. Başparmağı bana dokunuyor.

Düşüncelerim dağılıyor. "Aman Tanrım."

Karanlık kahkahası beni lezzetli bir şekilde kıvrandırıyor. Başparmağının bir başka kasıtlı dokunuşu kalçalarımı yataktan kaldırıyor. "Sadece ben.

Sadece ben."

Sonra bacaklarımı nazikçe daha da ayırıyor ve kendimi beklentiyle titrerken hissediyorum. Ellerim çarşafı sıkıca kavlıyor ve vücudum , daha önce sadece kendime verdiğim bir şeye doğru tırmanıyor. "İşte böyle, aşkım," diyor. "İşte böyle."

Dili klitorisime dokunduğunda iç çekiyorum ve inliyorum.

"Oh, işte bu." Beni tekrar tekrar yalıyor, yavaş ve kasıtlı bir şekilde. Ağzının yumuşak, ıslak baskısına tam olarak nerede ihtiyacım olduğunu nasıl biliyor? En aşağıya kadar iniyor ve tekrar en yukarıya kadar çıkıyor.

Dönüyor, bastırıyor, dönüyor, bastırıyor, ben inleyene, ölene, titreyene kadar. "İşte böyle, kızım. İşte böyle, kızım. Aynen böyle," diyor, sözleri adanmışlıkla dolu. Sonra iki sert parmağını alıp içime kaydırıyor, klitorisimi tekrar ve tekrar yalıyor.

İlk zevk sarsıntısı beni sararken kalçalarım sallanıyor. "İşte böyle, bebeğim. Dilimin üzerine gel."

Nefes nefese kalıyorum, sonra titriyorum. Kesinlikle titriyorum. Göremiyorum, nefes alamıyorum. Vücudum mükemmel bir coşkuyla kıvranıyor.

Tekrar tekrar—dayanamayacak hale gelene kadar beni yalıyor ve sonunda parçalandığımda, orada, uyluklarımı, kalçamı, karnımı öpüyor—
yavaşça, nazikçe klitorisime dilinin dokunuşunu ayarlıyor, ta ki çok hassaslaşana kadar ve tam da ne zaman çekilmesi gerektiğini biliyor.

"Harika. Boşaldığında çok güzelsin."

O vücudumda yukarı doğru öpüşerek ilerlerken ben hâlâ titriyorum. Ağzı benimkini bulduğunda ve dilinde kendimin tadını aldığımda hâlâ titriyorum . Çok edepsiz, çok yanlıştır geliyor, ama *buna bayılıyorum*.

"Daha fazla. Daha fazlasını istiyorum."

"Açgözlü küçük kız." Eli, yıkıcı bir
—sözleri ile dokunuşu arasındaki zıtlık

nefesimi kesiyor.

“Daha yeni başlıyoruz.” Sonra ağzı yine benimkini ele geçiriyor—daha derin, daha sert, daha sahiplenici—ve haklı olduğunu anlıyorum.

Daha yeni başlıyoruz. Hâlâ vücudunda kıvrılmış şiddeti hissedebiliyorum, sanki kendini tutuyormuş gibi. Dikkatli davranıyor.

Dikkatli olmasını istemiyorum.

“Nazik davranmayı bırak,” diye fısıldıyorum. “Kırılmayacağım.”

Dudaklarıma karşı homurdanıyor. “Ne istediğini bilmiyorsun.”

“Göster bana.”

Gözleri benimkilerle buluşuyor, fırtına grisi ve yoğun.

Ben bakire değilim, ama hiç *iyi* seks yapmadım. *Bunun* gibi bir şey yaşamadım. Tanrım.

“Dinle, ben bakire değilim, ama ben... ben... pek bir şey bilmiyorum. Nasıl yapılacağını bilmiyorum...”

“Ben gösteririm. Söz veriyorum, göstereceğim.” Başparmağıyla yanağını okşadı. “Ben yanıdayım. Sana göz kulak olacağım, tamam mı? Ben yanıdayım.”

Saçlarımı gözlerimden çekip aldı. “Neden gerginsin, tatlım? Artık güvendesin. Henüz buna inanmadığını ve kendi gözlerinle görmene gerektiğini biliyorum. Anlıyorum, aşkım. Ama artık güvendesin. Bana inanıyor musun?”

Başımı sallıyorum. Sorun o değil... Neden ağlamak üzereyim? “Sorun o değil.”

Eğilip yanağıma öpücük kondurdu. “Sadece söyle. Neye, söyle. Durmamı mı istiyorsun? Dururum. Ara vermemizi mi istiyorsun? Ara veririz. Beklemek mi istiyorsun? Sorun değil, sadece söyle.”

“Hayır.” Çaresizce ona uzanıyorum. “Sakın yapma.”

“Anlamıyorsun, Bianca—”

“Seni seçtim.” Onu kendime çekiyorum. “Sana geri döndüm. Ne istediğimi bilmiyormuşum gibi davranma.”

“Emin misin?” Sesi titriyor. “Emin misin?”

“Eminim. Beni olduğum gibi yeterince seven tek kişi sensin.”
Başparmaklarımla yanaklarını okşuyorum. “Seni kucağıma aldığımda
—seni elde edebilecekken.”

İçinde bir şey kırılıyor. Bunun olmasını izliyorum—gözleri fırtınalı griden
siyaha dönüyor.

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha sert, daha çaresizce. Parmakları
içime kayıyor ve ben yataktan sırtımı kaldırıyorum. Bu giriş garip,
gergin, tam olarak acı verici değil ama rahat da değil.

“İşte bu,” diyor. “İstediğini al.”

Onu içimde istiyorum. Bunu daha önce hiç *istememiştim*, ama
beni doruğa ulaştırmasını hissettikten sonra, kendimi eksik
hissediyorum. Onu içimde istiyorum. “Aferin kızım.”

Kendini yukarı itiyor, yavaşça soyunuyor. Kot pantolonunu aşağı
indirdiğinde, elime aldığımda sıcak ve zonklayan penisini okşuyorum.
Nefes almakta zorlanıyorum.

O pozisyonunu alırken ellerim omuzlarına uzanıyor. Penisinin başını
girişime bastırıyor, nazikçe içeri giriyor.

Birkaç santim daha ilerliyor ve içimi yakıcı bir his kaplıyor. Tırnaklarımı
derisine batırıyorum ve gevşemeye çalışıyorum, ama...

"Siktir, çok darsın." diye inliyor. "O kadar mükemmel ki." Bir
santim daha ilerliyor ve ben inliyorum.

"Bianca..." Donup kalıyor.

"Durma. Lütfen durma."

"Ağlıyorsun." Yıkılmış gibi görünüyor. "Sana acı veriyorum." Geri
çekilmeye başlıyor.

"Hayır. Sana ihtiyacım var. Lütfen, Ashland. Bunu istiyorum. Seni
istiyorum."

"Evet, kızım, neredeyse bitti. Biraz daha. İşte oldu." Son bir hamlede ileri doğru itiyor ve beni tamamen doldurduğunda ben çığlık atıyorum.

Bu tam olarak istediğim şey ama beklediğim gibi değil. Yoğun ve ezici bir his ama bunun altında başka bir şey var. Doygunluk.

Doğruluk. Bağlantı.

O içimde. Artık o da benim.

"Nefes al, aşkım," diye fısıldadı. "Sadece nefes al."

Kendimi rahatlamaya, bu istilaya alışmaya zorluyorum. Yavaşça bir ritim oluşturuyor. Çok yavaşça, yanma hissi sönük bir ağrıya dönüşüyor, sonra

başka bir şeye dönüşüyor. Güzel bir şey oluşmaya

başlıyor. "Tamam," diye fısıldıyorum. "Ben iyiyim."

Hareket etmeye başlıyor, yavaş ve dikkatli, sığ itmelerle. "O kadar mükemmel ki."

Bu hareket vücudumda kıvılcımlar yaratıyor. "Daha

fazla," diye fısıldıyorum. "Göster bana."

Tekrar itiyor, daha sert. "Benim."

Kalçaları benimkilere çarpıyor.

"*Benim.*" "Senin," diye fısıldıyorum.

"Senin."

"Adımı söyle," diye homurdanıyor, bir hamle daha yapmadan önce. "Söyle ki, boşaldığında kime ait olduğunu hatırlayasın."

"*Ashland.*" Zevk ve duygu birbirine karışınca sesim boğuluyor. "Ashland, *lütfen.*"

"Neye ihtiyacın var?" "Her

şeye. Hepsine."

Sonra kendini bırakıyor ve ben korkmuyorum. Beni tutarken, öperken, itip kakarken ve inlerken kontrolünü kaybetmesi beni tahrik ediyor.

Ona yaptıklarımın kanıtı, ete kemiğe bürünmüş takıntısı... *Bunu ona ben yapıyorum.*

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Eeeevet."

Bana sertçe giriyor, nazik olma iddiası tamamen ortadan kalkmış. "Benim için boşal," diye fısıldıyor. "Sikimin üzerine boşal."

Başparmağı klitorisime baskı yapıyor ve ben, ilkinden daha tatlı ve daha eksiksiz olan ikinci bir orgazmla paramparça oluyorum. İçimde nabzını hissediyorum, beni dolduran sıcaklığını hissediyorum—ilkel ve sahiplenici.

Benim.

"Siktir. Üzgünüm. Canını yaktım mı, kızım? Çok mu sert davrandım? Tanrım, biliyordum ki ben..."

"Hayır. *Hayır.* Bana acı vermedin, Ashland. Beni kurtardın."

Alnı alnıma bastırıyor. "O zaman neden ağlıyorsun? Tanrım, çok sert davrandım."

"Dur. Mükemmeldin. Benden istediğimi verdin."

Beni öpüyor. "Burada kal. Şşş. Burada kal." Kendini yanıma uzanır, hâlâ içimdeyken, sonra yavaşça dışarı çıkar. "Burada kal. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum.

Sıcak bir bez ve havluyla geri döner, beni temizlerken elleri çok naziktir.

"Seni hak etmiyorum," diye fısıldıyor, beni yavaşça temizlerken, sonra da dikkatlice kuruluyor. Beni kollarının arasına çekiyor.

"Belki de hak etmiyorsun," diyorum, alaycı bir şekilde kaburgalarına dokunarak. "Ama ben seninim. Ve gitmiyorum. Şimdi değil."

Marcus için endişeleniyorum. Beni bulacak mı? Ne yapacak? Misillemesi ne olacak? Ashland'la bir geleceğin nasıl olacağı konusunda endişeleniyorum.

Ama Şu anda tek hissettiğim, beni saran kolları; sahiplenici, koruyucu ve mükemmel.

Ve onun beni asla bırakmamasını istiyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Ashland

Kabin pencerelerinden içeri süzülen güneş ışığı ve Bianca'nın göğsüme kıvrılmış ağırlığıyla uyandım. Koyu saçları kağıt üzerine dökülen mürekkep gibi tenime yayılıyor ve bir an, sadece lanet olası bir an, bunun sonsuza kadar sürebileceğine inanıyorum. Bunun gerçek olduğuna. Onun peşinde tam bir canavar olmadığına ve benim de öyle olmadığımı, ve bu faktörlerin hiçbirinin bizi ayırmayacağına.

Nefesi yumuşak ve düzenli, bir eli kalbimin üzerinde. Dokunuşuyla kalbimin nasıl güm güm attığını, yıllardır sadece onun için nasıl attığını hissedebiliyor mu acaba diye merak ediyorum.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Siktir.

Bianca'nın kucaklamasından dikkatlice çıkıyorum, onun küçük itiraz sesi göğsümde bir şeyin çatlamasına neden oluyor. Uykusunda bile bana uzanıyor. Kendimi zorla uzaklaştırıyorum, sonra yatağa geri sürünerek geri dönüp her şeye "*Siktir*" diyorum.

Ekranda Seamus'tan yedi cevapsız arama görünüyor.

Kalbim güm güm atıyor. *Tiernan*.

Çenem sıkılır, kot pantolonumu giyip ana salona adım atarken sesimi alçak tutarım. "O iyi mi?"

"Kim? Sen neyden bahsediyorsun?" Onun şaşkınlığı bana anlık bir rahatlama veriyor. Eğer neyden bahsettiğimi bilmiyorsa...

"Tiernan."

"Evet, o iyi kardeşim. Ben de senin nerede olduğunu merak ediyordum. Bir saattir seni arıyorum."

"Uyuyordum."

"O zaman uyanmanın zamanı geldi." Seamus'un sesi gergin ve kızgın. Bu hiç iyiye işaret değil. "Bir sorunumuz var. Marcus Crowning hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

Kahretsin.

Bianca ile geçirdiğim kısa süre, ben tahmin ettiğimden daha erken. Elimi enseme götürdüm. "Ne olmuş ona?"

"Kayıp bir kadın hakkında sorular mı soruyor? *Evlenmesi* gereken biri mi, Ash?"

Damarlarım buz gibi oldu. "Ne tür sorular?"

"Kadının kaybolduğunu bildiği ve bundan hoşnut olmadığı . Her aileye ulaşmış, McCarthy'lerin çalıntı malları saklıyor olabileceğini iddia ediyor." Seamus'un tiksintisi açıkça belli.

"Eve gel. Sana son bir kez daha soracağım, Ash—bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Evet." Sesi sert çıkıyor. Onlara söylemenin... sonuçlarıyla yüzleşmenin zamanı geldi. "O benimle."

Dişlerinin arasından küfreder. "Lanet olsun, Ash, senin neyin *var* be?"

Derin bir nefes alıyorum ve cevap veremeden o devam ediyor. "Bu bir savaşa dönüşmeden önce nasıl halledeceğimizi bulmalıyız."

"Evet."

Savaş. Benim yüzümden. Bana ait olmayan bir şeyden ellerimi çekemediğim için.

Ama... o bana ait. Her zaman öyleydi. "Bir saat içinde orada olurum."

"Otuz dakika olsun," dedi. "Ve Ash? Kızı sakladığın yerden çıkar. Bu konuşmayı duyması gerekmez." "

Ben cevap veremedim telefonu kapattı. Elimi saçlarımdan geçirdim. *O biliyor*. Ve kafayı yiyecek çünkü onu burada bırakmamın imkanı yok.

Elimde telefonla orada durup boşluğa bakıyorum. Onu kulübede mi bırakayım? Cesedimi çiğnemesi gerek. Sanırım taktiksel olarak mantıklı — ben yaptığım pisliği temizlerken onu burada güvende bırakmak. Ama hayır.

Crowning onun kaybolduğunu biliyor. Onu arıyor. Ve eğer onun kayboluşunu benimle, burayla ilişkilendirirse...

Hayır.

"Ashland?"

Bianca'nın sesi yumuşak ve uyku. Dönüp baktığımda onu kapıda görüyorum, üzerinde sadece dün geceki gömleğim var. *Tanrım, tişörtümün* üzerinde silüeti beliren kıvrımlı vücudu... Yutkunuyorum.

O burada, yatağımda, benim kıyafetlerimi giymiş ve bana güveniyor. Seamus'un söylediklerine karşı gelmeliyim, bunun için beni öldürse bile.

Sadece onunla olmak için alevlerin üzerinden sürünürdüm. Kıvrımlı, soluk bacakları çıplak, saçları omuzlarına dağınık bir şekilde dökülüyor. O, şimdiye kadar kurduğum ve hak etmediğimi bildiğim tüm hayallerimin aynısı gibi görünüyor.

"Buraya gel," diyorum boğuk bir sesle.

Gülümsüyor ve neredeyse zıplayarak bana doğru geliyor. "Yatağa geri gelmek ister misin?"

Onu belinden yakalayıp kendime doğru çekerim, vanilya ve gül kokusunu içime çekerim. "Yapamam, aşkım."

"Neden?"

"Aile işi. Kuzenimin bana ihtiyacı var."

"Oh." Dudaklarını ısırtıyor ve ben başparmağımla onu yatıştırmak, endişesini öpücüklerle silmek istiyorum. "Ne kadar süreliğine gideceksin?"

Tereddüt ediyorum. Kuzenimin bildiğini ona söylemek istemiyorum. “Beni de yanına al,” diye fısıldıyor, sözümü keserek.

Bunu yapmak zorundayım, ama tereddüt ediyorum. Onu burada bırakmak onu savunmasız bırakır. Onu yanımda götürmek...

“Eğer önemliyse, hayatının bir parçası olmak istiyorum Ashland. Sadece sakladığın biri değil.”

Benden başka yere bakıyor ve o söylemeden de bunun onun içinde taşıdığı bir yara olduğunu biliyorum. Başka biri onu küçük, istenmeyen biri gibi hissettirmiş ve onu gölgede bırakmış.

Her içgüdüme bana hayır dememi, onu şiddetten, politikadan ve bundan sonra gelecek her türlü karmaşıklıktan uzak tutmamı söylüyor. Ama Crowning onu çoktan arıyor, bunu çoktan kişisel bir mesele haline getiriyor. Onu burada saklamak... Eğer izini bana kadar sürerse, ben yokken burayı bulursa...

Hayır.

Benim yanımda daha güvende.

"Giyinmen lazım," diyorum ona.

Sanki ona dünyaları vaat etmişim gibi yüzü aydınlanır. “Gerçekten mi? Ciddi misin?” Gülümser ve Tanrım, o kadar güzel ki içim acıyor. “Gerçekten mi, Ashland?”

"Evet. Benimle geliyorsun, ama beni dinlemelisin, kızım." Yüzünü avuçlarımla kavrayarak, ne kadar ciddi olduğumu anlamasını sağlıyorum. "Tehlikedeyiz, ikimiz de. Sana bir şey olmasını göze alamam. Anlıyor musun?"

“Evet,” diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. “Ama seninleyken kendimi güvende hissediyorum. Kimsenin bana zarar vermesine izin vermeyeceğini biliyorum. Yani, seni kullandığımı düşünmeni istemem...”

“Dur.” Onu bir öpücükle susturuyorum, dudaklarım onun dudaklarını ele geçiriyor. Başının arkasını avuçlarımla kavrayıp, birbirimizin kokusunu içimize çekmek için yarım dakika bekliyoruz. Bana güveniyor. Onu seviyorum. Bu yeterli olmalı.

Yeterli olacak.

“Seamus otuz dakika dedi,” diye fısıldıyorum. “Gitmeliyiz. Hemen.”

Geri çekiliyorum, sesim alçak ve sert. “Gidelim. Senin için

savaşacağım,

Bianca. Sana dokunmasına izin vermeyeceğim.” İki elimle yüzünü

kavrayıp, gözlerime bakmasını sağlıyorum. “Benim yüzümden

istemediği bir kavgaya giriyorlar

, ama seni seviyorum. Beni duyuyor musun? Ben...” Çenemi sıkıyorum.

“Bu dünyada sevdiğim birini zaten kaybettim. Seni de

kaybetmeyeceğim.”

Gözleri büyür, başını sallar ve sertçe yutar.

“Bana söyleyeceksin,” diye fısıldadı, sanki kelimeleri dener gibi. “Ama şimdi değil. Tamam mı?”

“Evet.”

“Beni seviyorsun,” dedi. “Gerçekten seviyorsun, değil mi?”

“Evet, kızım. Seni izlediğim her gün seni sevdim. Seni o kadar çok seviyorum ki, bu beni bir canavara dönüştürdü—seni alıp kendine bunun seni korumak için olduğunu söyleyen bir canavara.”

Gözlerinde yaşlar birikir, sabah ışığını yansıtır.

“Sen de aynısını söylemek zorunda değilsin,” diye devam ediyorum çabucak. “Bunun ne olduğunu, benim ne olduğumu biliyorum. Travma bağı, Stockholm sendromu, bir terapist buna ne derse desin. Ama bu, hissettiklerimi değiştirmez...”

“Sen bir aptalsın,” diyor, sonra bir öpücükle beni susturuyor. Yumuşak ve tatlı bir öpücük, tadı affetme gibi. Geri çekildiğinde, gözyaşları arasında gülümsüyor. “Ben de seni seviyorum. Başkalarının buna ne ne derse desin umurumda değil. Burada olmayı kendim seçtiğimi biliyorum.”

Titrek bir nefes verip alnına öpücük konduruyorum, yüzünü hâlâ avuçlarımda tutuyorum. “Tanrım, seni hak etmiyorum.” Kendimi geri çekmeye zorluyorum. “Gitmeliyiz. Hemen. Seamus bekliyor.”

“Evet,” der ve yatak odasına doğru ilerler. Sonra durur, karanlık gözlerinde belirsizlikle bana bakar. “Ashland... ya ailen beni sevmezse?”

Boğazımdan kaçan sert kahkahayı tutamıyorum. “Dalga mı geçiyorsun? Tabii ki sevecekler. Bu, ya güneş ışığını sevmezlerse diye sormak gibi bir şey
güneşi sevmezlerse ne olur diye sormak gibi bir şey.”

Bana yarım bir gülümseme atıyor, kızarak başını eğiyor ve yatak odasına giriyor.

Telefonumu çıkarıp saate bakıyorum. Şimdi çıkarsak, kırk dakikada aile evine varabiliriz. Hız yaparsam otuz beş dakikada.

Seamus’tan bir mesaj geliyor.

Seamus

Nerede lan?

Yoldayım

Sonra, beni görür görmez öldürmeden önce, onu hazırlamamın en iyisi olacağına karar veriyorum. Bu yüzden şunu ekliyorum:

Beni sonra öldürebilirsin, ama onu Crowning’in bulabileceği bir yerde bırakmayacağım.

Üç nokta beliriyor, kayboluyor, sonra tekrar beliriyor.

Seamus

Bu bir hata olmasa iyi olur, Ash.

Temiz bir gömlek giyerim, omuz kılıfımı takarım ve silahlarımı kontrol ederim. Her şey yerli yerinde. Hızlı bir kaçışa her zaman hazır olmak için kapının yanında hazır tuttuğum çantayı alırım.

Bianca, kot pantolon ve kazak giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmış olarak yatak odasından çıkar. Genç ve gergin görünüyor, o kadar güzel ki nefesim kesiliyor.

"Hazırım," diyor.

Elimi uzattım. Elimi tuttu, küçük parmakları benimkilerle iç içe geçti.

"Orada ne olursa olsun," diyorum ona. "Baban hakkında ne derlerse desinler, bunu sonra konuşuruz. Sen ve ben."

Kaşlarını çatıyor. "Babam mı? Babam hakkında ne biliyorsun?" "Sonra anlatırım. Şu anda vaktim yok."

Kaşlarını çatıyor, elini hafifçe geri çekiyor. "Babamı tanıyor muydun?" "Evet."

Başka bir şey söylemiyor ama gözlerinin arkasında biriken soruları görebiliyorum. Onu evime, dünyama, aileme aileme. Gerçeği bilmeye hakkı var, ama bu şekilde değil. Aceleye getirilmeden, McCarthy'lerle yüzleşmek zorunda kalmadan önce.

"Orada kimler olacak?" diye sordu sessizce, ben onu kapıya doğru götürürken. "Kardeşlerin var mı? Kız kardeşlerin?"

Boğazımı temizledim. "Bir erkek kardeşim var, Lorcan. Bir tane daha vardı, ama o... vefat etti."

"Ah, Ashland. Çok üzüldüm." Yüzü içten bir acıyla buruşuyor. "Ne oldu?"

"Aileye ihanet etti," diyorum duygusuzca. "Ve bunun bedelini en ağır şekilde ödedi."

Kaşlarını çatıyor, ama başka soru sormuyor. Henüz.

Arabaya ulaşırız ve kapısını açarım, o yerleşene kadar beklerim kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçiyorum. Kabinden uzaklaşırken uzanıp elini tutuyorum. O da elimi sıkıyor, sıkıca tutuyor.

Onu artık tüm bunlardan koruyamam.

"Tanışmak üzere olduğumuz insanlar..." Durup, kelimelerimi dikkatlice seçiyorum. Ona bir bakış atıp, sonra tekrar yola dönüyorum. "Kim olduğumu bilmelisin"

. Neler yapabileceğimi. Anlıyor musun?”

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra yumuşak bir sesle, “Anlamaya başlıyorum. Ama tam olarak neye bulaştığımızı bana söylemeni istiyorum.” Onu benim kızım yapan o hırsı görüyorum.

Babasını kaybetmeyi atlatmış. Annesinin narsist kontrolünden ve başka bir erkeğin kontrolünden kurtulmuş. Bianca bir daha asla kontrol edilmeyecek.

Bunu sahiplenmesi gerekiyor. Aldığı kararların sorumluluğunu üstlenmesi gerekiyor. Ve bunu iliklerime kadar hissediyorum.

“Neye bulaştığımızı bilmek ister misin?” diye soruyorum, elimi uzatıp dizine dokunuyorum. Bana biraz daha yaklaşıyor ve boğazından boğuk bir inilti gibi bir ses çıkarır ve ben anında sertleşirim. Tanrım, bu arabayı kenara çekip kenara çekip, onu kucağıma çekip, yol kenarında onu becermemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Onu elde ettiğimden beri, tek düşünebildiğim şey bu.

Boğazımı temizliyorum. “Benim adım Ashland McCarthy, Bianca.”

Bunu bir an için sindirmesine izin veriyorum ve dokunuşumdan geri çekildiğini hissediyorum.

“Hayır,” diye fısıldadı. “Ashland...” Ama başka bir şey söylemedi. Şu ana kadar, ondan hiç olmadığı kadar biraz güven kazanmıştım ve umarım bu yeterlidir. Tanrım, yeterli olmak zorunda.

Boğazımı temizledim. “Babamın adı Nolan McCarthy. İki erkek kardeşimin adı ise Donovan ve Lorcan McCarthy.”

Torpedo gözüne bakıyorum. Boş sokaklarda uçarcasına gidiyoruz, güvenli olmaktan çok daha hızlı sürüyoruz, ama Seamus’a ulaşmalıyız. Onun güvende olduğundan emin olmalıyız.

“Anlat bana,” diyor kısık bir sesle. “Bana senin tarafındaki hikayeyi anlat.”

Bilmek istemesini ve hemen sonuca varmamasını çok seviyorum. Annesi ona ne anlatmış kim bilir?

Başımı sallıyorum. “Baban bizim için çalışıyordu, Bianca. Yeraltı dövüş ringini yönetiyordu. Bir gün bir kavga çıktı ve ateş açıldı

. Babana siper almasını söyledik. O gün oradaydım, ama başaramadı. Koruması gereken herkesi korumaya çalıştı ve öldürüldü.” Yutkunuyorum. “Aileme ve Ballyhock sakinlerine hizmet ederken öldü.”

“Babam sizin için çalışıyormuş,” diyor kısık bir sesle. Babasının kim olduğunu bile bilmiyor. “Annem çok farklı bir hikaye anlatıyor.”

Bu beni şaşırtmadı.

Dizini sıkıca tutuyorum. “O mafya değildi. Asla üye olmadı, hayır. Ama annen bizi asla affetmedi. Ona verdiğimiz parayı her ay aldı, bir yandan da seni Crowning’le evlendirmek için planlar yapıyordu.”

“Aman Tanrım.” Kız başını salladı. “Annem bana babamın ölümünden McCarthy’lerin sorumlu olduğunu söylemişti, ama bu konuda içimde hep bir rahatsızlık vardı.”

“Annen olayları çarpıtmakta ustadır, değil mi?”

“Doğru,” diye fısıldadı. “Bunun doğru olduğunu nereden bileceğim, Ashland?”

Derin bir nefes veriyorum. “Sana Crowning hakkında anlattığım her şey doğrudu, değil mi?”

Bianca’nın annesi, kızının evliliğinden daha fazla kazanç sağlayacak, değil mi? Crowning’in malikanesi.

Burada onun fark ettiğinden daha fazlası dönüyor. Belki de hepimizin fark ettiğinden daha fazlası.

“Neler oluyor, Ashland?”

"Bunu araştırmam gerekecek, ama annenin senin Crowning ile evlenmeden daha fazla kazançlı çıkacağını sanıyorum." Direksiyonu daha sıkı kavradım. Bu onu incitecek. Ama o gerçeği hak ediyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, başını sallayarak.

"Annen ve Marcus Crowning Sr. yıllardır bir ilişki yaşıyor."

Arabadaki sessizlik kulakları sağır ediyor.

"Bu doğru olamaz..." Bianca başlıyor, sonra duruyor. "Bu imkansız. Aynı çevrelerde bile dolaşmıyoruz. Annem iki işte çalışıyor. Biz neredeyse hiç..."

"Bianca." Ona bir göz attım, yüzünde kafa karışıklığı ve inkârın çatıştığını gördüm. "Annen eskiden Bayan Crowning'le arkadaşı. kocasıyla yatmaya başlamadan önce."

"Hayır." Başını şiddetle sallıyor. "Hayır, annem yapmaz... Küçük bir dairede yaşıyor. Sürekli çalışıyor. Zar zor geçinebiliyor..."

"Karşılatabiliyor çünkü ailem son on yıldır her ay ona para gönderiyor."

Bianca tamamen donakaldı.

"Baban öldükten sonra, ailem senin ve annen için bir yardım fonu oluşturdu. Faturalarını, kiranı, her şeyi biz ödüyoruz. Ama annen..." Bir an durup, kelimelerimi dikkatlice seçtim. "O parayı o parayı sadece geçinmek için kullanmıyor. Pahalı kıyafetler. Country kulübü üyelikleri. Crownings'lerin gözüne girmek için ne gerekiyorsa."

"Yalan söylüyorsun." Sesi neredeyse bir fısıltı.

"Yalan söylemiyorum. Ve bunu kanıtlayabilirim." Saate bakıyorum. On dakika

. "Annen, McCarthy'lerin parasıyla lüks bir hayat sürerken, sana yoksullar gibi yaşadığını düşündürüyor ve bizim canavar olduğumuzla ilgili yalanlar anlatıyor. Tüm bunlar, kendini ve seni Crownings'lere daha yakın bir konuma getirebilmek için."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" Bianca'nın sesi çatlıyor.

"Çünkü ailemden intikam almak istedi, bizi . Ve kızını, sonunda seni öldüreceğini bildiği bir adamla evlendirmekten daha iyi bir intikam olabilir mi?

Yıllardır Marcus Crowning'in metresi, canım. Oğlunun ne olduğunu tam olarak biliyordu. Sana ne olacağını biliyordu."

Bianca küçük, incinmiş bir ses çıkarır.

“Asla kanıtlamayacağım bir suçlamada bulunmam,” diyorum ona kararlı bir sesle.

“Eve vardığımızda sana mali kayıtları göstereceğim. Banka havalelerini. Her şeyi. Annen seni kullandı, Bianca.

Başından beri seni kullanıyordu.”

Şu anda titriyor, gözyaşları yüzünden akıyor. Elimi uzatıp elini tutuyorum ama bu sefer o da elimi sıkıyor.

“Annen için üstünlükte kalmak, tüm bunlardan kazanç sağlamak hayati önem taşıyor, değil mi? Sana McCarthy'ler hakkında yalanlar anlattı çünkü Tanrı korusun, kimse bizim canavar olmadığımızı düşünmesin diye.”

“Ne demek istediğini bilmiyorum, Ashland, ama sana güveniyorum. Güvenmediğim kişi annem. Ya da Marcus.” Pencereden dışarı bakıyor.

“Ben sadece... Anlamalısın. Son on yıldır, babamın ölümünden senin ailenin sorumlu olduğunu sanıyordum.” Bir an duruyor. “Ve sen *McCarthy'lerin* faturalarımızı ödediğini mi söylüyorsun?”

“Evet. Elektrik faturası. Su. Her hafta kapına teslim edilen market alışverişi. Emlak vergileri.” Telefonumu çıkarıp, açmamam gereken dosyaları açıyorum, ama açıyorum. “Sana gösterebilirim. Her ödemeyi, her ayı, her yılı. Ayrıntılı olarak.”

Sayfaları kaydırarak ekranı ona doğru çeviriyorum. “İşte geçen ay. Ondan önceki ay, onun biriktirdiği üç bin dolarlık dışı faturasını ödedik. Ondan önce de, Şubat ayında sizinkisi bozulduğunda yeni kaloriferin parasını ödedik.”

Yüzü bembeyaz olmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış.

“Annen, baban öldükten sonra bir gün bile çalışmadı,” diye devam ettim, sesim sertleşmişti. “Çalışmasına gerek kalmadı. McCarthy'ler bunu sağladı. Hiçbir şeyden mahrum kalmamanı sağladılar. Suç parası, belki. Kesinlikle kan parası.

kesinlikle. Ama o, sana bizi nefret etmeyi öğretmekle meşgulken, on lanet yıl boyunca başının üzerinde bir çatı ve karnında yemek olmasını sağladı.”

“Tanrım,” diye fısıldadı. “Yıllarca bana, McCarthy's yüzünden fakir olduğumuzu, bunun senin ailenin suçu olduğunu söyledi...” başını salladı.

“Evet. Seni kullandı, canım. Üzgünüm.”

“Biliyorum.” Der ve derin bir nefes alır. “Marcus’la dışarı çıkıp şık akşam yemekleri yemem için aniden bana elbiseler ve ayakkabılar almaya başladığında bundan şüphelenmiştim. Ben sadece... babam öldü ve annem bana yalan söyledi.” Başını sallar. “Ama Marcus’tan kurtulduğuma sevindim.”

Dizini sıkıyorum.

Omuzlarını dikleştirip daha dik oturur. “Ama artık seninleyim ve neye bulaştığımı bilmek istiyorum. Orada başka kimler olacak?”

“Tam olarak bilmiyorum, ama sana kısaca özetleyeyim,” diyorum. “Kuzenim Seamus, McCarthy klanının başı.”

“Undertaker,” diye fısıldadı. “Buradan İrlanda’nın en kuzey ucuna kadar herkes Seamus McCarthy’nin kim olduğunu bilir.”

Başımı sallayıp elini sıkıyorum. “Evet, ama o... o bizim tarafımızda. Çoğunlukla.” Ona ayrıntıları anlatmıyorum. “Lorcan da orada olacak.”

Yutkunur ve başını sallar. “Tamam.”

"Bana benziyor ama saçları daha fazla." Gülümsüyor ve göğsümde bir şey sızlıyor. Derin bir nefes alıyorum. "Güvenilir ve sadık, ama hâlâ gerçek dünya deneyimi eksik."

"Anladım."

"Cavin... Seamus'un yardımcısı. Erin Kavanagh ile evli."

"Duydum," diyor kız. "İnternette gördüm. Düşmandılar ama yine de evlendiler, değil mi? Ailen de orada olacak mı?"

"Muhtemelen gelmezler, ama seninle tanışmaları için bir şeyler ayarlarım." "Ya benden hoşlanmazlarsa?" diye fısıldadı.

"İmkânsız," diye fısıldıyorum. "Gerçek seni tanıyan herkes sana deli gibi aşık olur. Öyle olmasa bile, benim için önemi yok. Anlıyor musun?"

"Evet," diyor. "Anlıyorum. Başka kimler var?"

“Caitlin teyzem. Tanışabileceğin en tatlı kadın, ama çelik gibi bir iradesi var. Keenan amcam da muhtemelen orada olacak. Ama şu anda işin başındaki Seamus. Bu toplantıları o yönetiyor. Kardeşi, kuzenim Cavin de orada. Kuzenim Declan da. Onu duydun mu?”

“Elbette,” diyor gülerek. “Declan McCarthy’yi kim duymamış ki? O da bir efsane sayılır, değil mi?”

İçimden homurdanıyorum. “Tiernan nasıl?” diye soruyor sessizce.

“Harika.”

“Peki... başka kadınlar da var mı, yoksa bu sadece erkeklerin hakim olduğu bir topluluk mu?” Bana yan gözle bakar.

Kıkırdıyorum. “Seamus ve Cavin’in kız kardeşleri, Kyla ve Bronwyn, ekibimizin bir parçası. Ve hayır, onlar yan karakterler değil. Asıl olayın kahramanları onlar. Bronwyn en küçüğü. Tatlı ve oldukça masum bir kız. Kyla ise dikkate alınması gereken bir güç.”

O, her şeyi sindirerek başını salladı. “Ben... tamam, anlıyorum.” “Sert ama sadıklar. Göreceksin. Onları seveceksin,” dedim. “Tamam.”

McCarthy malikanesi önümüzde yükseliyor, üç nesildir ayakta duran taş ve demir kapılarla. Görkemli, ihtişamlı ve ürkütücü. Tek düşünebildiğim ne kadar güvenli olduğu. O duvarların arkasında, Crowning ve adamları ona dokunamaz. Burası tam bir kale. Girişten geçerken elini elimde sıkılaştırıyor.

“Çok büyük,” diye fısıldıyor.

Gülüyorum. “Evet, ailem onu on yıllar önce satın aldı. Kendini evinde hissedebileceği bir yer istiyorlardı.” Ona bir göz atıyorum. “Burası güvenli. Kimse bu kapılardan geçemez. Seamus’un beni öldürebileceğini düşünmeseydim, seni çok daha önce buraya getirirdim.”

“Hâlâ seni öldürmeyeceğinden emin misin?”

"Hayır."

Kız başını sallıyor ama omuzlarındaki gerginliği, alt dudağını ısırp duruşunu görebiliyorum. Bir yanım arabayı geri döndürüp ve onu sadece ikimizin olduğu kulübeye geri götürmek istiyor. Ama Crowning hamlesini yaptı ve artık bundan kaçış yok.

Ana evin yakınına park ediyorum ve arabadan inip kapısını açıyorum. Elimi tutuyor, arabadan iniyor ve onu bir anlığına kendime çekiyorum. Kolumu sırtına doluyorum, o da göğsünü göğsüme bastırıyor. Alnına bir öpücük konduruyorum.

"Benimle kal," diye saçlarına fısıldıyorum. "Orada ne olursa olsun, bana güvenmeni istiyorum, tamam mı? Bana güvenebilir misin, kızım? Seni seviyorum, Bianca."

"Güvenirim," diyor.

Biz kapıya ulaşmadan ön kapı açılır ve kuzenim Declan'ın sırıtan yüzü belirir. "Vay canına, gerçekten hayatta." Her zamanki gibi podyuma çıkmaya hazır gibi görünüyor. "Bir arama ekibi gönderecektim, delikanlı. Seamus resmen kafayı yiyor."

"Declan," diye uyarıyorum.

Ama o çoktan arkamdan Bianca'ya bakıyor ve sırıtışı samimi bir ifadeye dönüşüyor. "Ah, bizim çocuğun neden ortadan kaybolduğunu anlıyorum." Elini uzatıyor. "Declan McCarthy. Bu bu lanet olası grubun çekici üyesiyim."

Gergin olmasına rağmen dudakları seğiriyor. "Bianca White."

"White." Declan'ın kaşları havaya kalktı, ama ifadesini nötr tuttu. "Hoş geldin, canım. Seamus diğerleriyle birlikte çalışma odasında. Nadir görülen bir formda, kardeşim."

"Harika," diye mırıldanıyorum.

Bianca'nın yüzü soldu, ama ben elini hafifçe sıktım. "Sevdiği insanlara karşı sadece havlar, ısırmaz. Onun düşmanı olmak istemezsin, ama sen değilsin."

Onu takip ederek tanıdık koridorlardan geçiyoruz, çocukken bana çok daha büyük görünen aile portrelerinin ve ağır mobilyaların önünden geçiyoruz. Bianca'nın gözleri fal taşı gibi açılmış, her şeyi içine çekiyor, . O tarihçi beyni hiç durmuyor.

Çalışma odasının kapıları açık ve içeriden sesler geliyor. İnsanlar mutfakta ve yemek salonunda.

Bianca ile içeri girdiğimde herkes bize bakıyor. Sessizlik kulakları sağır ediyor.

Ama dikkatimiz, masasının arkasında duran, kollarını kavuşturmuş, her haliyle ailenin reisi gibi görünen Seamus'a odaklanıyor. Cavin pencerenin yanında, sessiz ve dikkatli, elleri ceplerinde. Bana, ceza için müdürün karşısına çıkan yaramaz bir öğrenciye bakılır gibi bakıyor.

Lorcan deri koltuklardan birine uzanmış, tırnak etlerini , ama ikimizin içeri girdiğini görünce hemen dikiliyor. "Tamam o zaman," diye mırıldanıyor.

Cavin'in karısı Erin, masanın kenarına tünemiş, keskin gözleri ve daha da keskin diliyle. "Aman tanrım," diyor, hiç lafını esirgemeyen biri olarak. "Demek bu yüzden akşam yemeğine gelmedin, Caitlin'in ünlü rosto yemeğini pişirmiş olmasına rağmen akşam yemeğine gelmediniz?"

Elimi alnıma sürüyorum. "Evet."

"Demek öyle." Seamus'un sesi alçaktır, bakışları benden Bianca'ya, sonra tekrar bana kayar. "Onu da getirmişsin."

"Evet." Elimini Bianca'nın beline koyuyorum. "Onu bırakmak güvenli değildi."

"Güvenli." Cavin bana keskin bir bakış atar, pencereden uzaklaşır, hareketleri kontrollüdür. Ama Cavin de benim gibi bir dövüşçüdür ve bu duruşunu tanıyorum. Kendini tutuyor. "Çünkü Crowning onu arıyor onu arıyor çünkü onu ondan aldın."

"Cavin—" Declan, bir elini kaldırarak söze başlıyor. Barışçı. Aile içinde sorun çıkmasını sevmez, ama Cavin bir bakışla onu susturuyor.

“Hayır, bu konuyu lanet olasıca dolandırmayacağız.” Cavin'in gözleri bana sabitlenir. “Crowning'in müstakbel gelinini aldın ve şimdi, lanet olasıca pantolonunun içinde tutamadığın için ateş hattındayız.”

“*Cavin*,” diye bağıır Erin. “Tanrım. Ortamı bir oku, olur mu?”

Yanımda Bianca'nın kaskatı kesildiğini hissediyorum. Ellerimi yumruk yapıyorum. “Ağzından çıkanlara dikkat et.”

“Yoksa ne olacak?” Cavin bir adım öne atar. “Başka bir savaş mı başlatacaksın? Ah, dur, zaten *başlattın* bile.”

“*Kapa çenen*i.”

Beni itiyor ve öfkem artıyor. On saniye içinde onu yerle bir edebilirim ve o da bunu biliyor.

Seamus'un sesi gerginliği bıçak gibi keser. “Yeter. İkiniz de oturun.”

Cavin öfkeyle bakar, ama hepimiz Seamus'a karşı gelmemenin daha akıllıca olduğunu biliriz.

Cavin en iyi arkadaşlarımdan biri, ama ailesini tehlikeye attığım için bana kızgın.

“Sebeplerim vardı,” diyorum, sesim gergin.

“Bu nedenlerin herhangi biri ailemizin güvenliğiyle ilgili mi?” diye karşılık verir Cavin.

“*Yeter* dedim,” diyor Seamus. “Ben zorlamadan önce oturun lan.”

Lorcan ıslık çalar, ama ben oturmam. Seamus bana şok içinde bakar. Ona daha önce hiç böyle karşı gelmiş miydim, hatırlamıyorum.

“Ashland,” der.

“Cavin ondan özür dileyene kadar oturmayacağım.” “*Siktir*,” diye mırıldanır

Declan. “Ciddi.”

“Tabii ki ciddi,” diyor Erin, masadan kayarak iniyor. Beni gerginleştiren bir bakışla Bianca'ya yaklaşıyor, ama

. "Özür dilerim. Bu çocuklar biraz fazla olabilir, ama havlarlar ama ısırmazlar."

Cavin homurdanır ama cevap vermez.

Bianca'nın sesi kısık ama kararlı. "Ben iyiyim."

"Tamam," der Erin gülümseyerek. "Buna saygı duyarım. Çocuklar birbirlerinin aletlerini ölçme yarışmasını hallederken biraz çay içmek ister misin?"

"O benimle kalır," derim hemen.

"Ashland." Bianca koluma dokunur ve ben ona bakarım. "Sorun değil. Biraz çay iyi gelir. Ve dürüst olmak gerekirse"—bana hafifçe gülümser—"biraz kadın sohbeti de."

Ben homurdanırım.

"Gidelim," der Erin. "Kyla ve Bronwyn mutfakta. birazdan döneriz, Ash." Bianca'ya uzandığımda gözlerini devirdi, sonra onu dışarı çıkarmaya başladı. "Bu toplantılarda artık kadın dokunuşuna ihtiyaçları var."

Ofisten çıkar çıkmaz Seamus, masasının karşısındaki sandalyeyi işaret eder. "Otur. Hemen."

Oturuyorum. Lorcan sandalyesinde kıpırdanıyor ve bana sempatik bir bakış atıyor. Beni ateş mangasının hedefinde görmesi pek sık olan bir şey değil.

Declan sırtıyor. İyi bir gösteri izlemeyi seviyor. "Ne zamandır ona takıntılısın?"

"Kapa çeneni, Declan."

"Sadece senin için tam bir '*Güzel ve Çirkin*' durumu olduğunu söylüyorum. Tam bir işkence görmüş kahraman."

"Lanet burnunu kırmadan önce çeneni kapat." "Önce beni yakalaman gerek, kardeşim."

Seamus'un yumruğu masaya çarptığı anda şakalaşma sona erer. Ses, odada bir silah sesi gibi yankılanır ve ikimizi de susturur.

"İkinizden bir kelime daha duyarsam," der Seamus, sesi alçak ve ölümcül, "size *gerçekten* şaka yapacağınız bir şey veririm. Anlaşıldı mı?"

İkimiz de konuşmuyoruz. Seamus öne eğilip ellerini masaya dayadığında gerilim doruğa ulaşır; koyu renkli ahşap masanın üzerinde parmak eklemleri bembeyaz, yanakları kıpkırmızıdır.

"Marcus Crowning, onun malını çaldığını söylüyor."

"O bir *mal* değil."

"Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. O ise çok farklı görüyor, değil mi?" Seamus'un çenesi gerilir. "Onu geri istiyor, Ash, ve eğer onu teslim etmezsek, misilleme yapacağını söylüyor."

Ellerim yumruk haline gelir. "Onu alamayacak."

"Ben de ona öyle söyledim." Seamus dikleşir. Ona bakarım, şaşkınlıkla bakıyorum. "Çok iyi bir nedenin olmadıkça onu almayacağını biliyordum. Ve hepinizin aldığı kararları desteklemek, bu ailenin reisi olarak benim görevim. Ama alacağınız her kararın aileyi desteklediğinden emin olmak sizin görevin." Gözlerine bakıyor. "Onu neden aldığını tam olarak bilmemiz gerekiyor."

"Taç giyme töreni onu öldürecekti." Sözler sert bir şekilde çıkıyor. "Ondan önce iki kadını öldürdü. Yapamazdım..." Boğazım düğümleniyor. "Bunun Bunun olmasına izin veremezdim."

Lorcan'ın yüzündeki ifade değişti. "Bundan emin misin?"

"Onu takip ediyordum. Onlarla çıkıyor, onları izole ediyor, sonra ortadan kayboluyorlar. Biri sözde bir 'kaza'ydı. Biri 'intihar'dı. Ama kardeşi, kardeşi kim, biliyorsun. Ayrıntıları gömdü, Seamus. O yaptı. Her zaman o yapardı."

Declan alçak sesle küfreder. "Tanrım. O biliyor mu?"

Başımı sallıyorum. "İlk başta bana inanmadı." Elimi başımın üstünden geçiriyorum. "Ama onu gördü. Ayrıntıları araştırdı. Artık onun gerçekte kim olduğunu biliyor ve bu yüzden benimle geri döndü."

“Ne demek geri geldi?” Lorcan sırtını dikleştirir.

“Marcus Crowning ile evlenmek üzereyken onu aldım. Onu kulübeye götürdüm. Kaçtı. Onu geri getirdim. Tekrar kaçtı ve o sefer onu bıraktım. O, ona zarar vermeye çalıştı. Benden yardım istedi.”

Seamus ve Lorcan birbirlerine bakarlar. Seamus uzun ve derin bir nefes alır. “Tamam. Yani şimdi seninle kendi isteğiyle birlikte. Bu boktan durumun üstüne bir de lanet olası kaçırma suçlamasıyla uğraşmak zorunda kalmayacağım, değil mi?”

“Evet.”

“Ve bana bunun için Crowning’lerle savaşmaya hazır olduğunu mu söylüyorsun?”

Bu bir soru değil, ama yine de cevap veriyorum. Boğazımı yutkunup dudaklarımı yalıyorum. “Savaş istemiyorum. Onun kafasını lanet olası gümüş bir tepside istiyorum.”

Sessizlik. Lorcan sırtıyor. “Vay canına. Bu lanet günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.”

“Siktir *git*.”

"Gerçekten, bu çok hoş. Bir nevi. Son derece boktan bir şekilde." Seamus'a bakar. "Onu destekliyoruz, değil mi?"

"Tabii ki destekliyoruz." Seamus sandalyesine yaslanır. "Sanki başka seçeneğimiz varmiş gibi. Crowning bunu çoktan kamuoyuna duyurdu. Eğer geri adım atarsak, zayıf görünürüz. Ve eğer Crowning, Ash'in dediği gibi biri ise..." Başını sallar. "Onu oraya geri gönderemeyiz. O siktiğimin pisliğini bir saniye daha Ballyhock'ta tutmayacağım."

McCarthy klanı, Ballyhock'ta bir nevi efsanedir. Biz vatandaşların işlerini hallederiz, karşılığında da onlar bize sadık ve koruyucudur.

Seamus boynunu kırıştırır. “Bu bana onu toprağın altına gömmek için bir neden veriyor.”

İçimde o kadar yoğun bir rahatlama hissi uyandı ki, neredeyse acı vericiydi.

“Ama bir düşünürseniz...” Seamus çenesini okşadı. “Crowning’i yok ederiz. Yıllardır biriktirdiklerini alırız, evet. Bu

bizim lehimize oldukça iyi sonuç verebilir, değil mi çocuklar?" Bir an durur. "Tarafını seçmemiş en az bir, iki, üç aile var. Biz ve Crowning."

"Ve sadece bu da değil."

Seamus bana bir kez daha bakar. "Ne?"

"Bianca ile nasıl tanıştığım. Onu ben buldum. Bir ara sokakta birkaç salak, kim bilir ne sebeple onu kaçırmaya çalışıyordu..."

"Tanrım." Seamus başını salladı. "Biz insanları kurtarma alışkanlığımız yok, Ash. Bunu *biliyorsun*."

"Evet, ama Ballyhock sokaklarını güvende tutuyoruz, değil mi? Kyla ya da Bronwyn da olabilirdi, Seamus."

"Lanet olsun," der Lorcan, başını sallayarak.

"Ama ona her şeyi anlatmalısın." Seamus'un sesi sertleşir. "Kim olduğumuzu. Ne yaptığımızı. Babasının bize hizmet ederken öldüğünü."

"O biliyor."

"Güzel." Seamus başını salladı. "Şimdi git kızını al, yoksa Kyla onu sorguya çekip bitirir." Lorcan ona bir bakış attı. "Bunu yapacağını biliyorsun. Hepsi yapacak. Değil mi? Gidip ona bir bak. İyi olduğundan emin ol. Sonra planımızı yapacağız. Bu evi güçlendireceğiz, sonra Crowning'e saldıracağız. Eğer önce saldırırsak, ne olduğunu anlayamayacak. Sonra yaptığı her şeyi haberlere sızdırırız."

"Tamam." Başımı sallıyorum. "Annemin hâlâ bağlantıları var."

Eskiden, annemle babam evlendiğinde, annem araştırmacı gazeteciydi. Hâlâ onlar için çalışan insanlarla çok iyi arkadaş. Onun bizim tarafımızda olması çok işimize yarıyor.

Seamus masanın üzerinden eğilip gözlerime bakıyor. "Hayatın boyunca bu aileye sadık kaldın. Aldığın her karar ailemizin iyiliği içindi." Elleri yumruk oluyor. "Senden daha sadık kimse yok, Ashland."

Başımı sallıyorum.

“Bizim için, ailemiz için neleri feda ettiğini gördüm.”

Yine başımı sallıyorum, kardeşimin yüzü aniden aklıma gelince boğazımda bir düğüm oluşuyor.

“Evet,” diyorum, sesim kısık çıkıyor.

“Elimizden gelen her şeyi yapacağız. Ölümüne savaşacağız. Beni duyuyor musun, Ashland? Ölümüne.” Aniden gülümser ve bana göz kırpar.

“Kızla işleri batırma.”

Dönüp mutfağa doğru yürüyorum.

Seamus benim tarafımda. Bütün kardeşlerim benim tarafımda. Eğer harekete geçersek... eğer bunu doğru yaparsak.

Lanet olsun. Bıçak sırtında yürüyoruz. Tek bir sert rüzgâr esintisi, bizi ölüme sürükler. Bütün aileyi yıkıma sürükleyebilirim.

Ya da.

Ya da... onlarla birlikte batacağız.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bianca

KAFAM TAMAMEN KARIŞTI. Ashland bir McCarthy. Nefret etmem için şartlandırıldığım McCarthy'ler.

McCarthy'ler babamın onlar için çalışırken öldüğünü biliyorlardı ve Ashland'ın elinde, McCarthy'lerin yıllardır aileme maddi olarak destek sağladıklarına dair doğrulanabilir kanıtlar var.

Marcus beni sevmiyor.

Marcus bir katil.

Ama şu anda? McCarthy ailesinin evindeki geniş, sıcak ve rahat mutfakta olmanın, beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde hoş karşılanmış hissettiren bir yanı var. Buna alışkın değilim.

Kız kardeşler arasındaki dostluk. Sıcaklık ve misafirperverlik.

Anneleri odaya giriyor, uzun boylu ve heybetli, gözlerinde bir kilometre öteden bile fark edebileceğim bir şefkat var. Kenarları gümüş rengi olan koyu siyah saçları, biraz dağınık ama sevimli bir topuzda toplanmış. Güzel ama sade, krem rengi bir ev kıyafeti giyiyor. Ona sarılmak istiyorum.

"Merhaba," diyor, bana parlak bir gülümsemeyle. "Tanıştığımıza ne mutlu?"

"Anne," diyor en küçüğü Bronwyn. Yanakları pembe, teni açık, uzun sarı saçları var ve gözleri neşeye parlıyor.

"Buna inanmayacaksınız," diyor sırtarak. "Bu Bianca White."

Annesinin onu tanımasını beklermişçesine bir an durur. Ama annesi onu tanımaz.

"İsim tanıdık geliyor," diyor.

"Hayır, sizi şaşırtacak olan *kim* olduğu değil. Muhtemelen bilmezsin... babasının bizim için çalıştığına dair bir şey. Değil mi?" diye bana soruyor.

Başımı sallıyorum.

Caitlin bana gülümser ve göz kırpar.

"O zaman beni ne şaşırtacak, kızım?" diyor, başını yana eğerek.

"Onu bugün buraya getiren *kişi*," diyor Bronwyn, sanki annesiyle paylaşmak için en ilginç dedikoduyu bulmuş gibi.

Bana bakıyor. "Kiminle geldin, Bianca? Böyle sevimli bir kıza ne güzel isim." Sesinde içimi ısıtan bir samimiyet var.

Kimse bana güzel demiyor. Ashland dışında kimse. Yutkunuyorum.

"Ashland mı?" diyorum ve neden bunun bir soru olarak çıktığını bilmiyorum.

Bana bakıp gözlerini kırıyor. "*Ashland* mı? Şaka mı yapıyorsun?" Gülümsüyor, yanıma geliyor, iki elimi de tutup sıkıyor. "Ashland'la mı birliktesin canım? *Demek* bu yüzden bu kadar gizemli davranıyordun."

"Evet," diyorum gülümseyerek. "İşler biraz karmaşık ama evet, onunla birlikteyim."

"Oh," diyor, sanki karmaşıklıkların önemi yokmuş gibi elini havada sallayarak. "Ailemizdeki her ilişki karmaşıktır, kızım. McCarthy ailesiyseniz, işler böyle olur. Ama durun. Oh, doğru. Çeteyi yöneten babanızdı, değil mi?" der, dudaklarına dokunarak anılarını sıralıyor gibi.

"Evet."

Bronwyn başını salladı.

“Sorun değil,” diyorum. “Bu noktada, gerçeği konuşmanın önemli olduğunu düşünüyorum. Anlamalısınız, Bayan McCarthy—”

“Lütfen,” der, elimi tutarak. “Bana Caitlin de, kızım. Otur , bir fincan çay iç. Her zaman derim ki, insanı sakinleştirmek için bir fincan çay gibisi yoktur, değil mi? Otur, canım.”

Otururum ve gözlerim yaşarır. Boğazım ve ağlayacakmışım gibi hissediyorum. Ağlamam lazım, diye düşünüyorum, ama şimdi değil.

Annem bana hep kendimi toparlamamı, kendimi toparlamamı söylerdi. Ama burada, Caitlin yanındaki masayı okşuyor ve köşedeki birine bir tabak kurabiye getirmesi için işaret ediyor.

O tarafa bakıyorum ve Erin gülümsüyor. “Gel,” diyor. “Caitlin haklı, Bianca. Bu ailede her şey karmaşık, o yüzden bunun için özür dileme. Ama düşünüyordum da...” Karşımda bir sandalye çekiyor. “Birkaç sorum var.” Başını sallıyor. “Hayır, şimdi değil.”

“Ne oldu?” diye soruyorum, kurabiyelere bakarak. Diğer kızlar yemeye başlıyor, ben de bir tane alıyorum.

Onlar konuşurken, Caitlin bana canlandırıcı bir fincan sıcak çay doldurur. O kadar sıcaktır ki, neredeyse dilimi yakar. Ama haklıdır — gerçekten iyi geliyor. Ben Bir parça kurabiyeyi ağızıma attım; Bronwyn da bir tane daha almam için tabağı bana doğru itti.

“Bunlar hayatında yiyeceğin en lezzetli kurabiyeler,” diyor göz kırparak. “Annemin İskoçya’da bir arkadaşı var, bize bol bol gönderiyor.”

Ona gülümsüyorum. “Çok lezzetliler.”

“Tamam, şunu anlamam lazım,” diyor Erin. O, biraz... nasıl desem... diğerlerinden uzak duran, çalışkan görünüşlü bir kız ve diğerlerinden biraz, nasıl desem, uzak duruyor gibi. Onlarla birlikte oturmuyor, sanki kendi başına düşünmeyi tercih ediyor gibi. Benden birkaç yaş büyük ve onun geçmişi hakkında çok merak ediyorum. “McCarthy’lerin muhasebesini ben yapıyorum. Ayrıca ve Crowning yıllardır bize borcumuz olduğunu söylüyor ama yok. Bunu ona

ama o... nasıl desem... O lanet olası bir geveze.”

Caitlin çayını tükürdü. “Aman Tanrım, Erin, küfrettiğinde bayılıyorum.”

Erin gülümser ve dudağını ısırır. “Belli ki yalan söylüyor. Belli ki defterleri tahrif etmiş, ama yine de bize güç gösterisi yapmaya çalışıyor. Bilmiyorum, araştırmam gereken daha çok şey var,” diyor. “Ayrıca Ashland'ın sana McCarthy ailesinin faturaları ödediği konusunda söylediği her şeyin kesinlikle doğru olduğunu biliyorum. Çekleri bizzat ben imzaladım.”

“Evet, biliyorum. Sadece tuhaf.” Gerginliğini yatıştırmak için çaydan bir yudum daha alıyorum. Keşke içinde daha sert bir şey olsaydı. “uzun zamandır eskisi kadar varlıklı olmadığımızı sanıyordum.”

Caitlin başını sallıyor. “Aile hakkında kötü konuşan biri değilim, kızım. Ama bu güçlü bir hamle, değil mi?”

“Nedir o?” diye soruyorum, başka bir kurabiye parçasının köşesini ısırarak.

“Çocukların ailelerinin mali durumunun istikrarsız olduğunu düşünmesi. Bu ebeveynlere güç ve kontrol sağlar, değil mi? Kesinlikle üzerinde durulması gereken bir konu,” der ve Erin’e başını sallar.

Ashland'ın silueti aniden kapı aralığını doldurur.

“İşte buradasın,” der. Ellerini ceplerine sokarken biraz utangaç görünür. “Nasıl gidiyor?”

“Oh, hadi git.” Caitlin eliyle onu uğurlar. “Git erkek işlerini yap. Biz burada biraz sohbet ediyoruz. Eminim Seamus'un seninle konuşacak çok şeyi vardır, Ashland,” der alaycı bir şekilde.

“Evet,” der. “Şimdilik işleri hallettik. Bianca'yla biraz baş başa kalmak istiyorum.”

“Olur,” der Caitlin, ayağa kalkarak. “Seamus bu sabah üçüncü kattaki sağdan ikinci odayı senin için hazırlattı.”

Ashland kaşlarını çatı. “Üçüncü katta sağdan ikinci oda mı?”

"O, evin en güvenli odası," diyor Caitlin sessizce. "Herhangi bir ateş hattından

herhangi bir ateş hattından en uzak olan..." Boğazını temizler. "Ateş hattından ya da her neyse. O, bunun en iyisi olacağını söylüyor çünkü eğer bir şey olursa ve Bianca zor durumda kalırsa, üçüncü kattaki güvenli odaya sığınması kolay olur, değil mi?"

"Evet," der Ashland. "İş o noktaya gelmeyecek."

"Ashland, elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorum, ama aynı zamanda Crowning'ın uzun süredir peşimizde olduğunu da biliyorum. Cavin ve Erin evlenmeden hemen öncesini hatırlıyor musun?" der.

"Depoya ne olduğunu ve bunun Crowning'ın işi olduğunu nasıl keşfettiğimizi hatırlıyor musun?"

Ashland başını sallar. "Evet."

"O zamandan beri peşimizde. Gücümüzün artmasından hoşlanmıyor. Crowning kendini Ballyhock'taki İrlanda mafyası olarak görüyor. Ne yazık ki onun için, biz öyle düşünmüyoruz. Değil mi?"

Ashland başını sallar. "Doğru."

"Şimdilik bu kadar konuşma yeter. Erin, neden yapman gerekeni yapmıyorsun? Bize haber ver, tamam mı canım?" diyor Caitlin ve ben kesin bir izlenim ediniyorum, her ne kadar nazik ve tatlı bir tarafı olsa da , bu kadın çivi kadar sert ve bu odadaki herkes onu bu yüzden saygı duyuyor. "Onunla biraz daha konuşmak istiyoruz, Ashland. Bize birkaç dakika zaman ayırabilir misin?"

"Tamam," der isteksizce, aramızdaki mesafeyi kapatarak. Ve fazla uzatmadan beni sandalyeden kaldırır, ağır bir şekilde oturur ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kucağına çeker.

Bronwyn kıkırdamasını saklamaya bile zahmet etmez. Kyla eğlenerek izler. Erin telefonunda bir şeyler araştırmakla meşguldür ve Caitlin bana geniş bir göz kırpar.

"Aferin sana," diyor. "İşte bunu görmek isterim."

Ashland'ın sağlam bacaklarına yaslanıyorum, kalın, sıcak kolları beni sarmalıyor.

"Ne arıyoruz, Erin?"

"Cavin'le evlendiğimizden beri muhasebeyi ben tutuyorum, biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diyor Ashland.

"Ve Francesca White'ın kocası bizim için görev başında hayatını kaybettiği için, son birkaç yıldır ona önemli miktarda para verdiğimizizi doğruladım, değil mi?"

"Evet," dedi Ashland yine temkinli bir şekilde.

"Ama asıl soru şu," der Erin, "Crowning bu işin neresinde? Francesca White, kızı ile Marcus Crowning arasındaki bir birliktelikten bundan ne gibi bir çıkar sağlayacak? Bunu anlamıyorum."

"Doğru," diyor Ashland. "Bu, bizim de aramızda konuştuğumuz konu, çünkü beklediğimiz kadar kötü olup olmayacağı günün sorusu, değil mi? Ama benim bir teorim var. Aslında hepimizin var."

Erin'in parmakları telefon ekranında durur.

"Benimle geri döndüğünden beri annen sana ulaştı mı?" der Ashland. Kollarını bana sıkıca dolamıştır ve ellerini kucağıma yerleştirir, parmaklarımız birbirine dolanır.

"Ben..." diyorum sessizce.

"Bir bakabilir miyim?" diye fısıldıyor. "Başka kimsenin bakmasına gerek yok, kızım, sadece ben."

Yutkunurum ve arka arkaya gelen mesajları ona gösteririm.

Anne

Ne yaptın? Nereye gittin? Ailemize ne yaptın?

"Bak," diyor sessizce. "Senin için endişelenmiyorum, değil mi? *Sana* ne yaptığını soruyor."

Başımı sallıyorum, yutkunuyorum ve dudaklarımı yalıyorum. Anneme Marcus'un bana zarar vermeye çalıştığını söylediğim mesajları ve onun cevabını tekrar okuyorum:

Anne

O böyle bir şey yapmadı. Bu kadar dramatik davranmayı bırak.

Ve şimdi de duyabiliyorum. Bu kadar dramatik olma. Her şeyi kendine bağlama. Neden bu kadar bencil olmalısın?

Artık onun etkisinden kurtulduğum için her şeyi daha net görebiliyorum. Ben

. Manipüle edildim. Beni kullanmaya çalıştı ve ben de buna izin verdim.

Başımı başka yöne çeviriyorum. "İyi olup olmadığımı bile sormadı. Marcus peşimden geldi. Bana zarar verecekti. Restorandaki şef Ashland, adımlı bile bilmiyordu, ama kendi annemden daha fazla beni korumaya çalıştı."

Gözyaşlarımın akmasına ramak kaldı. Annemin başından beri beni kullandığını anlamak, bugünkü planımın bir parçası değildi.

Ashland yanağıma bir öpücük kondurdu. "Yakında baş başa kalmamız lazım, kızım. Erin, en iyi yaptığın şeyi yap."

Erin'in en iyi yaptığı şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama kararlı bir şekilde başını sallaması içimi rahatlatıyor.

Sanki içinde bulunduğum sıkıntının farkında bile değilmiş gibi bana bakmıyor. Kyla da gözlerini kaçırıyor, çenesi sıkı. Bu kadınlar stoik.

Ama Bronwyn ve Caitlin... Bronwyn bana uzanıyor. "Ashland'ı senin gibi biriyle görmek ne kadar güzel, anlatamam," diyor

. "Eğer izin verirsen, sana çok, çok iyi bakacak, Bianca."

Ashland beni önünde ayağa kaldırıyor ve elimi tutuyor.

"Sana odanı göstereyim," diyor Caitlin. "Şimdi dinle, bir süre burada kalacaksın. Bunun ne zaman geçeceği belli olmaz, ama göreceğiz bakacağız." Gülümsüyor. "Yine de şöyle yapacağız. Bu evde istediğin gibi dolaşabilirsin. Burada, çocuklarım her zaman aç olduğu için

çünkü çocuklarım her zaman açlıktan ölürlər. Yetişkin olsalar bile, Cavin hala gelip her saatte kilerimi talan ediyor.”

“Biz de kendimiz bol bol yiyecek alıyoruz, ama bu *senin* kilerini talan etmekle aynı şey değil,” diyor Erin gülümseyerek, bir ekrandan diğerine geçip dururken; sanki bir dahinin oyununu izlemek gibi. Bu kadın, diğer insanların bilmediği şeyleri biliyor. Bunu görmek biraz şaşırtıcı.

“Eh, bizi şımartıyorsun,” diyor Bronwyn bana göz kırparak.

“Ben sürekli yemek yapıyorum, bu yüzden mutfakta bol bol yemek var,” diye devam ediyor Caitlin.

“En azından burada karnım doycak, bunu biliyorum,” diyorum şaka olarak. Ama hepsi güldüğünde yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

“Evet, öyle olacak,” diyor Caitlin. “Bu önemli, değil mi?”

Ashland, kimsenin görmediği bir şekilde kıcıma hafifçe çimdik atıyor.

“Evet,” diyor, sesi kısık. “Öyle.”

“Bu taraftan bahçeye çıkan bir çıkış var, ama sanırım durumun güvenli olduğunu anlayana kadar...”

"Koruma olmadan gitmeyeceksin," diye ısrar ediyor Ashland. "O da ben olacağım."

"Seamus sana bir iş vermedikçe, değil mi Ashland?" diye düzeltir

Caitlin. "İzin almadan evden çıkmıyoruz."

"Bu taraftan aşağı," der ve bana evi gezdirir.

"Sana daha sonra tam bir tur gezdirmem gerekecek, ama burası biraz sığınak gibi. Bu koridorun sonunda kütüphane var."

“Kütüphane,” diye nefes veriyorum. “Evinde kütüphane mi var?”

"Evet," diyor Caitlin. "Senin yaşındayken, orası en sevdiğim yerd. Şimdi ise, ne diyorlar ona, e-okuyucu mu?"

Yaşlandıkça gözlerim için biraz daha rahat oluyor.” Göz kırpmıyor. “Ama lütfen istediğin tüm kitapları alabilirsin.”

“Caitlin Teyze,” diyor Ashland. “Bianca’nın bir kedisi var.”

Ashland'ın sanki yine küçük bir çocukmuş gibi bir kadına *teyze* demesi neden bu kadar sevimli geliyor? Çok sevimli.

“Öyle mi?” der kadın.

“Oh, Ashland, bir kedi,” der Caitlin. “Her zaman bir kedi istemişimdir. Amcan pek sevmez ama ikna edersem kabul eder. Bianca’nın mı?”

“Evet.” Başımı sallıyorum. “Ashland pek sevmiyor ama sen ona çok iyi davrandın, değil mi?”

Bronwyn'in gözleri bana doğru parıldıyor. Ashland'ın yumuşak tarafını benim kadar gören başka kimse olmadığına dair içimde güçlü bir his var.

“Onu buraya getirmek mi istiyorsun?” diyorum.

“Biliyor musun, bence şimdilik bu konuyu bırakmak en iyisi. Lancelot annemin evinde güvende. Ve herhangi bir temasa girme riskini almak istemiyorum.” Bunu söylemek bana acı veriyor, ama doğru. “Burada olduğumdan şüphelenmesini istemiyorum.”

“Biliyorum,” diyor Ashland sessizce.

“Ama kedini buraya getirmek istediğin bir an gelirse,” diyor Caitlin, “o da elbette hoş karşılanır.”

Bizi merdivenlere kadar geçiriyor. Kyla ve Bronwyn, arkamızda fısıldayarak konuşuyorlar, iki adam köşeyi dönüyor — sanırım Cavin ve Seamus. Bu adamları duymuştum. Benden yaşça büyüktüler, bu yüzden benimle aynı dönemde okula gitmemişlerdi. Ama Cavin de ringde dövüşmeyi seviyor.

“Erin'le konuşmam lazım,” diyor Cavin. “Ashland, sonra konuşuruz, olur mu?”

“Tamam,” diyor Ashland.

“Bu geceki dövüşünü ben alacağım,” diyor.

“Bu gece ringe çıkmamanın akıllıca olduğunu sanmıyorum delikanlı,” diyor Seamus.

“Ashland işini yapıyor,” diye onaylar Cavin.

"Ringde dövüşüyor musun, Ashland?" diye soruyorum
şaşıklıkla. Herkes neredeyse aynı anda kahkahaya
boğuluyor.

"Ashland, ringde dövüşmek mi?" diyor Caitlin. "Tanrım, ona bundan
bahsetmemiştin
." Başını sallar. "Üç yıl üst üste şampiyon oldu, canım. En iyi yaptığı şey
bu. O ve Cav,
McCarthy ailesini ünlü yapanlar."

"Evet," diyor Ashland sessizce omuz silkerek. "Dövüşmeyi seviyorum."

"Şey, bu beni hiç şaşırtmadı," diyorum, bu da onları tekrar güldürüyor.

"Tamam, bu kadar sohbet yeter," diyor Ashland sert bir sesle. "Şimdi baş
başına konuşmamız lazım. Gidelim." Ama ilk başta olduğu gibi beni
korkutmuyor.

Declan koridorda ve Cavin'e alaycı bir yorum yaptığını duyuyorum.
"*Konuşun*," diyor, parmaklarıyla tırnak işareti yaparak.

Ashland ona öyle bir bakış atıyor ki, Declan canını kurtarmak için kaçıyor.
Onu seven insanların yanında onu izlemeyi seviyorum. Sanki daha önce
hiç görmediğim, Ashland'ın bambaşka bir yönü gibi. Kuzenleri, teyzeleri,
amcaları ve bir erkek kardeşi var. Eninde sonunda ailesiyle tanışacağım,
ama o onlardan çok övgüyle bahsediyor.

Ashland'ın utangaç ya da alçakgönüllü halini görmek ve beni, onların nazik
sorularından bile koruma şeklini görmek komik.

Sonra, baş başa kaldığımız için ailesiyle ilgili tüm düşüncelerim birdenbire
duruyor. Arkasında kapıyı kapatıp kilitliyor, sonra beni kendine doğru
çevirip ellerini yüzüme koyuyor.

"Nasılsın, kızım?" Sesi her zamankinden daha sert, sanki bu sözleri ona
bir bedel ödettiriyormuş gibi.

Yalan söylemek için ağzımı açıyorum, iyi olduğumu, sadece bir
dakikaya ihtiyacım olduğunu söylemek için,
ama ağzımdan çıkan, sanki delirmişim gibi, yarı gülüş, yarı hıçkırık
karışımı bozuk bir ses. Burada hepimiz deliyiz.

Boğazım sıkışıyor ve aniden nefes alamıyorum. Gözlerimin arkasında gözyaşları çoktan yanmaya başlamış ve biliyorum ki bir tanesi bile düşerse, durduramayacağım.

"Pek iyi değilim," diyorum ve son kelimedede sesim çatlıyor. "Şşş, aşkım," diyor ve beni sıkıca sarıyor.

Bu kadarı yeter. Baraj yıkılır.

Hücumla ağlıyorum ve bu filmlerdeki güzel, sessiz gözyaşları değil, tüm vücudumu sarsan çirkin, hıçkırıklarla dolu ağlamalar. On sekiz yaşımdan beri, hatırlayamadığım kabuslardan çığlık atarak uyandığımdan beri yapmadığım türden bir ağlama. İçini boşaltan ve seni boş bırakıp, burnunu akıtan, kafanı pamukla doldurulmuş gibi hissettiren türden bir ağlama.

Hareket ettiğimi hatırlamıyorum, ama birdenbire yüzüm Ashland'ın omzuna gömülmüş, yumruklarım gömleğine sıkışmış durumda. Ve o bana... güven veriyor.

Kollarını bana doluyor, sağlam ve emin bir şekilde, bir eli başımın arkasını okşarken, diğeri sırtımı sarıyor. Beni susturmuyor ya da bana her şeyin yolunda olduğunu söylemiyor. Ben parçalanırken o sadece beni bir arada tutuyor, çenesi başımın üstüne yaslanmış, kalp atışları yanağıma karşı sabit.

Hiçbir şey kalmayana kadar ağlıyorum.

"Hepsini dışarı çıkar. Sana iyi gelir. Kardeşim öldüğünde kalbim kırılmış gibi ağlamıştım," diyor kulağıma. "Ve sonra kendimi çok daha iyi hissetmiştim. Dök içini. Hadi."

Beni kucağına alıp taşıyor ve ben artık karşı çıkmıyorum. Bu . O bir boğa kadar güçlü. Beni taşımayı seviyor ve doğrusu, ben de taşınmayı seviyorum.

Köşedeki, lambanın yumuşak ışığının altında duran, bol dolgulu bir koltuğa doğru ilerliyoruz. Beni kucağına oturtuyor ve yanağıma burnunu sürtüyor. Başımı göğsüne dayıyorum ve parmakları saçlarımin arasında dolaşıyor.

"İçini dök," diyor. "Çok şey yaşadın, değil mi?"

"Evet..." Sonra yine ağlamaya başlıyorum. "Bunca yıl boyunca Ashland bana yalan söyledi. Bunca yıl boyunca o... bana bunun benim görevim olduğunu söyledi. Şimdi bile, onun bana zarar vermeye çalıştığını umursamıyor bile. Onun tek umursadığı tek umursadığı şey para, aile ve üstlendiğimiz sorumluluklar. Ben sadece..."

Tişörtü sıırıslıkla olana kadar ağlıyorum ve elime bir sürü mendil alıp, dağınıklığı temizlemeye çalışıyorum.

"Tanrım, özür dilerim."

"Sakin özür dileme," der hemen. Tişörtünün eteğine uzanır ve tek bir hareketle çıkarır.

Bir kez daha, tişörtünü top haline getirip nazikçe gözlerimi silmeden önce, sert kaslarına, dövmelelerine ve yara izlerine göz atıyorum. Bana doğru uzanıp, yan sehpadaki kare şeklindeki mendil kutusunu alıyor yan sehpadan aldı.

"Al, şimdi burnunu sile. Hadi."

Yüzümü silip burnumu sildikten sonra, titrek bir nefes veriyorum. "İşte," diyorum, kendimi daha hafif hissederek.

"Güzel. Caitlin teyze haklı. Ruhunu yatıştırmak için buharlı bir fincan çay, lezzetli, zengin kurabiye ve iyice bir ağlamak ruhu yatıştırmak için gerekenler. Sonra da," der, sanki hava durumundan ve akşam yemeğinde ne sipariş edeceğimizden konuşuyormuşuz gibi, "seni banyoya götüreceğim. duş alacağız, değil mi?" Sesi alçak ve koyu. "Göğüslerini öpeceğim ve kıvrımlarına tapacağım, sonra seni yatağa yatırıp kendi adını bile unutana kadar seni yalayacağım." Yanağıma öpücük konduruyor. "Nasıl geliyor kulağa?"

"Ashland," diyorum, damarlarımdan sıcaklık yayılırken bile. "Aman Tanrım."

Çay konusunda sözünü tutuyor.

Kanepede kıvrılmış oturuyorum, beni tamamen yutan kocaman sweatshirtlerinden birine sarılmış, seramik bir kaptan yudumlarken o gümüş rengi gözleriyle beni izliyor. Gözlerim hâlâ şiş, burnum kırmızı, ama göğsümdeki bir şey gevşedi.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, o içimi titreten düşük ses tonuyla. Boş bardağı bırakıp başımı sallıyorum. "Daha iyi."

Öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve ondan yayılan yoğunluk nefesimi kesiyor.

"Güzel. Çünkü söylediklerimde ciddiydim, Bianca. Her bir kelimesinde." Aksanı artık daha kalın, daha sert. "Seni duşa götüreceğim ve vücudunun her santimini taparcasına öpeceğim. Sana ne kadar iyi hissettirdiğimden başka her şeyi unutturacağım. Anladın mı?"

İçimde bir sıcaklık yayılıyor, karnımın dibinde birikiyor.

"Evet." "Evet, ne?" Gözleri gözlerime deliyor.

Yanaklarım yanıyor. Bu bizim oynadığımız bir oyun ve ben buna bayılıyorum. "Evet, efendim."

"Aferin kızım." Başparmağıyla yanağımı nazikçe okşayarak beni ödüllendiriyor ve bu övgü omurgamdan aşağı bir titreme gönderiyor. "Şimdi buraya gel."

Ayağa kalkıp elini uzattı, ben de tereddüt etmeden elini tuttum. Beni koridordan banyoya doğru götürürken, parmaklarım onun yara izleriyle dolu avucunda minicik görünüyordu koridordan banyoya doğru götürürken parmaklarım onun yara izleriyle dolu avucunda minicik görünüyor. İçeri girer girmez kapıyı tekmelerek kapatıyor ve beni kapıya sıkıştırıyor, devasa vücudu beni kafese kapatıyor.

"Seni izleyerek, seni isteyerek, seni düşünerek kendimi tatmin ederek geçen lanet yıllar. Geçen yıl kaç kez dudaklarımda senin adın varken boşaldığımı biliyor musun, kızım?"

Tanrım. Bu acımasız, tehlikeli adamın beni düşünürken kendini okşadığı görüntüsü dizlerimi titretir.

"Kaç kez?" diye fısıldıyorum, sırtarak.

"Sayamayacak kadar çok." Eli sweatshirt'ümün altına kayar, çıplak göğüslerimi sertçe avuçlar. Bir iniltiyi bastırıyorum. "Her gece. Bazen günde iki kez, giydiğin o mini etekleri gördüğümde.

Kendi lanet elim dışında cinsel perhiz yaptım, lanet olası bir altar çocuğu gibi kendimi sana sakladım."

Başparmağı meme ucuma değince nefesim kesilir. "Ashland—"

"Bana ne yaptığının farkında mısın?" Diğer eliyle çenemi kavrayarak gözlerime bakmamı sağlıyor. "Benim için ne ifade ediyorsun? Beni mahvettin Bianca. Başka kimseye karşı tamamen mahvettin beni."

"Özür dilerim—"

"Özür dileme." Beni sertçe öpüyor, alt dudağımı ısıyor. "İhtiyacım olan her şey olduğun için özür dileme. Benim olduğun için."

Sweatshirt'ümü başımdan çekip çıkardı, beni sadece külotumla bıraktı ve çıkardığı ses neredeyse acı dolu gibiydi.

"Tanrım, şuna bak." Elleri her yerdeydi; , kalçalarımı sıkıyor, aşağı kayarak kıkımını kavıyor. "Mükemmel. O kadar mükemmelsin ki sana bakmak acı veriyor."

Gömleğine uzanıyorum ama o bileklerimi yakalıyor, kocaman eliyle başımın üstüne sabitliyor. Bu pozisyon sırtımı kavisliyor, göğüslerimi ona doğru itiyor ve gözleri eriyip gidiyor.

"Hayır. Bu gece yetki bende, kızım. Bu gece, sana benim bakmama izin vereceksin. Bu gece, kontrolü bana vereceksin. Bunu yapabilir misin?"

Nefesim kesik kesik geliyor. "Evet," diye fısıldıyorum. O da kıkıma bir şaplak atıyor.

"Evet, ne?" Bileklerimi daha sıkı kavrar.

"Evet... efendim." Bu kelime dilimde hâlâ yabancı geliyor, ama gözlerindeki parıltı bana bunun doğru olduğunu söylüyor.

"Siktir." Bileklerimi bırakıyor. "Tekrar söyle."

"Evet, efendim."

"Bir daha."

"Evet, efendim, lütfen..."

Hırıldayarak beni kaldırıyor, bacaklarım içgüdüsel olarak beline dolanıyor . Kot pantolonunun üzerinden ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum, kalın penisinin çıkıntısı içime baskı yapıyor ve ben düşünmeden ona sürtünüyorum.

"Ne açgözlü bir şeysin, değil mi?" Beni, suyu akıp buhar çıkan duşa taşıyor. "Beni bu kadar çok istiyorsun. Bu güzel amcığ yalayacağıma söz verdiğimden beri ıslaksın, değil mi?"

Yanık yüzümü boynuna gömerek inliyorum. "Cevap ver bana, Bianca."

"Evet," itiraf ediyorum, utanç ve tahrik göğsümde savaşıyor. "Evet, ıslandım."

"Göster bana."

Beni banyo tezgahına oturtuyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Bana ne kadar ıslandığını göster. Kendine dokun. Bırak da göreyim."

Tanrım. Tanrım.

Ellerim titriyor, parmaklarımı külotumun içine sokuyorum ama o beni durduruyor.

"Yavaş ol. İzlemek istiyorum."

Külotumu yavaşça sıyrıyorum ve gözleri her hareketimi takip ediyor. Külotum çıkınca, onu benden alıyor, yüzüne yaklaştırıyor ve derin bir nefes alıyor. Bu çok müstehcen, çok yanlış ve ben buna bayılıyorum.

"Mmm, kokun çok güzel." Külotu bir kenara atıyor ve dizlerimi kavrar, bacaklarımı iyice açar. "İşte burada. Bak ne kadar güzel ve

pembe olduğuna bak. Hepsi şişmiş, arzulu ve ıslak."

Titriyorum, tamamen açığa çıkmış durumdayım ve o bana henüz dokunmadı bile.

"Kendine dokun," diye tekrar emretti. "Yatakta tek başına, beni düşünürken nasıl yaptığını göster bana."

"Ben..."

Kaşını kaldırıyor. "Bu tatlı amcığı hiç okşamadığını mı söylüyorsun?"

Dudaklarımı ısıriyorum ve yüzündeki ifade

vahşileşiyor. "Dokun kendine, aşkım. Hemen."

Elimi bacaklarımın arasına kaydırırken titriyorum ve parmaklarımın klitorisime ilk dokunuşunda nefesim kesiliyor. Sırılsıklamım ve gözlerinde memnuniyeti görebiliyorum.

"İşte böyle. O güzel klitorisini benim için daireler çiz. Daha yavaş, bebeğim. Evet, işte böyle."

Sözünü dinliyorum, o izlerken kalçalarımı kendi dokunuşuma göre sallıyorum, eli ise kot pantolonunun üzerinden kendini okşamaya başlıyor.

"Şimdi içeri. O minik parmaklarınla kendini sikmeni görmek istiyorum."

İçeri bir parmağımı sokuyorum, sonra iki parmağımı, ama onun bana verebileceğini bildiğim şeye kıyasla bu genişlik yetmiyor.

"Daha fazlasına ihtiyacın var, değil mi?" Aklımı okuyor, piç kurusu.

"O minik parmakların seni istediğin gibi doyuramaz. Benim

yapabileceğim gibi." "Lütfen," diye inliyorum, parmaklarımı daha hızlı hareket ettiriyorum.

"Lütfen ne?"

"Lütfen bana dokun, Ashland."

"Neye ihtiyacın var, Bianca? Söyle."

"Sana ihtiyacım var!" Sözler ağzımdan fışkırdı. "Kıyafetlerini çıkar ve lanet duşa gir..."

Bana doğru hızla yürür, ben de tezgaha yaslanıp kıkırdamamı bastırırm, sonra beni döndürür ve öne eğirir. Avucuyla kıcıma sertçe vurur. “Bana ne yapmam gerektiğini söylüyorsun, öyle mi?” Ama boynuma burnunu sürter ve kıkırdar. “Seni yaramaz küçük şey, sana , değil mi?”

Başımı sallayıp sırtımı kamburlaştırıyorum, bir tokat daha için yalvarıyorum. Vurduğunda inliyorum.

“Giysilerimi çıkar. Sana katılmak istiyorum,” diye kulağıma fısıldıyor. Dönüyorum ve kumaşların hışırtısı eşliğinde gömleğini kaldırıyorum, ellerimi çıplak göğsünün geniş yüzeyinde gezdirirken inliyorum. Kot pantolonunu çıkarıyor ve saniyeler içinde çıplak kalıyoruz.

O kadar hızlı hareket ediyor ki, beni tezgahdan kaldırıp duşa sokuyor. Sıcak su aşırı hassaslaşmış tenime çarpıyor ve ben çığlık atıyorum, ama o çoktan beni fayanslara bastırmış, çıplak vücudu beni duvara sıkıştırmış durumda.

"Sikime mi ihtiyacın var?" Eli boğazımı sarar, sadece tutar, sahiplenir. "Bu muhtaç küçük amciğin doldurulması mı gerekiyor, öyle mi?"

"Evet, tanrım, evet..."

"Henüz değil." Boğazımı bırakıyor ve o kadar hızlı dizlerinin üzerine çöküyor ki su sığıyor. "Önce, yalvarana kadar bu amciği yalayacağım yalvarana kadar bu amciği yalayacağım. Seni o kadar çok kez boşaltacağım ki, düşünmeyi unutacaksın. Sonra da seni sikeceğim."

Diz çöküyor, su akıntısı geniş sırtına çarpıyor, etrafımızda buhar yükseliyor ve ağzını üzerime yapıştırmadan önce bana cevap verecek zaman tanımıyor.

Bunda nazik bir yan yok. Açlıktan ölmüş bir adam gibi beni yutuyor, dili klitorisime düz ve sert bir şekilde değiyor, uzun hareketlerle yalıyor, bacaklarım titriyor. Elleri kıcıma kavıyor, beni yerinde tutuyor, açık tutuyor.

"Ashland, oh lanet olsun, oh tanrım—"

Ellerim fayanslara tutunmaya çalışıyor, ama tutunacak bir yer bulamıyor, o da kalalarımдан birini bırakıp bileğimi yakalıyor, elimi kafasına koyuyor.

"Bekle," diyor amıma doğru. "Yüzümün üstünde zıpla. Beni kullan."

Yapıyorum. Tanrı yardım etsin, yapıyorum. Kafasını kavırıyorum ve utanmadan ağzına sürtünüyorum. İnliyor, titreşim beni inlemeye zorluyor ve aniden parmakları orada, ikisi içime giriyor. "Evet—"

"Çok sıkı," diye mırıldanıyor, parmaklarını daha derine sokuyor. "Yine sikimi alabilmen için seni iyice genişletmem gerekecek, değil mi? Bu mükemmel küçük amcığın eğitilmesi lazım."

İnliyorum ve başımı sallıyorum, çünkü *bu neden bu kadar tahrik edici?* "Kime aitsin?"

"Sana. Sana aitim."

"Tabii ki sana aitsin." Üçüncü parmağını da ekliyor ve gerilme o kadar iyi hissettiriyor ki ağlayabilirim. "Bu amcık benim. Bu göt benim. Bu memeler benim. Her santimin bana ait, Bianca. Söyle."

"Her santimim sana ait." Nefes nefeseyim, duvarlarım parmaklarını sıkıca sarıyor.

"Aferin kızım. şimdi kendini bırak. Parmaklarımın ve ağzımın üzerine boşal, bebeğim."

Parmaklarını kıvrıyor, içimdeki o noktayı buluyor ve klitorisime tekrar yapışıyor. Bu kombinasyon yıkıcı bir etki yaratıyor — parmakları pompalıyor, ağzı emiyor, sıcak su üzerimize akıyor — ve ben ona haber bile veremedenden boşalıyorum.

"Ashland!" Adını haykırıyorum, tüm vücudum kasılıyor ve o acımasızca beni orgazma ulaştırıyor. Ama durmuyor. Hâlâ titriyor olsam bile, beni bir sonrakine doğru hazırlıyor. "Yapamam—çok fazla—"

“Yapabilirsin. Yapacaksın.” Sesi acımasız. “Seni mahvolana kadar boşaltacağım. Yıkılana kadar. O güzel kafanda geriye kalan tek şey benim adım olana kadar.”

Acımasız, beni daha da yükseklerle itiyor ve ikinci orgazm geldiğinde, ilkinden daha da yoğun oluyor. Aslında ağlıyorum, duyumların, duyguların ve

bana hissettirdiklerinin yoğunluğundan bunalmış, gerçekten ağlıyorum.

“İki oldu,” diyor, sesi boğuk olsa da neredeyse sohbet eder gibi. “Seni sikmeden önce bana bir tane daha verebilir misin?”

“Yapamam...”

“Evet, yapabilirsin. Uslu kızım ol, Bianca. Bir tane daha.”

Ayağa kalkıyor, parmaklarını içimde tutuyor ve ağzımı acımasız bir öpücükle ele geçiriyor. Dilinde kendimin tadını alıyorum ve bu utanç verici olmalı, ama sadece ateşli, müstehcen ve mükemmel.

Başparmağı klitorisimi bulur, sıkı daireler çizerek ovuşturur ve diğer eli yine boğazımı sarar.

“Bana bak,” diye emrediyor. “Boşalırken gözlerini benden ayırma.”

Gözlerimi zorla açıp fırtına bulutları gibi bakışlarıyla buluşuyorum ve bu samimiyet, bu şekilde görülmek, savunmasız, mahvolmuş ve tamamen ona ait olmak, beni tekrar doruğa itiyor.

Üçüncü orgazm farklı. Daha yavaş, daha derin, sonsuz gibi görünen dalgalar halinde içimden geçiyor. Tüm bu süre boyunca bakışlarını tutuyorum, gözyaşları yüzümden akıyor ve aramızda bir şey geçiyor—derin, ürkütücü ve kesinlikle doğru bir şey.

“İşte orada,” diye mırıldanıyor, ben titrerken beni kendine çekiyor. “İşte benim kızım.”

O bir eliyle suyu kapatırken diğer eliyle beni destekliyor, ben ise kemiksiz ve titriyorum. Beni bir havluya sarıp yatak odasına taşıyor, sanki kırılғанmışım gibi yatağa yatırıyor.

Ağır göz kapaklarımın arasından, havluyu düşürmesini izliyorum. Bakmaktan kendimi alamıyorum. Kalın ve uzun, ucu şimdiden ıslanmış.

Üzerime sürünüyor, beni hapsediyor. "Seni güzelce gerdirdim. Beni alacaksın."

Girişime dayandı ve ben gerildim. Neden bu kadar gerginim?

"Rahatla," diye yatıştırıyor, çenemi, boynumu öpüyor. "Güven bana. Ben yanıdayım."

Yavaşça, çok yavaşça içeri giriyor ve gerginlik çok yoğun. Kalın, sert ve acımasız olan her santimini hissedebiliyorum, nefesim kesilene kadar içimi dolduruyor.

"Lanet olsun, inanılmaz hissettiriyorsun." diye inliyor. "Sıcak, sıkı ve mükemmel. Benim için yaratılmışsın, değil mi?"

"Evet..." diye fısıldıyorum, bu doygunluğa alışmaya çalışırken. "Senin için yaratılmış."

Hareketsiz kalıyor, alnını alnıma dayayarak bana alışmam için zaman tanıyor.

"Bunu hayal etmiştim. İçinde olmayı. Seni benim yapmayı."

Yaralı yüzünü ellerimle kavradım. "Ben seninim. Her zaman senindim."

Yüzündeki ifade yumuşar, hassas ve savunmasız bir hal alır, sonra hareket etmeye başlar. Uzun, derin vuruşlar içimdeki bir şeyi yerle bir eder ve ben şimdiden bir orgazma doğru ilerliyorum.

"İşte böyle, aşkım. Bu sakin her santimini içine al. Bana ne kadar iyi olabileceğini göster."

Bacaklarımı beline doluyorum, daha derine girmesine izin veriyorum ve o küfrediyor.

"Dayanamayacağım," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Sen çok iyi hissettiriyorsun."

"O zaman dayanma." Onu kendime çekip öpüyorum. "İçime boşal. Beni senin yap."

Sanki içini deşmişim gibi inliyor ve daha hızlı, daha sert hareket etmeye başlıyor, yatak çerçevesi duvara çarpıyor.

"Şşş," diyorum, gülmemi bastırarak. "Kuzenlerin... teyzen, amcan..."

"Burada kimse bizi duymaz."

Eli aramızdan kayarak klitorisimi bulur ve ben tekrar boşalıyorum, onu o kadar sıkı sararım ki inler.

"Bianca... *lanet olsun.*"

Kendini derine gömüyor ve boşalıyor, içimde nabzını hissedebiliyorum, beni dolduruyor, içimden dışıma kadar damgasını vuruyor. İrlandalı sevgi sözcükleri, adımı ve dua gibi gelen sözler mırıldanıyor.

Sonunda, beni ezmemeye dikkat ederek üstüme yığılıyor ve ben onu sıkıca sarıyorum. İkimiz de nefes nefeseyiz, nemli ve sıcacık, ve kendimi hiç bu kadar tam hissetmemiştim.

"Seni seviyorum," diye kulağına fısıldıyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor."

Başını kaldırıyor ve gözlerinde gerçek gözyaşları var. "Bir insanı sevebileceğimi sandığımdan daha çok seviyorum seni. Beni Beni yeniden yarattın, kızım. Beni tamamen yeniden yarattın."

Bu sefer beni nazikçe öpüyor. "Benim," diye dudaklarıma fısıldıyor.

"Senin," diye onaylıyorum. "*Her zaman* senin."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ashland

Her zamanki gibi şafaktan önce uyanıyorum, ama bu sefer bana sarılan bir sıcaklık var. Bianca yanıma kıvrılmış, bir eli göğsümde, nefes alış yavaş ve düzenli.

Tanrım, saatlerce uyumasını izleyebilirim.

Ama bugün yapmam gereken işler var ve bunları ne kadar çabuk halledersem, o kadar çabuk ona dönebilirim.

O şimdi burada. Güvende.

Mümkün olduğunca nazikçe şakağına bir öpücük konduruyorum. "Gitmem gerek," diye fısıldıyorum kulağına. "Sadece kısa bir süreliğine, ama burada güvende olacağına söz veriyorum."

Evde, ailemle, hayatımı emanet edebileceğim insanlarla çevriliyken, nihayet rahat nefes alabiliyorum. Haftalardır omuzlarımda taşıdığım gerginlik çözülüyor. Kulübedeyken, onunla dünya arasında sadece ben vardım. Burada kuzenlerim, kardeşlerim var. Burada, onu koruyan sadece ben değilim.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi uykulu, yumuşak.

"Cavin'le antrenmanım var. Bir süre ertelemişim ama..." Omuzlarımı silktim. "Söz vermişim. Ayrıca dışarıdayken yapmam gereken küçük bir araştırma var."

Araştırma. Buna uygun bir kelime. Aslında yapmam gereken şey, Marcus Crowning'in hareketleri, bağlantıları ve zayıflıkları hakkında en ufak ayrıntıyı bile bulmak. Onu ortadan kaldırmadan, *onu* kalıcı olarak ortadan kaldırmadan önce, ne tür bir tehditle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak bilmem gerekiyor.

kalıcı olarak ortadan kaldırmadan önce tam olarak ne tür bir tehditle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerekiyor.

Ama onun bunu henüz bilmesi gerekmiyor. Bana nihayet güvenmeye başladığı, dün gece yaptığı gibi bana gülümsediği bir zamanda değil.

"Tamam," diyor ve ben kendimi tutamayıp yumuşak yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Tanrım, senden ayrılmak çok zor. Burada olmanı *seviyorum*," diye mırıldanıyorum, ona sokulup, kokusunu içime çekerek. Kollarını bana doluyor, ya da en azından deniyor, küçük elleri sırtımı zar zor kavıyor ve başımın üstüne öpücük konduruyor.

Bu hareket göğsümde bir şeyleri açığa çıkarıyor.

"Tanrım, kadın..." diye yarı inlerim. "Bu kadar tatlı olma. Senden ayrılmak zaten yeterince zor."

"O zaman bana geri dön," diye fısıldıyor. "Dönecek misin?" Onu derinlemesine öpüyorum.

Ne zaman onun güvenli limanı oldum? Ne zaman benden kaçmayı bırakıp bana uzanmaya başladı? Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum, ama hayatımın geri kalanını bu güveni, bana göstermeye başladığı bu yumuşaklığı kazanmak için harcayacağımı biliyorum.

"Ne düşündüğünü görebiliyorum," diyorum ona, çünkü görebiliyorum. Sanki yüksek sesle okuyormuş gibi, her duygu yüzünde beliriyor. "Yüksek sesle düşünüyorsun. Bu çok tatlı."

"Öyle mi?" Gülümsüyor, sonra gerçekten gülüyor ve bu ses göğsümü sıkıştırıyor.

Gözlerinden bir tutam saç çekip, sonra ellerimin üzerinde kendimi yukarı itiyorum. Çarşaf düşüyor ve onun için ne kadar sertleştiğimi görebildiğini biliyorum. Yine.

"Benden gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" diyor alaycı bir şekilde, dudaklarının köşeleri yukarı kıvrılıyor. "Beni güzel buluyorsun."

Güzel mi? *Güzel mi?*

"Az önce kendine *güzel* mi dedin?" Penisim zonkluyor, ama şu anda ona veremiyorum. "Az önce gitmem gerektiğini söyledim ve

beni tekrar cezalandırmamı sağlayarak beni geciktirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hey," diyor, utangaç ama aynı zamanda cesur bir şekilde, sanki beni beni kışkırtmak istiyormuş gibi, ama bu onu yine de birazcık gergin yapıyor. *Lanet olsun*, ne kadar sevimli. Boğazındaki nabzının attığını görebiliyorum. "Evet. Bununla bir sorunun mu var?"

"Sorun mu?" Parmaklarımı saçlarına doluyorum, nefesini kesecek kadar başını geriye çekiyorum. "Evet, kızım. Bu yılın en hafif tabiri bu. Sen lanet olası muhteşemsin."

Her kelimeyi çenesine, boynuna, ısırarak, iz bırakarak, sahiplenmek istediğim boğaz çukuruna öpücüklerle vurguluyorum.

"Sanırım *sevimliyim*," diyor, kasten beni iterek. Küçük velet.

"*Sevimli* mi?" Sesim alçaldı, tehlikeli bir tonda. "O ağzın başını belaya sokacak, tatlım. Böyle devam edersen, bana ne kadar da '*sevimli*'den fazlası olduğunu anlatırken o kıcını pembeye çeviririm."

"Ne?" Masummuş gibi davranmaya çalışıyor ama bacaklarını birbirine sıkıştırıyor ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. "Bunun nesi yanlış?"

"Aşağılayıcı olmaktan bir adım uzaktasın," diyorum, sert bir ses tonuyla, çünkü buna tepki veriyor, bu yüzden ıslanıyor.

"Tamam, peki, neyse," diyor, her kelimesinden küstahlık damlıyor.

Bu kadarı yeter.

İki bileğini de yakalıyorum, parmaklarımı etrafına doluyorum ve onu başının üstündeki yatak başlığına sabitliyorum. Tamamen benim merhametime kalmış durumda ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Bu kadar," diyorum ona. "Zamanım doldu ve sen de bunu biliyorsun. Yani bu akşam eve geldiğimde, bunu *alacaksın*."

"Oh, gerçekten mi?" Gözleri parlak, meydan okurcasına. "Bu beni *korkutması* mı gerekiyor?"

"Tanrım, artık seni korkutacak gücüm bile kalmadı," diyorum, ama kalbim deli gibi atıyor. "Eski gücümü mü kaybettim?"

"Birazcık." O sırtıyor.

"O zaman, sanırım Cavin beklemek zorunda kalacak, ben sana biraz terbiye vereceğim." Onu tek bir akıcı hareketle kaldırıyorum, sonra avucumu kıkına indirip tatmin edici bir şaplak atıyorum.

Çığlık atıyor, ben de ağzını ağzımla kapatıyorum, sesi yutuyorum ve ikimiz de nefes nefese kalana kadar onu öpüyorum.

"Sonra," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Sonra, seninle bir randevumuz var, değil mi?"

O başını sallıyor. "Bir randevu."

Onu bırakmak istemiyorum.

"Aşağı inip bir şeyler ye. Caitlin teyze sana yemek yedirmek için can atıyor. Ve kuzenlerimin de seni biraz daha yakından tanımak için sabırsızlandıklarını hissediyorum, değil mi?"

O içini çeker. "Gideceğim, ama... ben pek *sosyalleşmeyi seven biri* değilim, Ashland."

"Biliyorum," derim ve ona dokunmaktan kendimi alamadığım için yanağına tekrar öperim

. "Ve söz veriyorum, bu iş bittiğinde, öyle olmak zorunda değilsin. İstedğin kadar sosyal ya da antisosyal olabilirsin. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diyor.

"Güzel. Tamam."

"Tamam. O zaman kendine iyi bak ya da her neyse," diyor bana, gözlerindeki endişeyi görebildiğim halde, rahatmış gibi davranmaya çalışarak.

Sahiplenici bir şekilde saçının bir tutamını çekerim. "Tamam. Ben kendimi daha fazla tutamadan git buradan... seni bu yatağa sabitleyip, ."

"Git." Diye beni kaburgalarımın dırter. "Yapacak işlerin var."

İnleyerek kendime gelip yataktan kalkarken içimden küfrediyorum.

"Bunun için de teşekkürler."

Giyinirken beni izlediğini hissedebiliyorum. Aynanın yansımasında bana baktığını fark ediyorum ve kendimi zorlayarak onunla birlikte yatağa geri dönmek için kendimi zorluyorum.

Cavin'le antrenman. Marcus hakkında araştırma. Bugün yapacağım şeyler bunlar.

Sonra ona geri döneceğim.

Kapalı spor salonu ter ve deri kokuyor... ev gibi. Bianca'yı takip ettiğim yıllarda burası benim sığınağımdı, burada iblisleri kovup bir sonraki adım için antrenman yaptım.

Ben içeri girdiğimde Cavin çoktan oradaydı, ellerini sargılıyordu. Başını kaldırıp sırtıttı. "Vay vay. Hayalet sonunda ortaya çıktı. Bize karşı yumuşadığını sanmıştım kuzen."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, ama sesimde öfke yok. Gülümsememi zor tutuyorum.

"Kızını eve mi getirdin?" Bandajı bağlayıp yumruğunu kontrol ediyor. yumruğunu deniyor. "Ailem onu oldukça sevmiş görünüyor. Annem ne kadar tatlı, ne kadar kibar olduğundan bahsetmekten vazgeçmiyor."

"Evet," derim ve kendi bandajımı sarmaya başlarım. Önce sol el, bu tanıdık ritüel beni sakinleştirir. "O mükemmel."

"Eski nişanlısını öldürmeyi planladığını biliyor mu?"

Bandajı sararken durup gözlerine bakıyorum. "Aşağı yukarı." "Ona bunu önce mi söyleyeceksin, sonra mı?"

"Sonra," diyorum düz bir sesle. "Beni durdurmaya çalışmasına izin veremem." Cavin kısa ve keskin bir kahkaha atıyor. "Haklısın."

"Sen de aynısını yapardın."

"Evet, yapardım."

Ellerim titriyor, içimde sakladığım öfke yüzeye çıkmak üzere. “Evet, o bunu hak ediyor.”

“O zaman hazır olduğundan emin olalım.” Cavin ağır kum torbasına doğru ilerler ve onu sabit tutar. “Hadi bakalım. Bana neyin var göster.”

Kendimi tutmuyorum.

Her yumruk Marcus Crowning'in yüzüne. Her tekme onu altı yıl boyunca izlemek, arzulamak ve ona dokunamamak. Her kombinasyon, onun ona dokunduğunu, ona zarar vermeyi planladığını, *benim* olanı alabileceğini düşündüğünü bilmenin öfkesi.

"Tanrım, Ash." Cavin, özellikle şiddetli bir serinin ardından homurdanır. "Gerçek dövüş için biraz sakla, olur mu?"

Nefes nefeseyim, ter sırtımdan damlıyor. “Ne zaman?”

"İhtiyacımız olan şeyi elde etmemiz ne kadar sürer sence? O misilleme yapmadan önce?"

"Bir hafta, belki iki, sanırım."

İki hafta. İki hafta bekleyebilirim. Onu altı yıl bekledim. “Peki ya araştırma?” diye soruyor Cavin. “Neye ihtiyacın var?”

"Marcus Crowning ile ilgili her şey. Hareketleri, adamları, zayıf yönleri. Onun savunmasız olduğu her yeri bilmek istiyorum, özellikle de Francesca ile ilgili her şeyi."

"Çalışmaya başladık bile." Cavin telefonunu çıkarır ve ekranında gezinir. "Declan onu takip ediyor. Bir düzeni var gibi görünüyor; her salı muhasebecisini ziyaret ediyor, sonra da aynı kafeye uğruyor. Tek başına."

Kaşlarımı çattım. “Salı çok erken. Hazırlanmak için daha fazla zamana ihtiyacım var.”

“O zaman onu izleriz. Alışkanlıklarını öğreniriz. Karşılaştığında , onu nasıl alt edeceğini tam olarak bildiğinden emin olalım.” Cavin’in sırtışı keskin, vahşi. “Senin için bu, kuzen. Sen busun.”

Evet. Ben buyum.

Ve Bianca, benim tatlı, masum Bianca'm, parlak gözleri ve yumuşak gülümsemeleriyle, korumak benim görevim, ona sahip olmak benim görevim.

Ve Marcus Crowning, yürüyen bir ölü.

"Hadi," diyorum, köşedeki ringe doğru ilerlerken. "Bir raunt daha yapalım. Daha hızlı, daha güçlü olmalıyım. Zamanı geldiğinde onu sadece yenmekle kalmayacağımdan emin olmalıyım."

"Sonra ne olacak?"

"Onu *yok* edeceğim." İplerin arasına tırmanıp, sargılı yumruklarımı kaldırıyorum. "Tamamen."

Cavin, parmak uçlarında zıplayarak peşimden gelir. "İşte duymak istediğim bu."

Bir saatten fazla antrenman yapıyoruz ve o birkaç iyi vuruş indiriyor. Cavin her zaman hızlı olmuştur, ama beni beceri ya da antrenmanın ötesinde bir şey motive ediyor.

Beni motive eden o.

Her vuruşunda Bianca'nın gülümsemesini düşünüyorum. Her blok yaptığımda kahkahasını hatırlıyorum. Her yıkıcı kombinasyon yaptığımda, kendini güzel bulduğu, benim başından beri bildiğim şeye inanmaya başladığı anki yüzünü görüyorum.

"Merhamet et kardeşim," diyor Cavin sonunda, nefes nefese. "Tanrım, bugün bir makine gibisin, kan akarsa Seamus ikimizi de bitirir."

Neredeyse hiç nefesim kesilmiyor. Öfke bana güç veriyor, devam etmemi sağlıyor.

"Bir şeyi kontrol etmem lazım," diyorum ona, ellerimi sargıdan çıkarırken. "Declan, Crowning'le ilgili dosyaları aldı mı?"

"Ofiste. Declan şu anda orada, gözetim kayıtlarını güncelliyor." Mükemmel.

Bir şişe su alıp içeri giriyorum.

Declan'ı dizüstü bilgisayarının başında, üç monitörde farklı kamera görüntülerini gösteriyor. İçeri girdiğimde başını kaldırıp bana selam veriyor. "Ash. Cavin sana durumu anlattı mı?"

“Evet. Elindekileri göster bana.”

Bir klasörü açıp resimleri tek tek tıklamaya başlıyor. Marcus Crowning penthouse'undan çıkarken. Marcus bir restoranda. Marcus siyah bir sedana binerken.

“Tahmin edilebilir biri,” diyor Declan. “Her hafta aynı rutin. Salı ve perşembeleri muhasebecisiyle buluşuyor. Çarşamba günleri şehir merkezindeki kulübünde. Cuma günleri bir kadını ziyaret ediyor — biz onun metresi olduğunu düşünüyoruz.”

Tabii ki öyle yapar, lanet olası pislik.

“Güvenlik?”

"Her zaman iki adam. Cuma günleri bazen üç." Declan
. "Eski asker, belki yetkin, ama tahmin edilebilir rotası yüzünden tembelleşmiş."

Fotoğrafları inceliyorum, her ayrıntıyı ezberliyorum. Sahte bir özgüvenle yürüme şekli. Gözlerindeki acımasızlığı gizleyemeyen tasarımcı takım elbiseleri. Maske gibi taktığı gülümseme.

Kadınım dokunan o eller.

Bu, Bianca ile evlenmek isteyen adam. Ona zarar vermeyi, öldürmeyi ve onu bir istatistik daha haline getirmeyi planlayan adam.

Onu merhamet *dilenecek* hale getireceğim.

"Onu izlemeye devam et," diyorum sessizce. "Her şeyi bilmek istiyorum. Kiminle konuştuğunu, nereye gittiğini, kahvaltıda ne yediğini. Her şeyi."

“Tamam.”

Bianca'yı mutfakta Caitlin ve kuzenlerimle birlikte, Kyla'nın söylediği bir şeye gülerek buluyorum. Pijamalarının üzerine bornoz giymiş, saçları hâlâ dağınık bir topuz halinde ve hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Beni kapıda görür ve yüzü birden aydınlanır. “Ashland!”

Üç adımda odayı geçip onu kollarıma alıyorum ve sanki saatler değil de günler boyunca uzak kalmışım gibi onu öpüyorum.

“Tamam, tamam.” Bronwyn gülüyor. “Ashland, sen *kimsin*?”

Bakmadan ona orta parmağımı gösteriyorum, Bianca'nın kokusunu içime çekmek ve göğsümde kalp atışlarını hissetmekle meşgulüm.

"Beni özledin mi?" Saçlarına fısıldıyorum. "Belki biraz," diye itiraf ediyor, yumuşak ve utangaç bir sesle.

"Yalancı." Onu tekrar öperim. "Beni çok özledin."

"Tamam. Seni çok özledim." Tanrım, bu kadını seviyorum.

Onu o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor.

Yirmi Beşinci Bölüm

Bianca

McCarthy evinde üç gün huzurlu bir zaman geçiriyoruz. Bu insanları bir zamanlar ailemden başka bir şey olarak gördüğüme inanamıyorum.

Caitlin, ben dahil herkese karşı sıcak ve anaç davranıyor. Bronwyn bana bir kardeş gibi davranıyor, beni kanatları altına alıyor ve kütüphanede, el örgüsü battaniyelerle kaplı devasa koltuklarda oturup uzun öğleden sonralarını kitap okuyarak geçiriyoruz. Hizmetçiler bize çay getiriyor ve kendimi bir prenses gibi hissediyorum.

Ashland, kuzeniyle antrenman yapıyor, Marcus'un yerini araştırıyor ve planını yapıyor. Bu konu aklımın bir köşesinde. Dürüst olmak gerekirse, herkesin aklının bir köşesinde. Gerginiz, endişeliyiz ve kontrol edemeyeceğimiz şiddet olayları olacağını biliyoruz.

Ama şimdilik her şey yolunda ve ben de bunu kabul edeceğim.

Her gece, Ashland bana geri dönüyor. Birlikte yatağa giriyoruz ve ondan başka her şeyi unutuyorum.

Geldiğimden dört gün sonra, mutfakta bulaşıkları yıkıyorum. Caitlin bana bunu yapmamamı, bunun için personel olduğunu söylüyor. Ama ben buradaki yerimi hak etmek istiyorum ve burada bir şeye katkıda bulunmak bana iyi geliyor.

"Öylece oturup..." Hayır, bunu söylemeyeceğim. Ama nedense, Ashland odada olmasa bile, onun bundan hoşlanmayacağını biliyorum. Ve tüm bunların sadece benim kafamda olduğunu anlamaya başlıyorum.

Ben, olduğum gibi güzelim. Ve benimle *ilgili*. Hiçbir şeyi. "Tembel," sonunda gülümseyerek bitiriyorum.

Caitlin bana gülümsüyor. “Madem ısrar ediyorsun,” diyor sıcak bir sesle. “Ama Bronwyn'le vakit geçirmeni seviyorum.” Süzgeçten bir çay fincanı ve bir el havlusu alıyor. “Arkadaş edinmekte zorluklar yaşadı. Bazen kim olduğumuz için kendimizi yalnız hissedebiliriz. İnsanlar insanlar kolay kolay güvenmez, biliyorsun.”

“Biliyorum,” diyorum sessizce, çünkü çok yakın zamana kadar ben de o insanlardan biriydim.

Erin masada oturmuş, dizüstü bilgisayara hızla yazıyor. Tanıdığım herkesten daha hızlı yazıyor ve zihni çelik bir tuzak gibi. Bu kadına hayranım.

“Bu doğru,” diyor o gerçekçi bir şekilde. “İnsanlar mafyaya güvenmez.”

Bronwyn, ocaktaki büyük tencereyi karıştırırken yüksek sesle gülüyor. “Erin, sende hiçbir sahte tavır olmaması çok hoşuma gidiyor. Sen sadece, sadece söyleyeceğin şeyi söylüyorsun.”

“Yanlış bir şey mi söyledim?” diyor Erin, kaşlarını çatarak.

“Hayır, canım,” diyor Caitlin, sesinde bir gülümsemeyle Erin’in omzuna hafifçe vuruyor. “Sen olduğun gibi mükemmelsin.”

Cebimde telefonum titriyor. Ellerimi yıkayıp kuruluyorum, Ashland'dan yine flörtöz bir mesaj bekliyorum. Ama mesajın annemden geldiğini görünce, karnımda heyecanla bir karıncalanma hissediyorum. Artık sadece eve gelmem için ısrar etmiyor

. Mesajlarında farklı bir ton var. Artık onu olduğu gibi

gördüğüme göre, her şeyden şüpheleniyorum.

Erin de öyle. Biliyorum ki öyle. Ve onun hakkında neyi ortaya çıkaracağını merak ediyorum.

Anne

Marcus seni buldu. McCarthy'lerin evine geliyor. Bianca, konuşmamız lazım. Lütfen.

Kanım dondu.

“Ashland'ın nerede olduğunu bilen var mı?” diyorum, sesim çok tiz çıkıyor.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyor Caitlin temkinli bir şekilde.

Başımı sallayıp ona mesajı gösteriyorum.

"O gelmeyecek. Kız yalan söylüyor," diyor sessizce. "Üzgünüm. Normalde kendilerini savunamayan insanlar hakkında kötü konuşmam, ama söz veriyorum, gelemez. Declan onu ve adamlarını izliyor. Eğer hareket etseydi, Declan bunu bilirdi. Endişelenme, hadi gidip Ashland'ı bulalım."

Devasa evin içinden geçiyoruz ve o, çalışanlarla sessizce konuşur, sonunda biri Ashland'ı çalışma odasında Seamus'la birlikte bulur. "Seninle konuşmam lazım," derim.

Seamus annesine baktı. Annesi başını salladı ve gitmesi için sessizce başını salladı. Seamus'un kaşları çatıldı, ama ayağa kalkıp odadan çıktı.

Sadece Ashland ve ben kalıyoruz. Mesajı okurken çenesi seğiriyor. "Seni nasıl buldu *lan*?"

"Ona sormamı ister misin?"

O başını salladı, ben de titrek parmaklarla mesaj yazdım.

Beni nasıl buldu?

Anne

Yüz tanıma yazılımı. Her yerde bağlantıları var, Bianca. Lütfen. Senin için endişeleniyorum. Seni görmeye gelebilir miyim? Güvende olduğunu bilmem lazım.

Ashland omzumun üzerinden mesajı okur, vücudu gerginlikten kaskatı kesilmiştir. "Buraya gelmek istiyor. Sesi korkmuş ve gerçekten endişeli," diyorum, ama bu konuda bir şeyler ters geliyor.

"Korkması da normal," diye mırıldanıyor. "Ama konuşmak istiyorsa, bizim şartlarımızla konuşuruz."

Seamus'la konuşur ve bir saat içinde annem Declan tarafından ön kapıya kadar eşlik ediliyor ve ben sinirlerim bozulmuş durumdayım.

Ashland'ın sırtımın alt kısmına koyduğu büyük, sıcak eli bile beni sakinleştirmekte yetersiz kalıyor.

O geldiğinde, Ashland mutfaktaki herkesi dışarı çıkarmış, sadece masanın en ucunda sessiz ve dikkatli bir şekilde oturuyor. Gözlük camları burnunun ucunda, sarı saçları acımasız bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Caitlin kapının eşiğinde duruyor.

"Bayan White," diyor Caitlin, sesi yalın ama soğuk. "Hoş geldiniz, ama lütfen burada bir misafir olduğunuzu unutmayın, Bianca da öyle." Uyarı açıktır.

Annem karşımda oturuyor, zeytin rengi teni ve koyu renkli gözleri benim soluk İrlandalı tenimden çok farklıdır — miras almadığım tüm İtalyan güzelliği. Saçları sert bir topuz halinde toplanmış, tek bir tel bile yerinden oynamamış ve her zaman taktığı, bana babamdan kaldığını söylediği incileri takıyor. Her zamanki gibi kusursuz görünüyor — makyajı kusursuz, muhtemelen tahmin ettiğimden daha pahalı olan krem rengi bir bluz giyiyor.

Caitlin'e başını sallıyor, ama her şeyi dikkatle incelediğini görebiliyorum. Pahalı detaylar, sıcak ışıklandırma, . Kıskançlıktan dudakları büzülüyor ve yalnız olsaydık ne . *Zenginliğin alenen sergilenmesi*. Aslında çocukça bir kıskançlıktan ibaret olmasına rağmen, eleştiri gibi gösterilen bir şey kıskançlıktan başka bir şey değil.

Annem başını sallıyor ve Caitlin, arkasından kapıyı, sanki bir tokmak düşüyormuş gibi hissettiren yumuşak bir tık sesiyle kapatarak çıkıyor.

Ashland'ın eli sırtımda geriliyor, gövdesi omzuma bastırıyor ve annem her şeyi fark ediyor.

"Kimsiniz?" diye soruyor annem soğuk bir sesle Ashland'a.

"Ashland McCarthy," der. "Tanıştığımıza memnun oldum." Ses tonu hiç de memnun olmadığını gösteriyor ve selam vermek için elini uzatmıyor selam vermek için elini uzatmıyor.

"Bianca, bebeğim," diye başlıyor annem, masanın üzerinden bana uzanarak.

Ashland'ın eli artık omzumda, sahiplenici ve koruyucu bir şekilde. "O artık sizin bebeğiniz değil, Bayan White. Söylemek istediğinizi söyleyin."

Annemin gözleri öfkeyle parlıyor, ama öfkesini içine atıyor. Sayıca azınlıkta ve artık her şeye hükmettiği evinde değil

"Bianca, senin için çok endişelendim. Marcus sürekli arıyor, nerede olduğunu öğrenmek istiyor. Restorandan birlikte çıktığınızı, sonra da ortadan kaybolduğunu söylüyor." Yutkunur ve burnunun köprüsünü sıkar. "McCarthy'lerin seni kaçırdığını düşünüyor."

"Beni onlar kaçırmadı," diye düzeltiyorum, başımı sallayarak. "Ashland'dan gelip beni almasını, oradan çıkarmasını istedim."

Derin bir nefes verdi. "Çünkü Marcus'un tehlikeli olduğuna seni ikna etti."

"Hayır, hanımefendi." Sesim artık daha güçlü. "Çünkü Marcus bileğimi o kadar sert tuttu ki, morluklar bıraktı. Çünkü düğünü ertelemek istediğimi söylediğimde beni tehdit etti. Çünkü gözlerinde beni dehşete düşüren bir şey gördüm."

"Düğünü ertelemekle ilgili bu saçmalık.," diye tersledi annem. Ama Ashland yanımda homurdandığında, ses tonunu hemen değiştirdi.

Bir şey rahatsız ediciydi; annem pek de şaşırılmış gibi gelmiyordu.

"Öyle mi?" Öne doğru eğildim. "Tanıklarım var. Mutfakta onu beni tutarken gören bir aşçı var. Hostes benim koştuğumu gördü. Bana zarar vermeye çalıştığına dair kanıtım var."

"Marcus asla..."

"Ondan önce iki kadını öldürdü," diyor Ashland soğuk bir sesle. "Onunla tanıştıktan bir yıl içinde ölen iki eski sevgilisi. Kaza olduğunu söylediler. Ama biz gerçeği biliyoruz, değil mi Bayan White?"

Annemin yüzü soluyor. Onu savunuyor olabilir, ama bu kısmı biliyor muydu bilmiyorum.

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun.”

“Öyle mi?” Ashland arkasına yaslanır. “McCarthy ailesinin komik bir özelliği var, kayıtlarımızı çok iyi tutarız. Marcus Crowning'in kim olduğunu çok uzun zamandır biliyoruz. Asıl soru, siz biliyor muydunuz?”

Sessizlik uzar, ağır ve suçlayıcıdır. “Anne?”

Sesim çatlar. “Biliyor muydun?”

Gözlerini kaçırır, parmaklarını kucağında kıvrır. “Söylentiler olduğunu biliyordum, ama söylentiler gerçek değildir, Bianca. Marcus'un babası iyi bir adamdır. Oğlunun asla...”

“Babası bir suçlu,” Erin köşeden seslenir. İlk kez konuşuyor, pragmatik ve doğrudan. “Tıpkı Marcus gibi, tıpkı tüm Crowningler gibi.”

“Sen kimsin?” Annem başını Erin'e doğru çevirir. Aralarında bir şey geçer.

“Adım Erin McCarthy. Cavin'le evliyim. McCarthy ailesi için çalışıyorum, Bayan White,” der Erin sessizce, doğrudan. “Aslında onların faturalarını ben ödüyorum. Ve aslında, sizin faturalarınızı da.”

Annem gözlerini kırıştırır. Sonra başını bana doğru çevirir ve dudaklarını sıkıca kapatır. Bütün bu zaman boyunca yalan söylemiş.

“Biliyordun,” diye fısıldıyorum. Aniden farkına varmak bana fiziksel bir darbe gibi geliyor. “Onun tehlikeli olduğunu biliyordun, ama yine de onunla evlenmemi istedin.”

“Sana iyi bakılmasını istedim,” diyor annem kararlı bir sesle. “Hak ettiğin hayatı yaşamayı istedim. Babanın isteyeceği hayatı.”

“Babam,” diyorum, “McCarthy ailesi için çalışıyordu. Onların kurbanı değildi, değil mi?”

Sözler havada asılı kalır. Annemin yüzü çöker. “Bunu sana kim söyledi? Bu canavarlar mı? Onun ölümünden onlar sorumlu, “Bianca.”

“Nerede olduğunu unutma,” der Erin soğuk bir sesle.

"Evet," der Ashland sessizce. "O bizim için çalışıyordu. Bunu kendisi seçti. Yaptığı şeyin

. Onu kurtarmaya çalıştık ama başaramadık. Ve o öldüğünden beri bunun telafisini yapmaya çalışıyoruz, değil mi?" Erin'e başını sallar

"Elimizde kayıtlar var, hanımefendi."

"Yalan," diye tıslar annem. "Yalan."

"Öyle mi?" Oturuşumu düzeltiyorum. "O dosyaları gördüm, anne. Kanıtları gördüm. Banka kayıtlarını, yazışmaları."

"Babanı öldürdüler ve yaptıklarının bedelini ödemek zorundaydılar."

Oda bir anda sessizliğe büründü.

"Bedelini ödemek," diye yavaşça tekrarlarım. "Ne demek *bedelini ödemek*?"

Annemin ağzı açılıp kapanıyor. Fazla konuştuğunu biliyor ve bunun farkında.

"Doğru," diyor Ashland, sesi ölümcül bir sakinlikle. "Sana para mı veriyorduk?"

"Soruma cevap ver," diye talepte bulunuyorum.

"Her ay," diye tükürür annem. "Peki. Suçluluk parası, babasını elinden aldıkları için kan

, babasını ondan aldığımız için kan parası. En azından bunu yapabilirlerdi diye aldım."

"Bizi destekliyorlardı." Başımı sallıyorum. "Bunca yıldır, zor durumda olduğunuzu söylediğinizde. Market alışverişini zar zor karşılayabildiğimizi ve o berbat dairede yaşadığımızı söylediğinizde. Onlar suçluluklarını dindirmek için para gönderiyorlardı. Bize bakmak için," diye fısıldıyorum. "Çünkü babamın ölümünden sorumlu olmasalar da, yine de ailesinin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladılar. Ve sen onları şeytan gibi gösterdin."

Parçalar şimdi yerine oturuyor.

"Marcus'la nişan. Sen ayarladın, değil mi? Benim geleceğim ya da güvenliğim için değil."

Annemin sessizliği yeterli bir cevap.

“İntikam için,” diyor Erin yumuşak bir sesle. “Bianca’nın Crowning ailesine gelin gitmesini sen ayarladın çünkü Bu bir teori, ne de olsa. Ama gerçek şu ki, bunun Marcus Crowning Sr. ile birlikte olmak istemenle çok daha fazla ilgisi vardı, değil mi?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Annem başını sallar . “Yalancısın. Ben sadece senin için en iyisini istedim, Bianca.”

"Benim için en iyisi mi?" diyorum. "Buraya gelip, bana zarar vermeye çalışan bir adama geri dönmem için yalvardın."

“Yine abartıyorsun.”

“Bana dramatik olduğumu söylemeyi kes! Benimle ilgili her şey yanlış, değil mi? Çok dramatikim. Her şeyi romantikleştiriyorum. Çok...” Kelimeyi yutuyorum. “Şişmanım.”

“Bianca,” dedi annem. Ama artık beni tek kelimeyle sakinleştirecek gücü kalmamıştı

"Bunların hepsi abartı. Marcus seni öldürmezdi. Sen onun ailesi için çok değerlisin."

"Ölen kız arkadaşları aksini söylüyor," diye homurdanır Ashland. "Ve buradaki hoş geldin havası *giderek* azalıyor."

"Beni kullandın." Artık titriyorum, öfke ve ihanet göğsümde kükrediyor. "Şu anda bile, o seni gönderdiği için buradasın, değil mi? Kendi çıkarın için beni bir katile sattın. Sen McCarthy’lerin parasıyla yaşarken, bana fakir olduğumuza inandırdın. Onların hiçbir ilgisi olmayan bir şey için onlardan nefret etmeme izin verdin."

"Yapmam gerekeni yaptım..." Annemin sesi kırılıyor. "Adalet için."

“Adalet mi?” Gülüyorum. Kendi kulağıma bile sert geliyor. “Kızını bir katille evlendirmeyi adalet mi diyorsun? Kendi çıkarın için kızını birine satmayı...”

“O beni seviyor!” Sözler ağzından acı ve çaresiz bir şekilde fışkırır. “Aylardır bana kur yapıyor. Benimle evlenmek istiyor. Marcus’la evlendiğinde, yeniden bir aile olacaktık.”

Oda ölümcül bir sessizliğe bürünür.

“İşte bu,” diyor Erin sessizce. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Annemin yüzü buruşur. “Anlamıyorsun. Baban öldükten sonra çok yalnız kaldım. Yıllardır yalnızım. Sonra, Bay Crowning bana ilgi göstermeye başladı. Kendimi yeniden özel hissettirdi.”

“Yani beni onun katil oğluna sattın,” diyorum boş bir sesle.

“Öyle değil... öyle değil.”

"Aynen öyle." Ashland'ın sesi taş keser gibiydi. "Kendi mutluluğun için kendi mutluluğun için kızını feda ettin. Şimdi bile, onun kim olduğu ve neler yapabileceği hakkındaki gerçeği inkar etmek istiyorsun."

“Kızıma asla bir şey olmasına izin vermem,” diyor annem, ama oyunculuğu artık inandırıcı gelmiyor.

"Onu, cinayet işlemiş bir adamla evlendirdin." Ashland masanın üzerinde elini sıktı ve annem irkildi. "Onun ne olduğunu biliyordun. Onun kızımı küçük düşürmesine izin verdin. Onun kızımı alay etmesine izin verdin. Orada durup, kendi arzularında bencil olmadığını iddia etme."

“Bu ne cüret...”

"Hayır. Beni görevine sadık, ailem için fedakarlık yapan, başkalarını öncelikli gören biri olarak yetiştirdin, her lanet gün sana ne kadar borçlu olduğumu hatırlattın. Ve bunca zaman boyunca, hayatımdaki en bencil kişi sen oldun."

“Bianca...”

“Restorandan tanıklarım var,” dedim, sesim titriyordu.

“Bileğimdeki morluklar ve Marcus’un bana zarar vermekle tehdit ettiği ve gitmemi engellemeye çalıştığına dair kanıtlar. Eğer peşimden gelirse, eğer herhangi biri peşimden gelirse, mahkemede ifade vereceğim ve onlara tam olarak ne tür bir adamla evlenmemi zorladığını anlatacağım.”

Annemin yüzü bembeyaz olur. “Onun aleyhinde tanıklık mı edeceksin?”

“Hiç tereddüt etmeden. Sen seçimini yaptın,” diyorum sessizce. “Ve o seçim ben değildim.”

Sözlerim sessizlikte yankılanıyor gibi. Annemin gözleri bana dikiliyor ve ilk kez, sevgi numarası yapan bir anne görmüyorum. Hesap ve kin görüyorum... onun planına uymadığım için duyduğu hayal kırıklığını.

“Değişmişsin,” diyor, sözleri bir suçlama gibi. “Seni bana düşman ettiler.”

“Hayır.” Başımı sallıyorum. “Onlar gerçeği görmeme yardım ettiler.”

Ashland'ın eli masanın altında elimi bulur ve güven vermek için sıkar.

Annem dikleşir, çantasını alır. “Peki. Madem öyle istiyorsun. Her şey mahvolduğunda bana ağlayarak gelme, Bianca White. Parçaları toplamamı bekleme.”

“Gitme vaktin geldi.” Başımızı kaldırıyoruz. Caitlin kapının eşiğinde duruyor. “Artık burada hoş karşılanmıyorsun.”

Annemin gözleri parladı ama başını salladı. “Seve seve. Bir dakika daha burada kalmaya dayanamıyorum.”

Gitmek için döner ve kapıda durur. “Baban senden çok hayal kırıklığına uğrardı, Bianca.”

Bu sözler, her zamanki gibi beni incitmek, kendimi küçük ve suçlu hissettirmek için söylenmiştir. Ama bu sefer işe yaramaz.

“Babam benimle gurur duyardı,” diyorum sessizce. “O McCarthy'ler için çalıştı, ben de öyle yapacağım. Ne pahasına olursa olsun. Ben “Onlara ne sunabileceğimi bilmiyorum, ama artık onlar benim ailem. Öyleler. Sen ise kendi çıkarları için kızını satmaya çalışan bir kadınsın. Sanırım *senden* gelecek herhangi bir hayal kırıklığını atlatabilirim.”

Annemin yüzü öfkeden buruşuyor. Ama Declan, ne zaman geldiğini bile bilmediğim bir anda, annemin yanına yaklaşmış ve onu kararlı bir şekilde kapıya doğru yönlendiriyor. Ashland gibi iri, güçlü ve kendinden emin.

Kapının arkasında kapandığını duyuyorum ve nefes veriyorum. Göğsümde bir şeyin kırıldığını hissediyorum ve burnumun köprüsünü sıkıyorum. Ağlamayacağım. Burada değil. Şimdi değil. Bir daha değil.

“Ben yanındayım,” diye fısıldadı Ashland kulağıma. “Çok iyiydin. Ne cesur bir kızsın.” Eli sırtımda nazikçe duruyordu. “Artık güvendesin, canım.”

Erin ayağa kalkıp yanıma oturur. “Doğru şeyi yaptın.” Sesi soğuk ve pragmatik ama elini biraz beceriksizce elime koyar ve beni sakinleştirmek için okşar.

“Umarım öyledir,” diyorum iç çekerek. “Umarım öyledir.”

Caitlin ocağa doğru yürür ve su ısıtıcısını koyar. “Artık sen de aileden birisin, canım. Biz bir aileyiz. Birbirini koruyan türden bir aile.”

Gözlerimden yaşlar süzülürken Erin, Ashland ve Caitlin'e bakıyorum. Hayatımda ilk kez, bunun ne anlama geldiğini gerçekten anladığımı düşünüyorum.

Hâlâ Ashland'ın göğsüne yaslanıp ağlamamaya çalışırken, Declan kapıda belirir, yüzü asık.

“Ash,” der sessizce.

“Şimdi de ne var?” Ashland beni korumak için kollarını daha da sıkı sarar. “Ne oldu?”

“Marcus Crowning kayboldu. Bu sabah ortadan kayboldu. Söylentilere göre şafak sökmeden penthouse'undan ayrılmış, kimseye nereye gittiğini söylememiş. Bazı kaynaklar ülkeden ayrıldığını söylüyor.”

Ashland'ın tüm vücudunun değiştiğini hissedebiliyorum—kasları geriliyor, nefes alışışı, artık tanıdığım o tehlikeli ritme yavaşlıyor.

“Kayıp,” diye tekrarlıyor, düz ve soğuk bir sesle, bu da omurgamdan bir ürperti geçmesine neden oluyor.

“Evet. Güvenlik kameraları, ondan sonra tek başına bir arabaya bindiğini gösteriyor. Kredi kartı kullanımı yok, telefon sinyali yok, görüldüğü bir yer yok. Kaçtı,” diyor Declan.

“Onun peşinde olduğumuzu biliyor.”

“Belki,” diyor Declan, yüzünde endişeli bir ifadeyle. “Ya da belki bir şeyler planlıyordur. Saldırmadan önce ortadan kayboluyor.”

Yutkunup Ashland'ın göğsünden uzaklaşıyorum, gözlerimi siliyorum. "O kaybetmez. O bir kaybeden değil, tanıdığım en rekabetçi insan." Boğazımı temizliyorum. "Gerçekten gittiğini sanmıyorum."

Ashland'ın çenesi gergin, gümüş rengi gözleri neredeyse siyah. "O piç gizlenip saklanıyor."

"Sadece bekleyip ortaya çıkmasını bekleyebilir miyiz?" diye soruyorum.

"Kimsenin göremeyeceği tehlikeli bir yerde gizlenip saklanıyor göremeyeceği tehlikeli bir yerde gizleniyor," diyor Ashland sessizce, elini kaldırıp yüzümü avuçluyor. "O dışarıda bir yerlerde, bir sonraki hamlesini planlıyor. Nerede olduğunu bilmezsem ona ulaşamam."

Declan ağırlığını kaydırır. "Herkesi gözetletiyorum—havaalanları, tren istasyonları, sınırlar. Hâlâ ülkedeysen, onu buluruz."

"Peki ya değilse..." diye başlıyorum.

"Bekleriz," diye sözümü keser Ashland. "Seni güvende tutarız ve ortaya çıkmasını bekleriz."

"Onu tuzağa düşürebiliriz," diye sessizce öneriyorum.

"Hayır." Ashland beni o kadar sıkı tutuyor ki neredeyse acıtıyor. "Onu tuzağa *düşürmeyeceksin*."

Yüzündeki ifade ve ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

"Ashland, sen..." "*Hayır*

dedim."

Oda tamamen sessizliğe bürünür.

Derin bir nefes veriyorum. "Ah, bu konuda bu kadar inatçı olamazsın." Declan fısıldayarak ısıklık çalıyor.

"*İzle* de gör." Gözleri benimkilere sabitlenmiş, taviz vermiyor. İlk gerçek kavgamızı yapmak üzereymişiz gibi hissediyorum.

“Onu beklemek ne kadar sürer?” diyorum, ellerimi belime koyarak.

“Günler. Haftalar. Aylar. Ne kadar sürerse sürsün, ben buradayım. Seni gözümün önünden ayırmayacağım.”

"Beni dinle, Ashland..."

“Hayır, sen *beni* dinle.” Sesi ölümcül bir tona düşer. “Gerekirse seni o odaya kilitleyip anahtarı da çöpe atarım.”

"Bunu duyan tek kişi ben değilim," diyorum, Declan'ı işaret ederek.

"Değil mi?"

Declan omuz silkti. “Ben onun tarafındayım, kızım.”

Erin bile sessizleşir ve bu konuda tek başıma olduğumu anlarım. “*Dalga* mı geçiyorsun?” derim.

"Dinle," der Declan, kapıya doğru ilerlerken. "

"Tamam," der Ashland. "Declan, Francesca'yı gözetim altında tutmanı istiyorum. Marcus onunla iletişime geçerse, Crownings'lerden herhangi biri onunla iletişime geçerse, bunu bilmek istiyorum."

"Tamam," der Ashland. "Declan, Francesca'yı gözetim altında tutmanı istiyorum. Marcus onunla iletişime geçerse, Crownings'lerden herhangi biri onunla iletişime geçerse, bunu bilmek istiyorum."

"Hemen hallediyorum," diyor Declan. "Şu anda kadının telefonu izleniyor."

Eski halim kendi annemi gözetlemekten suçluluk duyardı, ama az önce olanlardan sonra, bunu umursayamıyorum.

"Peki. Sana bir hafta veriyorum," diyorum.

"Bu işin sorumlusu sen değilsin," diyor Ashland sert bir sesle.

"Bence bir hafta yeterli bir süre," diyor Declan omuz silkerek. "Onun gibi bir adam o kadar uzun süre bekleyemez. O zamana kadar onu görmezsen, Bianca'yı yem olarak kullanmak iyi bir fikir bence."

“Hayır dedim.” Ashland’ın sesi buz gibidir.

Öne eğilip gözlerine bakıyorum. "Sorumlu olduğun kişi ben değilim, değil mi?" diyorum yumuşak bir sesle. "Sadece söylüyorum, Ashland... Belki de bu konuda bir seçim şansım vardır."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor, ama gözleri benimkilerle buluşuyor ve orada karanlık ve kesin bir söz görüyorum.

"O piç ortaya çıkana kadar seni güvende tutacağız," diyor. "Sonra, sana ilk baktığı anda yapmam gerekeni tamamlayacağım."

Sesinde yatan şiddet beni dehşete düşürmeliydi, ama düşürmedi. Çünkü bu yaralı, dövmeli, tehlikeli adam beni gerçekten koruyan tek kişi.

"Tamam," diye fısıldıyorum. "Sana güveniyorum."

Kollarını bana daha sıkı sarar. "Benimle güvendesin. Söz veriyorum. Yılan olsun ya da olmasın, o herif sana bir daha asla dokunamayacak."

Declan boğazını temizler. "Peki o zaman. Seamus'a haber vereceğim, bir sonraki emre kadar kilit altında olduğumuzu söyleyeceğim. Ve sen de kavga etmeyeceksin..."

Ashland gözlerini ona çevirir. "Öyle yap. Ve Declan, ona sokağa haber vermesini söyle. Tüm ortaklarımızın Marcus Crowning'i arasın. O, şehrimizde nefes aldığı anda bunu bilmek istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

Declan, Erin'le birlikte ayrılır ve geriye sadece ikimiz kalırız. Pencereleden yumuşak bir ışık süzülür; huzurlu ve sıradan bir manzara, ama artık hiçbir şey sıradan gelmiyor.

"Beni almaya gelecek, değil mi?" diye fısıldıyorum.

"Evet." Ashland yalan söylemez. "Eninde sonunda ortaya çıkacak. Onun gibi adamlar her zaman çıkar. Kendilerini tutamazlar. Muhtemelen şu anda planlarını yapıyordur."

"Hazır olacak mısın?"

"Zaten hazırım," der, bana uzanıp çenemi kaldırarak bakışlarımı kendininkine zorla çevirir. "Ama o zamana kadar yaşayacağız. Korku içinde saklanarak onun birlikte geçirdiğimiz zamanı çalmasına izin vermeyeceğiz. Anladın mı?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Aferin kızım." Alnımı öper, yapabileceğini bildiğim şiddete rağmen nazikçe. "Hadi, yukarı çıkıp biraz dinlenelim."

"Uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Denemene kadar seni kucaklayabilirim." Sonra ağzı seğiriyor. "Ya da seni o kadar yorabilirim ki, yatağa yüzüstü düşersin. Seçim senin."

"Anlaştık."

Beni yukarı taşır ve yatak odasına vardığımızda ben çoktan bitkin düşmüştümdür. Beni yatağa yatırır, sonra dünyaya karşı bir kalkan gibi etrafımı sarar.

Dışarıda Marcus saklanıyor. Komplo kuruyor. Plan yapıyor.

Ama burada, Ashland'ın kollarında, güvendeyim.

Şimdilik, bu yeterli olmalı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Ashland

Sabah saat üç civarında ev sessizliğe bürünüyor, ama ben hâlâ uyanığım, hâlâ izliyorum.

Onun lanet *kedisini* özleyeceğimi kim bilebilirdi?

Yatak odamızın penceresinin yanındaki koltukta uzanmışım — *bizim* yatak odamız.

Ne zaman böyle düşünmeye başladım?

Garaj yolunu ve ön kapıyı net bir şekilde görebildiğim için itiraf etmeliyim ki... Seamus'un bizi buraya yerleştirmesini seviyorum.

Benim tetikte olmayı sevdiğimi biliyor ve bu odada olmamızın tek nedeninin güvenlik olduğunu sanmıyorum. Declan'ın nöbetçi adamları var, her girişe kameralar yerleştirilmiş ve Seamus güvenlik sistemini son derece sıkı tutuyor. Ama yine de uyuyamıyorum.

Bianca büyük kral yatakta kıvrılmış, bir elini yanağının altına koymuş, koyu renk saçları yastığın üzerine yayılmış. Yatakta o kadar küçük ve savunmasız görünüyor ki. Ona baktığım anda içimdeki tüm koruma içgüdüleri uyanıyor
ona bakmak bile

Marcus Crowning dışarıda bir yerlerde. Annesi muhtemelen çoktan babasına dönmüş ve burada duyduğu her şeyi anlatmıştır. Ama o piçi gözetim altında tutuyoruz. Declan her hareketini takip ediyor.

Onun gibi adamları tanırım. Köşeye sıkıştıklarında neler yapabileceklerini bilirim. Siktir et, ben de yaptım.

Telefonum Declan'dan gelen bir mesajla titriyor.

Declan

Her şey yolunda. Kuzey çevresi kontrol edildi. Git de uyu artık kuzen.

Cevap vermiyorum çünkü cevap vermeyeceğimi biliyor.

Declan eskiden bizim baş infazcımızdı, şimdi de güvenlik şefi pozisyonuna geçti çünkü bu işte çok iyi. Hiçbir şey gözünden kaçmaz.

Ama Bianca benim kadını, takıntım ve Marcus Crowning gömülene kadar uyumayacağım.

Ayağa kalkıp yatağa doğru ilerliyorum, bu gece üçüncü kez pencere kilitlerini kontrol ediyorum, sonra banyo penceresinin ve balkon kapılarının kilitlerini kontrol ediyorum.

"Ashland." Sesi uykulu, yumuşak ve boğuk. Dönüp ona baktığımda, büyük gözleri zar zor açık, beni izliyor.

"Uyuyakal, aşkım," diyorum ona. "Sadece kontrol ediyorum."

"Yine mi?" Dirseklerinin üzerine kendini kaldırıyor. "Bir saat önce kontrol etmiştin."

"Evet, bir saat sonra da tekrar kontrol edeceğim."

Sandalyeye geri dönüyorum ama eli uzanıp bileğimi yakalıyor. "Yatağa, Ashland."

"Ben iyiyim."

"Uyumazsan iyi olmazsın." Elimi nazikçe çeker. "Lütfen. Sen kafese kapatılmış bir hayvan gibi ortalıkta dolaşırken ben uyuyamıyorum bile."

Tereddüt ettim. İçimdeki her içgüdü uyanık kalmamı, tetikte olmamı haykırıyordu, ama yorgunluk kemiklerimi sarsıyordu ve gözlerindeki yalvarış karşı koymak imkansız.

"Declan ne yaptığını biliyor," diyor. "Bunu sen de biliyorsun."

Son birkaç gün içinde Declan, güvenlik konusunu onunla tek tek her ayrıntısına kadar gözden geçirdi. Protokolleri, güvenli odaları ve kaçış yollarını bildiğinden emin oldu.

"Tamam." Yanına uzanıyorum.

Hemen bana sarılır, başını göğsüme dayar, elini kalbimin üzerine koyar ve nefes alışını yavaşlamaya başlar.

"Ah," diye fısıldıyor. "Şimdi daha iyi."

Kollarımı ona dolayarak onu sıkıca sarıyorum ve sıcaklığı içime işliyor. Nefesi düzeliyor ama ben hala uyuyamıyorum. Karanlıkta uzanmış, evin her gıcirtisini, dışarıdaki rüzgârın fısıltısını dinliyor, onu koruyorum. Her zaman onu koruyorum.

SABAH ÇOK ERKEN GELİYOR.

Perdelerden süzülen güneş ışığıyla uyanıyorum ve Bianca'nın parmakları kaburgalarım boyunca uzanan yara izini okşuyor.

"Bana bakıyorsun," diyorum, gözlerimi açmadan.

"Çok fazla yara izin var," diyor yumuşak bir sesle. "Onları nasıl aldığını düşünmek beni üzüyor."

Cevap vermiyorum. Bazen bu beni de üzüyor.

Parmağı başka bir yara izine kayıyor, bu seferki omzumun üzerinde. "Bu eski görünüyor."

"Öyle. On beş yaşındaydım."

"On beş," diyor, sesi titriyor. "Daha çocuktun. Daha delikanlıydın."

"Ben bir McCarthy'ydim," diyorum, bir gözümü açıp onun dirseğine dayanmış, içimi delip geçen o yoğun bakışla beni incelediğini görüyorum. "Çocukluğumuz çok uzun sürmez, canım."

Üstü omzundan kaymış, bana çıplak, kremi tenini gösteriyor. Onu geri çekiyorum, başparmağımı açıkta kalan tenin üzerinde gezdiriyorum.

Parmakları aşağıya doğru kayıyor, kalçamın üstündeki buruşuk yara izini buluyor. "Bu mu?"

"Bıçaklı kavga. Yirmi iki yaşındayken."

"Bu mu?" Yara izlerinin kalın ve beyaz olduğu parmak eklemlerime dokunuyor.

"Sayamayacağım kadar çok kavga. Ben çocukken, okulda, Malachy adında bir adamdan ders alıyorduk. Bize kavga etmeyi öğretti. Ve biz de sürekli kavga ederdik. Bizi eğitti, disipline etti."

"Öyle mi?" diye sordu sessizce. "Tiernan'ın da öyle yaptığını söylemiştin?"

"Evet, Malachy ile Tiernan sayesinde, iki yaşına girip yürümeye başlar başlamaz ringe çıkmıştım." Elimini alnıma sürüyorum. "Ama yaşılanıyorum, değil mi? Eninde sonunda ringden emekli olacağım."

"İki yaşında," diyor sessizce, parmakları hâlâ derimin üzerinde dolaşıyor, her izi, her yarayı haritalandırıyor. "Tanrım. Acıyor mu?"

Başımı sallıyorum.

"Tiernan nasıl?"

"İyileşiyor. O piç, pes etmeyecek kadar acımasız. Bir kez dövüşçü olan, her zaman dövüşçüdür."

Durup dudağını ısırdı. "Başaramayacağını düşündün mü hiç?"

"Evet, her seferinde," diyorum karanlık bir kahkaha atarak. "Her kavgada, bunun sonuncusu olabileceğini düşünürdüm. Seni hayatta tutan şey bu, aşkım. Korku. O gerginlik."

“Ölmeni istemiyorum, Ashland,” diye fısıldıyor.

“Ölmeyi planlamıyorum.” Onu kendime doğru çekip göğsüme yaslarım.
“Artık yaşamaya değer bir şeyim varken, değil mi?”

Yutkunur ve başını kaldırır. “Bana aileden bahset. Burada büyümen.
Ailen hakkında çok övgüyle bahsediyorsun.”

Gerginleşiyorum. Kardeşimden, onun ölümünün hepimizde bıraktığı
büyük boşluktan bahsetmeyi sevmiyorum. Ama bana o kadar güven
ve samimiyetle bakıyor ki, kelimeler ağzımdan dökülmeye başlıyor.

“Donovan benden birkaç yaş büyüktü. Zeki, karizmatik, bir McCarthy
varisinin olması gereken her şeye sahipti.”

“Evet,” diye fısıldadı. “Birlikte büyüdünüz, değil mi?”

“Evet. O en büyüğümüzdü, bize liderlik eden oydu. O öldüğünde, bu
görev bana düştü. Annemi neredeyse mahvetti.”

“Bu yüzden bu kadar koruyucusun,” diyor yumuşak bir sesle. “Bu yüzden
neredeyse hiç uyumuyorsun.”

Ona bakıyorum. “Onu yüzüstü bıraktım, Bianca. Bana ihtiyacı
olduğunda yanında değildim. Onu doğru yöne yönlendirebilseydim...”

“Senin suçun değildi, Ashland. Her şeyi kontrol edemezsin. Herkesi
kurtaramazsın.”

Parmaklarımı saçlarında gezdirip koyu renkli bukleleri gözlerinden
uzaklaştırıyorum ve gözlerimi onun gözlerine dikiyorum. “*Seni*
kurtarabilirim.”

Sözler, vaat ve tehditle yüklü bir şekilde aramızda asılı kalır.

Yüzümü avuçladı. “Zaten kurtardın,” diye fısıldadı. “Ben de seni
kurtarmama izin verir misin?”

Ama ben cevap veremedim, beni öper; yumuşak, tatlı ve beni şimdiye
kadar yaşadığım hiçbir kavgadan daha çok korkutan bir şeyle dolu bir
öpücük.

O SABAHIN İLERİ SAATLERİNDE, mutfakta Caitlin Teyze akşam yemeği için rosto pişiriyor, Bronwyn ise soda ekmeği yapıyor. Ama bir şekilde Bianca sebzeleri hazırlamaya yardım etmek zorunda kalmış.

"Pişirme konusunda pek iyi değilim," diyor, bıçağı havuç üzerinde beceriksizce tutarak. "Ama yardım etmeyi seviyorum."

"Ver." Arkasına geçiyorum, ellerimle onun ellerini kapıyorum. "Böyle. Bıçağın işini yapmasına izin ver."

Bana yaslanıyor ve ben ellerini yönlendirerek ritmi gösteriyorum. Kalçasının kıvrımı bana baskı yapıyor. bu lanet tezgahın üzerine eğme dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalıyorum.

"Ashland," diyor Caitlin Teyze uyarıcı bir sesle. Yüzümdeki ifadeyi fark ettiğini biliyorum.

"Ne? Uslu duruyorum."

Bianca gülüyor, sesi neşeli ve özgür. Şimdiye kadar bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"O bana sadece yemek yapmayı öğretiyor," diyor masumca.

"Artık buna böyle mi diyoruz?" diye mırıldanır Bronwyn, sırıtarak.

Sadece yapabileceğim için Bianca'nın boynuna bir öpücük konduruyorum. Sadece o burada olduğu, o benim olduğu ve onu asla bırakmayacağım için.

"Parmağımı kesersem, suçlu sensin," diye mırıldanıyor.

Geri çekilip ona işini yapması için yer açıyorum, ama omzuna veda öpücüğü veriyorum.

Bronwyn'le güldüğünü, Caitlin teyzenin Seamus ve benim çocukluğumuzla ilgili hikayeler anlattığını, Erin'in içeri girip

farklı patates çeşitlerinin avantajlarını tartışmaya başlıyor.

Zoya kucağında bir bebekle içeri giriyor ve Seamus'la olan diğer iki çocuğu da Bianca'dan şeker almak için masaya yanaşıyor.

Bu, hiç sahip olacağımı düşünmediğim bir şeydi: Aileye sanki buraya aitmiş gibi uyum sağlayan bir kadın.

"O sana iyi geliyor." Seamus yanımda belirir, bir Guinness ile dirseğime yaslanır ve bana da bir tane uzatır. Bardaklarımızı tokuştururuz.

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diyor.

"Biliyorum," diyorum sessizce. "Bana erkeklerden hoşlanıp hoşlanmadığımı sorduğun zamanı hatırlıyor musun?"

Kendi kendine kıkırdar.

"Hatırlıyorum." Bardağından uzun bir yudum alır. "Onun kalbini kırmasan iyi olur. McCarthy'ler kızların kalbini kırmak ya da yeminlerini bozmakla uğraşmazlar. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum, Seamus. Biliyorum. Eğer o da beni isterse, bu kızı elimde tutacağım."

"Oh, seni kabul edecek," diyor gülerek. "Sanki sen kurtarıcıymışsın gibi bakıyor sana."

Bir yudum daha bira içti. "Sadece işleri batırma." "Her zamanki gibi çok yardımcı bir tavsiye." İçkimin bir yudumunu içtim.

"Ben yardımsever bir adamım." Omzuma bir şaplak atıp karısını aramaya doğru uzaklaşır.

Bianca'yı izlemek için geri dönüyorum. Bana baktığımı fark ediyor ve gülümsüyor, o utangaç, güzel gülümseme, göğsümü sıkıştırıyor.

Onu elde tutmak. Bu da bir ifade şekli.

Akşam yemeğinden sonra onu bodrumdaki antrenman odasına götürüyorum, orada Seamus'la birlikte bu hayatın getirdiği gerginliği ve öfkeyi atmak için dövüşüyoruz

"Kendini savunma konusunda biraz pratik yapacağız," diyorum ona. "Ben orada olamadığım durumlar için, tamam mı?"

"Kendini savunma konusunda biraz pratik yapacağız," diyorum ona. "Ya ben orada olmazsam diye, değil mi?"

"Anlamıyorum," diyor, etrafındaki minderlere, kum torbalarına ve ağırlıklara bakarak soruyor. "Sen hep benimlesin. Kimsenin bana yan gözle bakmasına bile izin vermiyorsun."

"Her yerde aynı anda bulunamam," diyorum, arkasına geçip duruşunu düzeltiyorum.

"Oh, şimdi de büyük kelimeler mi kullanıyoruz?" Kıçına sertçe bir şaplak atıyorum ve o kıkırdıyor.

"Şimdi dinle. Ayaklarını omuz genişliğinde aç. Güzel. Yumruk attığında sadece kolunu kullanma. Tüm vücudunu kullan. Tüm gücünü ver."

Hareketi ona gösteririm, ellerim kalçalarında, onu o yöne çeviririm. Odaklanmış, kararlı, konsantrasyonla kaşları çatılmış

.

"Böyle mi?" Torbaya bir yumruk atıyor ve torba zar zor hareket ediyor, kenarından tozlar yükseliyor.

"Hadi canım, bundan daha iyisini yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorsun." Tekrar deniyor. Daha iyi, ama yine de kendini tutuyor.

"Neden korkuyorsun?" diye soruyorum.

"Kendimi incitmekten, sanırım."

"Yaralanmayacaksın. Güven bana." Önüne geçip ellerimi kaldırıyorum.
"Vur bana. Tam buraya."

"Ne? Hayır, Ashland—"

"*Vur bana.*"

"Yapmayacağım..."

"Marcus olduğumu varsay." Sesim sertleşir. "Seni yakalayıp öldürmeye çalışan piç kurusu olduğumu varsay. Şimdi vur bana."

Gözleri parladı. Kolunu gerip yumruğunu salladı ve avucuma, acıtacak kadar sert bir şekilde vurdu.

"Aferin kızım." Gülümsüyorum. "Bir daha yap."

Bir saat boyunca çalışıyoruz. Sonunda terlemiş, nefes nefese ve ıslıl ıslıl parlıyor. Onun hareketlerini izlerken taş gibi sertleşiyorum. Dövüşmesini izliyorum. Gözlerimin önünde güçlenmesini izliyorum.

"Şimdilik bu kadar yeter." Onu sert ve derin bir şekilde öpüyorum, o da bana eriyor. "Duş," diye ağzına fısıldıyorum. "Hemen."

Ama duşa bile varamıyoruz.

Odaya vardığımızda, ağızım ağzında, ellerim her yerde, her kıvrımını, her yumuşak santimini keşfediyor.

"Ashland," diye fısıldıyor, ben dizlerimin üzerine çöküp bacağını omzuma atarken, külotunu ve taytını tek bir hızlı çekişte aşağı indiriyorum.

Onun amını yalamayı çok *seviyorum*.

"Bırak da tadına bakayım, aşkım. Bırak da seni boşaltayım."

Açlıktan ölmüş bir adam gibi onu yiyorum, dilim klitorisini okşuyor, parmaklarım içindeyken kıvrılıyor. O benim için çok tatlı, çok ıslak.

Yüzümün üzerinde zıplarken elleri başımı kavırıyor. "Tanrım, Ashland, buna bayılıyorum. Durma. Sakın durma."

Bir ıgılık atarak boşalıyor, uylukları titiriyor, amcığı parmaklarımlın etrafında sıkışıyor. Her son artçı sarsıntıyı sıkıp bitirene ve o inleyene kadar durmuyorum.

"Bacaklarını bana dolan," kulağına fısıldıyorum, çok sert bir şekilde. Onu yatağa bastırıyorum, sonra kendimi hizalıyorum. "Bunu istiyor musun?" "Evet," diye yalvarıyor. "Lütfen. Sev beni. Al beni. Seni istiyorum."

Tek sert bir hamlede içine giriyorum ve o bu istilaya karşı nefesini tutuyor.

O kadar ıslak, o kadar sıcak, o kadar sıkı ki. Boynuna inleyerek bağırıyorum. O kadar mkemmek ki, vücudu benimki için yaratılmış.

Onu sert ve derinden sikiyorum, tırnakları omuzlarıma batıyor. "Sen benimsin," kulağına hırlıyorum. "Söyle şunu."

"Senin," diye nefes nefese söylüyor. "Senin, Ashland."

"Aynen yle." Elimle kıına sert bir tokat atarak onu işaretliyorum. "İşte benim kızım."

Boynunu ısırıyorum, onu işaretliyorum, sahipleniyorum. "Benim için tekrar boşal. Lanet olası sikimin üstünde boşal."

O da öyle yapıyor, vücudu kasılıyor, ıgılıkları odada yankılanıyor. Onu takip ediyorum, bir kkremeyle iini boşaltıyorum.

Birkaç saniye öyle kalıyoruz, ikimiz de nefes nefeseyiz, alnı alnıma yaslanmış, terli tenlerimiz birbirine değiyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve bu sözler hala mideme yumruk yemiş gibi bir etki yarattı.

"Ben de seni çok seviyorum," diyorum. "Seni seviyorum ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Senin ihtiyaın olan kişi nasıl olacağımı bilmiyorum, ama bunu denemek için hayatımın geri kalanını harcayacağım. En azından bunu biliyorum."

"Denesen bile yalan söyleyemezsin, Ashland McCarthy."

Sonra beni öpüyor, yumuşak, tatlı ve umut dolu bir öpücük, ve kardeşim öldüğünden beri ilk kez, belki, sadece belki, onun hak ettiği adam olabileceğimi düşünüyorum.

ERTESİ GÜN, bütün aileyle akşam yemeği yiyoruz. Her zamanki gibi gürültülü ve kaotik bir ortam ve o da bu ortama hemen uyum sağlıyor.

Bianca yanıma oturur, elini masanın altında elime tutar ve Seamus'un berbat şakalarına gülüşünü izliyorum. Declan'la Amerikan siyaseti hakkında tartışırken kendini savunmasını izliyorum.

"O çok sevimli," diyor Caitlin teyze, gözlerimi yakalıyor. "Onu kaçırma, Ash."

"Bırakmayacağım."

"Güzel," diyor. "Ailen onu sevecek."

Annem ve babam henüz gelmedi. İşleri gizli tutuyoruz—evden çok fazla giriş çıkış yok. Ama Crowning saklanmaya başladığına göre , onları buraya davet etmeyi düşünüyorum.

"Ashland," diyor Bianca yumuşak bir sesle, bana doğru eğilerek. "Aile işine yardım etmek istiyorum."

Gerginleşiyorum. "Bianca—"

"Erin'in sahip olduğu becerilere ya da senin gibi bir eğitime sahip olmadığımı biliyorum, ama öğrenebilirim. Öğrenmek istiyorum."

"Buna gerek yok..."

"İstiyorum." Çenesini kaldırdı, inatçı ve güzel bir şekilde. "Oturup korunmak istemiyorum. Yararlı olmak istiyorum. Bunun bir parçası olmak istiyorum
olmak istiyorum."

"Tamam." Erin'le konuşacağım, bakalım bir fikri var mı.

"Bir diplomam var," diyor bana. "Okudum, biliyorsun."

"Biliyorum."

“Tarih diplomamın sana nasıl yardımcı olacağını tam olarak bilmiyorum,” diyor gülümseyerek.

“Benim diplomamdan daha iyi, değil mi?”

“Seninki ne?”

"Hiçbiri." Gülümsemesi daha da genişliyor.

"Ama bizim için çalışırsan, beni dinleyeceksin." Sesim sertleşiyor.

"Emirleri yerine getireceksin. *Benim* emirlerimi. Seamus'un emirlerini. Bir şeyin çok tehlikeli olduğunu söylersem, beni dinleyeceksin, kızım. Anladın mı?"

"Anladım."

Onu kendime çekip kokusunu içime çekiyorum. “Buna sahip olacağımı hiç düşünmemiştim,” diye fısıldıyorum. “Eve döneceğim biri. Beni olduğum gibi gören ve yanımda kalan biri.”

“Hiçbir yere gitmiyorum, Ashland McCarthy,” diyor. “Benden kurtulamazsın.”

“Güzel,” diye fısıldadım.

Kardeşimi kurtaramadım. En değerli şeyi koruyamadım. Ama Bianca'yı hayal kırıklığına uğrattıysam ne yaparım bilmiyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Bianca

ANNEMİN gerçekte kim olduğunu öğrendiğim gecedan bu yana üç hafta geçti. Bana bir kez bile ulaşmadı. Üç hafta dünyam paramparça oldu ve daha karanlık, daha kesin, daha keskin ama daha gerçek bir şeye dönüştü.

bildiklerimle, kim olduğumuzla savaşmayı bırakalı üç hafta oldu. McCarthy ailesinin evi benim yuvam oldu ve Ashland'ın kolları benim sığınağım. Sessizliğin içinde, onun sahiplenmesi ile benim teslimiyetim arasında, varlığından haberdar olmadığım bir huzur buldum.

Kulübeyi özlüyorum ve geri dönmeyi iple çekiyorum. Anlaşılan o ki, eskiden tam burada, şehirde bir dairesi varmış, ama beni takip etmeye başladıktan sonra kulübeyi satın almış. Hiç tanışmadığı, ama şimdiden kendine ait olduğunu iddia ettiği biri için böylesine dramatik bir jest yapmak tam Ashland'ın yapacağı bir şey.

Düşündüğümde gülümsetiyor beni. O sessiz yalnızlığı özlüyorum. Lancelot'u özlüyorum ve geri dönmeyi iple çekiyorum.

Ama burada—McCarthy'lerle birlikteyken—bir ailemiz var. Hem yalnızlığa hem de aileye sahip olan kişi, dünyadaki en zengin kişidir. Bu gece, sonunda kim olduğumu kabul etmenin getirdiği huzur mutfağı dolduruyor

, ben tabakları dizarken Ashland arkamda hareket ediyor, vücudu sırtımda bir ısı duvarı gibi.

Ama şu anda tek düşünebildiğim şey, bu gece onun ailesiyle tanışacağım

. Benim hakkımda ne düşünecekler? Fotoğraflarını gördüm—bana onlardan bahsetmişti, onları çok seviyor—ama ya benden hoşlanmazlarsa?

"Çok güzelsin," diye kulağıma fısıldıyor, nefesinin sıcaklığı tenime değıyor. "O kadar güzel ki. Şu haline bak."

Bronwyn'den ödünç aldığım bir elbise giyiyorum.

Bir ay önce bana Bronwyn hakkında ne düşündüğümü sorsaydın, onun kesinlikle muhteşem ve ulaşılmaz olduğunu söylerdim. Şimdi ise onun kıyafetlerini giyiyorum. Bu, annemin zehirli algısının kafama ne kadar işlediğini gösteriyor. Bronwyn güzel ve ben de olabilirim.

Ve ben güzelim.

Vücudumun hatlarını saran ve önden dekolteyi hafifçe gösterecek kadar dekolte olan, hoş bir kazak-elbisem var. Sıcak ve hoş ama pratik. Kyla saçımı ördü. Sessiz ve çekingen ama sadık —parmakları sabırlı ve dikkatli. Erin bana hareket ettiğimde ışığı yansıtan en güzel zümrüt kolyeyi ödünç verdi. Ve Caitlin Teyze bana bir çift siyah babet ödünç verdi.

Buraya geldiğimizden beri yeni kıyafet almadım çünkü McCarthy kadınlarının çok fazla kıyafeti var — beni tamamen giyindirdiler. Sanki herkesin dolabını talan eden küçük kız kardeşimmişim gibi, çok eğlenceli.

Sadece her şeyin mükemmel olmasını istiyorum.

Ashland'a yaslanıp, ağırlığımı ona bırakıyorum. "Ailen seni hiç bu kadar... bilirsin, yerleşik görmedi. Ve ben istemiyorum ki..."

"Seni sevecekler." Ağzı şakağıma değıyor, sesi kaba olmasına rağmen yumuşak. "Beni ne kadar sevdiğimi görecekler ve *sevecekler*." Elleri, hâlâ nefesimi kesen o rahat sahiplenme tavrıyla kalçalarımı buluyor. "Kendini strese sokuyorsun."

"Ama beni tanımıyorlar..."

"Yeterince tanıyorlar." Kollarını biraz daha sıkı sardı. "Senin benim olduğunu ve seni sevdiğimi biliyorlar, önemli olan tek şey bu."

Bunun... yeterli olduğu bir dünya hayal etmek zor.

Kollarında dönüp, dünyanın merkezi haline gelen, yara izleriyle dolu güzel yüzüne bakıyorum. "Ash..."

Beni öpüyor, bir elini saçlarımin arasına geçirip başımı tam istediği gibi, derin, sahiplenici, kapsamlı bir öpücük. Ayrıldığında yanaklarım yanıyor ve nefesim kesilmiş durumda.

"Artık telaşlanma," diyor sert bir sesle, işaret parmağıyla çeneme dokunarak. "Anladın mı?"

"Evet, efendim," diye fısıldıyorum. Bu sözler artık otomatik ve doğal çıkıyor, aramızda özlediğim bir şeyi yerine oturtuyor.

Gözlerinde parıldayan karanlık açlığı seviyorum. "Böyle devam et, o zaman kendimize ait çok farklı bir akşam yemeği partisi vereceğiz, aşkım."

Cevap veremeden, dışarıda çakıl taşları çıtırdıyor. Ashland'ın vücudu gerginleşir, elini otomatik olarak beline götürür, sonra kendini zorlayarak gevşer.

"Sadece onlar," diye fısıldıyorum, ona daha da yakınlaşıyorum. "Sadece ailen."

Derin bir nefes alıp başını sallıyor, ama pencereden dışarı bakıp kendi gözleriyle görene kadar tam olarak rahatlamıyor. Her zaman tetikte, her zaman koruyucu, kendi ailesi gelse bile.

Nolan McCarthy, oğlunun daha yaşlı ve daha zayıf bir versiyonu; Annesi daha yumuşak, gri saçlarını pratik bir topuz haline getirmiş, ama Annesi daha yumuşak, gri saçlarını pratik bir topuz haline getirmiş, ama nazik görünüşünün altında çelik gibi bir karakter olduğunu görebiliyorum. Ashland bana, annesinin zamanında araştırmacı gazeteci olduğunu söylüyor.

"Bianca," diyor sıcak bir şekilde, ben gerginleşmeden beni kucaklıyor. "Gözlerimi şenlendirdin."

"Sizinle tanışmak çok güzel," diyorum, sesim hissettiğimden daha sağlam çıkıyor. "Hakkınızda çok şey duydum. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm—işlerin karmaşık olduğunu biliyorum."

“Evet, karmaşık,” diyor, gözlerinin kenarlarını kırıştıran anlamlı bir gülümsemeyle. “Buna da öyle denebilir.”

Bu akşam yemekleri bir can simidi haline geldi, bunun sadece esaret ya da sahiplenme değil, bizim inşa ettiğimiz bir şey olduğunu kanıtlıyor. Gerçek bir şey.

Nolan oğlunun omzuna elini koyar, bu hareket kısadır ama içinde söylenmemiş bir gurur barındırır. “Ash.”

“Baba.”

Özenle hazırladığım masanın etrafında yerimizi alıyoruz. Mumlar, Caitlin'in temin ettiği güzel tabaklar, saatlerce hazırladığım yemekler çünkü yapmak istedim, mecbur olduğum için değil. Bir aşçıları var, ama buna ihtiyacım vardı—bu ailenin bir parçası olabileceğimi onlara göstermem gerekiyordu.

“Bu harika,” diyor annesi, gerçekten memnun görünüyor.

“Senin bir yuva kuracağın günü göreceğimi hiç düşünmemiştim,” der babası, boğuk sesinde hafif bir eğlenceyle.

Yemek, rahat bir sohbet eşliğinde geçiyor. Ashland'ın çocukluğuyla ilgili hikayeler beni güldürüyor, onu ise somurtkan yapıyor, ama onun bana sürekli dokunduğunu fark ediyorum — saçlarıma, sırtıma, dizime — sözsüz bir şekilde sözsüz bir şekilde *bana ait olduğunu* söyleyen küçük temaslar.

“Daha fazla şarap?” diye soruyor, şişeye uzanarak.

“Ben alırım...”

Gözleri benimkilerle buluşur ve o bakış, midemi altüst eder. “Bırak da ben sana bakayım.”

“Teşekkür ederim.” Kabulümün ardından yüzünde beliren memnuniyeti izliyorum.

Ailesi şaşkın bir bakış atıyor. Ashland'ın gerçekten hiç başka bir kadını olmamış, değil mi?

Tatlıyı bitirirken dışarıda yine lastik sesleri duyuyoruz. Göz açıp kapayana kadar Ashland ayağa kalkmış, elini silahına koyarak beni ve kapı arasına geçiyor, eli silahının üzerinde.

"Sakin ol evlat," diyor Nolan sessizce, oğlunun keskin içgüdülerine karşı sakinliğini koruyarak. "Bahse girerim Seamus ve arkadaşlarıdır."

McCarthy ailesinin geri kalanı, Ashland ve ikimize de istediğimiz mahremiyeti sağlamak için akşam yemeğine çıkmışlardı, ama o, kendisi teyit edene kadar silahını kılıfına sokmaz.

"Hepsi birbirine benziyor, değil mi?" annesi sevgi dolu bir çileden çıkmış gibi bana fısıldadı. "Her zaman tetikte."

"Evet," diye fısıldayarak karşılık veriyorum, sonra ayağa kalkıp Ashland'a doğru yürüyorum. Elimi göğsüne bastırıyorum, kalbinin hızlı atışlarını hissediyorum. "Sorun yok. Rahatla."

"Biliyorum." Ama kalbi avucumun altında hâlâ hızla atıyor.

Seamus, karısı Zoya'nın yanında içeri girer. Bir şekilde işe yarayan bir başka imkansız çift.

"Üzgünüm, bu kadar erken eve gelmek istememiştim," diyor Seamus, ama ses tonu, bir şeyi bölmüş olmayı gerçekten umursadığını göstermiyor. "Ama bakıcı, çocuklardan birinin ateşi olduğunu söyledi."

"Her şey yolunda. İşimiz bitti," diyor Ashland, eli belimin alt kısmına dokunuyor. "Baba, anne... kahve ister misiniz?"

"Evet, birazdan."

"Hemen dönerim," diyor Zoya, bana göz kırparak yukarı çıkıyor.

Oturma odasına geçiyoruz, Ashland beni yanındaki yanındaki kanepeye oturtur, kolu otomatik olarak omuzlarımı sarar. Ona mükemmel bir şekilde uyum sağlarım, vücudum onun vücuduna nasıl uyum sağlayacağını tam olarak bilir.

"Haftalardır burada saklanıyordun," diyor Seamus, karşıımızdaki koltuğa yerleşirken gözleri ciddileşiyor. "Bianca'yı güvende tutmak, ortadan kaybolmak."

"Doğru bir karardı." Ashland'ın sesi düz ve savunmacı.

"Evet, ama onu burada sonsuza kadar koruyamazsın delikanlı." Seamus öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar.

Ashland gerilir. "Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

"Ve hayatının geri kalanında her gece uyanık kalamazsın," diyorum, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum.

Başını bana doğru çevirir. "Bianca..."

"Bu doğru." Omzuna dokunuyorum, kaslarında biriken gerginliği hissediyorum. "Neredeyse hiç uyumuyorsun, Ashland. Yorgunsun, lanet bir zombi gibisin. Böyle yaşamaya devam edemezsin."

"Ben iyiyim."

"İyisin değil."

İkimizin de kabul etmek istemediği gerçeğin ağırlığıyla dolu bir sessizlik çöküyor.

"Sana ringe dönmen için yalvarıyorlar," der Seamus . "Bunu bir şov haline getirebiliriz. Ashland McCarthy'nin büyük dönüşü. Kimseyi ve hiçbir şeyi korkutmayan."

Ashland başını sallar ve sırtını daha dik tutar. "Ring'e geri dönmeyi çok isterim."

"O zaman ringe çık," der Seamus sessizliğe. "Biz de seninle . Haberi yayacağız, değil mi? Sosyal medyada paylaşacağız. Kızlar artık aile hesaplarını yönetiyor." Sırıtır. "Crowning'in geldiğini görmesini sağlayalım geliyor olduğunu görsün. Onu saklandığı yerden çıkarsın." "*Beni* yem olarak kullanabilirsin..." diye başlıyorum.

"Bunu konuştuk. *Hayır*," diye ısrar eder Ashland.

"Bunu bitirmek istiyorum," der Seamus, gözlerine bakarak. "Ama Ashland haklı—sen oraya yaklaşma." Kuzenine döner. "Kendini tehlikeye atabilirsin, delikanlı. Haklı olduğumu biliyorsun. Savaşı kendi şartlarımızla ona götürürüz. Bu işi bitiririz. Sonra huzuruna kavuşursun. Sadece hayatta kalmak yerine, onunla gerçekten *yaşayabilirsin*."

"Crowning'in ona zarar vermesini istemiyorum, Seamus," diye ekliyor Nolan. "Vermeyeceğim," diye ısrar ediyor Ashland. "O lanet yeri silip süpüreceğim..."

"Bir oğlumu daha kaybetmeyeceğim, Ash." Oda bir an sessiz kalır, sonra Seamus konuşur.

"Evet. Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

Ashland uzun bir süre sessiz kalır, zihninde çeşitli senaryolar ve olasılıklar hızla geçmektedir. "Peki," der sonunda. Sonra bana bakar, gözlerinde parıldayan hakimiyet hissi nefesimi keser. "Ama sen... sen gelmeyeceksin."

"Ashland..."

"Hayır. Kesin. *Nihai*. Bu tartışmaya açık *değil*, Bianca." İçimi bir sıcaklık kaplar. "Benim de söz hakkım olmalı..."

"Yok." Çenemi tuttu, sert ama acıtmayacak şekilde. "Bu konuda yok. Asla yok."

"Bunu tek başına karar veremezsin..."

"Yapabilirim. Yapacağım." Gözleri gözlerime delici bir bakışla saplanıyor. "Ben gideceğim, ama sen burada kalacaksın, güvende olduğun yerde. Ve bu konuda bana itaat edeceksin."

"*İtaat*" kelimesi, zihnim bu emre isyan etse de, karnımda sıvı bir sıcaklık hissi uyandırdı. "Bu adil *değil*."

"Adil olup olmadığı umurumda *değil*." Bana daha da yaklaştı, sesi alçaldı. "Umurumda olan tek şey seni hayatta tutmak. Ve bu yüzden benden nefret edersen, bununla yaşamayı göze alırım."

"Senden nefret etmiyorum..." Sesim istediğimden daha nefes nefese çıkıyor. "Ama bunun adil olduğunu düşünmüyorum."

Titriyorum, tartışmakla onun sesindeki mutlak kesinlik karşısında boyun eğmek arasında kalmış durumdayım. Bir yanımda güvende kalmak istiyor. Onun ringde yaralanmasını görmek istemiyorum. Crowning'in bana ulaşabileceği bir yerde olmak istemiyorum.

“Kızın cesareti var,” diyor Seamus, sesinde onaylayıcı bir tonla. “Ama Ash haklı, Bianca. Bu çok tehlikeli.”

"Onu güvende tutacağız," diyor Nolan, ses tonu tartışmaya izin vermiyor. "Söz veriyorum."

Seamus başını sallar. "O zaman karar verildi. İki gün. Ashland dövüşecek. Crowning'i ortaya çıkaracağız. Bu işi bitireceğiz."

"İki gün," diyor Ashland, ama Seamus'a değil, bana bakıyor. "İki gün, ve bu iş bitecek."

Gözlerini kısarak beni inceliyor. "Bianca."

"Ne?" diye soruyorum masumca.

"Aklında ne varsa, sen gelmiyorsun."

"Sen ringde Marcus'la yüzleşirken benim evde oturup telefonumda kötü haberleri okuyacağımı düşünüyorsan, sen bir aptalsın, Ashland McCarthy."

"Gelmeyeceksin dedim ve bu kesin." Derin bir nefes veriyorum. "Peki."

Eli çenemden enseme kayar, parmakları sahiplenici bir şefkatle saçlarımın arasına girer. "Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum."

Beni uzun bir süre inceledi ve ben, onun bakışları altında nabzım hızlansa da gözlerimi kaçırmayı reddettim.

"Bunu daha sonra konuşuruz," der sonunda, sesindeki vaat midemi kıpır kıpır ettirir.

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diyorum tatlı bir sesle.

Babası kahkahayı bastı. "Kız seni iyi çözmüş, evlat."

"Evet," der Ashland, gözlerini benden ayırmadan. "Öyle."

Ailesi kısa bir süre sonra ayrılır ve kapı arkalarından kapanır kapanmaz, Ashland'ın elleri üzerimde olur.

"Yukarı." Kalbim güm güm atıyor.

Ashland beni yukarıya çıkarırken tek kelime etmiyor, eli bileğimi sıkıca kavıyor. Acıtmıyor ama gevşek de değil. Kalbim —kısmen heyecan, kısmen endişeyle.

Yatak odasının kapısı, sessizlikte gürültülü bir ses çıkararak yumuşak bir tıklamayla kapanır.

"Ashland..."

"*Hayır.*" Sesi alçak ve kontrollü, sakinliği tehlikeli. "Şu anda konuşmayacaksın, kızım. Dinleyeceksin."

"Öyle mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Bu, Ashland'ın daha önce görmediğim bir yönü olabilir ve bu konuda ne hissettiğimden tam emin değilim . Sinirlerim bozuk.

Yatağın kenarına oturdu; kemerini kasıtlı bir yavaşlıkla çözdüğünü görünce nefesim kesildi. Kalın, pürüzlü parmakları bu işi çabucak halletti. Deri, göğsümde bir tedirginlik dalgalanırken bile karnımın derinliklerinde bir sıcaklık dalgası uyandıran fısıltı gibi bir sesle kayarak yerinden çıktı.

"*Buraya gel.*"

Bu bir rica değil.

Beynim yetişemedi ayaklarım hareket eder ve beni . Bana bakıyor ve gümüş rengi gözlerindeki yoğunluk dizlerimi titretir.

"Kendini tehlikeye atmayacağına söz vermiştin," diyor sessizce. "Ve ben arkamı döner dönmez, sen çoktan . O güzel gözlerinde bunu görebiliyorum." "Ben..."

Eli uzanıyor, bir parmağı dudaklarıma nazikçe bastırıyor. "Konuşmak konusunda ne demiştin? Ve yalan söylemek durumu senin için çok daha kötü hale getirir

. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman

gerekirdi." Sessizleşiyorum, nabzım

hızlanıyor.

"Böylesi daha iyi." Elleri kalçalarımaya kayıyor, beni nazikçe kararlılıkla döndürerek sırtımı ona dönmemi sağladı. "İşte olacak olan *mo chroí*. Cezanı uslu bir kız gibi çekeceksin ve sonra neden . Anladın mı?" Sesime güvenemediğim için

başımı sallıyorum.

"Aferin kızım." Elleri yanlarımdan yukarı kayıyor, sonra ödünç aldığım elbiseyi kalçalarımın üzerinden yavaşça yukarı çekiyor. Külotumu aşağı çekiyor—soğuk hava tenime çarpıyor ve titriyorum. "Güvenlik kelimesi 'merhamet'. Onu kullanırsan, her şey durur. Anlaşıldı mı?" "Anlaşıldı."

Elleri çıplak tenimde dolaşır ve durumun aksine, ya da belki de bu yüzden, beni kucağına yatırırken içimde arzu kıvrılır.

"Altı," diyor, avucunu kalçamın kıvrımına dayayarak. "Ve sen sayacaksın. Saymayı kaybedersen, baştan başlarız."

"Altı mı? Bu çok fazla!"

"Sekiz yapalım mı?" Ağzımı sıkıca kapatıyorum.

"Akıllıca bir seçim." Eli tembel daireler çiziyor. "Neden bunu hak ettiğini biliyor musun?"

"Çünkü sen acımasız bir kontrol delisisin!"

İlk darbe uyarısız gelir, kemer cildime çarparak nefesimi kesen keskin bir ses çıkarır. Dayanılmaz bir acı değil ama yakıyor—dışa doğru yayılan parlak bir acı.

"Kaçınıcı vuruştı bu, kızım?"

Dişlerimi sıkıyorum. "Bir."

“Aferin kızım. Ve ben kontrol delisi değilim. Ben sevdiği kadını hayatta tutmaya çalışan bir erkeğim.” Diğer taraftan bir şaplak daha. Ses sessiz odada yankılanıyor.

"İki!" Nefes nefese kalıyorum. "Ve bu tam anlamıyla kontrol delisi tanımına uyuyor!"

Kahkahası karanlık, onaylayıcı. “İşte o ağız.” Eli kızarmış cildimi yatıştırıyor. “Devam et, ne olacağını gör.” Kalın penisi karnıma baskı yapıyor.

“Ne, on mu yapacaksın? Yirmi mi?” Vücudum titriyor olsa da meydan okurcasına omzumun üzerinden ona bakmak için dönüyorum.

“Devam et o zaman. Dayanabilirim.”

Gözleri parlıyor. “Ne dilediğine dikkat et, aşkım.” Üçüncü darbe daha aşıya, daha sert iniyor ve ben o hisse karşı sırtımı kavisliyorum. Bunu hak ettim.

"Üç," diyorum, küstahlığım sarsılıyor.

Eli bacaklarımın arasına kayıyor ve orada bulduğu şeye onaylayan bir ses çıkarıyor. “Sırılsıklamsın, kızım. Bütün o havalı tavırlarına rağmen vücudun daha

fazlasını istiyor.” Yanaklarım kızarır. "Kapa çeneni."

"Elimde bir kemer varken bana susmamı söylemen pek akıllıca değil Elimde bir kemer varken bana susmanı söylemen pek akıllıca değil." Deri kemeri yine kışıma vurur.

"Dört! Ve belki de sen bu kadar..." Parmakları , parmakları kızarmış tenimde desenler çizerken bir iniltiye dönüşür.

“Ne yani? Koruyucu mu? Nefes almanı sağlamaya kararlı mısın?” Sesi sertleşiyor. “Bana güvende kalacağını söyle. bırakacağını söyle.”

“Bu çok haksızlık,” diye mırıldanıyorum. “*Bianca.*”

“Peki! Kendime dikkat edeceğim.” Sözlerim huysuzca çıkıyor ve ses tonumdan hemen pişman oluyorum.

“Tekrar dene. Bu kadar küstahça değil.”

Titrek bir nefes alıyorum. “Kendime dikkat edeceğim,” diyorum sessizce, ve bu sefer ciddiğim. “Söz veriyorum.”

"Aferin kızım." Beşinci vuruş gelir ve vücudum titrer. "Beş," diye fısıldarım.

"Bir tane daha. Neredeyse bitti." Eli yüzümü kavrar, omzumun üzerinden onu görebilmem için başımı yana çevirir. Gözleri arzuyla kararmıştır ve daha derin bir şeyle doludur; göğsümü sıkıştıran bir şeyle. "Sonuncusu, aşkım."

Son darbe gelir ve zar zor “Altı,” diye nefes nefese söylerim.

"Ne uslu bir kızsın," diye mırıldanır, kemeri bir kenara bırakıp beni kucağına çekiyor. Elleri artık nazik, elbisemi düzeltip beni göğsüne yaslıyor. “O kadar küstah olmana rağmen.”

"Özellikle de o küstahlığınla," diye karşılık veriyorum, hâlâ nefes nefese, kığım zonkluyor ve giyinik bacaklarının üzerinde çıplak duruyorum.

Gülüyor, sesi göğsünden benimkine titreşiyor. “Evet. Özellikle de o küstahlığınla.” Bana nazikçe öpüyor. “Ateşini seviyorum, Bianca. Her bir parçasını. Tabii seni öldürmeye yol açmadığı sürece.”

Endorfinler ve duygularımdan, dikkatimin odağı haline gelen o ihtiyaçtan titriyorum. “Hâlâ sana kızgıyım.”

"Hayır, değilsin." Eli uyluklarımdan yukarı kayıyor ve ben iniltiyi içime atıyorum.

"Tamam, belki şu anda değil."

Beni yatağa yatırıp vücudunu benimkine kapladığında, beni ele alışında naziklikten eser yok. Bu, sahiplenme ve çaresizlik dolu, tam da ikimizin de ihtiyacı olan şey.

Sonrasında, birbirimize sarılmışken ve kalbim hâlâ deli gibi atarken, alnını alnıma dayadı.

"İki gün," diyor sessizce. "Sonra bu iş biter ve sen güvende olursun."

Ona inanmak istiyorum. Neden içimden bir ses bunun o kadar basit olmayacağını söylüyor?

Yirmi Sekizinci Bölüm

Ashland

GÖNDERİLER ertesi gün başlıyor.

Bundan nefret ediyorum ama boşvermem gerekiyor. Caitlin teyze ilk olarak bir fotoğraf yükler — Bianca ve Erin mutfakta, yanaklarında un tozu, bir şeye gülüyorlar. Fotoğrafın altındaki yazı şöyle: “Yeni kıza soda ekmeğini yakmamasını öğretiyorum. Çok çabuk öğreniyor.”

Sonra Bronwyn bir hikâye anlatır: Bianca, Erin’le birlikte kütüphanede kıvrılmış, ikisi de kitap okumaktadır. “Kitap kulübüne yeni üyeler katıldı,” yazan kitap yığının emojisiyle.

Planın Bianca’yı paylaşmak olduğunu bilmiyordum. Sanki onu Crowning’in burnunun dibinde herkese gösteriyormuşuz gibi geliyor, ama bu, oltayı atmanın en güvenli yolu gibi görünüyor. Onun şahsen bir şey yapmasına izin vermekten daha iyi.

Sonra Lorcan, Bianca’nın Lancelot ile Galahad arasındaki farkı, sadece onun daha coşkulu halini izlemek için sadece Bianca’nın daha da heyecanlanmasını izlemek için kafası karışmış gibi davranıyor. Yaşlı adam videonun sonunda alçakça sırtıyor. Sinirlerim bozulmuş olsa da bu beni eğlendiriyor ama sinirlerim altüst oluyor.

Her birini telefonumdan izliyorum, çenem sıkı, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar telefonu sıkıca tutuyorum. Onu alenen sahipleniyorlar, muhtemelen bu duvarların dışındaki kimse sorgulayamadan onu aile hikayesinin bir parçası haline getiriyorlar. Crowning’e lanet olası bir meydan okuma atıyorlar çünkü bu ona ulaşacaktır.

Ve onu tanıyorsam, ki sanırım artık *taniyorum*, buna tahammül edemeyecek. Bir saniye bile daha.

Sonra Kyla, ekranımı çok küçük hissettiren bir paylaşım yapıyor.

Bianca ve ben... bahçede, eli kolumda, ikimiz de gülümsüyoruz. Başı bana doğru eğilmiş, koluma yaslanmış. Ben ona bakıyorum, yüzümde bana hiç de yabancı olmayan yumuşak bir ifade var.

Bu fotoğrafı alıp büyütmek ve çerçeveletmek istiyorum çünkü o kadar doğru, o kadar güzel ki, onun bana öyle yaslanmasını görmek.

Daha sonra Kyla'yı bu konuda köşeye sıkıştırdığımda, "Nasıl işlediğini göreceksin," diyor. "Algoritmalar falan. Herkes biraz dedikodu sever, değil mi?"

"Evet, bana mı söylüyorsun," diye mırıldanıyorum.

Seamus sonunda bu gece paylaşacağı fotoğrafı bana gösterdiğinde, fotoğraftaki kişi benim. Ama bir şekilde... lanet olası bir süper kahramana benziyorum. Fotoğraf siyah beyaz ve ben ringde duruyorum, hakem kolumu kaldırırken zafer kazanmışım gibi.

Başlık basit: "Cuma günü ringe geri dönüyor. Zamanı gelmişti." Ve o bunu paylaştığında, yorumlar patladı.

McCarthy'nin infazcısı geri dönüyor. Evet, lanet olsun.

Çok uzun zaman oldu. Onu özledik.

Para McCarthy'ye. Para her zaman McCarthy'ye. Kiminle dövülecek?

Her zaman McCarthy Canavarı'na bahis yapın.

Telefonumu kilitleyip cebime tıkıyorum, hareket etmem, düşünmem gerek. Onu aldığımdan, Marcus Crowning'e geri dönmeyeceğini açıkça belirttiğimden bu yana haftalar geçti.

O lanet herif her zaman odadaki en önemli adam olmak zorundaydı.

Şimdi sessizliğe büründü. Bu doğru değil.

Bianca'nın takıntılı halimi görmemesi için merdivenlerin tepesinde telefonuma tekrar bakıyorum.

Crowning, Bianca hakkında hiçbir şey söylemedi. Kayıp ilanı yok. Talep yok. Tehdit yok. Ailesine ulaşma çabası yok. Bu çok şüpheli.

Annesi de öyle. Onu izliyoruz—Declan hareketlerini takip ediyor. Kuaföre gitmiş. Arkadaşlarıyla brunch'a gitmiş, sanki kızı az önce yeryüzünden yok olmamış gibi ve McCarthy'leri yeni ailesi olarak benimsemiş gibi.

Telefonu indirdim ve odamın duvarına baktım, göğsümde atlatamadığım bir gerginlik vardı.

Bir şeyler planlıyorlar. Öyle olmak zorunda. Crowning gibi kimse bu şekilde, cevap vermeden yok olmaz. Ve annesi de omuz silkip yoluna devam etmez.

Henüz ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Neyi beklediklerini çözemiyorum. Ve bilmemek beni delirtiyor.

"İyi misin?" diye soruyor Bianca. "Dikkatin dağınık gibi."

Tabii ki öyleyim. Gözlerinden bir tutam saç alıp kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Evet, dalgınım. Bu işin bir an önce bitmesini istiyorum. Crowning saldırısını planlıyor, değil mi?"

Yavaşça başını sallar. "Ben de biliyorum. Öyle olmalı." Boğazını yutar, gırtlığı hareket eder. "Yarınki savaşa hazır mısınız?"

"Evet," diyorum ona. "Hazırım." Bir an durup gözlerine bakıyorum ve sesim alçalıyor. "Evde kalmaya hazır mısınız?"

Gözlerini devirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tabii."

Ben itiraz edemedim benden uzaklaşır, ama bunun onu mutlu etmediğini biliyorum. Bu konuda benimle sonuna kadar ... Biliyorum ki öyle olacak.

Ama artık alışıyor. Belki de o böyle biridir—uyum sağlayabilen, her şeyden en iyisini çıkarmaya kararlı.

Sabahları Caitlin Teyze'ye yardım etmeye başladı, tarifleri öğreniyor, aile tarihi ve gelenekleri hakkında sorular soruyor.

Erin de ona iş veriyor, ama henüz ne yaptığını tam olarak bilmiyorum. Bianca'nın da bildiğinden pek emin değilim. Erin, Bianca'nın becerilerini değerlendirdiğini, onu test ettiğini ve nereye uygun olduğunu gördüğünü söylüyor.

Bianca'nın becerilerini değerlendirdiğini, onu sınıadığını ve nereye uygun olduğunu gördüğünü söylüyor. "Zihni çelik bir tuzak gibi," diyor Erin bir öğleden sonra. Saklayamadığım gururla gülümsüyorum. "Evet, öyle."

Erin bilir tabii ki; kızın kendisi de çok zeki.

Bianca, kütüphanede Bronwyn'in yanında oturmuş, çocukluğumuzla ilgili hikayeleri dinliyor ve benim bile komik olduğunu hatırlamadığım şeylere gülüyor

komik olduğunu bile hatırlamadığım şeylere gülüyor. Artık kolayca gülüyor, onu buraya ilk getirdiğim zamankinden daha rahat. Yarın için benim kadar gergin. Ama bunu belli etmiyor.

Dinliyorum. Her zaman dinliyorum.

Geceleri bana geliyor. Kelimelerle aram her zaman iyi değildir, ama Bianca sessizlikten memnun görünüyor. Göğsüme kıvrılıyor, ben onu tutarken parmakları kollarımdaki dövmelezi izliyor. Bazen bırakırsam yok olacakmış gibi geliyor.

"Kitap okumak ister misin, kızım?" diyorum bir gece.

"Evet," diyor yumuşak bir sesle, teklif ettiğimde her zaman hevesli.

Ben ona kitap okurken, gözleri yarı kapalı ve ağırlaşana kadar bana sarılıp kalır. Bazen kelimelerde biraz takılırım —akademik konularda hiç iyi olmadım—ama hikayeye daldığımda gülümsüyor.

"Neden gülümsüyorsun?" diyorum, saçlarından bir tutamını nazikçe çekerek. "Karakterlere kendinizi kaptırıyorsunuz," diye mırıldanıyor.

"Çok tatlı."

"Sevimli mi?" diyorum, burnunu hafifçe çimdikleyerek. Kıkırdıyor, bu ses göğsümün derinliklerinde bir şeyi ısıtıyor.

"Biliyor musun, sanırım ailen beni seviyor," diyor karanlıkta yumuşak bir sesle. "Seveceklerini sanmıyordum."

"Tanrım, neden sevmesinler ki?" Elimi saçlarının arasından geçiriyorum, parmaklarımın arasında ipeksi dokusunu hissediyorum. "Seni sevmek çok kolay."

Başını yukarı kaldırıyor, koyu renkli gözleri pencereden içeri süzülen ay ışığını yakalıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Her zaman öyle düşündüm." Sesim istediğimden daha sert çıkıyor. "Belki de sorun buydu, değil mi?"

Dudakları hafifçe kıvrılıp gülümsedi ve beni yavaşça, tatlı bir şekilde öptü. Crowning'i, annesini ve yarın başımıza gelecek tüm o belaları unuttum. Bir an için, sadece biz vardık. Sadece o.

Ve kendime şunu hatırlatmam gerekiyor: İşte bu yüzden. İşte bu yüzden Marcus Crowning'i *öldüreceğim*.

DÖVÜŞ GECESİ istediğimden daha çabuk geliyor ama yine de yeterince çabuk gelmiyor.

Bianca ile ana evdeyiz, ikimiz de her şey normalmiş gibi davranıyoruz. O, kanepede battaniyenin altında, elinde bir kitapla Camelot. Telefonumu durmadan kontrol ediyorum, ellerimi esnetip losyon sürüyorum; bu, dövüşten önce edindiğim eski bir alışkanlık, her ne kadar ellerim zaten yaralarla dolu olsa da.

"Gerginsin," diyor, kitabından gözünü kaldırmadan. "Değilim."

"Son bir saat içinde telefonuna altı kez dokundun."

Telefonumu bir kenara koyuyorum. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için." Kitabını kapatıp bana tam olarak bakıyor. "Endişeli misin?"

Hemen cevap vermiyorum. Aramızda sessizlik uzuyor.

“Ashland,” diye ısrar ediyor. “Sence bu gece ortaya çıkacak mı?”

"Bilmiyorum," diyorum, gerginliği gidermek için omuzlarımı sallayarak. "Muhtemelen gelmez. Ama gelirse, hazırım. Hepimiz hazırız." O o oltayı attık, değil mi? Şimdi sadece o pisliğin yemi yutmasını bekliyoruz.

Ayağa kalkıp bana doğru geliyor, elleri göğsümde yukarı kayıyor. “Belki de gitmeliyim...”

"Burada kalmalısın."

“Neden?” Sesi kısık, neredeyse yalvarır gibiydi.

"ünkü Seamus istedi. Çünkü aile bunu bekliyor." Bileklerini nazikçe tutuyorum. "Benim işim bu, kızım. Savaşmak. Ve senin yem olarak kullanılmana izin vermeyeceğim."

"Ama bu sefer yem *sensin*," diyor sessizce. Parmakları gömleğime dolanıyor. "Keşke seninle gelmeme izin verseydin."

Bileklerini daha sıkı kavradım. “Bunu konuştuk. Burada kalacaksın, güvende olduğun yerde. Güvende olmalısın.”

Gözleri nemlenir ve zorlukla yutar. “Peki ya *sen*? *Seni* kim koruyacak?”

Boğazımda yükselen lanet yumruyu yutuyorum.

“Ringde her zaman güvendeyim,” diyorum ona, artık daha nazik bir sesle. “Kardeşim ve kuzenlerim yanımda, değil mi?” Onu öpüyorum. “Güven bana. Seamus, hazır olmasaydım beni böyle bir yere atmazdı.”

“Seni köpekbalıklarının arasına atıyor, Ashland.”

“Ama ben de bir köpekbalığıyım, değil mi?” Yanağına, şakağına öpücükler konduruyorum, onun dokunuşunu hafızama kazımaya çalışıyorum. “Gece yarısından önce döneceğim, aşkım. Söz veriyorum.”

Yüzümü inceler, sonra yavaşça başını sallar. “Tamam.”

“Aferin kızım.”

Onu ana salonda bırakıyorum, Caitlin bir şişe şarap ve güven verici bir gülümsemeyle ona doğru ilerliyor. Onu oyalayacaklar. Onu güvende tutacaklar. Önemli olan bu.

TIERNAN arabanın yanında bekliyor, kolunda iyileşme sürecinden kalma morluklar hâlâ duruyor. Kilo vermiş ve nedense daha yaşlı görünüyor. Ama artık daha iyi, daha güçlü. Yüzündeki ifadeyi okumak imkânsız, ama ben biliyorum. Bunu hiçbir şeye değişmez.

"Gergin görünüyorsun," diyor ben yolcu koltuğuna otururken.

"Dövüşten önce hep öyleyimdir, değil mi?"

"Saçmalık. Bu farklı." Cevap

vermiyorum.

"Sence gelecek mi?" diye soruyor Tiernan bir süre sonra.

"Evet." Derin bir nefes veriyorum. "Gelir. Umarım gelir."

Sessizce sürüyor, şehir ışıkları pencerelerin önünden hızla geçiyor. Burada onlarca kez dövuştüm. Mekanı, kalabalığı, kuralları biliyorum, ama bu gece içgüdülerim çılgılık atıyor.

Onu geride bırakmaktan hoşlanmıyorum. Bu halka açık gösteriden hiç hoşlanmıyorum.

Depoya vardığımızda, otopark zaten arabalarla doludur — her zamankinden daha fazla. İçeri girerken kalabalığı tarar, tanımadığım yüzler ararım, ama ilk başta göze çarpan bir şey yoktur. Her zamanki her zamanki şüpheliler. İrlandalılar. McCarthy hayranları. Bahis oynamak isteyen bazı bağımsızlar.

Depo tıklım tıklım. Zaten adımı haykırıyorlar.

"McCarthy! McCarthy!"

“McCarthy Canavarı! Kükre!”

Bu gece bu durum beni her zamanki gibi eğlendirmiyor.

Ring ortada kurulmuş, ışıklar sert ve parlak, kalabalık sıkışmış durumda. Para el değiştiriyor, insanlar bağırıyor ve ringin kokusu ve havadaki atmosferle birlikte içimdeki bir parça canlanıyor canlanıyor. Ben bunun için yaşıyorum. Bayılıyorum. Lanet olsun, özlemişim. Belki bu gece sakın geçer.

Seamus ringin yanında bekliyor, kolları kavuşturulmuş. Cavin onun yanında

. Kardeşim duvara yaslanmış, benimle aynı temkinli ifadeyle kalabalığı izliyor.

"Ash," diyor Seamus, ringe doğru başını sallayarak. "Clinton Sheehan. Temiz dövüş. İlk kan veya nakavt."

Güzel. Beni Cavin'le dövüştürmeye çalışacaklarından korkuyordum, ama Seamus hâlâ bir McCarthy'nin başka bir McCarthy'yle dövüşmesine izin vermiyor.

Clinton genç ve hırslı. İrlanda ringlerinde adını duyurmaya çalışıyor.

"Evet," diyorum başımı sallayarak.

"Adil bir dövüş olacak."

"Kazanacağız," diyor Seamus

basitçe.

Tiernan ellerimi tutar, hareketleri alıştırmış ve verimlidir. "Sağ kroşeye dikkat et," diye fısıldar. "Çocuğun hızı var."

Durur, gözlerime bakar. "Ve Ash... bu gece her şey ters gidiyor evlat. Aklını başına topla. Ne dersem onu yap. Anladın mı? Bu gece senin arka kafandaki gözler *benim*. Sen ringe odaklan. Anlaşıldı mı?"

"Evet, tabii ki. Her zaman öyle

yaparım." "Aferin evlat."

Gömleğimi çıkarıp ona uzattım ve kalabalığın gürültüsü yükseldi.

Bunu bekliyorlardı, ringden uzak kaldığım süreden sonra hâlâ o yeteneğe sahip olup olmadığımı görmek için

. Genç erkekler adrenalinle dolmuş,

tezahürat yapıyor ve yumruklarını havaya kaldırıyor. Kadınlar da iyi bir dövüşü sevdikleri için buradalar.

Halatların arasından tırmanıyorum, ayak parmaklarımın ucunda zıplıyorum ve

kollarımı sallıyorum. Clinton çoktan ringde; olması gerekenden daha genç ve daha kendini beğenmiş.

Bana sırtıyor. "Yumuşadığını duydum, McCarthy. Dikkatini dağıtan güzel bir kız bulunduğunu duydum."

Ona göz kırpıyorum. "Öyle mi?"

Sırtışı genişliyor. "Bütün bu insanların önünde seni yere serdiğimde utanç verici olacak, değil mi?"

Seamus başını sallar ve gözlerini devirir. Cavin kıkırdar, içkisini bir dikişte yutar.

Hakem bize yaklaştığında kuralları gözden geçiriyor. "Basit, çocuklar. Kuralları biliyorsunuz, ama yine de gözden geçireyim, değil mi? Silah yok. Öldürmek yok. İlk kan veya nakavt kazanan olur. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Evet."

İkimiz de başımızı sallıyoruz ve hakem elini indiriyor.

Clinton bana çok hızlı geliyor. Kendine fazla güveniyor, çılgınca yumruklar atıyor

Hızlıca bitirmeye çalışarak kroşeler savuruyor. Ben de bunları savuşturup, kayarak kaçıyorum ve kaburgalarına bir jab ile karşılık veriyorum. O homurdanıyor ve geriye sendeliyor.

Kalabalık coşuyor.

Birbirimizin etrafında dönüyoruz ve o yavaşlamaya başlıyor, öğreniyor, ayak hareketlerini izliyor. Akıllı çocuk, ama yeterince akıllı değil.

Ona bir açık bulunduğunu düşündürürüm, sonra kafasını geriye savuran bir aparkatla onu yakalarım. Burnundan kan fışkırır ve kalabalık tezahürat yapar.

Ama artık onları duymuyorum.

Bir terslik var. Salondaki enerji değişti. Üzerimde çok fazla göz var. Köşelerde çok fazla gerginlik var. Kalabalık sessizliğe bürünür ve ışıklar kararır.

Seamus'a bakıyorum. Hareketsiz duruyor, çoktan bana bakıyor, çenesi sıkı. Eli, silahının olduğu beline gidiyor. O da hissediyor. Hepimiz hissediyoruz.

Siktir.

Clinton'a dönüyorum ama o geri çekiliyor, elleri havada, yüzünden kan akıyor.

"Tiernan..." diye başlıyorum.

"Ringde kal," diyor arkamdan sert bir sesle. "Ringde kal, evlat. Ben seni korurum. Bekle."

Tiernan saniyeler içinde yanıma geliyor, elinde bıçağıyla.

"Kaç kişi?" diye homurdanıyorum.

"Onunla birlikte gelen altı kişi. Kesinlikle daha fazlası gizlenmiş durumda."

Ringin arka kapısı birden açılır.

"Benim olanı alıp bunu anlatacak kadar hayatta kalabileceğini mi sanıyorsun, McCarthy?" Marcus Crowning, altı adamla birlikte içeri giriyor, hepsi silahlı, hepsi bana odaklanmış, cepheye çıkacak adamlar gibi içeri giriyorlar.

Ama onun bilmediği, adamlarının hiçbirinin bilmediği şey, sayıca ve güç olarak geride olduklarıdır. Burası lanet olası McCarthy'nin bölgesi ve bu depodaki herkes bize sadık.

"Benden bu kadar," der Clinton çabucak. "O

kazandı." Hakem maçı bitirmez, kaçır.

Kalabalığın bir kısmı dağılmaya başlar, insanlar çıkışlara ulaşmak için çıkışlara ulaşmak için birbirlerini itiyorlar. Bu bir mafya savaşı ve hepimiz bunu biliyoruz.

Benim için en önemli olanları takip ediyorum, savaşmaya, gerekirse savunmaya hazırım. Cavin yıldırım gibi hareket ediyor—Crowning'in adamlarından ikisi

saniyeler içinde yere yığılır. Lorcan'ın kılıcı, verimli ve acımasız bir şekilde parıldar. Seamus, her şeyin merkezinde durur, olayları yönetir, izler.

Bir kardeşimi daha kaybetmeyeceğim.

İki dakika içinde cesetler yere yığılıyor. Beton üzerinde kan birikiyor. Crowning'in adamları inliyor, elleri arkalarında kelepçelenmiş, silahları tekmelenerek uzaklaştırılmış.

Marcus Crowning tüm bunların ortasında tek başına duruyor. Ama bana bakmıyor bile. Seamus'a bakıyor.

"McCarthy," diye sesleniyor Crowning, sesi aniden sessizleşen depoda yankılanıyor. "Kuzeninin lanet olası satın alımı hakkında konuşmamız gerek."

Seamus öne çıkıyor, yüzü buz gibi soğuk. "Konuşacak bir şey yok, Marcus. O artık bir McCarthy. Hak iddianı kaybettin."

"Görüyorsun, işte burada yanılıyorsun." Crowning'in gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor, ama pürüzsüz görünüşünün altında yanan bir öfke var. Korkmuyor, öfkeli. Aşağılanmış. "O kız bana söz verilmişti. Bir sözleşmemiz vardı. Para el değiştirdi. Satın alınmış ve ödenmiş bir şeyi öylece alamazsın."

"Sözleşme geçersiz," der Seamus soğuk bir sesle. "Annesinin onu satmaya yetkisi yok. Modern çağdayız delikanlı. Bunu bilmen gerek. Kimseyi satın alamazsın."

"Annesi onun yasal vasisi. Sözleşme geçerli." "Yirmi dört yaşındayken geçerli değil."

İleriye doğru adım atıyorum, tüm kaslarım gergin ve hazır. "O sana geri dönmeyecek, Crowning."

Crowning'in gözleri nihayet bana takılır, küçümsemeyle dolu—korku değil, yenilmiş olmanın verdiği saf öfke. "Ashland McCarthy. Yaptırımcı. Canavar." Başını eğip, kanımı kaynatacak kadar kendini beğenmiş bir tatminle beni inceler

. "Onu elinde tutabileceğini mi sanıyorsun? Onu çalmakla senin olduğunu mu sanıyorsun?"

"Düşünmüyorum, pislik," diyorum, alçak sesle. "*Biliyorum.*"

Gülümsemesi acımasız bir hal alır. "Onu çoktan öldürdün, biliyorsun. O sadece henüz farkında değil. Ona dokunduğun anda, onun ölüm fermanını imzaladın. Benim ölüm fermanım her zaman onun olacaktı."

Seamus'un sesi deponun içinde yankılanır. "O silahı ateşlersen, Crowning, bu iş lanet bir savaşa dönüşür. İstedğin bu mu? Sevmediğin bir kız yüzünden bütün aileni kaybetmeye hazır mısın?"

Crowning'in çenesi titrer. Gözleri depo içinde dolaşır; yerde yatan adamlarına, etrafını saran McCarthy adamlarına, köşelere monte edilmiş kameralara.

"Bunu kaydediyorsunuz," der düz bir sesle.

"Her saniyesini," der Seamus. "Böylece herkes bundan sonra ne olacağını tam olarak görebilir. Seçim senin, Crowning. Silahı indir ve meseleyi eski usul halledelim, ya da silahı tutmaya devam et ve meseleyi kalıcı şekilde halledelim."

"Dövüşerek yargılama mı?" der, sanki bizim bilmediğimiz bir şey biliyormuş gibi iğrenç, kendini beğenmiş bir sırtışıla.

"Evet," diyorum.

Her halükarda o ölü bir adam, ama ben müzakere yeteneklerimi kullanmaya çalışıyorum.

Uzun bir süre Crowning kıpırdamıyor. Birkaç silahın aynı anda kurulma sesi, sessizliği yırtarak yankılanıyor. Silahı indirene kadar saniyeler saatler gibi geçiyor.

"Akıllı çocuk," diyorum.

Silah betona çarparak ringin köşesine doğru yuvarlanır. Onu ringe çekmeye hazır olarak ona doğru ilerlerim, ama o çoktan sakın ve kendinden emin bir şekilde öne doğru adım atmıştır.

Ceketini çıkarır, beyaz bir fanila, zayıf kasları ve eski yara izleri ortaya çıkar. Sanki buraya bunu bekleyerek, bunu isteyerek gelmiş gibi.

"Eski kuralları mı istiyordun, McCarthy?" Omuzlarını sallar ve boynunu kırıştırır. "Dövüşle yargılama mı? Tanıkların önünde ve bağlayıcı mı?" İç çamaşırını çıkarır, şiddet için yaratılmış bir gövde ortaya çıkar. "Bakalım efsaneye layık mısın."

Hareketlerinden, gözlerindeki soğukluktan bunu şimdi anlayabiliyorum. O bir katil... tıpkı benim gibi.

Tek fark, benim uğruna savaşıacak bir şeyim olması.

Omuzlarımı sallıyorum, boynumu kırıp ayak parmaklarımın ucunda zıplıyorum.

Crowning ringe tükürdü. "Kendini ne tür bir kahraman sanıyorsun? Onu kaçırdın, lanet bir mahkum gibi kilit altında tuttun—"

"Doğru, ve onunla evlenip, ona tecavüz edip, diğerlerini yaptığın gibi onu da öldürecektin. Bakalım şimdi kim daha büyük bir canavar."

Yüzünde bir değişiklik yok, ama gözleri saf öfkeyle parlıyor. Bu utanç değil, açığa çıkmış olmanın öfkesi. "Seni mahvedeceğim."

"Denemeni görmek isterim."

Hakem yok. Eski kurallar geçerli. İlk kan akıtan kazanmaz artık. Bu, ikimizden biri ayağa kalkamadığında biter.

Crowning hücum eder ve ilk yumruğu çeneme isabet eder—sağlam, eğitilmiş bir vuruş, başımı geriye savuruyor. Ağzımda bakır tadı alıyorum ve ringe kan tükürüyorum.

Beklediğimden daha hızlı, antrenmanlı. Kombinasyonları temiz ve profesyonel. Yumruğunu kaburgalarımın indiriyor — bir, iki, üç kez arka arkaya hızlıca. Bir şey çatlıyor.

Ben de karşılık verip şakağına bir yumruk indiriyorum. Sersemliyor ama çabucak toparlanıyor, sonra ayakları hafifçe geriye dans ediyor.

"Yaşlandıkça yavaşladın mı?" Elleri havada, duruşu kusursuz bir şekilde etrafımda dolanıyor. "Yoksa nişanlımla sevişmekle o kadar çok zaman harcadın ki,

nasıl dövüşüleceğini mi unuttun?"

Öfke bir anlığına görüşümü karartıyor. Üzerine atılıyorum ama o yana kaçıyor ve dizini uyluklarıma çarpıyor. Bacağım neredeyse bükülüyor.

Tiernan'ın sesi kulaklarımdaki uğultuyu keser. "Aklını kullan delikanlı. Öfkeyle dövüşme. Seni tuzağa düşürmeye çalışıyor."

Crowning kaburgalarıma bir kombinasyon daha indirir. Aynı noktaya. Bir şeyin koptuğunu hissederim ve ağzım kanla dolar.

"Bana bağırdı, biliyor musun," diyor Crowning, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "Ziyaretime geldiğimde. Ona zarar vermemem için yalvarırdı. Ama o o kadar masumdu ki..."

Kükredim ve çılgınca yumruk salladım. O kolayca kaçtı, sonra yumruğunu böbreğime indirdi. Yan tarafımda patlayan bir acı hissettim.

"İşte böyle," diye alay ediyor. "Sinirlen. Dikkatsizleş."

Sonra kapıda bir kargaşa duyuyorum. Bağırışlar.

"Bırakın geçeyim! Dedim ya, bırakın geçeyim lan!"

Bianca.

Kafam sesin geldiği yöne doğru dönüyor ve Crowning bundan yararlanarak yumruğunu çeneme indiriyor. Gözlerim bulanıklaşıyor.

"Gözlerini benden ayırma, McCarthy," diye tıslar.

Ama artık onu görebiliyorum. Onu ringe doğru sürüklüyorlar. McCarthy'nin adamları değil, bizim gözden kaçırdığımız Crowning'in iki adamı. Dışarıda bekliyor olmalılar. Kollarını tutmuşlar, o da onlara karşı direniyor, tekmeliyor ve çığlık atıyor. Kanım kaynıyor.

"Ashland!"

İçimdeki her şey soğuyor. Sonra alev alev yanıyor.

Tiernan arkamda bir şeyler bağılıyor. Seamus hareket ediyor. Ama çok uzaktalar.

Crowning dikkatimin dağıldığını fark ediyor ve yumruğunu solar pleksusuma indiriyor. Ciğerlerimden hava çıkıyor. Nefes nefese, ikiye katlanıyorum.

"Söylemiştim," diyor Crowning. "Seni *yok* edeceğim."

Çenemden tutup başımı yukarı kaldırıyor ve adamlarının Bianca'yı ringe doğru sürüklemesini izlememi sağlıyor. Bianca şimdi hıçkırıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda.

"Lütfen," diye bağılıyor. "Marcus, ona zarar verme!"

Crowning gülüyor. "Duydun mu? Senin için yalvarıyor. Acınası."

Dizini yüzüme vuruyor ve burnumdan kan fışkırıyor. Yere sertçe çarpıyorum.

"Ashland!" diye bağılıyor Bianca yine.

Kan ve acının arasından Crowning'in ona doğru ilerlediğini görüyorum. Adamları onu itiyor, o da sendeliyor ve ring direğine zar zor tutunuyor.

Crowning iplerin arasından uzanıp bir avuç dolusu saçını yakalıyor ve başını geriye doğru çekiyor.

"Marcus, yapma..." Bianca nefes nefese.

"Yalancı, aldatan küçük *fahişe*." Ona tokat atar.

Ses depoda yankılanıyor. Kafası yana doğru savruluyor ve solgun yanağında kırmızı bir iz belirliyor.

Her şey... durur.

Kulaklarımdaki uğultu kesilir. Acı kaybolur. Dünya tek bir noktaya daralır: onun elinin kadının üzerinde olduğu nokta.

Ona vurdu.

O, *benim kadını* vurdu.

İçimde bir şey paramparça olur.

Hareket ettiğimin farkına varmadan ayağa kalkıyorum. Kaburgalarımdaki, yüzümdeki, bacağımdaki acı... yok oluyor. Geriye sadece öfke kalıyor. Saf, ilkel,

durdurulamaz bir öfke.

Crowning bana dönüyor, hâlâ gülümsüyor. "Ah, işte buradasın..." Ona o kadar sert vurdum ki parmak eklemlerim çatırdadı.

Başı geriye savruldu ve ağzından kan fışkırdı. Sendeledi ama ben çoktan harekete geçmiştim. Onu boğazından yakaladım, havaya kaldırdım ve ringin zeminine çarptım.

"Ona vurdun lan!"

Ring sallanıyor.

Göğsüne binerim ve ona vururum. Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar. Burnu kırılır. Elmacık kemiği çatlar. Çenesi çatlar. "Ashland!" diye bağırır Tiernan. "Delikanlı..."

Durmuyorum.

Kan yumruklarımı, ringi, her şeyi kaplıyor. Crowning yüzünü korumaya çalışıyor ama bir işe yaramıyor. Bileklerini yakalıyorum, yere bastırıyorum ve vurmaya devam ediyorum.

Uzaklarda, bir yerlerden ailemin bağırıışlarını duyuyorum — McCarthy sesleri, şiddet içeren teşvik sözleri.

"Bitir işini!" "İşte

böyle, Ash!"

"Ona ödet!"

Ve Crowning'in hayatta kalan adamları, hâlâ bilinci yerinde olanlar, karşılık olarak bağırıyor:

"Kalk patron!"

"McCarthy piçini öldür!"

Ama onları duymuyorum. Yumruklarımın onu parçaladığı sesinden başka hiçbir şey duymuyorum.

"Ona. Dokunma."

Her kelime, bir yumrukla vurgulanıyor.

Arka plandaki her şey bulanıklaşıyor. Acı ektirme ve yok etme ihtiyacından başka hiçbir şey yok, ikisi de eşit ölçüde.

Yüzü artık neredeyse tanınmaz hale gelmiştir. Sadece kan ve kırık kemikler. Yumruğumu bir kez daha kaldırıyorum, işi bitirmeye hazırım...

Bir şey şakağıma çarpıyor.

Kafatasımın içinde bir patlama gibi acı hissediyorum. Gözlerim beyazlaşıyor, sonra kenarları kararmaya başlıyor. Yana doğru savruluyorum ve ringin zeminine sertçe çarpıyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Bianca

Lanet olası bir *salak* Ashland'ın kafasına cam şişe fırlattığında ÇIĞLIK attım. Marcus'un tokat attığı yerden yüzüm ağrıyor, derim ama Ashland'ın yere düştüğünü görünce kendi acımı unutuyorum.

Şişe parçalanmadan önce Cavin, öfkeyle acımasızca bağırarak saldırıganı da kendisiyle birlikte yere indirir. Lorcan bana uzanır ve beni ringden uzaklaştırır, vücuduyla beni korur.

"İzlememe izin ver!" diye bağıriyorum. "İzlememe izin ver, Lorcan!"

"Arkamda kal," diye homurdanıyor, ama beni uzaklaştırmıyor.

Ashland kendini toparlayıp ayağa kalkıyor. İçimde umut yeniden yeşeriyor. Kimse erkeğimi yerde tutamaz. *Kimse*.

Asla evde kalmayacaktım. Bana deli gibi kızacaktı, ama o hayatta olduğu sürece buna değecekti.

Kyla beni buraya getirdi. İstemiyordu, bana bir şey olursa Ashland'ın onu öldüreceğini söyleyip duruyordu. Ama ona yalvardım.

Yalvardım. Bana yardım etmezse tek başıma gideceğimi söyledim.

Ve şimdi buradayken, kalbim göğsümden dışarı fırlamaya çalışıyor.

Kıpırdayamıyorum. Nefes alamıyorum. Yüzüğü, Ashland'ı izlemekten başka hiçbir şey yapamıyorum. Midem bulanıyor.

Her tarafı kan içinde. Parmak eklemleri yarılmış, yırtık derinin içinden beyaz kemikleri görünüyor. Yüzü morarmış ve şişmiş, kaşının üstünde bir kesik var, yüzünün yanından kırmızı kan akıyor. Ama Tanrım, gözleri... kurşun rengi gümüş. Soğuk ve odaklanmış. Tamamen acımasız. Altı yıl önceki o geceden kalma canavar. Katil.

Ve o benim.

Marcus zar zor ayakta duruyor. Yüzü kan ve çürüklerle kaplı ve karnını tutuyor. Burnu kesinlikle kırılmış ve bir gözü tamamen şişmiş, kapanmış durumda. Ayakta sallanıyor, kendini korumak için yumruklarını kaldırmaya çalışıyor, ama Ashland ölümün vücut bulmuş hali gibi ilerliyor.

Marcus ona iyi bir kroşe indiriyor. Ashland bir dizinin üzerine çöküyor.

Ve kendimi tutamıyorum. Ona bağıriyorum, sesim boğuk ve çaresiz. "Başarabilirsin Ashland! Yap şunu!"

Çünkü Marcus Crowning'i bitirmek, *tüm* bunların sona ermesinin tek yolu. Bu sadece Ashland ve benimle ilgili değil. Sadece benim bir McCarthy olmamla da ilgili değil. Bu, sona ermesi gereken her şeyle ilgili. Başka hiçbir kadın bir daha onun kurbanı olmayacak.

Ashland kendini toparlar, gözlerini kırıştırır ve kanla ıslanmış ringin ötesinden gözlerime bakar. Sonra ayağa kalkar.

Sanki cinlenmiş gibi ileri atılır. Şiddet gösterisini, havayı solumak kadar arzuluyorum.

"*Bitir işini,*" diye fısıldıyorum. "*Ashland.*"

Her yumruk gök gürültüsü gibi iniyor. Yumrukların duyabiliyorum. Kemiklerin kırıldığını. Marcus'un inlemelerini ve homurtularını, sonra da merhamet dilemesini.

Ama bu gece *merhamet* olmayacak.

Kalabalığın üstünde, kulaklarımda kendi kalp atışlarımda güm güm vurduğunu duyabiliyorum. Ashland yumruğunu Crowning'in kaburgalarına geçiriyor. Bir kez. İki kez. Üçüncü darbe

Crowning'ı ikiye katlar, ikinci kez kusar.

Marcus'un adamlarından biri ringe girmeye çalışıyor, ama Cavin gömleğinin arkasından yakalıyor, onu geri çekip yere itiyor. "Bu *onların* dövüşü."

Ashland onu boğazından yakalıyor. Onu kaldırıyor — onu yerden havaya *kaldırıyor* — ve tüm ring sallanacak kadar sert bir şekilde onu ringin zeminine çarpıyor.

Başka yere bakmalıyım. Bunu hayatımın geri kalanında r yalarımnda göreceğim, kemiklerin ıslak atırtısını ve kanın sıçramasını, dövülerek öldürülen bir adamın hayvani seslerini duyacağım.

Gözlerimi kapatmalıydım—gözlerimi  rtmeli, çığlık atarak buradan kamalı ve bir daha asla arkama bakmamalıydım.

Ama yapamıyorum. Yapmayacağım.

Çünkü bu vahşi, korkunç, güzel şiddet... hepsi benim için.

Ashland, Marcus'u saçlarından kaldırıyor ve Marcus'un yüzü artık tanınmaz halde. Burnundan ve ağzından kan fışkırıyor, boynuna nehirler gibi akıyor. Umarım o piç kurusu kendi boğulur umarım.

Ashland onu tekrar yere çarpıyor. Ring sallanıyor. Marcus kasılmalar geçiriyor, kendini b z lmeye çalışıyor, ama Ashland acımasız ve metodik bir şekilde kollarını tekmeliyor, sonra tüm ağırlığını Marcus'un göğsüne bırakıyor. Kaburgaların kuru odun gibi çatladığını duyuyorum.

Marcus ığlık atıyor. Islak, gırgırlayan bir ses. Artık ciğerlerinde kan var.

"Onları sen öldürdün," diye homurdanıyor Ashland, yumruğunu Marcus'un zaten mahvolmuş yüzüne indiriyor. "Ve sıra ona gelmişti."

Her kelime başka bir darbeye vurgulanıyor. Marcus'un başı her darbeye geriye savruluyor, kanla kaplı ringin zemininden sekip duruyor. Kolları zayıf ve işe yaramaz bir şekilde sallanıyor. Kollarından biri yanlış bir şekilde bükülmüş, Ashland'ın daha önce üzerine basmasıyla dirseğinden kırılmış.

Bu eski usul adalet, tanıkların önünde ve bağlayıcı.

Ashland, Marcus'un çenesini, parçalanmamış kısmını tutar ve kafasını yana doğru zorlar. "Ona bak," diye hırlar. "Öldüreceğini sandığın kadına bak. Ona bak, *hayatta*."

Marcus'un tek sağlam gözü —neredeyse kapanacak kadar şişmiş, kanla dolu— beni bulmaya çalışıyor. Boğazından ıslak, hırıltılı bir ses geliyor. Kelimeler değil, sadece ölmekte olan bir adamın çaresiz hırıltısı.

Ashland onu bırakır ve ayağa kalkar. Marcus, parçalanmış kemikler ve yırtık etten ibaret bedeniyle kendi üzerine kıvrılır. Göğsü sıg, düzensiz nefeslerle inip kalkıyor. Kendi kanında boğuluyor.

Ama Ashland işini bitirmemiştir.

Bir avcı gibi Marcus'un parçalanmış bedeninin etrafında dolaşüyor ve her zaman benden saklamaya çalıştığı canavarı görüyorum. Altı yıl önce, korkmuş on sekiz yaşındaki bir kızı kurtardığı sırada sokakta dönüştüğü şey.

McCarthy'lerin dövdüğü silah. Kendisine ait olanı koruyan katil.

O muhteşem.

Korkutucu.

O *benim*.

Ashland yine Marcus'un göğsüne çökmüş, botları göğüs kafesinin iki yanında. Yumruğu havaya kalkmış, parmak eklemleri yarılmış ve kanıyor, dirseğine kadar tüm kolu kırmızıya boyanmış. Vücudundaki her kas gergin, hazır. Ölümcül.

İşte bu. Ölümcül darbe. Son. Ama durur.

Yumruğu havada titriyor, vücudu gergin ve kendini tutmaya çalışmaktan titriyor. Bana bakıyor.

Kanla ıslanmış ringin üzerinde gözlerimiz buluşuyor ve orada bir soru görüyorum. Bir yalvarış. *Bunun için benden nefret etme. Benden korkma. Gerçekte ne olduğumu gördüğünde beni terk etme.*

İçimdeki karanlık ve korkunç bir şey, kanatlar gibi açılıyor.

Nedense, dünya sadece ikimize daralıyor. Sadece bu an. Sadece bu seçim.

O, benim onun bu yönünü görmemi istemiyor. Canavarı. Katili. Ama ben onun ne olduğunu zaten biliyorum. Her zaman biliyordum.

Ve yine de onu seviyorum. Bu yüzden. Buna rağmen.

Bunun *için*. "Seni seviyorum."

Marcus bir şeyler mırıldanıyor, belki bir yalvarış, belki bir küfür. Vücudu, Ashland'ın ağırlığı altında zayıf bir şekilde sarsılıyor.

Yavaşça ve kararlı bir şekilde bir kez

başımı sallıyorum. İzin.

Kutsama.

Benim.

Ve bir şekilde, kan, şiddet ve çığlıkların ortasında, Ashland o sessiz yalvarışı duyar.

Gözleri bir anlığına kapanır. Tekrar açıldığında, artık tereddüt kalmamıştır.

Çenesi sıkılır ve gözleri kararlı bir ifadeyle kararır.

Yumruğu bir çekiç gibi iner. Ses mide bulandırıcı, ıslak ve kesindir.

Crowning'in vücudu altında gevşer.

Tiernan ringe atlar, ama Ashland kıpırdamaz.

Tiernan diz çöküp Crowning'in nabzını kontrol eder. Bir kez başını sallar.

Ashland, Crowning'e son bir kez bakar, sonra eğilir, ölü adamın kulağına fısıldayacak kadar yaklaşır.

"O asla senin olmadı," der ve ben onu duyarım. Bulunduğum yerden her kelimesini duyarım. "O her zaman benimdi. Umarım cehennemde yanarsın

."

Tiernan, Seamus'a başını sallar. "Öldü."

Ashland ayağa kalkar ve elinin tersiyle yüzündeki kanı siler. Doğrudan bana bakar.

Ashland gözlerimi bırakmazken Seamus ringe tırmanır. Crowning'in adamlarına seslenir, sesi yüksek ve nettir.

"Kuralları biliyorsunuz. Ringde adil bir dövüş oldu. Sizin gibilerin yapacağı herhangi bir tepki, hızlı ve sert bir şekilde cezalandırılacaktır.

Bundan sonra savaş olmayacak. Anlaşıldı mı?" Geriye

kalan birkaç adam isteksizce başlarını sallar.

Seamus içlerinden birine dönüyor. "Şimdi ne yapacağını biliyorsun."

Yasal durumun ne olduğunu, politikaların ne olduğunu bilmiyorum. Tek umursadığım şey Ashland.

Ashland ringden inip bana doğru yürürken kalabalık ikiye ayrılır. Sol tarafına ağırlık vererek topallıyor. Yüzü kesik ve morluklarla kaplı, dudağı yarılmış. Kaşının üstündeki yaradan hâlâ kan akıyor. Yumruk eklemleri yarılmış ve kemikleri görünür durumda.

Sanki bir kabusun vücut bulmuş hali gibi

görünüyor. Çok güzel görünüyor. Benim

intikam meleğim.

Bana ulaştığında, avucuyla yüzümü kavırıyor, başparmağı yanak kemiğimi okşuyor, bu nazik dokunuş gözlerimi yaşartıyor.

"Yaralandın mı?" diye soruyor boğuk sesiyle.

Tanrım. Et ve kemikle zar zor bir arada duruyor, ama bana yaralandım mı diye soruyor.

"Sana dokundu mu?"

"Sadece hafif bir tokat, o zayıf piç," diyorum, alt dudağım titriyor. Başımı sallıyorum. "Ben iyiyim."

Gözleri benimkilerde, çılgınca ve çaresizce. "İyisin de. Bir daha söyle."

"İyiyim," diye fısıldıyorum, elimi burnumun üzerine götürüp gözlerimi siliyorum. "Peki ya sen? Her yerin kan içinde. Tanrım, Ash..."

"Önemli değil." Diğer elini yüzüme getiriyor, iki avucuyla yanaklarımı kavlıyor. "Burada olmamalısın. Bana söz vermiştin."

Kanını cildime bulaştırdığının farkında değil ya da umursamıyor gibi görünüyor ve ben artık hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

"Asla evde kalmayacaktım..." diye sözünü kesiyorum, ellerimle bileklerini kavıyorum. Parmaklarımin altında nabzı hızla atıyor. "Ben burada olmadan onunla yüzleşmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bunu tek başına yapmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Yüzündeki ifade bir anda değişti. Sertliği kayboldu, geriye sadece çıplak bir savunmasızlık kaldı.

"Beni böyle görmeni istemiyorum," diye fısıldıyor, sesi boğuk ve kırık.

"Ne görüyorum ki?" diye fısıldıyorum, parmak uçlarımda yükselip alnımı alnına dayıyorum. "Senin her şeyini görüyorum, Ashland. Koruyucuyu.

Canavarı. Beni koruyan adamı. Seni görüyorum ve korkmuyorum."

"Korkmalısın. Benden dehşete düşmelisin."

"Artık çok geç." Ellerimi kollarına kaydırıyorum, kaslarındaki titremeyi hissediyorum. "Beni eve götür, Ashland. Lütfen."

"Eve." Sanki bu kelime ona yabancıymış gibi, sanki söylediklerime tam olarak inanamıyormuş gibi kelimeyi tekrarlar. "Seni kulübeye mi götüreyim?"

"Evet. Seni seçiyorum. Bunu seçiyorum. Bizi seçiyorum."

Vücudunda bir titreme geçti. Gözlerini kısa bir süre kapattı ve tekrar açtığında gözleri ıslaktı.

"Sen *benim* canavarsın, Ashland McCarthy. Beni gerçekten gören tek erkek. Ve ben seninim. Beni kurtardığın geceden beri seninim

Beni kurtardığın gecedan beri seninim. Sadece biraz büyümem gerekiyordu, değil mi?" Bu sözler yarı hıçkırık, yarı kahkaha gibi çıkıyor.

Sonra beni öpüyor — tam burada, herkesin önünde — arkamızdaki ringde Crowning'in cesedi hâlâ sıcakken. Dudakları çatlamış ve tadı bakır gibi, ama umurumda değil. Ben de onu aynı çaresizlikle, aynı şiddetle öpüyorum.

Sonunda geri çekildiğinde, alnı alnıma yaslanmış, gözleri kapalı ve nefesi düzensiz.

"Benim," diye dudaklarıma fısıldıyor, sonra beni tekrar öpüyor—bu sefer yumuşak ve saygıyla.

"Senin," diye fısıldıyorum.

Ona sarılıyorum ve o da sanki ayakta kalmasını sağlayan tek şey benmişim gibi beni tutuyor.

"Seni temizleyeyim," diyorum yumuşak bir sesle.

O başını sallıyor, ama beni daha sıkı sarıyor. "Seni buradan çıkarmam lazım. Bırak da Seamus bu pisliği temizlesin. Gerçekten."

Köşede bir hareket fark edip başımı sallıyorum. Tiernan, kavga sırasında koçluk yaptığı yerde duruyor. Bakışlarında bir tür onay var. Bana başını sallıyor, ben de ona başımı sallıyorum.

Kalabalık bizim için yol açıyor. Kimse yaklaştırmaya cesaret edemiyor. Ashland, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi bir kolunu bana dolamış durumda.

"Buraya nasıl geldin?" diye soruyor, çıkışa doğru ilerlerken. "Kyla."

"Tanrım," diye homurdanır, sonra eğilip şakaklarıma öpücük kondurur.

"Seni seviyorum, ama yine de buraya geldiğin için o güzel kıcını şaplaklayacağım."

Ama sesinde öfke yok. Sadece yorgunluk ve ezici bir sevgi var.

Aslında gülüyorum, sonra elimi uzatıp yüzündeki kanı siliyorum.

"Biliyorum. Ve eve gittiğimizde o yaraları benim saracağıma izin vereceksin," diyorum ona.

"Biliyorum," diyor. "Ve bir daha asla bu kadar aptalca bir şey yapmayacaksın."

"Bunu söz veremem," diyorum dürüstçe.

"Tanrım, beni öldüreceksin kadın."

"Hayır," serin gece havasına adım atarken göğsüne fısıldıyorum. "Ben senin hayatın olacağım. Senin nedenin."

"Tabii..." Sesi titriyor. "Zaten öylesin, aşkım. Her zaman öyleydin."

Karanlıkta durup birbirimize sarılıyoruz. Bir şekilde bir araya gelerek bütün olan iki kırık insan.

O bir canavar. O bir katil. Ama o benim.

Ve onu asla bırakmayacağım.

Otuzuncu Bölüm

Bianca

CAITLIN bizi kapıda karşılıyor. “Şimdilik birinci kattaki misafir odasına geçelim,” diyor, Ashland'ın bacağına bakarak. “Böylece merdivenlerle uğraşmak zorunda kalmazsınız. Tanrım, fena dayak yemiş, değil mi?”

“Aldığından daha fazlasını verdi,” diyorum ona içtenlikle.

“Evet, öyle,” diyor Tiernan, ben titrek ellerimle orada dururken Ashland'ı tuvalete götürmeye yardım ediyor.

“Otur,” diyorum, kapalı tuvalet koltuğunu işaret ederek.

Ashland itiraz etmeden itaat ediyor, bu da bana ne kadar acı çektiğini tam olarak gösteriyor. Tartışmıyor ya da şaka yapmıyor, sadece ağır bir şekilde oturuyor ve gözlerini kapatıyor. Tiernan, Ashland'ın avucuna ağrı kesiciler koyuyor ve o da onları su içmeden yutuyor.

Tiernan omzuna hafifçe vurur. “İyi iş çıkardın evlat,” der ve bizi yalnız bırakır.

Lavabodaki suyu açıp, malzemeleri toplarken ılık akmasını sağlıyorum. Biri tezgahın üzerine temiz havlular ve bir ilk yardım çantası bırakmış. Elimi ıslatırken ellerim titriyor.

“Bianca,” der yumuşak bir sesle, “Bunu kendim yapabilirim. Ben iyiyim. Doktor geliyor.”

“İyi değilsin,” derim, onun önüne diz çökerek. “Her yerin kan ve morluklarla kaplı, kim bilir başka neler de vardır. Sus da sana yardım edeyim.”

Dudakları seğiriyor, neredeyse gülümsüyor ve bana göz kırpmıyor.

Yüzünden başlıyorum, kurumuş, kabuk bağlamış kanı nazikçe siliyorum. Kaşının üstündeki yara derin; iz kalabilir ve muhtemelen dikiş atılması gerekecek. Dudağı yarılmış, çenesi şimdiden morarmaya başlamış ve elmacık kemiğinde hâlâ kan sızan bir kesik var. Hiç irkilmiyor, ses çıkarmıyor, sadece o fırtına grisi gözleriyle beni izliyor.

Ben çalışırken kan, bezin üzerine akıyor.

“Üzgünüm,” diye fısıldıyor.

El bezi şakağının yakınında dururken duraksıyorum. “Ne için?”

“Sana bunu gördürmek için. Çünkü...”

"Yapma." Yırtık dudağına dikkat ederek parmağımı nazikçe ağzına bastırıyorum. "Beni koruduğun için özür *dileme*. Oraya kendi isteğimle gittim."

"Biliyorum," diyor karanlık bir sesle. "Fark ettim. Ve şu anda yaralı olduğum için *çok* şanslısın."

Yutkunuyorum. "Bunu da biliyorum."

Sessizce oturur ve dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kıvrılır.

"Dinle," diyorum ona. "Olduğun şey için özür dileme. Bunu ben seçtim. Seni ben seçtim."

Elimi tutar ve avucuma bir öpücük kondurur, gözleri bir an olsun benimkilerden ayrılmaz. "Sen benim için fazla iyisin, kızım."

"Belki," diye onaylıyorum.

Kıkırdar, sonra yüzünü buruşturur ve muhtemelen kırılmış olan kaburgalarına dokunur. Yüzünü temizlemeye devam ederim.

Elleri en kötü durumda, parmak eklemleri yarılmış, kanıyor ve normal boyutlarının iki katına şişmiş. Bazı yerlerde kemikler görünüyor.

"Tanrım, Ashland." Gözlerim yaşlarla doluyor.

"Daha kötüsünü de gördüm," diyor kayıtsızca.

"Bu beni rahatlatacak mı?"

Ona acı vermemeye çalışarak her parmağını dikkatlice temizliyorum, ama bunun acıttığını biliyorum.

Kapı çalınıyor. "Bianca? Ben Caitlin. Doktor geldi."

Kapı açılır ve beyaz saçlı, elinde tıbbi çantası olan yaşlı bir adam içeri girer. Kana bakıp gözünü bile kırpmamasından, bunu daha önce, muhtemelen birçok kez gördüğünü anlayabiliyorum.

"Ashland McCarthy," diyor bilgili bir bakışla. "Görüyorum ki ringe geri dönmüşsün, delikanlı."

"Doktor," der Ashland başını sallayarak selamlar.

"Bir bakayım." Çantasını yere bırakıp Ashland'a döner.

Ama ben kıpırdamıyorum. Ellerim hâlâ Ashland'ın ellerini sarmış durumda. Doktorun burada olması, benim gitmem gerektiği anlamına gelmez.

"Hanımefendi, onu muayene edebilmem için biraz geri çekilmeniz gerekiyor." "Burada iyiyim," diyorum.

"Bianca," diye başlar

Ashland. "Ben *gitmiyorum*."

Caitlin kapıda belirir. Bronwyn ve Kyla onun arkasında durur ve birdenbire hepimiz bu küçük banyoda sıkışıp kalırız.

"Tatlım," diyor Caitlin nazikçe, "doktorun işini yapmasına izin ver. Gel, sana eşlik edelim."

"Hayır." Ashland'ın elini daha sıkı tutuyorum. Gözlerimi kırptığımda, sıcak, iri gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. "İyi olduğundan emin olmam lazım."

"Bianca?" der Bronwyn yumuşak bir sesle. "O hiçbir yere gitmiyor."

"Ya daha kötü bir şey bulurlarsa? Ya bir yerleri kırılmışsa?" "Kızım."

Ashland'ın sesi alçak ve yatıştırıcı. "Ben iyiyim. Bırak da beni muayene etmesine izin ver, olur mu? Sen kapının hemen dışında bekleyebilirsin. Bir sorun varsa, hemen anlarsın. Tamam mı?"

"Ama ya..."

"Bir sorun yok. Ben iyiyim." Bana göz kırptı, ama şişmiş yüzüyle bu hareket acı verici görünüyordu.

Dudaklarımı ısırıp ona ve doktora bakıyorum. Bronwyn öne çıkıyor ve elimi nazikçe tutuyor.

"Hadi."

İsteksizce, beni Ashland'dan uzaklaştırmasına izin verdim. Kapıda durup arkama baktım. O da beni izliyordu, yaralarına rağmen yüzündeki ifade yumuşaktı

"İyiyim, aşkım. Söz veriyorum."

"İyiyim, aşkım. Söz veriyorum."

Sesime güvenemediğim için başımı salladım ve koridora çıktım. Kapı arkamdan kapandı ve hemen kulağımı kapıya dayadım. Ashland'ın alçak, gürleyen yanıtlarını ve doktorun çalışırken çıkardığı tiz sesini duyabiliyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyor Caitlin arkamdan. "Hadi gel."

Dönüp baktığımda üç kadının bana baktığını görüyorum, her birinin yüzünde farklı anlamlı ifadeler var.

"Biliyorum," diyorum. "Sadece... onu kaybetmek istemiyorum."

"Kaybetmeyeceksin," diye beni teselli ediyor Bronwyn. "O çok inatçı. Sana çok aşık."

"Adamın işi bitti," diye ekliyor Kyla sırtıtarak.

Zayıf bir gülümsemeyi zorla takınıyorum.

Caitlin yanıma yaklaşıp beni kucaklıyor. Bir an donup kalıyorum, sonra kendimi kucaklamasına bıraktım. Bu çok iyi geldi, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde annelik hissi uyandırdı.

"Seninle gurur duyuyorum, kızım," diyor

sessizce. "Neden?" diye soruyorum,

gerçekten şaşkın bir şekilde.

“Orada olduğun için. Onun yanında durduğun için. Onun gerçek yüzünü gördüğünde kaçmadığın için. Bu kolay bir şey değil.” Geri çekilip bana bakar. “İnanılmaz cesursun.”

"Bazı kadınlar çığlık atarak kaçardı," diye ekliyor Bronwyn.

"Cesur *hissetmedim*," diye fısıldıyorum. "Dehşete kapılmıştım.

Neredeyse kusacaktım." "Oh, dehşete kapılmak cesur olmadığın

anlamına gelmez," diyor Kyla,

duvara yaslanarak. "Bazen cesur olmak, aklından

yine de yapmaktır, değil mi?" Bana gülümsüyor. Sanırım bu ilk kez gülümsüyor. "Aileye hoş geldin, Bianca."

Bu sözler göğsüme yumruk gibi çarptı. Aile. Hayatım boyunca McCarthy'lerin kim olduklarını sandığımdan nefret ettim, babamın ölümünden sorumlu canavarlar olduklarına inandım. Ve şimdi beni aralarına alıyorlar. Beni kabul ediyorlar. Bana aile diyorlar.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Banyo kapısı açılır ve o kadar hızlı dönerim ki neredeyse Bronwyn'e çarpacağım. O gülerek beni dengeler.

"Sakin ol. O gayet iyi, canım. Tanrım, ona sıırıslıklam aşık olmuşsun, değil mi?"

Doktor dışarı çıkar. "Kaburgalarında çürükler, kırıklar, muhtemelen hafif sarsıntı. Elleri bir süre çok acıyacak, ama iyileşmeyecek bir şey yok. Ve içimden bir ses, ona iyi bakacak bir hemşiresi olduğunu söylüyor, değil mi?" Bana nazikçe gülümsüyor. "İçeri girebilirsin. Seni soruyordu."

Cümlesini bitirmesini beklemiyorum. Onu itip geçerek banyoya geri giriyorum. Ashland hâlâ klozetin üzerinde oturuyor, ama şimdi bandajlarla sarılmış. Elleri özenle bantlanmış ve alnındaki kesik üzerinde kelebek bandaj var.

İçeri girdiğimde yüzü aydınlanıyor. "İşte geldi," diyor.

Üç adımda yanına gidip, kaburgalarına dikkat ederek kollarımı boynuna doluyorum.

Doktor, çantasını topladığı yerden arkamızdan sesleniyor.
"Bir efsane oldun, Ashland McCarthy. Crowning'in varisini teke tek dövüşte yendin. Herkes bunu konuşuyor. Yıllardır böyle bir dövüş görmemiştim."

Ashland'ın çenesi gerilir. "Efsane olmak için yapmadım."

"Biliyorum." Yaralarına dikkat ederek çenesine bir öpücük
konduruyorum—
ki bu, ne kadar hırpalanmış olduğunu düşünürsek, aslında oldukça zor.
"Ve sanırım her zaman senin yaralarını sarmak için burada olacağım."

Gülümsüyor ve bandajlı elleriyle yüzümü kavıyor, başımı yukarı kaldırıp
beni düzgünce öpüyor, yavaş ve derin, umut dolu bir öpücük. Ağzına
doğru iç çekiyorum.

"Kyla bana 'Aileye hoş geldin' dedi," ayrıldığımızda fısıldıyorum.

"Bu konuda ne hissediyorsun, kızım?" diye soruyor, gözleri benimkilerle
buluşuyor.

Bunu düşünürüm. Caitlin'in kucaklamasını, Bronwyn'in nezaketini ve
Kyla'nın şiddetli onayını. Seamus'un bize güvenli bir sığınak sağlamasını
ve

Tiernan'ın kavga sırasında Ashland'a koçluk yapmasını. Lorcan'ın
kardeşini anında

kardeşini savunması ve ikimizi birlikte gördüğünde Nolan'ın parıldayan
gözleri. Bana nefret etmem için yetiştirildiğim, ama şimdi beni kollarını
açarak karşılayan bu aile hakkında.

"Burası evim gibi," diye fısıldıyorum. "Buraya aitmişim gibi hissediyorum."

"Güzel." Yüzü değişiyor. Sertlik, şiddet, canavar... hepsi eriyip gidiyor,
geriye sadece bir adam kalıyor. Beni seven adam. "O zaman eve
gidelim," diyor. "Bizim evimize. Kulübeye. Sadece sen ve ben."

"İstedığımız zaman buraya geri dönebiliriz, değil mi?" "Ne

zaman istersen. Gerekirse buraya sürünerek gelirim."

Gerçekten gülüyorum ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Vücudu
sertleşmiş ve açıkça acı çekiyor, ama
şikayet etmiyor. Koridora çıktığımızda, McCarthy kadınları bizi bekliyor.
Doktor çoktan gitmiş.

"Ona iyi bak," diyor Caitlin sessizce.

"O da sana iyi baksın," diye ekliyor Bronwyn.

"Ve Tanrı aşkına," diyor Kyla sırtarak, "onu en azından birkaç gün ringden uzak tut, olur mu?"

Hepsine gülümsüyorum. "Elimden geleni yapacağım."

Kapıya doğru yürürken, McCarthy kadınlarına bir kez daha bakıyorum. Gülümsüyorlar, gidişimizi izliyorlar. Ve nedense, olan biten her şeye rağmen—tüm acıya, korkuya ve şiddete rağmen—her şey tam da olması gerektiği gibi geliyor.

Otuz Birinci Bölüm

Ashland

Kulübeye geri döndük. Benim kulübeme. Hayır... *bizim kulübemize*.

Şöminede ateş çıtır çıtır yanıyor, odaya dans eden gölgeler düşürüyor. Lancelot mobilyaların arasında dolaşıyor, kuyruğunu havaya dikmiş, ayak bileklerimin etrafında kıvrılıyor. Tanrım, kedinin geri dönmesi ne güzel.

Annesi tek kelime etmeden onu gönderdi. Artık adresimizi biliyor, nerede olduğumuzu biliyor. Bunu kabul etmiyor, bize ulaşmaya çalışmıyor. Bu iyi. Bianca'nın mesafeye ihtiyacı var.

Kanepede yanıma kıvrılmış, başını çenemin altına sokmuş. Bir elim saçlarına dolanmış, ipeksi teller parmaklarımın arasından kayarken, diğer elim kalçasında tembel desenler çiziyor. Hareket ediyor ve yumuşak bir tıslama çıkarıyor.

"Ağrın mı var?" diye soruyorum, sesimdeki alaycı tonu gizleyemedim.

"Bunu çok iyi biliyorsun." Yanakları, çok sevdiğim o güzel pembeye boyanıyor.

Evet, biliyorum. Hak ettiği şaplak yüzünden kıcı hâlâ kıpkırmızı. Ve o her saniyesinden zevk aldı. Her şaplakta inleyip sırtını kamburlaştırması. Yüzünden gözyaşları akarken bile daha fazlasını istemesi. Tanrım, sadece

. Sonra da yedi kez daha. Yedi.

Bu yeni bir rekor... Yakında kırmaya çalışacağım bir rekor.

Sonrasındaki ilgimde biraz abartmış olabilirim, ona itaat etmeyi sevmeyen o küstah ağzını

itaat etmeyi sevmeyen o akıllı ağzını terbiye ederken bile.

"Seamus bana bir hafta izin verdi," diyorum, başının üstüne bir öpücük kondurarak. "Kontrol yok, iş yok. Sadece ikimiz."

Bana bakmak için başını geriye eğerek gülümsüyor, gözleri sıcak ve yumuşak. "Biraz balayı gibi, değil mi? D'Agostino'dan makarna alabilir miyiz?"

"Tabii ki alabiliriz, kızım. Ne istersen al." Onun bilmediği şey, yakında ona bir sürprizim olduğu. Büyük bir sürpriz. Ve parmağına yüzüğümü takana kadar bekleyeceğim.

"Güzel." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

"Yakında sessiz sakın bir düğün yapacağız. Küçük, sadece aile arasında."

"Elimden gelse şu anda seninle evlenirdim," diye fısıldıyor ve göğsümde bir şey sıkışıyor. Bu güzel, mükemmel, sinir bozucu kadın beni seçti. Beni seviyor. Beni kendine ait diyor.

"Seni bir yere götürmem gerek," boğazımı tıkayan sözler yerine bunu söylüyorum.

"Nereye?"

"Bir kulüp. Adı The Craic."

Gözleri fal taşı gibi açılır ve hafifçe nefes alırken dudakları aralanır; yüzünde aniden bir aydınlanma belirir.

"Bu kulübü duymuştum."

"Öyle mi?" Elimi kalçasına kaydırıyorum ve titrediğini hissediyorum. "Ne duydun?"

"Oraya girmeme izin verilmediğini," dedi gülerek. "Cavin ve Erin oraya gidiyor, Erin bana şöyle demişti, aynen aktarıyorum: 'Burası seçkin, lüks, seçkin bir seks kulübü. Sadece üyelere açık. Orada keşfedilecek şeyler bulabilirsin.'"

Göğsümden yükselen düşük sesli kıkırdama sesini tutamıyorum.

"Keşfedilecek şeyler mi dedi?"

“Mm-hmm.” Dikkatli ve rahat konuşmaya çalışıyor, ama avucumun içinde nabzının hızlandığını hissedebiliyorum. Göz bebeklerinin genişlediğini görebiliyorum.

Kızım hakimiyet altına alınmayı seviyor. Kontrolü ele aldığımda bayılıyor. Sınırlarını zorladığımda ve hissedebileceğini bilmediği şeyler hissettirdiğimde.

“Seni *keşfedeceğim*,” diye homurdanıyorum, onu kucağıma doğru çekerek bacaklarını bacaklarımın üzerine atmasını sağlıyorum. Kaburgalar iyileşti, morluklar soldu ve parmak eklemlerim de artık büyük ölçüde düzeldi. Her şey iyileşiyor.

Zaten sertleşmiş sikime yaslanırken nefesini tutar ve yüzünü buruşturur; ağrıyan kıcı uyluklarıma baskı yapar.

"Ashland."

"Kulüp bizim için eğlenceli bir yer olacak. Önce akşam yemeği yiyelim."

"Kulağa hoş geliyor." Elleri omuzlarıma konuyor. "Kulüpte ne tür şeyler var?"

Ha. Tabii ki aklında sadece o var.

"Her türlü şey." Ona doğru eğilip, dudaklarımı kulağının kabuğuna değdiriyorum. "Seni bağlayıp çığlık attırabileceğim özel odalar çığlık attırabileceğim özel odalar. Herkese, sen dağıldığında ne kadar güzel olduğunu gösterebileceğim açık alanlar."

“*Bundan* hoşlanır mıyım

bilmiyorum.” “Hoşlanıp

hoşlanmadığını göreceğiz.”

“Başka ne var?”

"Burada olmayan ekipmanlar. Kusursuz derecede temiz ve özenle seçilmiş."

“Oraya sık sık gider miydin?” diye sordu, sesindeki kıskançlığı gizleyemeden.

“Hayır, kızım. Yıllardır gitmedim.”

Şimdi titriyor. “Başkalarının izlemesine izin verir misin?”

"Sadece sen istersen. Benden başka kimse sana dokunmaz. Sadece ben. Ama izlemelerini istiyorsan, seni orgazma ulaştırırken izlemelerini istiyorsan, tüm dünyaya senin benim olduğunu kanıtlamamı istiyorsan... bunu sana veririm."

"Aman Tanrım." Diye nefes aldı. "Bu çok *müstehcen*."

Elimi omurgasından yukarı, saçlarına doğru kaydırıyorum ve onu nefesini kesecek kadar sıkı tutuyorum. "Bana güveniyor musun?"

"Her zaman," diye fısıldadı. "Sonsuza kadar."

"O zaman sana göz kulak olacağım. Her zaman," diye tekrarlıyorum.

Onu yavaşça ve derin bir şekilde öperim, söyleyemediğim her şeyi bu öpücüğe dökerim. Geri çekildiğimde, dudakları şişmiş ve gözleri donmuştur.

"Gelecek hafta sonu gideceğiz. Sana doğru düzgün tapılmanın nasıl bir şey olduğunu göstereceğim."

"Beni yeterince tapıyorsun," diyor gülümseyerek, ama sesi titriyor.

"Asla yeterli olmaz." Ayağa kalkıp onu da kaldırıyorum ve o içgüdüsel olarak bacaklarını belime doluyor. Artık itiraz etmiyor. Buna bayılıyorum.

Lancelot homurdanarak ateşin yanındaki yerine geçer, rahatsız edilmesinden hiç de hoşnut olmadığı bellidir.

"Bu haftanın geri kalanını, kime ait olduğunu tam olarak anlamam için harcayacağım."

"Oh, bunu zaten biliyorum," diyor, ama şimdi boynuma yaslanıp sırtlıyor, gözlerinde o güzel ışıltı geri dönmüş.

"Evet, ama sana bunu hatırlatmayı seviyorum, değil mi?" Onu yatak odasına doğru taşıyorum, sikim arzuyla zonkluyor. "Ve seni o kulübe götürdüğümde, seni bağlayıp yalvarttığımda, herkes ne kadar mükemmel olduğunu gördüğünde, anlayacaklar. Senin benim olduğunu anlayacaklar."

"Evet," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Senin."

Otuz İkinci Bölüm

Bianca

ÜÇ GÜN SONRA, McCarthy'lerin resmi oturma odasında durmuş, Ashland'ın kafese kapatılmış bir hayvan gibi odada volta atmasını izliyorum. Son bir saattir bunu yapıyor, lanet halıda bir iz bırakmış durumda, Lorcan ve Seamus ise masanın etrafında stratejiyi ve Crowning'in adamlarıyla nasıl başa çıkılacağını tartışıyor

—Marcus'un her şeyi düzenlemesine yardım eden, iki eski sevgilisinin ve neredeyse üçüncüsünün ölümüne göz yummuş olanlar.

Bu soğuk hesaplamadan korkmalı, dehşete kapılmalıydım, ama hayır. Rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyorum.

Hiçbir detayı atlamayacaklar.

“Liman deposu,” diyor Lorcan. “Orada yeniden toplanıyorlar. Marcus olmadan, bir araya geliyorlar. Telaş içindeler. Savunmasızlar.”

“Peki ya Crowning Sr.?” diye soruyor Ashland, Seamus'a.

“Halledildi.” Seamus'un gülümsemesi soğuk. “Erin, kardeşi on kez gömmek için yeterli kirli çamaşır buldu. Crowning'in eski sevgilileri mi? Kardeşinin bağlantısını örtbas ettiğine dair kanıtımız var. Crowning Sr.'a basit bir mesajla gönderdik: Marcus'un dövüşü kabul ettiğine dair kayıt elimizde ve diğer oğlunun yozlaşmış bir . Oğlunun ringde onurlu bir şekilde öldüğünü kabul edebilir ya da her şeyi ifşa ederiz ve o hem iki oğlunu hem de siyasi bağlantılarını da.”

Ashland hareketsiz kalır. “Ve?”

“O bir iş adamı. İntikam yerine hayatta kalmayı seçti.”

Ashland başını salladı. “Adamlarından kaç ı hala ayakta?”

“Kesin değil. Belki on kadar, ama bazılarının ağlayarak Boston’a döndüğünden şüpheleniliyor.” Elini alnına sürer. “Boston ekibiyle ilgili diken üstünde olduğumuzu biliyorsun.”

“Gelip bizi aramaları an meselesi,” der Lorcan, gözleri kararmış, sessizce yumruğunu sıkarak savaşmaya hazır hale gelir.

“Evet,” der Seamus. “Ama güvenilir kaynaklardan öğrendiğime göre, yapıları içeriden çökertilmiş. Saldırı düzenleyecek liderlikleri yok.”

“En azından şimdilik,” diyor Ashland, ve ben bunu, Boston ekibiyle olan şikayetlerinin çirkin yüzünü göstereceğı bir zamanın geleceğı, ama şimdilik barış içinde olduğumuz anlamına geldiğini anlıyorum.

Declan sandalyesine yaslanarak onu inceliyor. “Peki o zaman. Hâlâ burada olanlar, hâlâ etrafta dolaşanlar için... sessizce girip şafak sökmeden ortalığı temizlemeliyiz.”

"Hayır." Seamus'un sesi odayı keser. "Savaş olmayacaktı. Hatırladınız mı? Onlara bir seçenek verin. Ya çekilin ya da ölüñ. Marcus'un hobisinde parmağı olmayanlar hayatta kalabilir. Bilgisi olanlar... onların seçeneğı yok." Bakışları Ashland'a takılır. " bu hakkı ringde kazandın, değil mi?"

Ashland'ın bunu sindirmesini izliyorum, sanki birinin beni tekrar götürmeye çalışmasını bekliyormuş gibi, omuzlarında gerginliğin artmasını izliyorum.

“Savaş olmayacağını söylemiştin,” diyorum Seamus’a.

“Öyle dedim. Onlar buna uymamaya karar verdiler, bu yüzden bu işi temelli bitiriyoruz,” diyor Seamus. “Bize güvenmelisin, Bianca.”

Düşünmeden hareket edip Ashland'ın elini buluyorum. "Ash," diyorum sessizce, sadece adıyla onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Bu yeterli.

Bana bakıyor ve gri gözlerindeki bir şey biraz yumuşuyor.

"Bu gece," diyor Declan. "Ashland, sen Lorcan ve benimle gel. Seamus, sen bağlantıları koordine edeceksin. Polislerin görmezden gelmesini sağla."

"Anlaşıldı," der Seamus.

"Gitmem gerek." Ashland yanağıma öpücük kondurur, dudakları bir anlığına orada kalır. "Bütün bunları geride bırakalım, olur mu?"

"Evet. Elbette," diye fısıldıyorum.

Gece yarısını biraz geçe yola çıkıyorlar; ben de Ashland'ın yatak odasının penceresinden, McCarthy'lerin evinden uzaklaşmalarını izliyorum; arka lambaları karanlıkta kayboluyor.

"Bir şey olmaz," diyor Kyla, pencereye gelip bana katılıyor. "Bunu binlerce kez yaptılar."

"Biliyorum." Yine de kollarımı kendime doluyorum ve ileri geri sallanıyorum, sakinleşip kitap okumak ya da nefesimi tutmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Kyla bir anlığına beni inceliyor. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" Aileden birinin bunu doğrudan kabul etmesi ilk kez oluyor.

"Evet, elbette," diyorum yumuşak bir sesle.

O başını sallıyor. "İyi. Çünkü o piç yıllardır yarı ölüydü. Onu hayata döndüren tek şey sensin."

Göğsümde bir şey çözülür.

"Teşekkür ederim," diye fısıldarım.

Omzumu nazikçe sıkıyor. "Hadi gel," diyor. "Bronwyn çay yapıyor. Burada kendine işkence etmenin bir anlamı yok. Gidip biraz kafamızı dağıtalım."

Onu takip ederek aşağı indiğimde mutfakta Caitlin, Bronwyn, Zoya ve Erin'i buldum. Tek kelime etmeden masada bana yer açtılar ve biri elime bir fincan çay tutuşturur. Caitlin bir şişe viski açar ve hepimiz kadehlerimize doldururuz.

Nereye gittiklerini ya da ne yaptıklarını konuşmuyoruz. Sıradan şeyler hakkında konuşuyoruz — tarifler, kitaplar, çocuklar ve hava durumu — sanki bu normalmiş gibi, sanki kocaları, oğulları ve kardeşleri karanlıkta insan avlamaya çıkmamışlar gibi.

Şafak sökmeden hemen önce telefonum Ashland'dan gelen bir mesajla titrer:

Ashland

Bitti. Eve geliyorum. Artık endişelenecek bir şey yok.

RAHATLAMA bir dalga gibi üzerime çöküyor. "Geri döndüler," diye fısıldıyorum kendime.

Ertesi sabah annem arar. Ashland hâlâ yatakta uyuyor. Artık uyuyor — eskisi gibi huzursuz, yarı uyanık bir halde değil, derin ve huzurlu bir şekilde uyuyor.

Telefon çaldıktan sonra üç kez annemin adını ekranda izledim, sonra cevap verdim. Ashland bir gözünü açıp bana baktı.

"Merhaba anne."

"Bianca?" Sesi keskin, panik dolu. "Neredeydin? Seni arıyordum. Haberleri duymuş olmalısın..."

"Evet."

Aramızda sessizlik hakim.

"Ve bu *onun* suçu, Bianca. Nasıl yaparsın..."

"Bunca yıldır bana yalan söyledin, onların suçluluk parasıyla geçindin. Nasıl *yapabildin*?"

"Onlar babanın ölümünden sorumlu..."

"Bana yine o hikayeyi anlatma. Artık gerçeği biliyorum ve ne yaptığını da biliyorum."

"Yapmam gerekeni yaptım..."

"Bu konuşmayı yapabilmek için hala hayatta olmamın tek nedeni, bana nefret etmeyi öğrettiğin canavarlardan birinin son altı yılı kendi annemin intikam planından beni koruduğu için."

"Yani kendi aileni değil de onları mı seçiyorsun?"

"Hayatımın senin kaçamağından daha değersiz olduğuna karar verdiğinde, benim ailem olmaktan çıktın." Derin bir nefes veriyorum.

"Beni bir daha arama."

"Lütfen..."

Görüşüm bulanıklaşıyor. Telefonu kapatıp numarasını engelliyorum. Sonra öylece oturup boşluğa bakıyorum.

Ve canım yanıyor. Tanrım, canım yanıyor.

Sıcak bir el omzuma konuyor. Ashland beni kendisine doğru çeviriyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

"İyi misin?"

"Sanırım." Ona yaslanıyorum, onun sağlam sıcaklığının beni sakinleştirmesine izin veriyorum. "Sadece... özgür hissetmem yanlış mı? Rahatlama ve hüznün, hepsi aynı anda?"

"Tabii ki değil." Dudaklarını alnıma bastırıyor, bu hareket o kadar şefkatli ki göğsüm ağrıyor. "Bunu, *onun* kim olduğu için değil, senin kim olduğun için hissediyorsun. Hiç de yanlış değil."

Orada, kollarında, sonunda kendimi yas tutmaya bıraktım — sadece annem için değil, sahip olduğumu sandığım, ama aslında hiç var olmamış olan kadın için de.

Ama şu anda beni kucaklayan bu adam, beni koşulsuz seviyor ve ben bunu kabul etmeye hazır olmadan çok önce de sevmişti.

Epilog

Bianca

HAFTA SONU, Ashland beni bir restorana götürür. Seamus, ailesiyle birlikte arka taraftaki bir masada beklemektedir. Biz yaklaşırken hepsi ayağa kalkar; bu, boğazımı düğümleyen, birleşik bir saygı göstergesidir.

Ashland sandalyemi çekiyor ve ben oturuyorum. Ama o yanıma gelmiyor. Ayakta kalıyor ve masadaki herkes sessizleşiyor.

Neden gergin görünüyor? Ashland asla gergin olmaz.

Diz çöktüğünde, elim ağzımı kapatmak için hemen ağzıma gider.

Herkes donakaldı ve birkaçı nefesini tuttu. Sanırım... kimse bunu bilmiyordu.

Kocaman, yara izleriyle dolu elinde komik derecede küçük duran kadife bir kutuyu uzatır.

"Altı yıl önce," diyor, sesi duygudan boğuklaşmış, "bir kızı kurtardım. Kendime bunun görevim olduğunu söyledim. Aile işi, kişisel bir şey değil."

Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum.

"Ama onu unutamadım. Gülümsemesini, güneş ışığı, ışık ve tüm güzel şeyler gibi görünüşünü düşünmeden edemedim."

Çenesi titriyor. "Onu altı yıl boyunca izledim. Onunla ilgili her şeyi ezberledim

. Ona aşık oldum. Ona hiç dokunmadım," diyor, annesine bakarak. "Uygun olana kadar. Hala uygun olduğundan emin değilim.

Kalabalıktan bir kıkırdama yükseliyor.

Göz yaşlarım yüzümden akıyor ama silmiyorum.

"Onu aldım çünkü kimsenin ona zarar vermesine izin veremezdim. Çünkü O'nun olmadığı bir dünya düşüncesi benim için bir seçenek değildi." Sertçe yutkunur ve sonra titrek parmaklarıyla kutuyu açar, öğleden sonra güneşini yansıtan bir yüzüğü ortaya çıkarır — sade, zarif, yıldız ışığı gibi parıldayan tek bir elmaslı bir yüzük. Çok güzel.

"Ama o kaldı. Beni seçti. Canavarı gördü ve yine de beni sevdi." Sesi biraz kırılıyor. "Bana tekrar insan olmak istememi sağladın, Bianca. Olabileceğime inanmamı sağladın."

"Ashland—"

"Evlen benimle, Bianca. Sonsuza kadar benim ol. Hayatımın geri kalanını seni koruyarak, severek, sana taparak geçirmeme izin ver. Kabul eder misin?"

Ona o kadar sert bir şekilde atıldım ki, kendini tutmak zorunda kaldı ve ikimiz de neredeyse yere yuvarlanıyorduk.

Herkes gülüyor, bazıları alkışlıyor.

"Evet. Evet. Elbette seninle evleneceğim. Senin olacağım. Her zaman senin oldum."

Kollarını bana doladı, beni göğsüne sıkıca bastırdı. Sonra beni havaya kaldırdı ve yumruğunu havaya kaldırdı.

"Evet dedi!" diye tüm restorana bağırır. "Tanrım, seni seviyorum," diye saçlarıma fısıldar, sonra beni yavaşça ve saygıyla öper.

Ayaklarımın üzerine geri döndüğümde, parmak uçlarımda durarak onu öptüm.

Yüzük sanki benim için yapılmış gibi parmağıma kaydı — çünkü Ashland'ı tanıyorsam, muhtemelen öyleydi. Muhtemelen ben uyurken parmağımı ölçmüştü

uyurken parmağımın ölçüsünü almıştır, o çılgın, takıntılı adam.

"Bayan McCarthy," der, yüzük parmağıma bir öpücük kondurur, dudakları bir yemin gibi orada kalır.

"*Henüz* değil," diye alay ediyorum, gözlerim doluyor.

"Yakında." Gülümsüyor ve bu gülümseme tüm yüzünü değiştiriyor, sert hatlarını yumuşatıp neredeyse çocuksu bir hale getiriyor. "Yeterince yakında *değil*."

Sonra dik durur, beni yanına çeker ve sesi bir kez daha restoranın her yerine yayılır — emredici, kesin ve şüpheye yer bırakmıyor.

"Bu Bianca White. Nişanlım. O benim. Benim korumam altında. Bununla bir sorunu olan varsa benimle hesaplaşsın."

Silah rengi gözleri odayı tarar, kimseye ona meydan okumaya cesaret edemez.

Kyla'nın memnun bir gülümsemeye telefonunu indirdiğini fark ettim. Her şeyi kaydetmişti.

"Çektin mi?" diye soruyor Ashland.

"Evet," diye gülümsüyor. "Her güzel saniyesini. Sen hazır olduğunda paylaşmaya hazırım."

"Paylaş," der Ashland. "Herkes bilsin."

Sonra Declan ayağa kalkar ve kadehini kaldırır. Yanında oturan, henüz tanışmadığım, muhteşem kıvıllı saçlı bir kadın oturuyor. Geniş, parlak gözleri ve pembe yanaklarıyla bana Erin'i hatırlatıyor. Acaba akraba mı diye merak ediyorum. Declan, yumuşak ama altında sert bir kenar barındıran yumuşak ve otoriter sesiyle konuşurken, kadın boğazını yutkunur ve bakışlarını kucağına indirir, parmakları arasında peçeteyi bükerek oynar.

Declan, muhtemelen istediği her şeyi elde etmesini sağlayan, ama insanları ona vermek konusunda tedirgin eden o yırtıcı sırıtışını atar.

Peki ya yanındaki kız? Ona bakmamak için o kadar çaba sarf ediyor ki, izlemesi acı verici. Parmakları peçeteyi sıkıca kavlıyor. Declan her yaklaştığında, o tehlikeli gülümseme her parladığında nefes alışını sığılıyor.

İlginç.

"Bianca'ya," der Declan, sıcak ve samimi bir sesle. "Ailemize hoş geldin. Evcilleştirilemez olanı evcilleştirdin; bu bile seni bir McCarthy yapar."

Tek tek ayağa kalkıyorlar: Lorcan, Tiernan, Seamus, Kyla, Caitlin, Bronwyn, Erin, Declan'ın anne babası, teyzeleri ve amcaları. Hepsi ayakta, kadehlerini havaya kaldırmışlar.

"Bianca'ya!" diyorlar ve kadeh kaldırma sesi odada bir kutsama, bir söz, bir yemin gibi yankılanıyor.

Boğazım düğümleniyor. Bu odadaki kabul, sevgi ve belimi koruyucu bir şekilde saran o adam karşısında kendimi kaybediyorum.

Ashland eğilip kulağıma fısıldıyor, nefesinin sıcaklığı tenime geçiyor. "Artık sen bizimsin. Biz kendimizinkileri koruruz."

"Biliyorum," diye fısıldayarak ona dönüp bakıyorum. "Ve sen de benimsin."

Gözlerinde şiddetli ve sahiplenici bir ışık parlıyor. "Evet. Her zaman öyleydin."

Birkaç şişe şampanya sipariş ediyor ve kutlama ciddi bir şekilde başlıyor. McCarthy'ler nişanı nasıl kutlayacaklarını iyi biliyorlar; kahkahalar, hikâyeler ve etrafımızı sıcaklık gibi dolduran içten bir neşeyle.

Ashland'ın beni o bakışla izlediğini fark ettim, eskiden beni dehşete düşüren o bakış, şimdi ise kendimi dünyadaki en değerli şey gibi hissettiren o takıntılı bağlılık. Sanki korunmaya değer, uğruna ölmeye değer, uğruna yaşamaya değer bir şeymişim gibi.

Artık biliyorum ki bizimki mükemmel bir aşk hikayesi değildi. Asla dengeli, geleneksel ya da kolay değildi. Bir kafede ya da ortak ilgi alanlarımız sayesinde aşık olmadık. Hikayemiz kan, terör ve bir kızı görüp onu koruması gerektiğine karar veren bir canavarla başladı; oysa kızın korunmaya ihtiyacı olduğunu kendisi bile bilmiyordu.

Ama yine de, başka türlü olmasını istemezdim.

Benim acımasız canavar gibi adamım, beni asla solmayacak şiddetli ve amansız bir bağlılıkla seviyor. Ve ben de her nefesimde, kalbimin her atışında onu seviyorum.

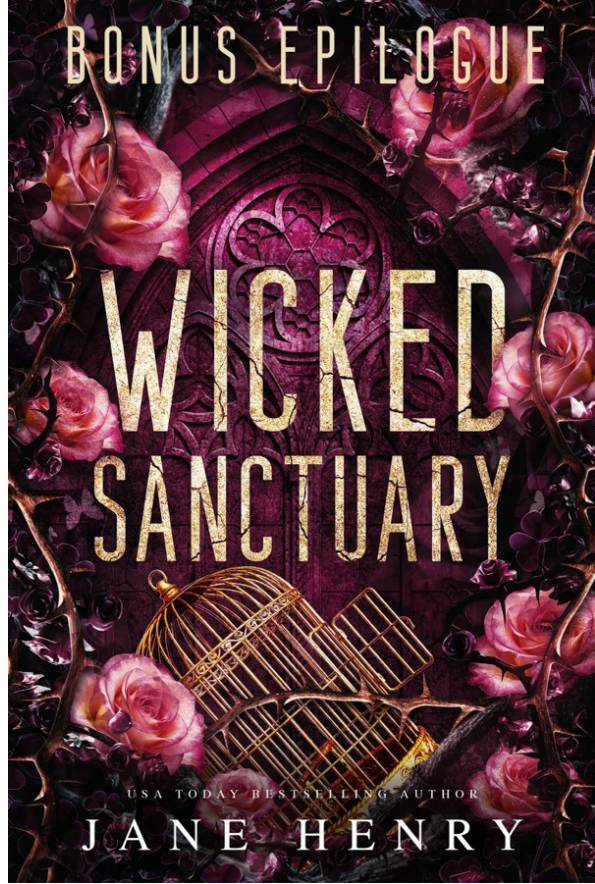
O *benim* koruyucum. Takıntım. Sığınağım.

SON

Bonus Epilog

ASHLAND VE BIANCA'NIN HİKAYESİNİ DAHA FAZLA OKUMAK İSTER MİSİNİZ? AŞAĞIDAKİ GÖRSELİ TIKLAYIN VE ÜCRETSİZ

BONUS EPILOGU ALMAK İÇİN AŞAĞIDAKİ GÖRÜNTÜYÜ **TIKLAYIN!**

Yazardan

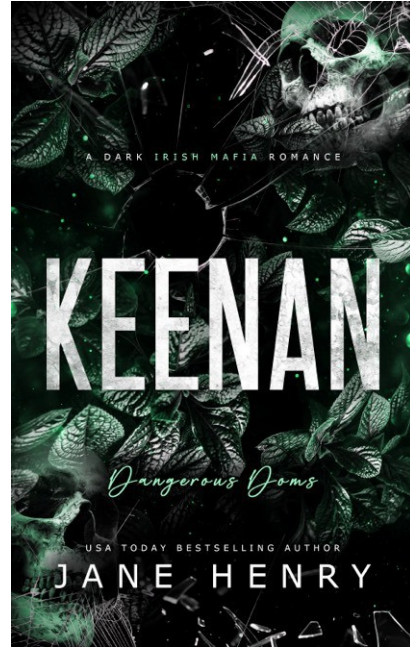
Wicked Sanctuary'yi okuduğunuz için teŖekkürler!

Her miras, her Ŗeyi değiştiren bir aşkla başlar.

McCarthy ailesinin hikâyesi, “*Dangerous Doms*” serimde başlıyor.

Keenan ve Caitlin'in hikayesi, *Keenan*'da başlıyor. Bu karanlık ve yoğun romantizm, sonraki her Ŗeyin temelini oluşturuyor.

AşAğIDAKİ GÖRSELİ TIKLAYARAK *KEENAN*'I OKUYABİLİRSİNİZ (KINDLE UNLIMITED'DA ÜCRETSİZ OKUYABİLİRSİNİZ):

Önizleme

Wicked Ruin: Karanlık İrlandalı Mafya Arkadaşlıktan Aşka Romantizm

BİRİNCİ BÖLÜM

ALTI YIL ÖNCE...

Ashland

Kavga sırasında ağzımda kanın tadını seviyorum. Hayatta olduğumun, kazandığımın kanıtı. Zaferin tadı gibi.

Onu ringin zeminine tükürüyorum ve kırmızı, grinin üzerine sıçırıyor. Tezahüratların yankısı uzak bir gök gürültüsü gibi, ter ve Guinness kokusu duyularımı dolduruyor. Terk edilmiş depo resmi olarak bir spor salonu, ama yeraltı dünyası, gerçek aksiyonun resmi görünümün altında gerçekleştiğini biliyor. Benim gibi adamlar dövüşmek için buraya geliyor ve ben bunu çok seviyorum.

Kanunsuz. Şiddetli. Arındırıcı.

Cork piçi beni erken yakaladığı yerden kaburgalarım ağrıyor, yarın hissedeceğim bir darbe, ama beni çözdüğünü düşünerek kendinden emin bir şekilde sağ kroşeyle geldiğinde, eğiliyorum. Yumruğumu böbreğine böbreğine vuruyorum. Bir kez. İki kez. Hızlı bir şekilde arka arkaya üç kez, her vuruş hassas ve isabetli. Parmak eklemlerimin altında bir şeyin kırıldığını hissediyorum.

Ve bunu seviyorum. Tanrı yardım etsin, bunu seviyorum.

Homurdanıyor ve dönüp kaçmaya çalışıyor, ama onun için çok hızlıyım. Artık çılgınca, çaresizce yumruk sallıyor ve çeneme isabet ediyor. Kan ağzımı dolduruyor

, tanıdık o bakır tadı tatlı ve tatmin edici. Rakibimin çaresizliği, zaferin ilk tadı.

Harika.

Nefes nefese sırtıyor ve gardı düşmüş.

"Hadi o zaman," diyorum, sesim kaba. Beni vurduğu çeneme dokunuyorum. "Elinden gelen bu mu?"

Üstüme atılıyor.

Kenara çekilip dirseğimi kafatasının tabanına vuruyorum. Kalıcı bir hasar verecek kadar sert değil — bu piçi öldürmeye çalışmıyorum — ama yeterince sert.

Sendeliyor. Dizleri bükülüyor.

O toparlanamadan üstüne atıyorum. Şakağına sol kroşe, elmacık kemiğine sağ kroşe. Parmak eklemlerimin altında tatmin edici bir çatırtı hissediyorum.

Boktan kaburgalarına bir darbe daha, ve bu sefer bir şey çatırdıyor.

"Bitir işini, Ash!" Tiernan arkamdan bir yerden bağılıyor ve bu, ihtiyacım olan tek cesaretlendirme.

Dizimi karnına saplıyorum. Ciğerlerindeki hava iğrenç bir hışırtıyla dışarı çıkıyor.

Yüzüstü ringe düşüyor. Hakem anında yanına gidip durumunu kontrol ediyor, ben de geri çekiliyorum. Göğsüm inip kalkıyor. Ellerim zonkluyor. Yumruklarımda kan var, onun mu benim mi olduğunu anlayamıyorum.

Takımı ona kalkması için bağılıyor ama kalkmıyor, kaburgalarına yaptıklarımdan sonra kalkamaz. Akıllıca olmazdı, değil mi?

"Zaman doldu," hakemin sesi depoda yankılanıyor ve kalabalık coşuyor.

Oynarken onları duymam, dövüşürken duymam, ama lanet olası bir dövüşü kazandıktan sonra duyarım.

"McCarthy! McCarthy! McCarthy!"

McCarthy ailesinin adı en sevdikleri tezahüratlardan biri ve ben bunu çok seviyorum. Daha büyük bir şeyin parçası olmayı, kardeşim ve kuzenlerimle dayanışma içinde olduğumu bilmeyi seviyorum.

Bugün hareket etmiyorum, kollarımı kaldırmıyorum, kutlama yapmıyorum. Sadece orada duruyorum, parmak eklemlerim yarılmış ve kanıyor, gürültünün sönmesini bekliyorum. Aslında sönüyor.

Şiddetin göğsümde canlı bir varlık gibi oturduğunu fark ettim, bir sonraki kavgaya kadar gittikçe daha da sıkı sarıldığını fark ettim. Artık onu hoş karşılıyorum.

"Ash." Tiernan'ın sesi kalabalığın gürültüsünü kesiyor. "Çık şu lanet ringden, evlat, olur mu?"

Dönüp baktığımda onu iplerin yanında görüyorum. Tiernan benim amcam. Annemin küçük kardeşi, annemle babam evlendiğinde kendisi de neredeyse yetişkindi. Artık kendi ailesi var ama o her zaman benim akıl hocam olmuştur.

"İyi misin, evlat?" diye soruyor, ben iplerin altından geçerken. Rulo haline getirilmiş bir bezle yüzümdeki kanı silmeye çalışıyor, ama ben elini itip su şişesine uzanıyorum. Bir yudum alıyorum, ağzımda çalkalayıp kanı tükürüyorum. O ise ellerime uzanıyor ve kaset bantı çözmeye başlıyor.

"Evet. Harika."

"O iyi değildi, Ash," der, bana artık tanıdığım o gururla endişenin karışık bakışını atarak. "O çok acımasızdı." Bana doğru eğilir ve saçındaki kızılın karıştığı grileri, göz çevresindeki çizgileri ve kaşlarının kırılganlığını görebilirim.

Onun yenilmez olduğunu düşündüğüm günleri hatırlıyorum, onu bu ringde gördüğüm ve bir gün o kişinin ben olacağıma karar verdiğim günü. Tiernan, Ballyhock'ta bir efsanedir.

Bana bir havlu atıyor. Teri ve kanı siliyorum ve havluyu yumruğumda sıkıyorum. Omuz silkiyorum. "Sanki o piçi öldürmeye çalışmışım gibi davranıyorsun. Eğer

Onun ölmesini isteseydim, çoktan ölmüş olurdu."

Ona göz kırpiyorum. Yanımda duruyor, bir süredir aslında birine ihtiyacım olmamasına rağmen alışkanlıktan benim korumam.

Tiernan homurdanarak güldü, ama sözlerinde doğruluk payı vardı. İkimiz de neler yapabileceğimi, bana ne öğretildiğini, ailenin beni neye dönüştürdüğünü biliyorduk.

Ben, müzakereler başarısız olduğunda ortaya çıkardıkları silahım. Bu işte de çok iyiyim.

Ringin bıçağı bilemek gibi olduğunu düşünmeyi seviyorum; benim için gerekli bir bakım.

Çıkışa doğru yürüyorum, o da peşimden geliyor. Bu gece soyunma odasına uğramayacağım, evde duş alacağım.

Kendi evimde, bir süre yalnız kalmak istiyorum.

"Baban biraz yavaşlamayı istiyor, biliyorsun," diyor Tiernan, arka çıkışa doğru yürürken yanıma gelerek. "Senin Çok sık ve çok sert dövüşüyorsun. İnsanlar konuşmaya başladı." Omuz silkiyorum. "Bırak konuşsunlar."

Havluyu yüzüme tekrar sürüyorum, ağızımda bakır ve ter tadı var. Ne yaptığımı biliyorum. İçimdeki şiddet sarmalının bir çıkış yolu bulamaması durumunda ne olacağını düşünmek istemiyorum, ama bunu yüksek sesle söylememem gerektiğini bunu yüksek sesle söylememem gerektiğini de biliyorum.

Tiernan içini çeker, ama konuyu zorlamaz. O daha iyi bilir. Biz yıllardır bu dansı yapıyoruz — o benim uçuşumun kenarından çok fazla uzaklaşmamı engellemeye çalışıyor, ben ise çoktan yarı yola gelmişim gibi davranmıyorum.

Ring, McCarthy ailesinin barı ve özel kulübü olan The Craic'ten birkaç blok ötede, yani kalabalık büyük ölçüde bizim tarafımızda.

Beni alkışlayanlara başımı sallıyorum ve sırtıma gelen tebrik vuruşlarını kabul ediyorum.

Burası benim evim.

Ama bazen, ara sıra, bir uçağa binip çok, çok uzağa uçmayı hayal ederim. Kimsenin adımı bilmediği ya da derime kazınmış mürekkebin neyi simgelediğini bilmediği bir yere. olmam gereken kişi olmak zorunda olmadığım bir yer.

"Kulüpte bir içki içmek ister misin?" diye sorar Tiernan, ellerini . Ailesinin ona ihtiyacı olduğu için artık pek dışarı çıkmıyor. Yine de, tıpkı benim gibi, arkadaşlarla bir bira içmeyi seviyor. "Cavin'in orada olduğunu duydum. Declan da."

Başımı sallıyorum. Cavin oranın işletmecisi ve Declan da oraya sık sık uğruyor, ama bu gece kuzenlerimi görmek için havamda değilim.

"Yok, ben almayayım."

"Cidden kardeşim," diyor, bana bir bakış atarak. "Donovan'dan beri işlerin eskisi gibi olmadığını biliyorum—"

"Donovan hakkında konuşmak istemiyorum."

Daha fazla konuşmadan sözünü kesiyorum. Ağabeyim McCarthy ailesine ihanet etti ve bunun bedelini en ağır şekilde ödedi. The Craic'e gittiğimde, hâlâ bazen onu soluk mavi gözleri, alaycı gülümsemesi ve keskin diliyle orada görebildiğimi sanıyorum.

Cezası haklıydı, ama bunu asla unutmayacağım. *Asla*. "Bu gece olmaz," diyorum, sesim kısık. "Belki..."

Dışarıdan bir çığlık duyunca donakaldım.

"Duydun mu?"

Tiernan dikkatini verip dinler, sonra başını sallar. "Bazen kavga ettikten sonra kulaklarım biraz çınlar. Evet, ama ciddi bir şey gibi gelmedi, değil mi?"

Çığlığın ardından kahkahalar duyulur ve sanırım sadece birbirleriyle dalga geçen sarhoş aptallar.

"Eve git, delikanlı," diyor. "Kendine iyi bak, olur mu? Hafta sonu seninle akşam yemeği yerim. Görüşürüz?"

Omuz silkerim. "Belki."

Belki de değil. Sessizliği seviyorum.

"Peki o zaman," der. "Arkanı kolla. Cork'lu o delikanlının seni ara sokakta bıçaklayacak birini bulacağını sanmıyorum, ama bunu asla

, değil mi?" Bunu göz kırparak söylüyor, ama bu sadece yarı şaka. Hepimiz başımızın arkasında gözlerimizin olmasını öğrendik.

"Emin misin, seni bırakayım mı?" diye soruyor. "Buraya taksiyle geldim."

Kavgadan sonra eve araba kullanacak durumda olduğum nadirdir ama bu gece yürümek istiyorum.

"Yok, ben iyiyim, gerçekten, Tiernan. Lütfen, sen kulübe git. Bir bira iç. Belki hafta sonu görüşürüz, tamam mı?"

Başını sallar. "Tamam."

"Orada iyi iş çıkardın evlat. Seninle gurur duyuyorum."

Göğsümde bir sıcaklık hissi yayılıyor.

Omzuna hafifçe vuruyorum. "Teşekkürler. Hâlâ seni yenebilirim, değil mi?" Beni atlatıyor ve ben engelleyip karşılık vermeden önce karnıma sağlam ama şakacı bir yumruk indirir. O arabasına binip gitmeden önce şakacı bir şekilde dövüşürüz.

Ama birkaç adım atmadan önce, onu tekrar duyuyorum.

Bir çığlık. Keskin, ani ve çok çabuk kesilen bir çığlık. Nefesimi tutarak bekliyorum.

Bu sefer, ardından gelen bir kahkaha yok.

Tüm içgüdülerim harekete geçiyor. Daha dik duruyorum, ellerim yumruk oluyor.

Kemerime sıkıştırdığım bıçağa uzanıyorum ki, onu lanet dolaba bıraktığımı fark ediyorum.

Tanrım.

Çığlık, ringin arkasındaki, ana caddeye paralel uzanan sokaktan geldi. Orası karanlık, sadece titreşen sokak lambası var. Her şeyi bir anında gözden geçirip, tehditleri sıralıyorum. Asfaltta yağmur kokusu, uzaktan bir köpeğin havlaması, caddeden gelen trafik gürültüsü.

Köşeyi döndüm ve gözlerim anında karanlığa alıştı.

Kim ılık attı ve neden?

Her Şeyi saniyeler içinde görüyorum.

İki adam. Maskeli. Bana belli belirsiz tanıdık geliyorlar ama kim olduklarını çıkaramıyorum.

Biri, tüm gücüyle direnen birini tutuyor, diğeri ise kafasına siyah bir torba geçiriyor. Senkronize çalışıyorlar, zaman kaybetmiyorlar. Profesyoneller.

Beni henüz görmediler. İyi.

Kaçırmaya çalıştıkları kişi zayıf, bir genç kadar küçük, ama başının yarısı çuvalın içinde olduğu için yüzünü göremiyorum.

"Lanet olsun, acele et," diye homurdanıyor biri. "Lanet olası McCarthy kavgası ortaya ıktı."

"Daha kolay olacağını sanmıştım!" diye homurdanıyor diğeri.

McCarthy ailesinin bölgesindeyiz. Burası benim bölgem. Herhangi biri olabilir, Tanrı aşkına, tanıdığım biri bile olabilir.

Düşünmüyorum. Harekete geçiyorum.

İlk adam geldiğimi bile görmüyor. Omzumla kaburgalarına tüm gücümle vuruyorum ve o bir çuval bok gibi yere yığılıyor.

İkincisi kurbanını bırakıp bir Şeye uzanıyor, ama ben daha hızlıyım. Bileğini yakalıyorum, kırılma sesi duyana kadar bkyorum ve yumruğumu suratına indiriyorum.

Bir kez. İki kez. Üç kez. Yere

yığılır.

Kavgadan gelen adrenalin hala damarlarımda dolaşıyor, şimdi daha keskin

, daha sıcak. Bu pislikler birini kaçırmaya çalıştı. Bizim bölgemizde. Daha genç, daha küçük, masum birini incitmeye çalıştılar.

Büyük bir hata.

İlk adamı yakasından yakalayıp ayağa kaldırıyorum. Bilinci açık ama zar zor, burnundan kan akıyor. Gözümün ucuyla,

kapüşonlu çocuk ayağa kalkıyor.

"Seni kim gönderdi? Kimsin sen?"

O piçi tanımıyorum. Bana kan tükürüyor.

Onu omuzlarından tutup, kafası çatlayıp zıplayacak kadar sert bir şekilde tuğla duvara çarpıyorum.

"Sana bir soru sordum lan." "Siktir

git," diye hırıltıyla cevap veriyor.

Ona tekrar vurmak üzereyim ki kurbanı hatırlıyorum. Omzumun üzerinden bir göz atıyorum ve donup kalıyorum.

Karşı duvara yaslanmış, gözleri korkuyla büyümüş, baştan aşağı siyah giyinmiş bir çocuk.

O pisliğe geri döndüm. Beni ihbar edebilecek birinin önünde, tam burada, tam şu anda boğazını kesmek istedim.

Ben dikkatim dağılmışken, elimdeki adam kurtulmaya çalışıyor ama içgüdülerim devreye giriyor. Dizimi karnına geçirip onu yere düşürüyorum.

Yerde kalıyor.

Arkamda, adamlardan biri inliyor. Arkama bakıyorum ve onun sürünerek uzaklaşmaya çalıştığını görüyorum.

Düşünmeden eline basıyorum, çığlık atana kadar parmaklarını kaldırıma ezip duruyorum.

Arkamı döndüğümde, çocuk kendini duvara yapıştırmış durumda.

Siktir. Durumu daha da kötüleştiriyorum. Bu pisliklere hak ettiklerinin yarısını bile vermedim, ama delikanlı yeterince gördü.

"Git," diyorum ona. "Buradan git. İnsanların olduğu bir yer bul. Aydınlık bir yer." Geceleri burada tek başına kalmamalı.

Kıpırdamıyor. Tabii ki kıpırdamıyor. Muhtemelen korkudan donmuş.

Yukarıdaki gökyüzünde bulutlar kayıyor. Ay ışığı sokağa dökülüyor, yanımdaki çocuğun üzerine düşüyor.

Bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Siktir.

Bu... bir erkek değil. Tanrım, Meryem ve Yusuf.

Kız on beş ya da on altı yaşlarında. Kış gecesi kadar derin, iri mavi gözleri bana doğru bakıyor. Saçları örgüsünden çözölmüş, kalın ve koyu, soluk beyaz tenine karşı neredeyse siyah görünüyor.

Yanağında, taze kanla dolmuş, kızarık ve kırmızı bir sıyrık var. Görüşüm daralıyor.

Ona vurdular. O piçler ona el kaldırdılar ve derisini yırtacak kadar sert vurdular.

Kelimelerle ifade edemediğim bir şey yüzünden ellerim titriyor.

Kız, sanki bir masaldan çıkmış gibi görünüyor; koyu saçları, soluk teni, kırmızı dudakları ve o geniş, masum gözleri...

Peki ya ben? Sanki ben bir canavarmışım gibi bana bakıyor.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen öyle görünüyorum. Kanla kaplıyım; bir kısmı benim, çoğu değil. Parmak eklemlerim yarılmış. Kafam kazınmış. Yara izleri. Dövmeler.

Ve bir piçi duvara yapıştırmış durumdayım.

Burada olmak için çok genç. Bu her ne haltsa, içine çekilmek için çok genç. Yalnız kalmak için çok genç.

"İyi misin, kızım?" diye soruyorum, sesim kaba.

Cevap vermiyor, sadece bakıyor. Hâlâ şokta olabilir. Onu suçlayamam.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum, ellerimi onun görebileceği bir yerde tutarak. "Bu piçlerin kim olduğunu biliyor musun?"

Omzumun üzerinden bir motor sesi duyuyorum. *Kahretsin.* Destek gelmiş. Tabii ki geleceklerdi.

"Hey..." diye

homurdanırım. Silah

sesleri duyulur. *Tanrım.*

O pisliği bırakıp kıza atılıyorum, ikimizi de yere yapıştırıyorum. Vücudum onu koruyor, kas ve kemiklerden oluşan bir kalkan gibi kurşunlar üstümüzdeki tuğlalardan sekiyor. İki adam arabaya atlıyor, lastikler gıcırdayarak gecenin karanlığına doğru hızla uzaklaşıyorlar.

Siktir.

Hala onu korurken kendimi hafifçe yukarı itiyorum. "Kim olduklarını biliyor muydun?"

Onlar hakkında hiçbir şey öğrenemedim.

Kız yavaşça başını salladı, okyanus kadar derin ve sonsuz koyu mavi gözleri benimkilere kilitlendi.

Tanrım.

"Adın ne?" diye soruyorum.

Ağzını açar, sonra kapatır. Dudakları titriyor. Bana güvenmiyor.

Peki, öyleyse.

"Sorun yok," diyorum, şimdi nazik bir sesle, her ne kadar garip ve doğal olmayan bir his olsa da, ve çok ikna edici olduğumdan emin olmasam da. "Güvendesin.

Sana zarar vermeyecekler."

Sonra bunun nasıl görünebileceğini fark ediyorum.

Ben, lanet olası bir reşit olmayan kızla, bir ara sokakta tek başıma, onun üzerinde eğilmiş durumdayım. Herkes kim olduğumu bilir. Böyle görülmemeliyim.

Tanrım, dedikodular.

Sanki kız beni ateşe vermiş gibi bir sıçrayışla ayağa kalkıyorum.

"Git," bu sefer daha öfkeli, daha sert bir sesle bağıriyorum. "Burada tek başına ne işin var lan!" Cüzdanımı alıp bir avuç parayı ona fırlatıyorum. "Bir taksiye bin ve buradan defol git!"

Sonunda parayı kapar, birden hareketlenir ve ayağa fırlar, geriye doğru koşar.

Güzel. Aferin kızım.

"Ve bir daha buraya tek başına gelme!" Uzaklaşan silüetinin arkasından bağıyorum.

Köşeyi dönüp kayboluşunu izliyorum, ayak sesleri . Köşeyi dönüp taksiye bindiğini görünce içimden bir nefes veriyorum. Kapıyı kapatmadan önce bir kez arkasına baktığında göğsümde bir şey sıkışıyor.

Sonra ortadan kaybolur.

Bu gece yaşanan onca şeyden sonra hava fazla sessiz.

O, benim küçük kuzenlerimden biri olabilirdi. Ballyhock'ta, tam burada korkunç bir şey olabilirdi.

Ve bir kez daha... yalnızım.

Kurtarıcı olmak daha iyi hissettirmeliydi, ama bu sadece kurtaramadığım kişileri hatırlatıyor.

Ellerimi ceplerime sokup eve doğru yola çıkıyorum. Az önce olanlardan sonra ortalık çok sessiz.

Aileme yaptıklarımı, gördüklerimi anlatmayı düşünüyorum. Ama bir şey beni durduruyor, adını koymak istemediğim bir şey.

Bizim işimiz insanları kurtarmak değil.

Ben lanet olası Ashland McCarthy'yim. İrlanda'nın her yerinde korkulan adam. Ben kahraman değilim.

Ama o duvara sırtını dayamış halini aklımdan çıkaramıyorum. geniş, dehşete kapılmış gözleri. Sanki canavar onlar değil de benmişim gibi bana bakışları.

O bilmiyor ki... Ben bir canavarım.

JANE'İN YENİ MCCARTHY AİLESİ MİRASI SERİSİNİN SONRAKİ KİTABI "WICKED RUIN: KARANLIK İRLANDALI MAFYA ÜYESİYLE ARASINDAKİ 'ARKADAŞLIKTAN AŞKA' ROMANTİZMİ"NI AŞAĞIDAKİ GÖRSELİ TIKLAYARAK ÖN SİPARİŞ VERİN. 28 AĞUSTOS 2026'DA ÇIKIYOR -> KINDLE UNLIMITED'DA **ÜCRETSİZ** OKUYUN!

Bitter ikolata ve daha da koyu kahveyle beslenen USA Today'in en çok satan yazarı Jane Henry, okumayı sevdiği türde kitaplar yazıyor: karakter odaklı, elinden bırakamayacağınız, dominant alfa erkekler ve onları diz çöktüren güçlü kahramanların yer aldığı, karakter odaklı, elinden bırakamayacağınız romantizm. Belle, canavarı fethettiğinden beri aşkın ve romantizmin gücüne inanıyor ve sonunda kendi aşk hikayelerini yazmaya karar verdi.

[Jane'in Haber Bülteni](#)

[Jane'in Web Sitesi](#)

